

James Dashner trilógiájának X. kötete

CARTA
YOUNG

JAMES DASHNER
AZ
ÚTVESZTŐ
÷

NYISZKI!

„Thomas még egyszer körbetekintett. Teljesen más hangulata lett a Tisztásnak így, hogy tömör falak veszik körbe, és nincs kiút. Megpróbált rájönni, mire szolgálhat ez az egész, és egyik megoldás sem volt túl megnyugtató. Most vagy ők vannak bezárva, vagy valami más van kizárva, ami árthatna nekik.”

Carta Young címmel új sorozatot indítunk az ifjú és örökifjú olvasók számára. A kötetekre könnyű lesz rátalálni, hiszen a borítón már messziről látni lehet a **NYISD KI!** jelzést, és aki megfogadja a tanácsot, s azonnal olvasni kezd, le sem tudja majd tenni a könyvet.

JAMES DASHNER

Az Útvesztő

**CARTA
YOUNG**

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
James Dashner: *The Maze Runner*
Delacorte Press, 2009, New York

Fordította: *Tosics Dávid és Wiesenmayer Teodóra*

Szerkesztő: *Takács M. József*

Lynettnek.

**Ez a könyv egy három évig
tartó utazás volt,
és te sosem kételkedtél.**

ELSŐ FEJEZET

Új életét egy hideg, sötét, áporodott levegőjű fülkében állva kezdte. Fém ütközött fémmel, a lökéstől kiszaladt a lába alól a talaj. Térdre esett, és négykézláb hátrálni kezdett, homlokán a hideg ellenére is gyöngyözött az izzadság. Hátával nekiütközött a kemény fémfalnak, és tapogatózva eljutott a fülke sarkáig. Ott térdét felhúзва összekuporodott, és reménykedett, hogy a szeme hamarosan hozzászokik a sötétséghez.

Egy újabb zökkenés felfelé rántotta a fülkét. Mintha egy öreg bányaliftben ülne.

A láncok és csörlők által keltett fülsértő zajok, egy ősi acélgyár hangjai, tompa, fémes sivitásként verődtek vissza a falakról. A fiú gyomra felkavarodott a sötétben lassan emelkedő felvonó imbolygásától, és a mindent átható, égett olajra emlékeztető szagtól csak még rosszabbul érezte magát. Sírni akart, de képtelen volt rá. Csak ült ott egyedül, és várt.

A nevem Thomas, gondolta.

Ez volt... az egyetlen dolog, amire tisztán emlékezett.

Képtelenség. A fejével nem lehetett gond, hiszen agya folyamatosan a környezete és a helyzete megfejtésén dolgozott. Igyekezett felmérni a rendelkezésére álló ismereteket: tények, képek és emlékek jutottak eszébe a világról és annak működéséről. Maga elé képzelte egy behavazott tájat, egy rétet a sápadt holdfényben, egy forgalmas városi teret sok száz ember nyüzsgésével; felidézte egy hamburger ízét; elképzelte, amint egy levelekkel borított úton szalad, vagy hogy megmártózik egy tó vizében.

Azt viszont nem tudta volna megmondani, hogy honnan jött, hogyan került a sötét fülkébe, vagy hogy kik lehetnek a szülei. Még a vezetékneve sem jutott az eszébe. Különbféle emberek képe villant elé, de egyiküket sem ismerte fel, és az arcok kísérteties színfoltokká váltak.

Egyetlen ismerősére sem emlékezett, egyetlen beszélgetést sem tudott felidézni.

A fülke imbolyogva tovább emelkedett. Thomasnak már fel se tűnt a felvonót emelő láncok folyamatos csörgése. Sok idő telt el, a percek órákká nyúltak, bár még ebben se lehetett biztos, mivel minden másodperc egy örökkévalóságnak tűnt. Nem. Ő ennél okosabb. Az ösztöneire hagyatkozva arra tippelt, hogy nagyjából fél órája halad felfelé.

Furcsamód azt érezte, hogy a félelme elszáll, mint egy szúnyograj a szélben, és helyét átveszi a kíváncsiság. Tudni akarta, hol van, és mi történik vele.

A fém felnyögött, és a felvonó éles csattanással megállt, a hirtelen fékezés keményen a földhöz vágta Thomast. Talpra ugrott, és érezte, hogy a fülke kilengése fokozatosan csillapodik, majd megszűnik. Minden elcsendesedett.

Eltelt egy perc. Kettő. Bármerre nézett, csak sötétséget látott. A kijáratot keresve végigtapogatta a falakat, de semmi mást nem talált, csak hideg fémét. Csalódottan felnyögött, amit a visszhang kísérteties sóhajja erősített fel. Aztán csend lett. Kiabált, segítséget hívott, az öklével ütötte a falat. Semmi.

Thomas visszahátrált a sarokba, kezét összefonta a mellén, és megborzongott: a félelem visszatért. A mellkasa riadtan összehúzódott, mintha a szíve szabadulni, menekülni akarna.

- VALAKI!... SEGÍTSÉG! - kiáltotta. A szavak szinte feltépték a torkát.

Hirtelen hangos csattanást hallott maga felett, s lélegzetét visszafojtva felnézett. Egy fénycsík jelent meg a plafonon; Thomas figyelte, ahogy egyre tágul. A dupla tolóajtó széthúzását erős súrlódó zaj kísérte. A sötétben töltött hosszú idő után a fény bántotta a szemét; félrenézett, kezével eltakarta az arcát.

Zajt hallott fentről - hangokat és a félelem összeszorította a mellkasát.

- Nézd a kis bököttet!

- Hány éves ez?

- Olyan, mint egy trikós plotty.

- Te vagy a plotty, tökfej.

- Hé! Hé! odalenn minden csupa lábszag!

- Remélem, élvezted az egyirányú utadat, vacadék.

- A visszaútra már nem szól a jegyed, tesó.

Thomason zavar és kétségbeesés lett úrrá. A hangok furcsák, visszhangosak voltak; a szavak némelyike teljesen idegennek tűnt, másokat ismerősnek érzett. Hunyorogva a nyílás, a hangok felé fordult, hogy szemét hozzászoktassa a hirtelen jött fényhez. Először csak mozgó árnyakat látott, ám azok hamarosan alakot öltöttek: a plafonon támadt rés fölél görnyedő, őt bámuló, rá mutogató emberek alakját.

Aztán, mintha egy fókuszáló fényképezőgép lencséin nézne át, az arcok kitisztultak. A rést körülállók mind fiúk voltak, egészen fiatalok és idősebbek egyaránt akadtak közöttük. Bár maga sem tudta, mire számított, a látvány meglepte Thomast. Csupa tizenéves kölyök. A félelme javarészt elpárolgott, bár annyi azért maradt belőle, hogy továbbra is vadul verjen a szíve.

Valaki leeresztett egy kötelet a végén egy nagy hurokkal. Thomas először habozott, majd egyik lábával átlépett a hurkon, és megragadta a kötelet, ami aztán az égbe rántotta. Kezek nyúltak felé, sok-sok kéz, megragadták a ruháit, felhúzták. Forgott körülötte a világ, minden a fények, színek és arcok örvényévé olvadt össze. Megrohanták az érzelmek, összeszorult a gyomra; kiáltani akart, sírni, okádni. A hangzavar elcsendesedett, de amikor a sötét doboz éles peremén átrántották, valaki odaszólt neki, és Thomas tudta, hogy ezeket a szavakat többé nem fogja elfelejteni: „Örvendek, bökött”, mondta a fiú. „Üdv a Tisztáson.”

MÁSODIK FEJEZET

A segítő kezek nem nyugodtak, amíg Thomast fel nem állították, és a ruhájáról le nem söpörték a port. A fény még mindig bántotta a szemét, nem állt biztosan a lábán. Majd megette a kíváncsiság, de még túl gyengének érezte magát ahhoz, hogy közelebről is szemügyre vegye a környezetét. Újdonsült társai szótlanul nézték, ahogy jobbra-balra kapkodja a fejét, hogy mindent felfoghasson.

Lassan körbefordult, míg a többi gyerek csak bámult és kuncogott, egyesek az ujjukkal bökdösték. Legalább ötvenen voltak: magasak és alacsonyak, kövérek és soványak, hosszú és rövid hajúak, fehér és színes bőrűek egyaránt. Mindannyian koszos, átizzadt ruhát viseltek, mintha mindeddig keményen dolgoztak volna. Thomas megszedült, ahogy tekintete a fiúk és a környező táj elemei között cikázott.

Egy hatalmas, több foci pályányi méretű udvaron álltak, amelyet sötét kőből épült óriási, dús foltokban borostyánnal borított falak határoltak. Ezek a falak legalább száz méter magasra nyúltak fel, és egy tökéletes négyzet alakú teret vettek körbe. Minden fal közepén egy merőleges nyílás húzódott végig, amely Thomas sejtése szerint további átjárókhoz és folyosókhoz vezetett.

- Nézd ezt a zöldfülűt! - mondta egy reszelős hang, amiről Thomas nem tudta, honnan jön. - Mindjárt beletörök a nyaka, úgy nézi az új kecót.

A fiúk nevettek.

- Fogd be, Gally - válaszolt egy, az előbbinél mélyebb hang.

Thomas figyelmét most az őt körülvevő több tucatnyi idegenre fordította. Tudta, hogy nagyon kilóg közülük. Még mindig rettenetesen kába volt. Egy magas, szőke hajú, szögletes állú srác kifejezéstelen arccal megszaglászta. Egy alacsony, pufók, idegesen toporgó fiú tágra nyílt szemmel meredt rá. Egy izmos ázsiai, akinek feltűrt ingujja látni

engedte a bicepszét, keresztbe tett karral tanulmányozta őt. Egy másik, sötét bőrű fiú - az, akit először megpillantott - fintorgott. A többiek csak bámultak.

- Hol vagyok? - kérdezte Thomas, és meglepődött a saját hangjától, amelyet emlékfoslányai szerint most hallott először. Furcsának érezte, magasabbnak tűnt, mint képzelte.

- Egy olyan helyen, ahol semmi jóra nem számíthatsz - mondta a sötét bőrű fiú. - Csak húzd meg magad szép nyugodtan.

- Melyik Elöljáróhoz kerül? - kérdezte valaki a hátsó sorokból.

- Már megmondtam, tökfej - válaszolt egy éles hang. - Ez egy plotty, belőle mindenképp Lögybölő lesz.

Úgy nevetett, mintha ez lett volna az évszázad vicce.

Thomast ismét hatalmába kerítette a zavar fájdalmas, nyomasztó érzése. Rengeteg új szót, kifejezést hallott, amelyeknek nem volt semmi értelme. *Vacadék. Plotty. Elöljáró. Lögybölő.* E szavak olyan természetesen hagyták el a fiúk száját, és Thomas furán érezte magát, amiért nem ért belőlük semmit. Mintha az emlékezetkiesés elvette volna a nyelvtudása egy részét is. Ez összezavarta.

Különféle érzések csatáztak a fejében és a szívében. Zavar. Kíváncsiság. Pánik. Félelem. Mindezeket pedig átította a teljes reménytelenség sötét gondolata, mintha a világ megszűnt volna számára - valaki kitörölte az agyából, és valami iszonyatosat ültetett a helyébe. El akart menekülni, el akart bújni ezek elől az emberek elől.

A reszelős hangú fiú magyarázott:

- ...még azt is megtenné, a májamat rá.

Thomas még mindig nem látta a beszélő arcát.

- Azt mondtam, pofa be! - kiáltotta a sötét bőrű fiú. - Ha tovább jártatod a szád, a következő szünetet rövidebbre szabom!

Ő a vezér, gondolta Thomas. Mivel elege volt abból, hogy mindenki őt bámulja, inkább a helyet kezdte el tanulmányozni, amit a fiú Tisztásnak nevezett.

Úgy tűnt, az udvar földjét hatalmas kőlapok fedik, melyek repedéseiből gyom és magas fű nőtt ki. A tér sarkában egy roskadozó faház állt, ami nagyon furán hatott a sötét körengetegben. Néhány fa magasodott mellette, gyökereik göcsörtös kezekként ástak le a kövek közé tápanyagot keresve. Az udvar másik sarkában egy kert zöldellt, és onnan, ahol állt, Thomas felismerte az ott növő kukoricát, paradicsomot és gyümölcsfákat.

A kerttel átellenben faólakat látott, bennük bárányokat, disznókat és teheneket. A negyedik sarkot nagy, erdős liget foglalta el. Thomasnak úgy tűnt, hogy a hozzá legközelebb álló fák csonkák, csenevészek, sorvadófélben vannak. A feje felett a felhőtlen ég kéken ragyogott, de a nappali világosság ellenére Thomas a napnak nyomát se látta. A falak hatalmas árnyékából nem lehetett kiolvasni sem az időt, sem bármiféle irányt. Akár kora reggel, akár délután is lehetett. Ahogy mélyeket lélegzett, hogy lenyugodjon, orrát szagok sokasága töltötte meg: frissen szántott föld, trágya, fenyő, valami rothadó és valami édeskés. Valahogy tudta, hogy ezek egy farm szagai.

Thomas visszanézett a fogvatartóira. Kínosan érezte magát, de kérdések gyötörték. *Fogvatartók*, gondolta, *miért épp ez a szó jutott az eszembe?* Végignézett az arcokon, megfigyelve és értékelve minden egyes arckifejezést. Az egyik fiú gyűlölettel teli tekintetétől egészen megdöbbsent. A srác olyan dühösnek tűnt, hogy Thomast még az se lepte volna meg, ha hirtelen késsel támadt volna rá. Fekete haja volt, és amikor a tekintetük találkozott, a fiú megrázta a fejét, elfordult, és elindult egy olajosan csillogó vasrúd felé, ami mellett egy fából készült pad állt. Az oszlopon egy sokszínű zászló lógott ernyedten, szél hiányában nem látszott a mintázata.

Thomas zaklatottan nézte a távolodó fiút, amíg az meg nem fordult és le nem ült. Thomas gyorsan elkapta róla a tekintetét.

Egyszer csak előrelépett a csoport vezetője, aki talán tizenhét éves lehetett. A ruházata átlagosnak tűnt: fekete póló, farmer, tornacipő és egy digitális karóra. Öltözéke valamilyen okból meglepte Thomast. Arra számított, hogy mindenki valami fenyegetőbb, börtönruhához hasonló szerelést visel. Mogorva tekintetét leszámítva, a sötét bőrű, rövid hajú, frissen borotvált arcú fiú nem tűnt ellenségesnek.

- Ez egy hosszú történet, vacadék - mondta a fiú. - Apránként majd mindent megtanulsz. Holnap mindent elmondok a körbevezetésen. Addig is... ne nyúlj semmihez. - Kinyújtotta a kezét.

- Alby vagyok.

Nyilván arra várt, hogy kezet rázzanak.

Thomas erre nem volt hajlandó. Valami ösztön vehette át az irányítást az énje felett, egy szót se szólt, csak elfordult Albytól, odasétált egy közeli fához, és hátát a durva kéregnek támasztva leült. Megint előntötte a kétségbeesés, szinte elviselhetetlen fájdalmat érzett. Mély levegőt vett, és megpróbálta rávenni magát, hogy elfogadja a

helyzetét. *Gyerünk, alkalmazkodj*, gondolta. *Nem fogsz megérteni semmit, ha engedsz a félelemnek.*

- Akkor gyerünk - szólta Thomas. Nagy erőfeszítésébe került, hogy ne remegjen a hangja. - Mondd el ezt a hosszú történetet.

Alby a hozzá legközelebb álló barátaira nézett, a szemét forgatta, Thomas pedig újra a tömeget tanulmányozta. Eredeti becslése helyesnek bizonyult, a fiúk nagyjából ötvenen-hatvanan lehetnek, voltak köztük kamaszok és Albyhez hasonló fiatal felnőttek is, bár ő tűnt az egyik legidősebbnek. Thomas ebben a pillanatban jött rá, hogy kétségbeejtő módon fogalma sincs arról, hogy ő hány éves. Elszorult a szíve. Megdöbbenőnek találta, hogy még a saját korát se tudja.

- Most komolyan - kérdezte feladva színlelt bátorságát. - Hol vagytok?

Alby odasétált, és keresztbe tett lábbal leült mellé. A fiúk falkaként követték. Fejek bukkantak fel jobbra és balra, ahogy mindenki jobb rálátást keresett.

- Ha nem félsz - mondta Alby akkor nem vagy ember. Ha máshogy viselkednél, már lehajítottalak volna a Szikláról, mert az azt jelentené, hogy elmebajos vagy.

- A Szikláról? - kérdezte Thomas, és kiszaladt a vér az arcából.

- A francba! - Alby megdörzsölte a szemét. - Nem is tudom, hol kezdjem. Mi itt nem öljük meg a vacadékokat, erre a szavamat adom. Csak ne ölesd meg magad, maradj életben, oké?

Szünetet tartott, és Thomas rájött, hogy az utolsó mondatot meghallva csak még inkább elsápadhatott.

- Figyelj - mondta Alby, majd nagyot sóhajtva kezével végigsimított rövid haján. - Én ehhez nem értek. Te vagy az első zöldfül, mióta Nicket megölték.

Thomas szeme elkerekedett, amikor egy másik fiú előlépett, és játékosan fejbe vágta Albyt:

- Várd ki a francos körbevezetést, Alby - mondta fura akcentussal. - A kölyköt már így is a szívroham kerülgeti, pedig még semmit se hallott. - Eztán lehajolt, és kezet nyújtott Thomasnak.

- Newt vagytok, Zöldfül. Minden okés lesz, csak ne hallgass az agyatlan, új főnökünkre.

Thomas kezet fogott vele - sokkal rokonszenvesebbnek találta, mint Albyt. Newt magasabb volt Albynél, de úgy egy évvel fiatalabbnak tűnt. Hosszú, szőke haja a pólójára omlott, izmos karján csak úgy dagadtak az erek.

- Pofa be, tökfej - morogta Alby, és magához húzta Newtot.

- Ő legalább megérti a szavaim *felét*. - Gyér nevetés hallatszott, és mindenki Alby és Newt köré gyűlt, egyre szorosabbra vonva a kört, hogy mindent halljanak.

Alby felfordított tenyérrel kitérte a karjait.

- Ez a Tisztás, nem? Itt élünk, itt eszünk, itt alszunk. Mi vagyunk a tisztársak. Ez minden, amit...

- Ki küldött engem ide? - tudakolta Thomas, amint a félelem utat engedett szívében a dühnek. - Hogy ju...

Mielőtt befejezhetette volna a mondatot, Alby keze előrelendült, s lerántotta Thomast a földre. A vezér a fiú fölé hajolt.

- Kelj fel, bökött, kelj fel! - Alby felsegítette Thomast.

A fiú felegyenesedett, de ismét elöntötte a félelem. A fához hátrált, próbálva minél távolabb kerülni Albytól, aki azonban végig a nyomában maradt.

- Ne szakíts félbe! - kiabálta Alby megmarkolva Thomas mellén az inget. - A francba, ha mindent elmondanánk, akkor itt helyben plottyos nadrággal hálnál szörnyet. Elvisznek a Zsákolok, úgy meg nem fogjuk sok hasznodat venni, vagy tévedek?

- Azt se tudom, miről beszélsz - mondta Thomas, kissé meglepődve a hangja nyugodtságán.

Newt megragadta Alby vállát.

- Alby, nyugi. Többet ártasz, mint segítesz.

Alby elengedte Thomas ingét, és zihálva hátralépett.

- Nincs időm jópofizni, Zöldfül. A régi életednek annyi, kezdődik az új. Tanuld meg a szabályokat minél gyorsabban, figyelj, és ne beszélj. Értve vagyok?

Thomas segítségkérően Newtra nézett. A gyomra görcsben állt, mindene fájt. A még ki nem csordult könnyei égették a szemét.

Newt bólintott.

- Megértetted, amit mondott, Zöldfül?

Thomas bólintott. Rettenetesen dühös volt, legszívesebben megütött volna valakit, de csak annyit mondott: „Ja.”

- Rendben - mondta Alby. - A mai az első napod, bökött. Jön az éjszaka, nemsokára visszatérnek a Futárok. Ma későn jött a Doboz, nincs idő a körbevezetésre. Majd holnap, rögtön ébresztő után. - Newt felé fordult. - Keríts neki egy ágyat, és valahogy vedd rá, hogy aludjon.

- Rendben - mondta Newt.

Alby összevont szemöldökkel Thomasra nézett.

- Pár hét alatt mindenbe beletanulsz, bökött. Egyikünk se tudott semmit az első napon. Holnap kezdődik az új életed.

Alby sarkon fordult, és keresztülnyomakodott a tömegen, majd a sarokban álló, düledező faépület felé vette az irányt. A kölykök szétszéledtek, de előtte mindegyikük végigmérte Thomast.

Thomas keresztbe fonta a karját, becsukta a szemét, és vett egy mély lélegzetet. Belül az üresség rágta, de hamar úrrá lett rajta a szomorúság és a megbántottság érzése. Egyszerűen túl sok volt ez neki. Hol van? Mi ez a hely? Valamiféle börtön? Ha igen, miért küldték őt ide, és mennyi időre? Ezek a fiúk mind olyan furcsán beszélnek, és úgy tűnik, egyiküket sem érdekli, hogy ő életben marad-e, vagy meghal. A könnyek megint elő akartak törni a szeméből, de visszatartotta őket.

- Mit követtem el? - suttogta csak úgy magának. - Mit követtem el, miért küldtek ide?

Newt megpaskolta a vállát.

- Zöldfűl, ezen a sokkon mindannyian átestünk. Mindnyájan túl vagyunk az első napon, mindannyian abból a sötét dobozból bújtunk elő. A helyzet tényleg szörnyű, és nemsokára még rosszabb lesz. De az idő előrehaladtával igazi harcos lesz belőled. Én látom rajtad, hogy nem vagy kis pisis.

- Ez egy börtön? - kérdezte Thomas. Az agyát burkoló sötétséggel birkózott, próbált hozzáférni a múltjához.

- Már eleget kérdeztél - mondta Newt. - Nincsenek jó válaszok, legalábbis egyelőre nincsenek. Maradj csendben, fogadd el a helyzetet. Mindjárt jön a holnap.

Thomas nem felelt, csak lehajtotta a fejét, és tekintetét a repedezett, köves talajra vetette. Az egyik kőtömb széle mentén apró levelű gyomok vékony csíkja futott végig, kis sárga virágok ácsingóztak a nap után, amely már rég eltűnt a Tisztás hatalmas falai mögött.

- Chuckkal jól kijössz majd - mondta Newt. - Pufók kis bökött, de azért jó arc. Maradj itt, mindjárt visszajövök.

Alig fejezte be Newt a mondatot, amikor hirtelen egy metsző sikoly hasított át a levegőn. A magas, éles, emberi hanghoz alig hasonlító kiáltás fülsértően visszhangzott a kőudvaron, és minden kölyök tekintete a hang irányába fordult. Thomas ereiben szinte megfagyott a vér, amikor tudatosult benne, hogy a hang forrása a faépület volt.

Még Newt is összerezzent, és gondterhelten ráncolta a homlokát.

- A redves bököjtél! - morogta. - Tíz percre sem hagyhatom ott ezeket a nyamvadt Kóroncokat a kölyökkel. - Megrázta a fejét, és

finoman megrúgta Thomas lábát. - Keresd meg Chuckie-t, mondd meg neki, hogy ő felel az ágybeosztásért.

Ezzel Newt elfordult, és futni kezdett az épület irányába.

Thomas hátával továbbra is a fa durva kérgének támaszkodva lecsúszott a földre, és ott maradt, mozdulatlanul ülve; becsukta a szemét, és azt kívánta, bárcsak felébredhetne ebből a szörnyű rémálomból.

HARMADIK FEJEZET

Percekig csak ült ott, képtelen volt megmozdulni. Végül rávette magát, hogy a romos épület felé tekintsen. Egy csapat fiú lődörgött a falaknál, félve pislogtak fel az emeleti ablakokra, mintha attól tartanának, hogy valami szörny készül rájuk vetni magát onnan fatörmelék és üvegszilánkok záporában.

Thomas figyelmét végül a feje fölül, az ágak közül jövő fémes kattogás terelte el róluk. Felnézett, és épp csak egy ezüstös-vöröses villanást látott, mielőtt az a valami eltűnt volna a fa törzse mögött. Talpra ugrott, nyakát nyújtogatva megkerülte a fát, hátha megpillant valamit, ami a hang forrása lehet, de csak csupasz, szürke és barna ágakat látott, amelyek egy csontváz ujjaként ágaskodtak - alig éltek.

- Az egy késlégy volt - mondta valaki.

Thomas jobbra nézett. Alacsony, pufók srác állt mellette, és őt bámulta. Fiatal kölyök volt, talán a legfiatalabb azok közül, akiket eddig látott, úgy tizenkét-tizenhárom éves. Vállára simuló barna haja eltakarta a fülét és a nyakát. A fiú amúgy szájalmas, puffadt, tésztás arcából barátságos kék szempár ragyogott ki.

Thomas odabiccentett neki.

- Milyen légy?

- Késlégy - mondta a fiú a fa csúcsa felé mutatva. - Nem bánt, hacsak nem vagy annyira hülye, hogy hozzáélj. - Szünetet tartott.

- Bökött.

Az utolsó szó nem hangzott valami természetesen, mintha a srác még nem sajátította volna el teljesen a Tisztás szlengjét.

Egy újabb elnyújtott, idegörlő sikoly hasított a levegőbe, és Thomas megremegett. A félelem jeges harmatként ült ki a bőrére.

- Mi történik odabenn? - kérdezte, és az épületre mutatott.

- Nemtom - mondta a pufók fiú gyerekesen magas hangon. - Ben az, kutyául van. Elkapták *azok*.

- *Azok?* - Thomasnak nem tetszett a sejtelmes hangnem.

- Ja.

- Milyen *azok*?

- Ne akard tudni - válaszolta a kölyök. Túl nyugodtnak tűnt, legalábbis a körülményekhez képest. Kezet nyújtott:

- A nevem Chuck. Én voltam a Zöldfűl, mielőtt megjöttél.

Ez a kölyök lesz a vezetőm ma estére? - gondolta Thomas. Nem tudott úrrá lenni rossz közérzetén, melyet idegessége csak tovább fokozott. Minden olyan zavarosnak tűnt; fájt a feje.

- Miért hív mindenki Zöldfűlnek? - kérdezte gyorsan megrázva Chuck kezét.

- Mert te vagy az újonc.

Chuck Thomas felé bökött, és elnevette magát. Az épületből egy újabb sikoly tört elő, ami úgy hangzott, mintha valami éhező állatot kínoznának.

- Hogy tudsz ilyenkor nevetni? - kérdezte Thomas, akit kirázott a hideg a sikolyoktól. - Úgy hangzik, mintha valaki haldokolna odabenn.

- Rendbe fog jönni. Senki sem hal meg, ha időben visszaér, és megkapja az Ellenszert. Mindent vagy semmit. Élet vagy halál. Csak veszettül fáj.

Thomas elgondolkozott.

- Mi fáj veszettül?

Chuck elfordította a tekintetét, mintha nem tudná, mit válaszoljon.

- Hát... ha a Siratok megszűrnak.

- Siratok? - Thomas egyre inkább összezavarodott. *Megszűrnak. A Siratok.* A szavak ijesztően hangzottak, és egyszer csak elbizonytalanodott, hogy tényleg tudni akarja-e, mi rejlik mögöttük.

Chuck megvonta a vállát, és szemét lesütve elfordította a fejét.

Thomas zavarában sóhajtott egyet, majd ismét a fának támaszkodott.

- Úgy tűnik, nem sokkal tudsz többet nálam - mondta, de igazából tudta, hogy ez nem igaz. Az emlékezetkiesése furán működött.

Homályosan emlékezett bizonyos dolgokra, de minden tény, arc és név eltűnt. Mint egy majdnem teljesen ép könyv, amiből csak minden tizedik szó hiányzik - épp elég ahhoz, hogy idegesítő és zavarba ejtő olvasmánnyá váljék. Thomasnak eszébe jutott, hogy a saját életkorát sem tudja.

- Chuck, szerinted hány... éves vagyok?

A fiú tetőtől talpig végigmérte.

- Tizenhat körül. És mielőtt megkérdezed, olyan százhetvenöt centi. A hajad barna. Ja, és rusnya vagy, mint a rántott máj.

Felkacagott.

Thomas úgy meghökkent, hogy az utolsó szavakat nem is hallotta meg. Tizenhat? *Tizenhat* éves volna? Sokkal idősebbnek érezte magát.

- Most komolyan - kicsit elgondolkozott, kereste a szavakat. - Hogy... - azt se tudta, mit kérdezzen.

- Ne aggódj, pár napig teljesen káosz leszel, de majd mindenhez hozzászoksz. Nekem is sikerült. Itt élünk, ez minden. Jobb, mint egy kupac plottyban lakni. - Thomasra hunyorgott, talán várta a kérdést. - A kakát hívjuk plottynak. Ezt a hangot adja, amikor az éjjeliedényben landol.

Thomas Chuckra nézett. *Most tényleg erről beszélünk? Nem rossz!* - ez volt az egyetlen reakciója. Felállt, és elindult az öreg faház felé. *Inkább viskó ez, mint ház*, gondolta. Három-négy szintes lehetett, és úgy tűnt, mintha bármelyik pillanatban összeomolhatna. Deszkákból, cölöpökből összetákolt falak és ötletszerűen elhelyezett ablakok alkották, mögötte pedig borostyánnal benőtt, masszív falak magasodtak. Ahogy áthaladt az udvaron, sült hús illata csapta meg Thomas orrát. Nagyot kordult a gyomra. A tudat, hogy csak egy beteg srác sikolyait hallotta, valamennyire megnyugtatta. Legalábbis amíg nem gondolt arra, mitől is betegedett meg az a srác...

- Hogy hívnak? - kérdezte Chuck, aki mögötte loholt, hogy beérje.

- Mi van?

- Hogy *hívnak*? Még mindig nem árultad el, pedig tudom, hogy erre az egyre emlékszel.

- Thomas.

Alig hallotta a saját hangját, az agya máshol járt. Ha Chucknak igaza van, akkor ez egy közös pont a többiekkel: az emlékezetkiesés.

Mindegyikük emlékszik a saját nevére, de a szülei vagy barátaik nevére miért nem? *A vezetéknévükre* miért nem?

- Örvendek, Thomas - mondta Chuck. - Ne aggódj, majd vigyázok rád. Egy hónapja vagyok itt, már jól ismerem ezt a helyet. Számíthatsz Chuckra, oké?

Thomas már majdnem a viskó bejáratánál járt, ahol a fiúk gyülekeztek, amikor hirtelen előtötte a düh. Szembefordult Chuckkal.

- Eddig nem sok hasznodat vettem. Ezt nem nevezném *vigyázásnak*. Visszafordult az ajtó felé, eltökélve, hogy bemegy, és válaszokat szerez a kérdéseire. Fogalma sem volt, honnan jött ez a hirtelen bátorság és elszántság.

Chuck megvonta a vállát.

- Semmi hasznosat nem tudok mondani - hagyta jóvá. - Én is újonc vagyok még. De a barátod lehetek, és...

- Nincs szükségem barátokra! - vágott közbe Thomas.

Odaért az ajtóhoz, ami leginkább egy ocsmány, fakó deszkalapra hasonlított. Kinyitotta. Odabent néhány kifejezéstelen arcú fiút pillantott meg egy görbe lépcső aljánál. A korlát és a lépcsőfokok összevissza álltak, a falakat sötét, foszladozó tapéta borította. Egyedül egy háromlábú asztalon lévő poros váza és egy régimódi fehér ruhába öltözött nő fekete-fehér fényképe díszítette a helyiséget. Mint egy kísértetház valami filmből, gondolta Thomas. Még a parketta is foghíjas volt.

Mindent áthatott a por és a penész szaga, a kinti kellemes, friss levegő után a helyiség rémesen fülledtnek tűnt. A plafonról vibráló fényű lámpák lógtak. Thomas eddig még nem gondolt rá, de most felmerült benne a kérdés, hogy vajon honnan kapja a Tisztás az áramot. Az idős nő fényképére nézett. Vajon egykor ő lakott ebben a házban? Ő vigyázott az itteniekre?

- Nicsak, itt a Zöldfül! - kiáltotta az egyik idősebb fiú. Thomasnak bevillant, hogy ő volt az a gyilkos tekintetű, sötét hajú srác. Olyan tizenöt éves lehetett, magas és vékony. Az orra akár egy kisebb ököl, és egy göcsörtös krumplira emlékeztetett. - Ez a bökött biztos teleplottyolta a nadrágját, amikor meghallotta, hogyan sikít a kis Benny baba. Nem kell egy pelus, tökfefj?

- A nevem Thomas.

Messziről el kell majd kerülnie ezt a srácot. Elindult a lépcső felé, csak mert az volt a legközelebb, és mert nem tudta, mit tehetne vagy mondhatna. A kellemetlenkedő srác előlépett és feltartóztatta.

- Állj csak meg, Zöldfül! - Hüvelykujjával a lépcső felé bökött.

- Az újoncok nem láthatnak senkit, akit... *elvittek*. Newt és Alby megtiltotta.

- Mi a bajod? - kérdezte Thomas, megpróbálva elrejtetni a félelmét, igyekezve nem gondolni arra a szóra, hogy „elvitték”. - Fogalmam sincs, hol vagyok. Csak egy kis segítséget szeretnék kapni.

- Figyelj, Zöldfül. - A fiú összeráncolta a szemöldökét, és keresztbe fonta a karját. - Már láttalak valahol. Valami nem stimmel az érkezéssel, és ki fogom deríteni, hogy mi az.

Thomast forró düh öntötte el.

- Soha életemben nem láttalak. Fogalmam sincs, ki vagy, és őszintén szólva, nem is érdekel.

Köpött egyet. De tényleg, hogyan lehetne biztos benne? És ez a srác hogyan emlékezhetne *rá*?

A másik először elfintorodott, majd elnevette magát, bár a hang, amit hallatott, inkább egy taknyos horkantásnak tűnt. Az arca elkomolyodott, összevonta a szemöldökét.

- Már... *látalak*, bökött. Errefelé nem sokan tudják milyen az, ha megszűrnak. - Hátramutatott az emeletre. - Én igen. Tudom, hogy Benny baba min megy most keresztül. Én is végigcsináltam. És *téged* látalak, amikor átváltoztam.

Az ujjával Thomas mellkasára bökött.

- A vacsorámat rá, hogy Benny is ezt fogja mondani.

Thomas fenntartotta a szemkontaktust, de eldöntötte, hogy egy szót se szól többé. Megint elkezdte emészteni a félelem. Lesz majd egyszer jobb is?

- Mi van, beszartál a Siratóktól? - kérdezte gúnyosan a fiú. - Csak nem félsz? Nem akarod, hogy *megszúrjanak*, mi?

Megint ez a szó. *Megszúrni*. Thomas igyekezett nem gondolni rá, és felfelé mutatott. Az emeleten kínlódó fiú nyöszörgése bejárta az egész házat.

- Ha Newt odafenn van, beszélni akarok vele.

A fiú nem reagált, néhány másodpercig némán meredt Thomasra. Aztán megrázta a fejét.

- Tudod mit? Igazad van, Tommy. Nem kéne szívatnom az újoncokat. Menj csak fel, biztos vagyok benne, hogy Alby és Newt majd eligazítanak. Tényleg. Menj csak. Én kérek elnézést.

Könnyedén megpaskolta Thomas vállát, hátralépett, és a lépcső irányába intett. Thomas tudta, hogy valami rosszban sántikál. Az emlékezetkieséstől még nem hülyül el az ember.

- Hogy hívnak? - kérdezte Thomas, egy pillanatra elbizonytalanodva, hogy tényleg felmenjen-e.

- Gally. És akárki akármit mond, én vagyok itt az igazi főnök, nem a fenti két szerencsétlen bökött. Hanem én. Ha akarod, hívatsz Gally Kapitánynak is.

Most először elmosolyodott. A fogai illettek a gusztustalan orrához. Némelyik hiányzott, a meglévők pedig inkább sárgák, mint fehérek voltak. Thomast megcsapta a srác lehelete, amitől felrémlett benne valami megközelíthetetlen, szörnyű emlék. Felfordult a gyomra.

- Oké - mondta. Nagyon unta már a srácot, legszívesebben megütötte volna. - Gally Kapitány - hanyagul tisztelgett, és elöntötte az a bizsergető érzés, hogy átlépett egy határt.

Elszórt kuncogás hallatszott a szobában. Gally vöröslő arccal körbenézett, majd tekintete újra Thomasra esett. A gyűlölet mély árkokat vajt a szemöldökébe, és még tovább torzította amúgy is göröngyös orrát.

- Menj már fel! - mondta Gally. - És nehogy a közelembe kerülj, te kis féleszű!

Megint felfelé intett, de nem vette le a szemét Thomasról.

- Rendben.

Thomas még egyszer körbenézett. Sértett volt, zavart és dühös. Érezte, hogy arca kipirult az indulattól. Senki se próbálta visszatartani, csak Chuck állt az ajtóban a fejét csóválva.

- Ezt nem kéne - mondta a fiatal fiú. - Újjonc vagy, nem mehetsz fel oda.

- Menj! - mondta gúnyosan Gally. - Menj csak!

Thomas már bánta, hogy egyáltalán belépett a viskóba, de abban is biztos volt, hogy beszélni *akar* Newttal.

Elindult felfelé. A lépcsők megnyikordultak a súlya alatt. Ha nem figyelte volna mindenki odalentről, akkor talán még vissza is fordult volna, nehogy leszakadjon alatta az egész tákolmány. Csak ment felfelé, minden egyes reccsenéstől összerezdülve. Félúton talált egy lépcsőfordulót, amely balra kanyarodott, majd egy folyosóhoz vezetett, ahonnan több szoba is nyílt. Csak az egyik ajtó alól szivárgott ki fény.

- Az Átváltozás! - kiáltott utána Gally. - Remélem, tetszeni fog, tökfaj!

A gúnyolódás új erőt adott Thomasnak. Az ajtóhoz lépett, nem is figyelve a recsegő padlódeszkákra és a lentről felszűrődő nevetésre, nem is gondolva az ismeretlen szavak áradatára, elnyomva az általuk keltett nyomasztó érzést. Kinyújtotta a kezét, lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

Bent Newt és Alby egy ágyban fekvő alak felett térdelt.

Thomas közelebb ment, hogy lássa, mire volt ez a nagy cirkusz, de amikor megpillantotta a beteget, a szíve jéggé dermedt. Majdnem elhányta magát.

Csak egy pillanatra nézett oda, de az, amit látott, egy életre az emlékezetébe vésődött. A sápadt alak kicsavarodott teste kínok közt vonaglott. Csupasz mellkasa undorító látványt nyújtott, az erei merev,

zöld kötelekként hálózták be a testét és a végtagjait. A kölyköt lila horzsolások, vöröslő kiütések és véres karcolások borították. Vérekes szeme kidülledt, tekintete ide-oda cikázott. Mire Alby felpattant, és eltakarta előle a beteget, a kép már beleégett Thomas tudatába. A sikolyokat és nyögéseket még akkor is hallotta, amikor Alby durván kirángatta őt a szobából, és becsapta kettejük mögött az ajtót.

- Te meg mit keresel itt, Zöldfűl? - kiabálta Alby dühtől lángoló tekintettel.

Thomasban nem maradt erő.

- Én... én... válaszokat keresek - mormogta. Nem tudott hangosabban megszólalni. Valahol legbelül feladta. Mi történt azzal a sráccal?

Thomas a korlátnak támaszkodott, és a padlót bámulta. Most mi lesz?

- Szedd a lábad, és takarodj le a lépcsőn, most azonnal! - parancsolta Alby. - Majd Chuck a gondodat viseli. Ha holnap reggelig meglátlak, a következőt már nem éred meg. Magam foglak a Szikláról lehajítani. Érted?

Thomas szégyenkezett és rettegett. Úgy érezte, egérszívűen zsugorodott. Szó nélkül elindult lefelé a nyikorgó lépcsőn, olyan gyorsan, amennyire csak mert, figyelmen kívül hagyva az őt bámulókat, beleértve Gallyt is, majd Chuckot a karjánál húzva kiment a szabadba.

Thomas gyűlölte ezeket az embereket. Mindet, kivéve Chuckot.

- Vigyél innen - mondta. Rájött, hogy talán Chuck az egyetlen barátja a világon.

- Máris - válaszolta lelkesen Chuck, mintha örült volna, hogy hasznos lehet. - De előbb szerzünk neked valami ennivalót Serpenyőtől!

- Nem tudom, hogy ezek után tudnék-e valaha is enni.

Egy ilyen látvány után képtelenség.

Chuck bólintott.

- Dehogynem. Találkozunk a fánál tíz perc múlva.

Thomas most, hogy távolabb került a háztól, megkönnyebbült, és elindult a fa felé. Nemrég tudta meg, milyen itt az élet, és máris inkább azt kívánta, hogy vége legyen. Annyira szeretett volna emlékezni valamire az előző életéből. Az anyjára, az apjára, a barátaira, az iskolájára, egy hobbira. Egy lányra.

Pislogott párat, megpróbálta kiverni a fejéből azt, amit a viskóban látott.

Az Átváltozás. Gally így nevezte.

Nem volt kimondottan hideg, de Thomas ismét megremegett.

NEGYEDIK FEJEZET

Thomas a fának támaszkodva várta Chuck érkezését. Szemügyre vette a Tisztást, az épületeket, ezt az egész rémálmot, ahol élnie kell. A szemközti fal árnyéka már nagyon hosszúra nyúlt, immár elérte a másik oldal borostyánnal bevont köveit.

Ebből Thomas legalább ki tudta következtetni az égtájakat. A faház az északnyugati sarokban volt, egyre növekvő árnyékba burkolózva, a fák pedig délnyugaton álltak. A farm, ahol néhányan még mindig a földet művelték, a Tisztás teljes északkeleti részét elfoglalta, a bögő, kukorékoló, csaholó állatok meg a délkeleti sarokban laktak.

Az udvar kellős közepén tátongó lyukban bújt meg a Doboz, szinte hívogatva őt, hogy ugorjon bele, és térjen haza. Ettől pár méternyire délre egy durva betontömbökből épített alacsony ház állt, aminek a bejáratát egy vészjósló kinézetű vaskapu zárta. Az épületnek nem voltak ablakai. Úgy tűnt, a kaput egy acélból készült nagy zárókerék nyitja, olyan, amilyeneket a tengeralattjárókba építenek be. Thomas nem tudta eldönteni, melyik érzés erősebb benne: a kíváncsisága, hogy megtudja, mi van a kapu mögött, vagy inkább a félelme, hogy tényleg megtudja.

Thomas figyelme épp a falakon végighúzóódó vájatokra vándorolt, amikor megérkezett Chuck néhány szendviccsel, almákkal és két vízzel teli vaspohárral. Thomas meglepődve állapította meg, hogy a megkönnyebbülés érzése árad szét a lelkében. Még sincs *teljesen* egyedül.

- Serpenyő nem volt elragadtatva, hogy vacsoraidő előtt berontottam hozzá - mondta Chuck, és leült a fa tövébe, majd intett Thomasnak, hogy csatlakozzon hozzá. A fiú úgy is tett. Kezébe vette az egyik szendvicset, de az emlékezetébe villanó, rángatózó rémalak miatt megállt egy pillanatra. Az éhsége végül erősebbnek bizonyult, és nagyot harapott a szendvicsebe. Sonka, sajt és majonéz pompás íze töltötte be a száját.

- Ó, de jó! - motyogta Thomas teli szájjal. - Majd' éhen haltam.

- Én megmondtam - felelte Chuck, és nagyot harapott a saját szendvicisébe.

Pár falat után Thomas feltette a kérdést, ami már egy ideje fúrta az oldalát.

- Mi *baja* van Bennek? Úgy néz ki, mintha már nem is lenne ember. Chuck a ház felé pillantott.

- Nem igazán tudom - motyogta szórakozottan. - Én nem láttam.

Thomas sejtette, hogy a fiú nem mondott igazat, de úgy döntött, most nem feszegeti tovább a kérdést.

- Hát, én azt mondom, inkább ne is lásd.

Megkezdte az egyik almát, s közben a falakon lévő óriási vágatokat tanulmányozta. Onnan, ahol ült, nehéz volt megítélni, de mintha valami nem stimmelt volna a külső folyosók bejáratát szegélyező kövekkel. A falakat nézve megszédült, mintha felettük lebegne, és nem a tövüknél ülne.

- Mi van odakinn? - kérdezte megtörve a csendet. - Ez valami hatalmas vár?

Chuck egy ideig hezitált. Láthatólag kényelmetlenül érezte magát.

- Öö... Én még sose mentem a Tisztáson kívülre.

Thomas elgondolkozott.

- Te valamit titkolsz előlem - mondta végül. *Az* utolsó falatot egy nagy korty vízzel öblítette le. Nagyon elkeserítette, hogy senki nem ad egyenes választ a kérdéseire, és ha valamit mégis sikerül kihúznia valakiből, egyáltalán nem lehet biztos abban, hogy az illető igazat mond. - Miért titkolóztok ennyire?

- Ez itt így megy. Itt minden nagyon fura, és a legtöbbször semmit se ért. Legalábbis a felét se értjük a dolgoknak.

Thomast kimondottan bosszantotta, hogy Chuckot láthatóan egyáltalán nem zavarja, amit az előbb mondott. Hogy ennyire nem érdekli, hogy elvették tőle az életét. Mi ütött ezekbe? Thomas felállt, és a keleti vágat felé sétált.

- Végül is senki nem mondta, hogy nem nézhetek körül.

Valamit meg kell tudnia, hogy ne kattanjon be.

- Hé, válj! - kiáltott Chuck, és utánaszaladt. - Vigyázz, ezek a kicsikék mindjárt bezárulnak!

A fiú izgatottan kapkodta a levegőt.

- Bezárulnak? - ismételte Thomas. - Mi van?

- Az Ajtók, te bökött.

- Ajtók? Itt nincsenek ajtók.

Thomas tudta, hogy Chuck nem csak képzelte az egészet - rájött, hogy valami nyilvánvaló dolgot még nem vett észre. Lassított, és óvatosan haladt tovább, már nem sietett annyira a falakhoz.

- Szerinted hogy nevezzük mi ezeket a nagy vágatokat? - mutatott fel Chuck a falak közti hatalmas résekre. Már csak tízméternyire voltak a faltól.

- Talán *nagy vágatoknak*? - válaszolta Thomas, hogy humorral kendőzze el a nyugtalanságát. Nem igazán sikerült.

- Hát, ezek igazából *kapuk*. Minden este bezárulnak.

Thomas megállt. Chuck biztosan téved. Felnézett, jobbra-balra tekintett, megvizsgálta a hatalmas kőlapokat, és nyugtalansága rettegésbe csapott át.

- Mit mondasz? *Bezárulnak*?

- Majd meglátod pár perc múlva. A Futárok mindjárt visszatérnek, a falak *elmozdulnak*, és összezárnak.

- Te megbuggyantál - mormogta Thomas. El nem tudta képzelni, hogy ezek a hegy nagyságú falak bárhogy is megmozdulhatnának. Annyira biztos volt ebben, hogy megnyugodott. Chuck bizonyára csak ugratja.

Elérték a vágatot, ami kifelé további, kővel kirakott ösvényekre nyílt. Thomas eltátotta a száját, a látványtól elállt a lélegzete.

- Ez a Keleti Kapu - mondta Chuck olyan büszkeséggel a hangjában, mintha ő maga építette volna.

Thomas alig hallotta. Teljesen lenyűgözte a kapu, ami így közelről még sokkal nagyobbak tűnt. A legalább hat méter széles vágat egészen a fal tetejéig, az égig nyúlt. A szélei simák voltak, leszámítva egy fura, ismétlődő, mindkét oldalon végigfutó mintát. A Keleti Kapu bal oldalán több centi mély lyukak sötétlettek úgy harminc centi távolságra egymástól, a talajtól fel, ameddig csak a szem ellátott.

A jobb oldalon rudak álltak ki a fal széléből, átmérőjük és elhelyezkedésük láthatóan a lyukakhoz igazodott. Elég nyilvánvaló volt, hogy mire szolgálnak.

- Azt hittem, csak viccelsz - mondta Thomas, miközben a félelem újra gyomron vágta. - De ez nem vicc. Ezek a falak tényleg *mozognak*?

- Nem ezt mondtam?

Thomas nem nagyon tudott mit kezdeni a gondolattal.

- Nem tudom. Azt hittem, van valami kapu, ami bezárul, vagy egy kisebb fal előbújik a nagyból, nem is tudom. Hogyan mozognak ezek? Hatalmasak, és mintha már évezredek óta itt állnának.

A gondolat, hogy ezek a falak bezárulnak, és csapdába ejtik a Tisztáson, elborzasztotta Thomast.

Chuck zavartan vállat vont.

- Nem tudom, egyszerűen csak mozognak. Szörnyű, csikorgó zajt hallatnak, az biztos. Ugyanez megy odakint az Útvesztőben, ott is minden este elmozdulnak a falak.

Thomas az új információ hallatára hirtelen a fiúra nézett.

- Mit mondtál az előbb?

- Mi?

- Útvesztőnek nevezted. Azt mondtad, hogy „ugyanez megy odakint az *útvesztőben*”.

Chuck elpirult.

- Ennyi, én végeztem veled.

Visszasétált a fához.

Thomas rá se hederített. Sokkal jobban érdekelte a Tisztáson kívüli világ. Egy útvesztő? A Keleti Kapun túl jobbra, balra és egyenesen futó folyosókat látott. A falaik pont ugyanolyanok voltak, mint amik a Tisztást fogták körbe, és a talajt borító hatalmas kőlapok is megegyeztek a bentiekkel. Mintha a borostyán dúsabb lett volna odakinn. A távolban a falakon található rések további elágazásokhoz vezettek, majd az egyenes folyosó úgy harminc méter után zsákutcában végződött.

- Ez tényleg olyan, mint egy útvesztő - suttogetta, és majdnem elnevette magát. És még azt hitte, a dolgok nem lehetnek furábbak. Kitérőlték az emlékeit, és berakták egy hatalmas útvesztőbe. Olyan örült gondolat volt, hogy már csak nevetni tudott rajta.

Megriadt, amikor látta, hogy hirtelen egy fiú bukkan fel az egyik jobbra nyíló elágazásból, s felé, a Tisztás irányába fut. Az arca kipirosodott, átizzadt ruhái a testéhez tapadtak. Le se lassított, sőt rá se nézett, amikor elhaladt Thomas mellett. Azonnal a Doboz melletti alacsony betonépülethez szaladt.

Thomas tekintetével követte a kimerült futót, és nem értette, miért is lepődött meg ezen a legújabb fejleményen. Az emberek miért is *ne* kutatnák át az útvesztőt? Csak ezután vette észre, hogy még többen érkeznek a másik három kapun keresztül, mind ugyanolyan fáradtan, mint a legelső. Nem lehet annyira jó hely ez az útvesztő, ha ennyire leharcoltan érkeznek vissza onnan az emberek.

Kíváncsian figyelte, ahogy a futók találkoznak a kis épület vaskapujánál. Egyikük nagy erőfeszítéssel elforgatta a rozsdás kereket. Mintha Chuck említette volna a futárokat. Mit csinálhattak odakinn?

A nagy ajtó végre kinyílt, és a fiúk fülsiketítő, fém hang kíséretében tágra nyitották. Aztán mindannyian bementek, és egy nagy csattanással magukra zárták az ajtót. Thomas csak állt és bámult, az agya megpróbált valami magyarázatot találni a látottakra. Semmire se jutott, de érezte, hogy az öreg, vészjósító épület látványától libabőrös lett.

Valaki meghúzta az ingujját, kizökentve a gondolataiból. Chuck volt az.

A kérdések önkéntelenül áradtak ki Thomas száján:

- Kik azok, és mit csinálnak? Mi van abban az épületben? - Megfordult, és a Keleti Kapu felé mutatott. - És miért laktok egy francos útvesztőben?

A sok megválaszolatlan kérdéstől és a bizonytalanságtól megfájdult a feje.

- Nem mondok többet - válaszolta határozottan Chuck. - Szerintem hamar ágyba kéne bújni, szükséged lesz a pihenésre. Ó... - abbahagyta, feltartotta egy ujját, és láthatólag a fülét hegyezte.

- Mindjárt kezdődik.

- Mi kezdődik? - kérdezte Thomas. Furcsállta, hogy Chuck egyszer csak felnőttként kezdett viselkedni, és már nem az a barátságáért esdeklő gyerek volt, akinek megismerte.

Egy nagy dörrenés zaja zengte be a Tisztást, melyet szörnyű csikorgás követett. Thomas ijedten összeresztette; megbotlott, és a fenekére esett. Úgy érezte, reng a föld alatta. Rettegve körbenézett. A falak *tényleg* záródtak, ő meg a Tisztáson ragadt. A bezártság érzése szinte agyonnyomta, már-már fuldokolt.

- Nyugodj már meg, Zöldfül - kiabálta Chuck. - Ezek csak a falak!

Thomas alig hallotta, túlságosan is megrázta őt a falak mozgása. Talpra ugrott, és hátrált egy kicsit, hogy jobban láthasson. Nem hitt a szemének.

A jobbán lévő hatalmas kőfal a fizika összes létező törvényét megszegve csúszott a talaj mentén, szikrákat és kőtörmeléket hányva. A zaj majd' kirázta Thomasból a lelket. Ráeszmélt, hogy csak az egyik fal mozog és tart a balra lévő páija irányába. Tudta, hogy a rudak hamarosan becsúsznak a nyílásokba. A többi vágat felé nézett. Úgy érezte, mintha a feje gyorsabban forogna a testénél, a gyomra meg

felfordult. Mind a négy oldalon ugyanaz történt: a jobb oldali falak elindultak balra, bezárva a kapuk vágatait.

Lehetetlen, gondolta. Ezt meg hogyan csinálják? Visszafojtotta a kétségét, hogy nekiiramodjon, és kislisszoljon a Tisztásról, még mielőtt a kapuk bezárulnának. A józan ész győzedelmeskedett, hiszen az útvészítő még több meglepetést tartogathat, mint ami idebenn várja.

Próbálta átgondolni, hogyan történhet mindez. Hogyan mozoghatnak a hatalmas, éégig érő kőfalak úgy, mintha egyszerű üvegajtók lennének - egy kép a múltbeli életéből, amely most átvillant az agyán. Megpróbálta megragadni és megőrizni az emléket, arcokat, neveket, helyeket kapcsolni hozzá, de amilyen gyorsan jött az emlékkép, úgy el is illant. Kavargó érzéseit áthatotta a szomorúság.

Nézte, ahogy a jobb oldali fal útja végéhez ér, rúdjai gond nélkül célba találnak. Egy nagy dörrenés visszhangzott az udvaron, ahogy mind a négy kapu bezárult éjszakára. Thomast újra átjárta a félelem, majd megnyugodott. Megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Hú - mondta. Ennél kifejezőbb dolog nem jutott eszébe, ami miatt kicsit csalódott is önmagában.

- Nem semmi, ahogy Alby mondaná - mormolta Chuck. - De egy idő után hozzá fogsz szokni.

Thomas még egyszer körbetekintett. Teljesen más hangulata lett a Tisztásnak így, hogy tömör falak veszik körbe, és nincs kiút. Megpróbált rájönni, mire szolgálhat ez az egész, és egyik megoldás sem volt túl megnyugtató. Most vagy ők vannak *bezárva*, vagy valami más van *kizárva*, ami árthatna nekik. A megkönnyebbülés érzése e gondolattól máris semmivé foszlott. Semmi jó nem jutott eszébe, amikor arra gondolt, mi élhet odakinn. Megint beléhasított a félelem.

- Gyere már - ráncigálta meg Thomas ruháját Chuck immár másodszorra. - Hidd el, ágyban akarsz lenni, amikor jön az éjszaka.

Thomas tudta, hogy nincs más választása. Megpróbálta elnyomni a nyugtalanító gondolatokat, és Chuck után eredt.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Tábor hátsó végében találták magukat - Chuck így nevezte az ablakokkal ellátott roskadozó faépületet az építmény és a mögötte húzódó kőfal közti árnyékban.

- Hová megyünk? - kérdezte Thomas. Súlyos teherként nehezedett rá a mozgó falak emléke és az útvesztő gondolata, a félelem és a zavarodottság. Próbált nem gondolni rá, nehogy bekattanjon. Megpróbálta elviccelni a helyzetet, hogy kicsit megkönnyebbüljön. - Ne válj tőlem jóéjtpuszit!

Chuck rá se hederített.

- Pofa be, és maradj szorosan mögöttem.

Thomas sóhajtott egyet, megvonta a vállát, majd követte a fiút a ház mögötti sötétségben. Ellopakodtak egy kicsi, poros ablakig, ahonnan fény vetült a kőre és az azt borító borostyánra. Hallani lehetett, hogy valaki mozgolódik odabenn.

- A fürdőszoba - suttogta Chuck.

- És? - Thomas nem volt túl nyugodt.

- Imádom ezt csinálni, lefekvés előtt mindig sort kerítek rá.

- Mit csinálni? - Valami azt súgta Thomasnak, hogy Chuck rosszban sántikál. - Mi lenne, ha én...

- Pofa be, és figyelj!

Chuck halkán fellépett az ablak alatt álló fadobozra. Leguggolt, hogy a fejét bentről ne lehessen látni, majd felnyúlt, és megkocogtatta az üveget.

- Elment az eszed - suttogta Thomas. Társa ennél alkalmatlanabb időt nem is találhatott volna a marhulásra, ki tudja, lehet, hogy Newt vagy Alby van odabenn. - Nem akarok bajba kerülni, csak ma érkeztem!

Chuck szája elé tette a kezét, hogy el ne nevesse magát. Thomas aggodalmait figyelmen kívül hagyva megint megkocogtatta az üveget.

Egy árnyék vetült rájuk, és kinyílt az ablak. Thomas hátraugrott, hogy elbújjon, és szorosan a ház falához simult. Nem tudta elhinni,

hogy belerángatták egy ilyen idióta játékba. Az ablakból nem lehetett rálátni, de tudta, hogyha valaki jobban körbenéz, akkor biztos kiszúrja őt Chuckkal együtt.

- Ki van ott? - kiáltott ki egy érces, dühös hangú fiú. Thomas megrettent, amikor felismerte a hangot, Gally hangját.

Chuck minden előzetes figyelmeztetés nélkül felpattant, és akkorát rikoltott, amekkora csak kifért a torkán. A szobából kihallatszó csattanás jelezte, hogy a tréfa sikerült, de a káromkodások tömkelege azt sugallta, hogy Gallyt kissé megviselte ez a móka. Thomas kínosan érezte magát, de ugyanakkor félt is.

- Megöllek, tökfej! - kiáltott Gally, de Chuck már ott se volt, eliszkolt a Tisztás felé. Thomast jeges félelem öntötte el, amikor hallotta, hogy Gally kinyitja a fürdőszobaajtót, és kiszalad.

Thomas összeszedte magát, és az új, az egyetlen barátja után iramodott. Épp elhagyta a ház sarkát, amikor Gally üvöltve kirobbant a Táborból, mint valami elszabadult fenevad.

Azonnal Thomas felé mutatott.

- Ide gyere! - kiáltotta.

Thomas megrettent. Minden jel arra mutatott, hogy most csúnyán össze lesz verve.

- Nem én voltam, becsszó - mondta. Ahogy ott állt, és végigmérte az ellenfelét, rájött, hogy igazából nincs mitől tartania. Gally már nem is tűnt olyan nagynak, és Thomas biztos volt benne, hogy simán le tudná győzni, ha arról van szó.

- Nem te voltál? - vicsorgott rá Gally. Lassan közelebb jött, és megállt Thomasszal szemben. - Akkor honnan tudod, hogy volt valami, amit nem te csináltál?

Thomas erre nem tudott mit válaszolni. A szíve hevesen vert, de már közel sem félt annyira, mint pár másodperce.

- Nem vagyok hülye - mondta Gally rezzenéstelen arccal. - Láttam Chuck dagadt fejét az ablakban. - Thomas mellkasára bökött. - De neked itt és most el kéne döntened, hogy kik legyenek a barátaid, és kik az ellenségeid. Értesz engem? Még egy ilyen kis tréfa, és vér fog folyni. Nem érdekel, kinek az ötlete volt. Megértted, újonc?

Mielőtt Thomas válaszolni tudott volna, Gally már sarkon fordult.

Thomas már csak azt szeretne volna, hogy véget éljen a balhé.

- Bocsánat - motyogta, bár ez még neki is kínosan hangzott.

- Ismerlek - tette hozzá Gally anélkül, hogy visszanézett volna

- Láttalak az Átváltozáskor, és ki fogom deríteni, ki vagy.

Thomas csendben nézte, ahogy a srác eltűnik a Táborban. Nem emlékezett sok mindenre, de azt tudta, hogy még soha senkit nem utált ennyire. Még magát is meglepte, hogy mennyire gyűlöli Gallyt. Szívből gyűlölte. Amint megfordult, Chuckkal találta szemben magát, aki zavartan, lesütött szemmel álldogált mögötte.

- Köszönöm, haver.

- Elnézést, ha tudtam volna, hogy Gally az, eszembe sem jutott volna megtenni, becsszó.

Thomas elnevette magát. Meglepődött önmagán, hiszen egy órája el sem tudta képzelni, hogy valaha még tud majd nevetni.

Chuck végigmérte Thomast, és lassan, bátortalanul elmosolyodott.

- Mi van?

Thomas a fajét rázta.

- Ne sajnáld, a... bökött megérdemelte, és ezt úgy mondom, hogy fogalmam sincs, micsoda az a bökött. Ez tök jó.

Sokkal jobban érezte magát.

Pár óra múlva Thomas egy puha hálósákban feküdt a fűben Chuck mellett, a kert közelében, egy fűvel benőtt nagyobb terület közepén, amit eddig még észre se vett. Úgy tűnt, még jó páran itt tértek nyugovóra. Thomas ezt furcsállta, de aztán belegondolt, hogy valószínűleg nincs mindenkinek hely a Táborban. Itt legalább meleg volt. Már megint azon kezdett töprengeni, *hol* is vannak ők egyáltalán. Nem tudta felidézni a helységneveket, az országokat, az uralkodókat meg az egész rendszert, ami a világot uralja. A Tisztáson mindenki így volt ezzel, vagy legalábbis minden jel erre mutatott.

Hosszú ideig feküdt csendben, nézte a csillagokat, és hallgatta a körülötte folyó társalgások tompa duruzsolását. Nem jött álom a szemére, és nem tudott szabadulni a kétségbeesés és a reménytelenség érzésétől. A kis fellélegzés, amit Chuck tréfája okozott, már csak távoli emléknek tűnt. Ez egy végtelen és nagyon furcsa nap, gondolta.

Olyan rettenetesen... bizarr. Sok aprósággra emlékezett az életéből. Az evésre, a ruhákra, a tanulásra és a játéokra, arra, hogy nagyjából hogyan is néz ki a világ. De a részletek, amikkel ezek a foszlányok tényleges emlékekké állnának össze, mind hiányoztak, valahogy ki lettek törölve. Mintha egy zavaros tó aljára próbált volna meg lelátni. Mindezen felül... szomorú volt.

Chuck megzavarta a gondolatmenetét.

- Hát, Zöldfül, túlélted az Első Napot.

- Alig. - *Ne most, Chuck, akarta mondani. Most nincs kedvem hozzá.*

Chuck felkönyökölt, és Thomasra nézett.

- Sokat fogsz tanulni az elkövetkező pár napban, mindenhez hozzá fogsz szokni, okéság?

- Hát, igen, asszem *okéság*. Honnan jöttek ezek a fura szavak és kifejezések?

Mintha valami idegen nyelv keveredett volna a beszédébe.

Chuck visszahuppant.

- Nemtom, ne feledd, hogy csak egy hónapja vagyok itt.

Thomas eltöprengett, hogy Chuck vajon többet tud-e, mint amennyit elárul. Fura kölyök, vicces, és valahogy ártatlannak tűnik, de valami nem stimmel vele. Igazából pont olyan rejtélyes, mint bármi más a Tisztáson.

Pár perc múlva Thomas már érezte, hogy a fáradtságtól leragad a szeme. Mozgalmas napja volt. De egy gondolat befészkelte magát az agyába. Váratlanul érte a dolog, nem tudott mit kezdeni a hirtelen jött felismeréssel.

Merthogy a Tisztás, a falak, az Útvesztő, minden... hirtelen ismerősnek tűnt számára. Kellemesnek. A nyugalom meleg érzése árasztotta el a mellkasát, és megérkezése óta most először gondolt arra, hogy talán nem a Tisztás a legborzalmasabb hely a világ-egyetemben. Megnyugodott. Szeme tágra nyílt, és egy pillanatra visszafőjtotta a lélegzetét. *Ez meg mi volt?*, gondolta. *Mi változott meg?* Különös módon épp az nyugtalanította, hogy minden rendben van.

Nem értett semmit, valahonnan mégis tudta, mit kell tennie. Az érzés, a megvilágosodás fura volt, idegen és ismerős egyszerre. És... kellemes.

- Én is szeretnék azok közé tartozni, akik kijárnak - mondta hangosan. Nem tudta, hogy Chuck ébren van-e még. - Akik kijárnak az Útvesztőbe.

- Mi? - válaszolta Chuck. Thomas érezte a hangján, hogy fogytán van a türelme.

- A Futárok - mondta Thomas, de fogalma sem volt, honnan jöttek a szavak. - Bármit is csinálnak, én is azt akarom.

- Azt se tudod, miről beszélsz - zsörtölődött Chuck, majd a másik oldalára fordult. - Jó éjt.

Thomas egészen nekibátorodott, bár még mindig *nem* tudta, miről beszél.

- Futár akarok lenni.

Chuck újra felé fordult, és felkönyökölt.

- Ezt most rögtön el is felejteted.

Thomas meglepődött a válaszon, de tovább erősködött.

- Ne is próbálj...

- Thomas. Újonc. Az én új barátom. Felejtsd el.

- Holnap beszélek Albyvel. - Egy *Futár*, gondolta. *Azt se tudom, mit jelent. Teljesen megőrültem?*

Chuck nevetve visszafeküdt.

- Te kis plotty! Aludj!

De Thomas nem tudott leállni.

- Valami odakinn... ismerősnek tűnik.

- A-ludj!

Aztán Thomas megértette. Mintha összeállt volna a kép. Hogy mi volt a kép, azt még nem látta át, de a szavai mintha nem a sajátjai lettek volna.

- Chuck. Azt... azt hiszem, én már jártam itt valamikor. Hallotta, ahogy a barátja felül, hallotta mély sóhaját is. Thomas elfordult, és eldöntötte, hogy nem beszél többet, nehogy belerondítson ebbe az új lelkesedésbe, nehogy megzavarja a saját nyugalmát.

Sokkal hamarabb elaludt, mint gondolta volna.

HATODIK FEJEZET

Valaki felrázta az álmából. Kipattant a szeme, és egy túl közeli arcot látott maga előtt. Minden más még beleveszett a reggeli félhomályba. Kinyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, egy hideg kéz tapadt az ajkára. Thomas megijedt. Ki lehet ez?

- Csitt, Zöldfül. Ugye nem akarjuk felébreszteni Chuckie-t? Newt hajolt fölé, akit Thomas a csapat alvezérének gondolt. Bűdös volt a lehelete.

Thomas még mindig csodálkozott, de a félelme megszűnt. Felébredt benne a kíváncsiság: vajon mit akar tőle ez a fiú? Bólintott, próbálta a szemével kifejezni a beleegyezését, amíg Newt el nem engedte.

- Gyere, Zöldfül - suttogta a magas fiú. Felsegítette Thomast. Olyan erősnek tűnt, hogy akár egy mozdulattal letéphette volna Thomas karját.
- Valamit meg kell mutatnom neked az ébresztő előtt.

Az álmosság utolsó morzsája is eltűnt Thomas fejéből.

- Oké - mondta, hogy jelezze, készen áll. Tudta, hogy óvatosnak kell lennie, hogy nem lenne szabad bíznia senkiben, de a kíváncsisága erősebbnek bizonyult. Előrehajolt, és felvette a cipőjét. - Hová megyünk?

- Csak kövess, és maradj a sarkamban.

Keresztüllopakodtak a sűrűn fekvő fiúk között, Thomas többször is majdnem elbotlott. Rálépett valaki kezére, amiért először egy fájdalmas kiáltás, majd egy, a lábszárát érő, jól irányzott ütés volt a jutalma.

- Bocs - suttogta, mire Newt igen csúnyán nézett rá.

Amint elhagyták a gyeptet, és átértek az udvar talaját borító kőlapokra, Newt futásnak eredt a nyugati fal irányába. Thomas először habozott, nem tudta, mire a nagy sietség, de aztán összeszedte magát és felzárkózott.

A nap fénye még halvány volt, de az akadályok így is kirajzolódtak az árnyékban, Thomas lassítás nélkül kikerülhette őket. Aztán megálltak a gigantikus fal tövében, ami felhőkarcolóként tornyosult föléjük.

Felhőkarcoló, egy újabb homályos emlék. Thomas észrevette, hogy apró vörös lámpák villognak és mozognak a fal felületén.

- Mik ezek? - olyan hangosan suttogott, amennyire csak mert. Remélte, nem remeg túlságosan a hangja. A vörös fények inkább figyelmeztetésnek hatottak.

Newt a borostyánnal bevont fal tövében állt.

- Majd megtudod, ha itt az ideje, Zöldfül.

- Elég nagy hülyeségnek tartom, hogy elküldenek valahova, ahol semminek nincs értelme, és még a kérdéseimre se válaszol senki. - Thomas szünetet tartott, magát is meglepte a bátorsága.

- Bökött - tette hozzá, bedobva minden szarkazmusát.

Newt elnevette magát.

- Kedvellek, Zöldfül. Most viszont pofa be, mutatni akarok valamit.

Előrelépett, kezével a sűrű borostyánok közé túrt, és félrehajtotta a növényeket. Egy poros, úgy fél méter széles, négyzet alakú ablak bukkant elő a levelek mögül. Sötét volt, mintha feketére festették volna.

- Mire várunk? - suttogta Thomas.

- Kösd fel a gatyádat, mindjárt erre jön az egyik.

Eltelt egy perc, majd még egy. Majd még több. Thomas unalmában mocorgott, nem tudta, hogyan tud Newt olyan türelmesen, egy helyben állva várakozni, és a sötétségbe bámulni.

Majd minden megváltozott.

Hirtelen kísérteties fény szűrődött át az ablakon, és halvány színeket vetített Newt arcára, mintha a fiú egy megvilágított úszómedence mellett állt volna. Thomas teljesen lemerevedett. Hunyorítva próbálta meg kivenni, mi lehet a másik oldalon. A torka összeszorult. *Ez meg mi?*, gondolta.

- Odakint, ez az Útvesztő - suttogta Newt megbabonázott tekintettel.

- Minden, amit csinálunk, az egész életünk, Zöldfül, körülötte forog. Minden áldott nap minden egyes óráját az Útvesztő léte határozza meg, megpróbálunk valamit megfejteni, aminek talán nincs is megoldása. Most megmutatom neked, miért nem érdemes szórakozni vele. Megmutatom, miért záródnak be minden este ezek a francos falak. Megmutatom, miért ne akard sohase kívül találni magad.

Newt hátralépett, még mindig fogva az indákat, és intett Thomasnak, hogy nézzen keresztül az ablakon.

Thomas így is tett. Előrehajolt, amíg az orra az üvegbe nem ütközött. Beletelt egy kis időbe, amíg a szeme hozzászokott a fényviszonyokhoz, és tisztán látta a fal túloldalán mozgó valamit a

koszos üvegen keresztül. És amikor meglátta, elakadt a lélegzete, mintha egy jeges fuvallat fagyasztotta volna meg a tüdejét.

Egy nagy, kerekded, nagyjából tehénnagyságú, de alakatlan lény tekergőzött dühösen a kinti folyosón. Az élőlény felmászott a szemközti falra, majd nagy csattanással az üvegnak ugrott. Thomas felsikoltott és hátraugrott, de a lény is visszapattant. Az üveg kitarzott.

Thomas vett két mély lélegzetet, és még egyszer az ablakhoz hajolt. Túl sötét volt, hogy mindent lásson, de ismeretlen helyről fények vetődtek a lény tuskéire és csillogó bőrére. A szörny testéből ijesztő eszközökben végződő karféleségek álltak ki. Egy fűrész, néhány penge és pár hosszú rúd, ez utóbbiak funkcióját nem lehetett egyértelműen megállapítani.

A lény egy állat és egy gép szörnyű keveréke volt, és úgy tűnt, tisztában van vele, hogy figyelik, és pontosan tudja, mi van a fal túloldalán. Nyilvánvaló volt, hogy be akar jutni a Tisztásra, hogy teletömje magát emberhússal. Thomas mellkasába jeges félelem költözött, alig kapott levegőt. Még az emlékei híján is biztosan tudta, hogy még soha nem látott ilyen iszonyatos dolgot.

Hátralépett, a tegnapi bátorságának már nyoma se maradt.

- Mi ez? - kérdezte. Remegett a gyomra, nem tudta, hogy valaha is képes lesz-e még enni.

- Mi Siratóknak hívjuk őket - válaszolt Newt. - Szörnyű egy dög, nem? Örülj neki, hogy csak este jönnek elő. Örülj neki, hogy vannak ezek a falak.

Thomas nyelt egyet. Már kételkedett abban, hogy valaha is ki tudná tenni a lábát a Tisztásról. Az álma, hogy Futár legyen, szertefoszlott. De még nem adta fel. Valahogy *érezte*, hogy neki ez a feladata. Fura érzés volt, különösen a látottak után.

Newt az ablakra nézett.

- Most már tudod, mik bujkálnak az Útvesztőben, barátom. Most már tudod, hogy ez nem vicc. Ideküldtek a Tisztásra, Zöldfűl, és mi itt elvárjuk tőled, hogy életben maradj, és segíts minket a feladatunkban.

- És mi lenne ez a feladat? - kérdezte Thomas, bár rettegett a lehetséges választól.

Newt mélyen a szemébe nézett. A hajnal első sugarai elérték őket, és Thomas jól látta Newt arcának minden részletét, a feszes bőrét, az összeráncolt szemöldökét.

- Hogy megtaláljuk a kiutat, Zöldfűl - mondta Newt. - Hogy megoldjuk a francos Útvesztőt, és hazataláljunk.

Pár órával később, miután újra kinyíltak a kapuk, és elült az ezt kísérő zaj meg a földrengés, Thomas egy ütött-kopott, ferde asztalnál ült a Tábor mellett. Csak a Siratókra tudott gondolni, arra, hogy mi lehet a feladatuk, hogy mit csinálnak odakinn az éjszaka folyamán. Hogy milyen érzés, amikor egy ilyen borzasztó lény megtámad valakit.

Próbálta kiverni a fejéből a gondolatot, és másra koncentrálni. A Futárokra. Egy szót se szóltak senkihez, csak teljes sebességgel elhagyták a Tisztást, és pillanatok alatt eltűntek az elágazások erdejében. Ahogy eszegette a tojásokat és a szalonnát, Thomas maga elé képzelte őket. Nem szólt senkihez, még Chuckhoz sem, aki csendben evett mellette. A szegény srác mindent megpróbált, hogy beszélgetést kezdeményezzen, de nem járt sikerrel. Thomas csak azt akarta, hogy békén hagyják.

Nem fért a fejébe ez az egész. Az agyát már túlterhelte azzal, hogy a helyzet képtelenségét elemezgesse. Hogyan lehet annyira hatalmas egy útvesztő, aminek ekkora falai vannak, hogyan lehet olyan nagy, hogy pár tucat kölyök eddig nem tudta megtalálni belőle a kiutat? Milyen régóta próbálkoznak? Hogy létezhet egy ilyen hely? És egyáltalán *miért* létezik egy ilyen hely? Mi lehet a célja? Miért vannak mindannyian bezárva ide? Mióta?

Akárhogy próbálkozott, gondolatai mindig visszakanyarodtak a vérszomjas kinézetű Siratóhoz. Minden pislantásnál látta, ahogy a szellemképe ráveti magát.

Thomas tudta magáról, hogy helyén van az esze. Valahogy érezte. Ennek ellenére nem tudta kiismerni a helyzetét, ez az egész értelmetlennek tűnt. Egy kivétellel: belőle Futár lesz. Miért volt ebben annyira biztos? Miért tartott ki mellette úgy is, hogy látta, mi várja odakint?

Valaki megkocogtatta a vállát, kizökkentve Thomast a gondolatmenetéből. Felnézett, és Albyt látta maga mögött állni keresztbe font karral.

- Csak nem vagy kicsit fáradt ma reggel? - kérdezte Alby. - Szépnek találtad reggel a kilátást az ablakból?

Thomas felállt, hátha most választ kap a kérdéseire, legalábbis hátha sikerül elterelnie a figyelmét nyomasztó gondolatairól.

- Ahhoz eleget láttam, hogy még jobban érdekeljen ez a hely - mondta, azt remélve, hogy ezzel nem provokálja ki újra Alby előző nap már megtapasztalt haragját.

Alby bólintott.

- Te meg én, bökött. Most jön a körbevezetés. - Elindult, de aztán megtorpant, és felemelte az ujját. - Kérdések csak a legvégén, megértetted? Nincs időm arra, hogy egész nap itt pofázzak.

- De... - Thomas elhallgatott, amikor látta, hogy Alby összevonja a szemöldökét. Hogy lehet valaki ekkora szemétláda? - De mondj el mindent, mindent tudni akarok. - Még tegnap este elhatározta, hogy senkinek nem fogja elárulni, mennyire ismerősnek tűnik neki a hely, hogy úgy érzi, már járt itt, hogy *emlékszik* bizonyos dolgokra. Ezt megosztani a többiekkel nagyon rossz ötletnek tűnt.

- Mindent elmondok, amit el akarok mondani, Zöldfül. Gyerünk.

- Jöhetek? - kérdezte Chuck, aki még mindig az asztalnál ült.

Alby lehajolt, és belecsípett a fiú fülébe.

- Au! - visított Chuck.

- Nincs jobb dolgod, tökfej? - kérdezte Alby. - Nem lögybölnöd kéne?

Chuck megadóan Thomasra nézett.

- Jó mulatást.

- Meglesz. - Thomas megsajnálta Chuckot, amiért nem bánnak vele jobban. De nem tudott semmit se tenni ellene, meg indulnia is kellett.

Elindult Albyvel, remélve, hogy a Körbevezetés immár hivatalosan kezdetét vette.

HETEDIK FEJEZET

A Doboznál kezdtek, amely az adott pillanatban éppen zárva volt. A dupla fémajtók a földből nyíltak. A fehér festék megfakult, felpattogzott rajtuk. Már kivilágosodott, az árnyékok a tegnapihoz képest ellenkező irányba nyúltak. A nap még mindig nem látszott, de úgy tűnt, bármelyik pillanatban előbukkanhat a keleti fal mögül.

Alby az ajtókra mutatott.

- Ez itt a Doboz. Pontosan havonta hoz nekünk egy hozzád hasonló újoncot, hetente pedig készleteket kapunk, ruhákat és ételt. Nem mintha nagy szükségünk lenne rá, eléggé önellátók vagyunk.

Thomas bólintott. Emésztette a kíváncsiság, alig tudta megállni, hogy ne tegyen fel kérdéseket. *Be kéne ragasztanom a számat*, gondolta.

- Semmit se tudunk a Dobozról, érted? - folytatta Alby. - Nem tudjuk, honnan jön, hogyan jut ide, ki irányítja. A bököttek, akik ideküldtek, semmit se árultak el. Van áramunk, mi termeljük meg a legtöbb élelmünket, és ruhákat is szerzünk. Egyszer megpróbáltunk visszaküldeni egy fafejű Zöldfült, de ez a masina meg se mozdult, amíg ki nem rángattuk a kölyköt.

Thomas azon töprengett, mi lehet az ajtók alatt, amikor nincs ott a Doboz, de megállta a kérdezősködést. Egyszerre volt kíváncsi, frusztrált és csodálkozó, emellett a Sirató látványa is kísértette.

Alby rá se hederített, folytatta a mondókáját.

- A Tisztást négy részre osztottuk. - Feltartotta négy ujját, ahogy sorolta őket. - Kert, Vérház, Tábor, Tuskók. Világos?

Thomas egy kicsit várt, majd zavartan megrázta a fejét.

Alby felhúzta a szemöldökét, és folytatta. Nyilvánvaló volt, hogy ezer fontosabb dolga is lenne. Az északkeleti sarok felé mutatott, ahol a szántóföldek és a gyümölcsfák álltak.

- A Kert. Itt termesztjük a növényeket. A vizet a földben futó vezetékekből kapjuk. Mindig ott voltak, különben már rég éhen haltunk volna. Itt sose esik. Sose. - Délkeleti irányba mutatott, a karámok és a

pajta felé. - A Vérház. Itt neveljük és mészároljuk le az állatokat. - Aztán a száralmas viskó felé bökött. - A Tábor. Már kétszer akkora, mint amikor először idejöttünk, mert folyamatosan bővítjük, amikor küldenek fát meg egyéb plottyokat. Nem szép, de megfelel. Legtöbben úgyszólván odakinn alszunk.

Thomas szédült. Olyan sok kérdés forgott a fejében, hogy alig tudott figyelni.

Végül Alby a délnyugati sarokra mutatott, ahol a korhadó fák és padok álltak.

- A Tuskók. A temető is ott van a sarokban, a sűrűben. Nincs ott semmi más. Ha van kedved, járhatsz oda pihenni vagy üldögelni, engem nem érdekel. - Megköszöri a torkát, láthatólag nem akarta tovább feszegetni a témát. - A következő két hétben mindennap más Elöljárónál fogsz dolgozni, amíg rá nem jövünk, miben vagy a legjobb. Lögybölő, Téglázó, Zsákoló vagy Ekés lesz, valamilyen munkát mindenképp rád osztunk. Most gyere.

Alby a Tuskók és a Vérház között lévő Déli Kapu felé indult. Thomas követte, közben megcsapta az orrát a karámokból jövő ürülékszag. *Temető?*, gondolta. *Minek temető egy olyan helyre, ahol csak tizenévesek laknak?* A gondolat jobban nyugtalanította, mint az újabb ismeretlen szavak, mint a *téglázó* vagy a *zsákoló*. Egyik se hangzott túl jól. Már majdnem félbeszakította Albyt, de túrtöztette magát.

Zavarában inkább a Vérház mellett álló karámokat vette szemügyre.

Pár tehén rágszálta a zöldes szénaboglyákat. Malacok dagonyáztak a napon, néha megmozdítva a farkincájukat, mintha jelezni akarták volna, hogy még életben vannak. Egy másik karámban juhok legeltek, de voltak csirkék és pulykák is. Dolgozók tüsténkedtek körülöttük. Mind úgy néztek ki, mintha egész életüket egy farmon töltötték volna.

Miért emlékszem ezekre az állatokra?, gondolta Thomas. Nem tűntek túl érdekesnek, de tudta a nevüket, azt is, hogy mit esznek, és hogy néznek ki. Miért vannak még a fejében ilyen adatok, amikor azt se tudja, *hol* látott legutóbb állatokat, vagy hogy kinek a társaságában. Az emlékezetkiesése egyre rejtélyesebbnek tűnt számára.

Alby a sarokban álló nagy, fakó vöröses színű pajtára mutatott.

- Ott dolgoznak a Nyeseők. Szörnyű meló. Ha kedveled a vért, akkor legyél Nyeseő.

Thomas megrázta a fejét. Nem akart nyeseő lenni. Ahogy továbbhaladtak, a másik irányba nézett, a Tuskók felé. A sarokhoz

közeledve egyre sűrűbben nőttek a fák, és egyre egészségesebbnek, zöldebbnek tündek. Az erdő mélyét sötét árnyék borította. Thomas felnézett, és látta, hogy a nap már kibukkant a falak mögül, bár furcsán nézett ki: a megszokottnál narancssárgábbnak tűnt. A szelektív emlékezetkiesés egy újabb példája.

Visszanézett a Tuskókra, de a szemébe még bele volt égve a nap korongja. Pislogott, hogy tisztábban lásson, és egyszer csak megpillantotta az egyik mozgó vörös fényfoltot az erdő sűrűjében. *Mik ezek?*, gondolta. Bosszantotta, hogy Alby nem válaszolt az előbb. Idegesítette a titkolózás.

Alby megállt, és Thomas meglepetten vette észre, hogy megérkeztek a Déli Kapuhoz. A kijáratot szegélyező falak följük tornyosultak. A vastag kőlapok repedéseit sűrűn befedte a borostyán. A kőlapok nagyon réginek tündek. Felnézett a falak teteje felé; úgy érezte, mintha nem is fel, hanem lefelé nézne. Hátralépett, még egyszer áhítattal végigmérte az új otthonát körülvevő falakat, majd Alby felé fordult, aki a kijáratnak háttal állt.

- Odakinn van az Útvesztő.

Alby maga mögé bökött, majd szünetet tartott. Thomas a kijáratot jelentő vágaton keresztül kinézett. A folyosók pont olyannak tündek, mint amilyeneket a Keleti Kapu melletti ablakból látott reggel. A gondolatba beleborzongott. Mi van, ha rájuk ront egy Sirató? Azon kapta magát, hogy hátrál. *Nyugi*, mondta magának.

Alby folytatta.

- Két év. Ennyi ideje vagyok itt. Senki nincs itt régebb óta. Az a néhány, aki előttem jött, már halott. - Thomas szeme elkerekedett, szívverése felgyorsult. - Két éve próbáljuk megtalálni a kiutat, de semmire se jutottunk. A bökött falak úgy mozognak éjjel odakinn, mint ezek a kapuk. Nagyon nehéz őket feltérképezni.

A betonépület felé biccentett, ahova a Futárok mentek be tegnap este.

Megint fájdalom nyilallt Thomas fejébe. Túl sok mindent kellett feldolgoznia. Két éve vannak itt? A kinti falak mozognak? Hányan haltak meg eddig? Előrelépett, hogy megnézzé magának az Útvesztőt, mintha a válaszok a falakra lettek volna írva.

Alby visszalökte.

- Nem méisz te oda ki, bökött.

Thomas lenyelte a büszkeségét.

- Miért nem?

- Szerinted poénból küldtem hozzád reggel Newtot? Ez az első számú szabály, amit megszegni megbocsáthatatlan bűn. Senki, mondom *senki* se megy ki az Útvesztőbe, csak a Futárok. Ha megszeged ezt a szabályt, és a Siratok nem ölnek meg, mi magunk végzünk veled. Értve vagyok?

Thomas bólintott. Dühöt érzett, biztos volt benne, hogy Alby csak túloz. Legalábbis remélte. Bárhogy legyen is, bármi kétsége lett is volna afelől, amit Chucknak mondott előző este, mostanra teljesen elpárolgott. Futár akar lenni. Futár *lesz*. Ezt tudta legbelül. Még annak ellenére is, amit látott és hallott, hívta a feladat, hajtotta, mint az éhség vagy a szomjúság.

Mozgást látott a Déli Kapu bal oldalán. Riadtan odanézett, de csak egy ezüstös villanást látott, ami eltűnt a borostyántengerben.

Thomas felmutatott a falra.

- Ez mi volt? - csúszott ki a száján a kérdés.

Alby oda se nézett.

- Semmi kérdés, amíg nem végeztünk, bökött. Hányszor kell még elmondanom? - Majd sóhajtott, és mégis válaszolt. - Késlegyek. Így figyelnek minket az Alkotók. Ne is...

Albyt félbeszakította egy sziréna mindent átható, minden irányból jövő hangja. Thomas befogta a fülét, és a hang forrását keresve körbepillantott. A szíve majd kiugrott a helyéből. De amikor Albyre nézett, meglepődött.

Alby nem félt, inkább... zavartnak tűnt. Meglepettnek. A sziréna tovább rikoltott.

- Mi történik? - kérdezte Thomas. Megkönnyebbült, hogy a vezetője nem mutatja jelét a közelgő világvégének, de még így is elege volt már a pánikrohamokból.

- Ez fura - mondta Alby, miközben szemével a Tisztást pásztázta. A Vérházban dolgozók szintén zavartan néztek körbe-körbe. Egyikük, egy alacsony, nyakig sáros srác odakiáltott Albynek.

- Mi történik? - kérdezte a srác, valamiért Thomasra nézve.

- Fogalmam sincs - mormolta Alby.

Thomas nem bírta tovább.

- Alby! Mi folyik itt?

- A Doboz, tökfej, a Doboz! - mondta Alby, majd a Tisztás közepe felé iramodott olyan sebességgel, mint egy menekülő vad.

- Mi van vele? - kérdezte Thomas, majd utána szaladt. *Beszélj hozzám!*, akarta kiáltani.

Alby nem válaszolt, nem is lassított, és ahogy egyre közelebb értek a Dobozhoz, Thomas másokat is látott arrafelé szaladni. Megpillantotta Newtot, és odakiáltott neki, miközben próbált félelmein felülkerekedni, meggyőzni magát arról, hogy minden rendben van, hogy biztos létezik erre valami logikus magyarázat.

- Newt, mi a fene történik? - kiáltotta.

A fiú rápillantott, majd komótosan odasétált hozzá. Nyugalma furán hatott ebben a nagy fejetlenségben. Hátba vágta Thomast.

- Az történik, hogy egy francos újonc érkezik fel a Dobozban. - Hatásszünetet tartott. - *Ebben* a pillanatban.

- És? - Ahogy Thomas jobban megnézte magának a fiút, rájött, hogy amit nyugalomnak hitt, az inkább hitetlenkedés, talán izgalom volt.

- *És?* - kérdezett vissza Newt. - Zöldfül, még sose jött két újonc ugyanabban a hónapban, nemhogy két egymást követő napon.

Ezzel eliramodott a Tábor felé.

NYOLCADIK FEJEZET

Két hosszú perc elteltével elhallgattak a szirénák. Jelentős tömeg verődött össze az acélajtók körül az udvar közepén. Thomast meglepte a felismerés, hogy még csak tegnap érkezett. *Mindez tegnap történt volna?*

Valaki megbökte a könyökét; odanézett, és Chuckot találta maga mellett.

- Hogy ityeg, Zöldfül? - kérdezte Chuck.

- Jól - válaszolt, bár mi sem állt távolabb a valóságtól. A Doboz ajtaja felé mutatott. - Miért van mindenki frászban? Nem így jött mindenki?

Chuck megvonta a vállát.

- Nem tudom, talán mert eddig mindig rendszeresen járt. Havonta, minden hónapban, ugyanazon a napon. Talán akik az egészet irányítják, rájöttek, hogy hibáztak, és küldtek valakit helyetted.

Felkacagott, és oldalba bökte Thomast. A magas hangú kacagástól furamód még rokonszenvesebbé vált.

Thomas viccelődve ráförmedt.

- Nagyon idegesítesz.

- Ja, de azért még haverok vagyunk, nem? - Chuck ekkor már hahotázott, vagyis inkább nyüszített.

- Úgy tűnik, nincs nagyon beleszólásom a dologba - mondta, de igazából nagyon is szüksége volt egy barátra, és Chuck pont megfelelt.

A kölyök összefonta a karját, és elégedett képet vágott.

- Örülök, hogy végre megegyeztünk, Zöldfül. Itt mindenkinek kell egy barát.

Thomas a gallérjánál fogva megragadta Chuckot.

- Oké, *haver*, akkor szólíts a nevemen, Thomasnak, vagy ledoblak a lyukon, amint a Doboz elindul visszafelé. - Hirtelen támadt egy ötlete, és elengedte Chuckot. - Váljunk csak, próbáltátok már...

- Próbáltuk - szakította félbe Chuck.

- Mit?

- Lemenni a Dobozban, miután meghozta a szállítmányt - válaszolt Chuck. - Nem megy, nem indul lefelé, amíg még van benne valami.

Thomasnak felrémlett, hogy Alby is ugyanezt mondta.

- Igen, ezzel tisztában vagyok, de mi lenne, ha...

- Próbáltuk.

Thomas majdnem felnyögött, kezdett begurulni.

- Veled aztán nehéz beszélni. Mit próbáltatok?

- Lemenni a lyukba, *miután* elindult a Doboz. Nem lehet, az ajtókat ugyan ki lehet nyitni, de csak a semmi van mögöttük, a sötétség és a semmi. Semmi kötél, semmi. Lehetetlen vállalkozás.

Hogyan lehetséges ez?

- Prób...

- Próbáltuk.

Thomas most már tényleg felnyögött.

- Oké, mit?

- Ledobtunk egy tárgyat. Soha nem hallottuk földet érni. Az akna elég mély lehet.

Thomas egy kicsit gondolkodott, mielőtt válaszolni próbált volna.

- Te valami gondolatolvasó vagy?

Minden szarkazmusát bedobta ebbe a megjegyzésbe.

- Csak zseniális - kacsintott Chuck.

- Chuck, többet ne kacsints rám - mondta Thomas mosolyogva.

Chuckot időnként tényleg idegesítőnek találta, de volt benne valami, amitől a dolgok kevésbé tűntek szörnyűnek. Thomas vett egy mély lélegzetet, és visszanézett a tömeg felé. - Szóval, mikor jön meg a szállítmány?

- Nagyjából fél órával a riasztás után szokott megérkezni.

Thomas elgondolkozott. Kell lennie valaminek, amit még nem próbáltak.

- Biztos vagy a lyukkal kapcsolatban? Próbáltatok már... - Egy pillanatra elhallgatott, várva a félbeszakítást, de most elmaradt. - Próbáltatok kötelet csinálni?

- Igen, az indákból. Olyan hosszú, amelyet csak tudtak. Mondjuk azt, hogy a kísérlet nem sikerült túl jól.

- Hogy érted? - *Ez meg mi lesz?*, gondolta Thomas.

- Még nem voltam itt, de azt hallottam, hogy a srác, aki vállalta a leereszkedést, csupán pár méter mélységben járt, amikor valami végighasított a levegőn, és kettévágta.

- Micsoda? - nevetett Thomas. - Ezt nem hiszem el.

- Tényleg, okostojás? Láttam a csontjait, úgy ketté lett szelve, mint a vaj. Egy dobozban tartják, hogy emlékeztessék a jövőbeli kölyköket, hogy ne csináljanak semmi hülyeséget.

Thomas várta, hogy Chuck elnevesse magát, hogy bebizonyosodjon, mindez csak vicc. Ki hallott már olyanról, hogy valakit csak úgy kettévágnak? De hiába várta a kuncogást. - Ez komoly?

Chuck visszanézett rá.

- Én nem hazudok, Zö... izé, Thomas. Gyere, menjünk, és nézzük meg, ki érkezik. El se hiszem, hogy csak egy napig voltál zöldfül, plottyfej.

Ahogy az ajtó felé sétáltak, Thomas feltette az utolsó kérdését.

- Honnan tudjátok, hogy nem csak ellátmány érkezett?

- Abban az esetben nem szólal meg a sziréna - válaszolt Chuck.

- Az ellátmányt minden héten ugyanakkor küldik. Nézd, ki van itt!

Chuck megállt, és rámutatott az egyik srácre. Thomas felismerte Gallyt. A fiú őket bámulta.

- Bökd meg - mondta Chuck. - Ez téged *nagyon* nem csíp.

- Ja - mormogta Thomas. - Már rájöttem.

Az érzés kölcsönös volt.

Chuck oldalba bökte Thomast, és folytatták útjukat a tömeg felé, majd megálltak, és csendben vártak. Thomas kifogyott a kérdésekből, és Gally felbukkanása után elment a kedve a társalgástól.

Chucknak nem voltak ilyen gondjai.

- Miért nem mész oda hozzá megkérdezni, mi a baja? - kérdezte, hogy keménynek mutassa magát.

Thomas szerette volna azt hinni, hogy elég bátor lenne hozzá, de ez most szörnyű ötletnek tűnt.

- Hát, például neki jóval több szövetségese van, mint nekem. Nem jó ötlet ujjat húzni vele.

- Ja, de te okosabb vagy, meg biztosan gyorsabb is. A haverjaival is elbánnál.

Az egyik előrébb álló srác bosszúsan hátranézett.

Biztos Gally egyik haverja, gondolta Thomas.

- Nem fognád be? - szólt rá Chuckra.

Egy ajtó csukódott mögöttük. Thomas megfordult, és látta, ahogy Alby és Newt elhagyják a Tábor. Mindketten fáradtnak tüntek.

Kettejük látványa felidézte Thomasban azt a szörnyű képet, ahogy Ben az ágyban rángatózott.

- Chuck, mondd már el, mi ez az egész Átváltozás dolog? Mit csinálnak ezek odabenn ezzel a szegény Ben fiúval?

Chuck megvonta a vállát.

- Nem tudok részleteket. A Siratok szörnyű dolgokat művelnek veled, valami borzalom megy végig a testedben. Amikor vége, akkor... más leszel.

Thomas azt hitte, végre kap valami konkrét választ.

- Más? Mit értesz ezen? És mi köze ennek a Siratókhoz? Ezt értette Gally az alatt, hogy „megszűrnak”?

- Csitt! - Chuck a szájához emelte az ujját.

Thomas ordítani tudott volna a csalódottságtól, de csendben maradt. Elhatározta, hogy később kihúzza Chuckból az igazat, akár tetszik neki, akár nem.

Alby és Newt is megérkezett. Átfurakodtak a tömegen, és az ajtók fölé hajoltak. Mindenki elcsendesedett, és Thomas most először meghallotta a Doboz emelkedését jelző súrlódó zajokat. Eszébe jutott az előző napi, rémálomba illő útja a felvonóban. Elöntötte a szomorúság, mintha még mindig azt a felébredés utáni néhány szörnyű percet élné át a sötétben, emlékek nélkül. Sajnálta az új kölyköt, bárki legyen is az, azért, amit épp átél.

Egy tompa dübbenés jelezte a Doboz megérkezését.

Thomas érdeklődve figyelte, ahogy Alby és Newt elhelyezkedik a két ajtó mellett, megragadja a fogantyúkat, és felnyitja a fémlelapokat. Az ajtók fémcsengéssel kinyíltak, és a környező kövekről felszálló portól szürkévé vált a levegő.

Tökéletes csend honolt a Tisztáson. Ahogy Newt előrehajolt, hogy benézzen a Dobozba, valahonnan egy kecske mekegése hallatszott. Thomas is előrehajolt, amennyire csak tudott, hátha meglátja az újoncot.

Newt hirtelen visszahőkölt, az arcára kiült a tanácsstalanság.

- Azt a... - mondta, majd tekintetét körbefuttatta a többiekén.

Ekkorra már Alby is lenézett, és hasonlóan reagált.

- Lehetetlen - suttopta, mintha megbabonázták volna.

Kérdések kórusa visszhangzott az udvaron, ahogy mindenki megpróbált középre jutni, hogy belásson a keskeny nyílásba. *Mi van odalenn?*, tünődött Thomas. *Mit látnak?* Kicsit félt, ugyanazt érezte, mint hajnalban, amikor az ablakhoz lépett, hogy láthassa a Siratót.

- Nyugi! - kiáltotta Alby, és mindenki elhallgatott. - Csak nyugalom!

- Mi a gond? - kiabált valaki a tömegeből.

Alby felállt.

- Két nap alatt két újonc - mondta majdnem suttogva. - És az a második... Két évig mindig ugyanaz, most meg ez. - Aztán valamiért Thomasra nézett. - Mi folyik itt, Zöldfűl?

Thomas zavartan visszanézett, elpirult, a gyomra összerándult.

- Én honnan tudjam?

- Alby, miért nem mondod meg, mi a bökő van odalenn? - kiáltotta Gally. A duruzsolás felerősödött, és megint mindenki nyomakodni kezdett.

- Pofa be, girnyók! - üvöltötte Alby. - Newt, mondd el nekik. Newt még egyszer lenézett a Dobozba, majd komoly arccal a tömeg felé fordult.

- Egy lány - mondta.

Mindenki egyszerre kezdett beszélni. Thomas csak foszlányokat hallott.

- Egy lány?

- Az enyém!

- Hogy néz ki?

- Hány éves?

Thomas majd' megfulladt a zavar tengerében. *Egy lány?* Még bele se gondolt, hogy a Tisztáson csak fiúk laknak. Ideje se volt észrevenni. *Ki lehet ez a lány?*, gondolta. *Miért...*

Newt megint elhallgattatta őket.

- Még nem fejeztem be - mondta, majd lemutatott a Dobozba.

- Azt hiszem, halott.

Néhányan borostyánból font kötelet ragadtak, és leeresztették Albyt meg Newtot a Dobozba, hogy felhozzák a lány testét. Döbbenet ült ki a legtöbb fiú arcára, egyesek tanácstalanul tébláboltak, mások zavartan a köveket rugdosták, senki nem szólt senkihez. Egyikük se merte beismerni, hogy alig várja, hogy megláthassa a lányt, de Thomas biztos volt benne, hogy mindenki ugyanolyan kíváncsi, mint ő.

Gally is ott állt a kötelet fogók között, és a többiekkel együtt arra készült, hogy felhúzza Albyt, Newtot és a lányt a felszínre. Thomas őt figyelte. A szemében valami sötét, már-már beteges kíváncsiság tükröződött. Ettől csak még ijesztőbbnek tűnt, mint néhány perccel korábban.

A Doboz mélyéről megszólalt Alby hangja, jelezte, hogy készen állnak, és Gallyék elkezdtek felhúzni a kötelet. Nemsokára kiemelték a lány élettelen testét, amely a Tisztás egyik kőlapján kötött ki. Mindenki odaszaladt, és sűrű tömegben körbeállták. Izgatottság vibrált a

levegőben. Thomas hátul maradt. A gyanús csendtől borsódzott a háta. Úgy érezte, mintha egy sírt nyitottak volna fel előtte.

Kíváncsisága ellenére Thomas meg se próbált előrébb jutni, lehetetlennek ítélte, hogy átvergődjön a túl szoros tömegen. De valamennyit így is látott. A lány vékony volt, de nem kimondottan alacsony. Úgy 165 centi körül lehetett, amennyire meg tudta állapítani. Tizenöt-tizenhat évesnek tippelte, arcát éjfekete haj keretezte. De ami Thomast leginkább megfogta benne, az a bőre volt: sápadt és fehér, mint a hó.

Newt és Alby kikecmeregtek a Dobozból, majd átverekedték magukat a lány élettelen testéhez. Mögöttük azonnal összezárt a tömeg, majd pár másodperc múlva ismét szétnyílt, és Thomas látta, hogy Newt felé mutat.

- Zöldfül, gyere ide - mondta. Meg se próbált udvariaskodni.

Thomas szíve a torkában dobogott, izzadt a tenyere. Mit akarnak tőle? Ez csak egyre rosszabb és rosszabb lesz. Nagy nehezen elindult. Próbált ártatlannak mutatkozni anélkül, hogy úgy tűnjön, mintha igazából bűnös lenne, csak ártatlannak tettetné magát. *Nyugodj már le*, mondta magának. *Semmi rosszat nem csináltál*. De az a fura érzés motoszkált benne, hogy mi van, ha mégis, csak nem tud róla?

Mindenki őt nézte, amint átvágott a tömegen, mintha csak ő lenne a felelős mindenért, az Útvesztőért, a Tisztásért, még a Siratókért is. Thomas senkinek nem nézett a szemébe, nehogy bűnösnek higgyék.

Alby és Newt a lány mellett térdelt. Thomas, hogy elkerülje a tekintetüket, a lányra meredt, akit sápadtsága ellenére is csinosnak talált. Több mint csinosnak: gyönyörűnek. Selymes haj, hibátlan bőr, tökéletes ajkak, hosszú lábak. Zavarta, hogy így gondol egy halott lányra, de nem tudott másra figyelni. *Nem lesz már sokáig ilyen*, gondolta, és összeszorult a gyomra. *Nemsokára elkezd rothadni*. Magát is meglepte ezzel a morbid gondolattal.

- Ismered ezt a lányt, girnyó? - kérdezte Alby dühösen.

Thomast meglepte a kérdés.

- *Ismerem-e?* Persze hogy nem ismerem. Senkit sem ismerek.

Rajtatok kívül, persze.

- Nem erre... - kezdte Alby, de aztán sóhajtott egyet, és így folytatta: - Úgy értem, nem tűnik ismerősnek? Nem rémlik, hogy láttad már valahol?

- Nem, semmi.

Thomas leszegte a tekintetét, majd újra a lányra nézett. Alby összeráncolta a szemöldökét.

- Biztos? - nem úgy tűnt, mintha hinne Thomasnak, és mintha dühös is lett volna.

Mit képzelsz, mi közöm lehetne mindehhez?, gondolta Thomas.

Egyenesen Alby szemébe nézett, és az egyetlen lehetséges választ adta:

- Igen, miért?

- Bökd meg - motyogta Alby, majd visszanézett a lányra. - Nem lehet véletlen. Két nap, két zöldfül, az egyik él, a másik halott.

Lassan összeállt a kép, hogy Alby mire gondolhatott, és Thomas pánikba esett.

- Csak nem képzelsz, hogy... - Nem tudta befejezni a mondatot.

- Nyugi, Zöldfül - mondta Newt. - Nem feltételezzük, hogy te ölted meg.

Thomas körül forgott a világ. Biztosan tudta, hogy még soha nem látta a lányt, de aztán kétség támadt benne.

- Esküszöm, hogy nem ismerős - mondta mégis. Elege volt a vádaskodásokból.

- Te...

Mielőtt Newt befejezhette volna a mondandóját, a lány hirtelen felült. Ahogy mély levegőt vett, a szeme kinyílt, pislogott egyet, majd végignézett az őt körülvevő tömegen. Alby felkiáltott és hátraesett. Newtnak is elakadt a lélegzete, megugrott és hátrébb bukdácsolt. Thomas meg se mozdult, félelemtől jéggé dermedt tekintete a lányon ragadt.

A lány lángoló kék szeme ide-oda cikázott, ahogy mélyeket lélegzett. Rózsaszín ajka meg-megrebbent, amint újra és újra ugyanazt az érthetetlen dolgot motyogta. Majd megszólalt üzött, üres, de tiszta hangon.

- Minden meg fog változni.

Thomas csodálkozva nézte, ahogy a lány fennakadt szemmel visszahanyatlik a földre. Amint a háta nekicsapódott a kőlapnak, a jobb keze kilendült, és mereven az ég felé mutatott. Egy összegyűrt papírdarabot tartott a kezében.

Thomas nyelni próbált, de a szája túl száraz volt. Newt előugrott, szétfeszítette a lány ujjait, és megkaparintotta a papírt. Remegő kézzel kihajtogatta, majd térdre esett, és maga elé terítette a lapot. Thomas közelebb ment, hogy lássa, mi van rajta.

A papíron négy szó állt, vastag fekete betűkkel írva:

**Ő az utolsó.
Örökre.**

KILENCEDIK FEJEZET

Egy percig furcsamód teljes csend honolt a Tisztáson. Mintha valami természetfölötti szél söpört volna végig az udvaron, magával ragadva minden hangot. Newt hangosan felolvasta az üzenetet azok számára, akik nem láthatták a papírt, de a várt hangzavar elmaradt, a tömeg döbönt némaságba burkolózott.

Thomas kérdésekre, bekiabálásokra, vitákra számított, ám senki nem szólt egy szót sem. Mindenki a lányt nézte, aki úgy feküdt, mintha aludna, a mellkasa lassan emelkedett és süllyedt, ahogy lélegzett. Bár eleinte halottnak hitték, nagyon is életben volt.

Newt csak állt. Thomas egy értelmes, biztató szóra, valami ésszerű magyarázatra várt. Newt végül összegyűrte a papírt, de olyan görcsös mozdulatokkal, hogy a karján kidagadtak az erek. Thomas szíve vadul kalapált. Nem tudta, miért, de nyugtalanította a helyzet.

Alby tölcserít formált a kezéből, és elkiáltotta magát:

- Kóroncok!

Thomas elgondolkozott azon, mit jelenthet ez a szó, tudta, hogy már hallotta valahol, de a gondolatmenete megszakadt, amikor valaki durván félrelökte. Két idősebb fiú vágott utat magának a tömegben. Egyikük magas volt, rövidre nyírt hajjal és citromnyi nagyságú orral, a másik alacsony, és a halántékánál mintha már őszült volna. Thomas csak remélte, hogy ők majd rendbe teszik a dolgokat.

- Mihez kezdjünk vele? - kérdezte a nagyobbik. A hangja magasabb volt, mint amilyennek Thomas elképzelte.

- Honnan tudjam? - mondta Alby. - Ti vagytok a Kóroncok, találjátok ki.

Kóroncok, ismételte el Thomas magában, aztán beugrott neki: *biztos valami itteni orvosfélék*. Az alacsonyabbik már a lány mellett térdelt, és próbálta kitapintani a pulzusát, majd előrehajolt, hogy meghallgassa a szívverését.

- Hogyhogy Clint próbálkozhat először nála? - kiáltotta valaki a tömegeből. Hangos nevetés hallatszott több helyről is. - Én vagyok a következő!

Hogyan képesek viccelődni?, gondolta Thomas. *A lány alig él.* Felfordult a gyomra.

Alby hunyorított, a szája kényszerű mosolyra húzódott, de ez a mosoly nem a jókedv jelének látszott.

- Aki egy ujjal is hozzáér - mondta -, az a Siratókkal tölti az éjszakát az Útvesztőben. Kitoloncoljuk. - Szünetet tartott, és lassan körbefordult, hogy mindenki láthassa az arcát. - Senki sem ér hozzá. Senki.

Ez volt Alby első megnyilatkozása, amit Thomas szívesen hallott.

Az alacsony Kóronc, *Clint*, ha a bekiabáló igazat szólt, elvégezvén a vizsgálatot felállt.

- Úgy tűnik, mindene rendben van. Jól lélegzik, a szívverése normális, bár egy kicsit lassú. Nem tudok sokkal többet, mint te, de azt hiszem, kómában van. Jeff, vigyük be a Táborba.

A társa, Jeff a karjánál fogta meg a lányt, míg Clint a lábát tartotta. Thomas szeretett volna többet tenni a bámészkodásnál, minden múltó másodperccel jobban kételkedett abban, amit az előbb mondott. A lány ismerősnek tűnt, mintha valami kapcsolat lett volna köztük, de hogy milyen, arra nem tudott rájönni. A gondolattól ideges lett, és körbenézett, nem hallotta-e meg valaki a gondolatait.

- Háromig számolok - mondta Jeff, a magas Kóronc. Nevetségesen nézett ki, ahogy az ő magasságával kétrét hajolt, mint valami imádkozó sáska. - Egy... kettő... há-rom!

Gyors mozdulattal felemelték a lányt, majdnem feldobták a levegőbe. Nyilvánvalóan könnyebbnek bizonyult, mint amire számítottak. Thomas majdnem rájuk kiáltott, hogy legyenek óvatosabbak.

- Majd meglátjuk, mire jutunk vele - mondta Jeff csak úgy a levegőbe. - Ha nem ébred fel egyhamar, majd levesfélékkel fogjuk etetni.

- Figyeljétek - mondta Newt. - Biztos van benne valami különleges, különben nem küldték volna fel.

Thomasnak megint összeszorult a gyomra. Tudta, hogy valami kapcsolat van közte és a lány között. Egy nap eltéréssel érkeztek, a lány ismerősnek tűnt, meg ott volt ez az ellenállhatatlan vágy, hogy Futár legyen minden kinti szörnyűség ellenére... Mit jelenthet mindez?

Alby még egy pillantást vetett a lány arcára, mielőtt a Kóroncok elvitték volna.

- Tegyétek a Ben melletti szobába, és figyeljétek éjjel-nappal. Ajánlom, hogy semmi ne történjen vele a tudtomon kívül. Nem érdekel, hogy alszik, beszél vagy plottyol, azonnal jelentitek nekem.

- Igenis - motyogta Jeff, majd Clinttel elindultak a Tábor felé a lány imbolygó testével, és a Tisztást végre betöltötte a társalgás zaja, elméletek és kérdések röpködtek a levegőben.

Thomas mindezt csendben figyelte. Ezt a fura kapcsolat-dolgát nem csak ő érezte. Egyes kevésbé leplezett vádak is azt bizonyították, hogy mások is gyanítanak valamit. De mit? Már így is teljesen összezavarodott, és a vádak csak rontottak a helyzeten. Mintha a gondolataiban olvasna, Alby odalépett hozzá, és megragadta a vállát.

- Még soha nem láttad? - kérdezte.

Thomas egy ideig habozott.

- Nem... nem emlékszem.

Remélte, hogy a remegő hangja nem fedte fel a kételyeit. Mi van akkor, ha mégis tud valamit? Az mit jelentene?

- Biztos vagy benne? - kérdezte most Newt, aki mindvégig Alby mögött állt.

- Én... nem, nem hiszem. Miért vallatok?

Thomas már az éjjelt várta, amikor békén hagyják végre, és nyugodtan aludhat.

Alby a fejét csóválta, és Thomas vállát elengedve Newt felé fordult.

- Valami nem stimmel. Hívd össze a Gyűlést.

Elég halkán mondta ahhoz, hogy senki más ne hallja, de szavai így is fenyegetőnek tündek. Aztán a vezér és Newt elsétált mellőle. Thomas megörült az érkező Chucknak.

- Chuck, mi az a Gyűlés?

A fiú büszkén válaszolt:

- Amikor az Elöljárók összeülnek. De csak akkor hívják össze, ha valami fura vagy borzalmas történik.

- Hát, azt hiszem, a mai nap mindkét kategóriát lefedi. - Thomas gyomra panaszosan megkordult, megszakítva a gondolatmenetét. - Nem végeztem a reggelivel, lehet itt valamit enni? Majd' éhen halok.

Chuck felnézett rá, és felhúzta a szemöldökét.

- A kidőló csajtól megéheztél? Zakkantabb vagy, mint gondoltam.

Thomas felsóhajtott.

- Csak adj ennem.

A konyha apró volt, de mindennel rendelkezett, ami egy bőséges étkezéshez kell. Egy nagy sütő, mikro, mosogató és pár asztal. Minden öreg és lepukkant volt, de legalább tiszta. Az ismerős berendezések látványa azt az érzést keltette Thomasban, mintha emlékek, igazi, valós emlékek bukkantak volna fel az agya egy eldugott szegletében. Ám megint hiányoztak a legfontosabb részletek, az arcok, a nevek, a helyek, az események. Kész örület!

- Ülj le - mondta Chuck. - Kerítek neked valamit, de most utoljára. Örülj, hogy Serpenyő nincs itt, gyűlöli, ha kifosztják a hűtőjét.

Thomas megkönnyebbült annak hallatán, hogy egyedül vannak. Miközben Chuck az edényekkel és a hűtőből előszedett dolgokkal ügyetlenkedett, Thomas kihúzott egy széket, és leült.

- Örület. Hogy lehet mindez valódi? Valaki ideküldött minket. Egy gonosz valaki.

Chuck egy pillanatra leállt.

- Ne panaszkodj már annyit! Fogadd el a helyzetet, és ne gondoldj rá.

- Ja, igen. - Thomas kinézett az ablakon. Megfelelőnek tűnt az alkalom, hogy feltegye a fejében kavargó milliónyi kérdés egyikét.

- Honnan jön az áram?

- Kit érdekel? Engem nem.

Micsoda meglepetés, gondolta Thomas. Semmi válasz.

Chuck két tányéron szendvicseket meg répát tett az asztalra. A kenyér vastag volt és fehér, a répa csillogó narancssárga. Thomast már nagyon sürgette a gyomra, fel is kapta az egyik szendvicset, és elkezdte befalni.

- Ó, haver - motyogta teli szájjal. - Legalább az étel jó.

Thomas úgy fejezte be az étkezést, hogy egy szót se hallott Chucktól. Örült is, hogy a kölyök nincs beszédes kedvében, mert a nap végtelenül furcsa eseményei ellenére is újra nyugodtnak érezte magát. A gyomra teli volt, újra feltöltődött energiával, és eldöntötte, hogy köszönetképp a néhány csendes percért, mostantól abbahagyja a nyafogást, és alkalmazkodik.

Az utolsó falat után Thomas hátradőlt a székében.

- Szóval, Chuck - kezdte, miközben egy szalvétával megtörölte a száját. - Mit kell tennem ahhoz, hogy Futár lehessenek?

- Ne gyere ezzel megint.

Chuck felnézett a tányérjából, ahonnan eddig a morzsákat szedegette. Eleresztett egy mély, bugyborékoló böfögést, ami igencsak zavarta Thomast.

- Alby azt mondta, hogy nemsokára letesztelnek a különféle Elöljárók. Szóval, mikor próbálnak ki a Futárok?

Thomas türelmesen várta, hogy végre tényleges információkhoz jusson.

Chuck drámaian körbeforgatta a szemét, kétséget kizáróan jelezve, hogy mennyire ostobának tartja az ötletet.

- Pár óra múlva visszatérnek. Miért nem őket kérdezed?

Thomas rá se hederített a gúnyolódásra, és tovább kutakodott.

- Mit csinálnak, miután visszatértek? Mi van abban a betonépületben?

- Térképek. Azonnal összegyűlnek, amint visszaértek, nehogy bármit is elfelejtsenek.

Térképek? Thomas nem értette.

- De ha egy térképen dolgoznak, akkor miért nem hordanak magukkal papírt?

Térképek. Ez minden eddiginél jobban érdekelt. Ez volt az első olyan lehetséges megoldás, amely a kiutat jelentheti számukra.

- *Persze* hogy visznek magukkal papírt, de vannak más dolgok is, amiket meg kell beszélniük, meg értékelniük, meg ilyesmik. Tudod, az idejük nagy részében futnak, és nem írnak. Ezért hívják őket Futároknak.

Thomas a Futárokon és a térképeken töprengett. Lehet az Útvesztő annyira hatalmas, hogy két év elteltével sincs meg a kiút? Lehetetlennek tűnt. De aztán eszébe jutott, amit Alby mondott neki a mozgó falakról. Mi van akkor, ha arra vannak ítélve, hogy életük végéig itt sínylődjenek?

Ítélve. Megijesztette a szó, és az étkezés által nyújtott remény szikrája kialudt.

- Chuck, mi van, ha bűnözők vagyunk? Úgy értem, gyilkosok meg ilyenek.

- Micsoda? - Chuck úgy meredt rá, mintha bolondnak nézné.

- És honnan jött ez bájos ötlet?

- Gondolj csak bele. Az emlékeinket kitörölték. Egy olyan helyen lakunk, ahonnan nincs kiút, és amit vérszomjas szörnyek őriznek. Nem úgy hangzik, mint egy börtön?

Ahogy ezt így hangosan kimondta, az egész még hihetőbbnek tűnt. Megszédült a gondolattól.

- Vagy tizenkettő lehetek, haver - mutatott Chuck önmagára.

- Maximum tizenhárom. Komolyan gondolod, hogy valami olyat csináltam, amiért életem végéig börtönbe zárnának?

- Nem érdekel, mit csináltál, vagy mit nem csináltál. Börtönben vagy, ez tény. Miért, szerinted nyaralsz? - *Bárcsak tévednék*, gondolta Thomas.

Chuck elgondolkozott.

- Nem tudom, jobb, mint egy...

- Tudom, egy kupac plottyban élni. - Thomas felállt, és visszatolta a székét. Kedvelte Chuckot, de úgy érezte, képtelenség értelmes társalgást folytatni vele. Nem is beszélve arról, mennyire frusztráló és idegesítő élmény vele társalogni. - Csinálj magadnak még egy szendvicset, én körbenézek. Viszlát este.

Mielőtt Chuck felajánlotta volna, hogy csatlakozik hozzá, már ki is lépett az udvarra. A Tisztáson minden rendben lévőknek tűnt, az emberek dolgoztak, a Doboz zárva volt, sütött a nap. A bolond lánynak és a vészjósló üzenetnek nyoma se maradt.

Mivel a körbevezetése félbeszakadt, úgy döntött, egyedül indul a Tisztás felderítésére, hogy jobban átlássa és átérezze az új otthonát. Az északkeleti saroknál kezdte, ahol a zöldellő kukorica már betakarításra érettnak tűnt. Akadtak itt más termények is: paradicsom, saláta, borsó meg sok más, amit Thomas fel se ismert.

Mély levegőt vett, hogy beszívja a föld és a növények szeretett illatát. Biztos volt benne, hogy a szag valamit felidéz benne, de semmi nem történt. Ahogy közeledett, látta, hogy többen is gyomlálják a földeket. Az egyik fiú rámosolygott és integetett. Egy igazi mosoly!

Talán nem is olyan szörnyű ez a hely, gondolta Thomas. *Nem csak szemét alakok élnek itt*. Vett még egy mély lélegzetet, és összekapta magát; még sok mindent nem látott.

Most a délkeleti sarok felé igyekezett, ahol tehenek, kecskék, báránysok és malacok édegettek az összetákolt kerítések mögött. Lovakat nem látott. *Ez kellemetlen*, gondolta, a *Lovasok* mindenképp hatékonyabbak lennének a *Futároknál*. Ahogy közeledett, úgy érezte, hogy mielőtt a Tisztásra érkezett, állatokkal foglalatoskodott. A szaguk, a hangjuk mind ismerősnek tűnt.

A szag nem volt olyan kellemes, mint a termőföldeknél, de lehetett volna sokkal rosszabb is. Ahogy körbenézett, feltűnt neki, hogy minden mennyire rendben van tartva, hogy milyen nagy a tisztaság. Lenyűgözte ez a rendezettség és a gondolat, hogy milyen keményen dolgozhatnak

mindezért. Elképzelte, milyen iszonyatos lenne a hely, ha mindenki lusta és buta lenne.

Végül a délnyugati sarok, az erdő felé indult.

A ritkásan álló facsonkokhoz közeledve hirtelen megtorpant, amint lába előtt megpillantott egy fűgén mozgó, halk, csattogó hangokat hallató valamit. Egy apró, fémesen csillogó testet látott elsuhanni az erdő irányába, olyan volt, mint valami játékpatkány. Mire rájött, hogy nem patkánnyal van dolga, a kis szerkezet már méterekre járt. Inkább egy gyíkra hasonlított. De legalább hat láb nyúlt ki ezüstös teste alól.

Egy késlégy. Így *figyelnek minket*, ezt mondta róluk Alby.

Thomas még mindig látta a lény által kibocsátott, a talajt pásztázó vörös fényt. Logikája azt sugallta, hogy bizonyára csak káprázott a szeme, de esküdni mert volna rá, hogy a lény hátán nagy zöld betűkkel ez a szó állt: VESZETT. Ezt meg kellett vizsgálnia.

Thomas az osonó kis kém után eredt, és pillanatokon belül a fák között találta magát.

TIZEDIK FEJEZET

Nem gondolta volna, hogy körülötte ilyen hirtelen sötétbe borul minden. A Tisztás felől nézve az erdő nem tűnt pár hektárnál nagyobbnak. A magas, vastag törzsű fák szorosan álltak egymás mellett, a koronájuk tele levelekkel. A levegő is tompa, zöldes színűnek tűnt, mintha csak pár percnnyire volna az alkony.

Egyszerre volt gyönyörű és ijesztő.

Amilyen gyorsan csak tudott, Thomas áttört a dús aljnövényzeten, miközben gallyak csapódtak az arcába. Lehajolt, hogy bele ne ütközzön egy alacsony ágba, és majdnem hasra esett, de az utolsó pillanatban kinyúlt, megragadott egy faágat, és így visszanyerte egyensúlyát. A talpa alatt ropogtak a gallyak és a száraz levelek.

Szeme mindvégig a talajon osonó ezüstös késlegyet követte. Minél mélyebbre ment, minél sűrűbb sötétség vette körül, annál világosabb lett a vörös fény.

Thomas már vagy tíz méternyire behatolt az erdőbe, folyamatosan kerülgetve és átugrálva az akadályokat, amikor a késlegy felröppent egy hatalmas fa derekára, és felfutott a törzsén. Mire Thomas odaért, a lénynek nyoma se volt, egyszerűen eltűnt a sűrű lombkoronában, mintha ott se lett volna.

Elvesztette a kis dögöt.

- Bökd meg! - mormolta Thomas. Akármilyen furcsának érezte, a szó természetesen jött, mintha lassan tisztárssá változna.

A jobbján megroppant egy ág, és Thomas gyorsan a hang irányába fordult. Visszatartotta a lélegzetét, és hallgatózott.

Még egy, ezúttal hangosabb roppanás hallatszott, mintha valaki ágakat tördelne a térdén.

- Ki van ott? - kiáltotta Thomas kicsit megrettenve. A hangja visszaverődött a lombokról, és visszhangzott a levegőben. Néma csendben állt, földbe gyökerezett a lába. Csak távoli, halk

madáracsicsergést hallott, de válasz nem érkezett a kérdésére. Újabb roppanást nem hallott.

Gondolkodás nélkül a hang irányába indult. Meg sem próbált észrevétlen maradni, egyszerűen félrelökte az elé kerülő ágakat, és hagyta, hogy mögötte visszacsapódjanak. Hunyorított, próbálta szemét a sötétséghez szoktatni. Bárcsak volna egy elemlámpája! Elemlámpák és emlékek. Már megint eszébe jutott valami megfogható a múltjából, amihez nem tudott semmi egyebet se hozzárendelni, s ez nagyon bosszantotta.

- Van itt valaki? - kérdezte kicsit nyugodtabban, mivel a hang nem ismétlődött meg. Biztos csak valami állat volt, talán egy másik késlely. Azért még egyszer elkiáltotta magát. - Thomas vagyok, a Zöldfűl. Pontosabban a második legzöldebb.

Megborzongott, és megrázta a fejét, remélve, hogy tényleg ¹ nincs ott senki más. Nagyon hülyén hangozhatott, amit mondott.

Semmi válasz.

Megkerült egy nagy tölgyfát, és megtorpant, a hátán végigszaladt a jeges borzongás. Megtalálta a temetőt. j

A levélszőnyeg borította, helyenként gazzal benőtt irtás nem | volt nagy, talán tíz négyzetméter. Thomas több ügyetlenül össze- í tákolt fakeresztet látott, amelyek vízszintes részét tüskés indákkal rögzítették. A fejfákat fehérre festették, de nyilvánvalóan nagy sietséggel, néhol kilátszott a fa, máshol meg vastag foltokban állt rajtuk a festék. A fejfákra neveket véstek.

Thomas habozva közelebb lépett, és letérdelt, hogy jobban lássa a feliratokat. Olyan sötét volt, hogy úgy érezte, fekete ködbe * bámul. Még a madarak is hallgattak, mintha aludni tértek volna, > és a rovarok is alig zümmögtek, vagy legalábbis a szokásosnál jóval halkabban. Most először tűnt fel Thomasnak a magas erdei páratartalom. Az izzadságcseppek már megjelentek a homlokán és a kézfejen.

Közel hajolt az első kereszthez. Frissnek tűnt, a Stephen név állt rajta. Az utolsó *n* betű kisebb volt a többinél, a faragó biztosan nem mérte fel rendesen, mekkora helyre van szüksége.

Stephen, gondolta Thomas, és mintha elszomorodott volna. *Veled meg mi történt? Halálra idegesített Chuck?*

Felállt, és átsétált egy másik kereszthez, amit már szinte teljesen benőtt a gaz. Bárkit temettek is ide, az elsők között halhatott meg, mivel ez a sír tűnt a legöregebbnek. A fejfán a George név állt.

Thomas körülnézett, és még egy tucat sírhantot vett észre. Némelyik ugyanolyan frissnek tűnt, mint az, amit elsőként vizsgált meg. Egyszer csak ezüstös csillogásra lett figyelmes. Ez másféle fény volt, mint a késlelyé, ami őt az erdőbe vezette, de legalább ugyanannyira furának tűnt. Tovább sétált a fejfák között, míg elért egy sírig, amit egy koszos üveg- vagy műanyag lappal fedtek le. Hunyorított, hogy lássa, mi van a túloldalon, majd hátrahőkölt, amikor erőfeszítéseit siker koronázta. Az ablak egy sírra nyílt, amelyben Thomas rothadó emberi maradványokat pillantott meg.

Bár kirázta a hideg, közelebb hajolt, mert furdalta a kíváncsiság. A sírgödör a szokásosnál rövidebb volt, és csak a halott *felsőteste* nyugodott benne. Thomasnak eszébe jutott Chuck sztorija a fiúról, aki megpróbált leereszkedni a sötét lyukba a Doboz után, a fiúról, akit valami kettévágott. Az üvegbe szavakat karcoltak, Thomas épphogy csak el tudta őket olvasni.

**Legyen ez a fél bökött intő jel mindenkinek:
A Doboz lyukán keresztül nem lehet megszökni.**

Thomas majdnem felkacagott, egyszerűen túl nevetséges volt a sztori ahhoz, hogy igaz legyen. Ugyanakkor sekélyes reakciója rögtön el is borzasztotta. Fejét rázva arrébb lépett, hogy megnézzze a többi sírt is, amikor megint ágak recsegését hallotta, most közvetlenül maga előtt, a fák közül, a temető túlsó felénél.

Egy reccsenés, aztán még egy. Egyre közelebb. Thomas a sötétben semmit nem látott.

- Ki van ott? - kérdezte fakó, remegő hangon. Mintha egy csöbe beszélt volna. - Komolyan, ne szórakozz. - Gyűlölte beismerni, mennyire retteg.

A válaszadás helyett a rejtélyes személy a lopakodás gondolatát is feladva futásnak eredt, körbe a temető körül, arrafelé tartva, ahol Thomas állt, akinek a félelemtől földbe gyökerezett a lába. A zaj egyre erősödött, majd Thomas egy pillanatra meglátott egy vékony, bicegő fiút.

- Ki a fe...

Mielőtt Thomas befejezhette volna a mondatot, a fiú kicsörtetett a sűrüből. A sápadt bőré, tágra nyílt szemű, kísérteties alakot megpillantva Thomas rémülten felkiáltott, és futásnak eredt. De túl későn. A rémalak rávetette magát, és erős kezekkel megragadta a vállát.

Thomas a földre rogyott. Érezte, ahogy egy fejfa a hátának feszül, majd a bőrét végighorzsolva kettétörik.

Próbálta ellökni a támadóját, próbált fogást keresni a megfêkezhethet-
lennek tűnő csont és bőr figurán. Olyan volt, mint valami szörny, egy
rémálom, de Thomas tudta, hogy egy tisztársa az - egy megôrült
tisztársa. Fogak csattogását hallotta, ahogy egy száj kinyílt és
becsukódott. Csatt, csatt, csatt, csatt. Majd belenyilallt a fájdalom, amint
a fiú szája célt talált, és a vállába harapott.

Thomas felsikoltott, a fájdalomtól felbuzgott benne az adrenalin.
Mindkét kezét támadója mellkasára szorította, és minden erejét
megfeszítve végül sikerült lelöknie magáról a srácot, aki egy nagy
reccsenés kíséretében hátraesett; egy második fejfa is odalett.

Thomas négykézláb arrébb kúszott, vadul zihált, de végre alaposan
szemügyre vehette a támadóját.

A beteg fiú.

Ben.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Nem úgy tűnt, mintha Ben állapota sokat javult volna, mióta Thomas utoljára látta a Táborban. Csak rövidnadrág volt rajta, és hullafehér bőre úgy feszült a csontjain, mint egy gallyak köré csavart lepedő. Zöld, lüktető, kötélszerű erek dagadtak a testén, de már nem olyan feltűnően, mint előző nap. Ben feltápáskodott, véreres szeme úgy meredt Thomasra, mintha ő lenne a vacsora.

Újabb támadásra készülve meggörnyedt, valahonnan előkerült egy kés, amit most a jobb kezében szorongatott. Thomast elöntötte a félelem, el se hitte, hogy ez történik vele.

- *Ben!*

Thomas a hang felé fordult, és legnagyobb meglepetésére Albyt pillantotta meg a temető szélénél. Olyan nesztelenül érkezett, mint valami kísértet. Thomas fellélegzett, mivel Alby egy méretes, felhúzott íjat tartott a kezében, amit egyenesen Benre irányzott.

- Ben - ismételte Alby -, higgadj le, vagy nem éled meg a holnapot.

Thomas odapillantott Benre, aki dühödten meredt Albyre. A nyelve ki-bejárt a szájában. *Mi ütött ebbe a kölyökbe?*, gondolta Thomas. Szörnyeteggé változott. Miért?

- Ha megölsz - rikoltotta Ben, és a nyála olyan messzire repült, hogy Thomas is kapott belőle -, akkor a rossz embert fogod megölni. - Újra Thomasra nézett. - Ezzel a bököttel kellene végezned.

A hangjából süttött az örület.

- Ne legyél hülye, Ben - mondta nyugodtan Alby, még mindig célra tartva az íjat. - Thomas csak most érkezett, miatta nem kell aggódni. Még mindig össze vagy zavarodva az Átváltozástól, nem kellett volna felkelned.

- Ő nem közülünk való! - kiáltotta Ben. - Láttam, ő... ő gonosz. Meg kell ölnünk! Hadd belezsem ki!

Thomas a hallottaktól elszörnyedve akaratlanul is hátralépett. Mit értett Ben azon, hogy látta? Miért gondolja, hogy ő gonosz?

Alby továbbra is Benre célzott.

- Ezt majd a Elöljárók eldöntik, tökféj. - Teljesen mozdulatlanul tartotta az íjat, mintha valaminek nekitámasztotta volna. - Most viszont húzd vissza a segged a Táborba.

- Haza akar minket vinni - mondta Ben. - Ki akar majd vezetni az Útvesztőből. Inkább vessük le magunkat a Szikláról! Inkább tépjük szét egymást!

- Miről besz... - kezdte Thomas.

- *Pofa bel* - rikoltotta Ben. - Fogd be az ocsmány áruló pofádat!

- Ben - mondta Alby nyugodtan. - Háromig számolok.

- Gonosz, gonosz, gonosz, gonosz... - Ben suttogott, szinte kántált. Előre-hátra hajlongott, egyik kezéből a másikba tette a kését, és meredten nézte Thomast.

- Egy.

- Gonosz, gonosz, gonosz, gonosz, gonosz... - Ben elmosolyodott, a fogai mintha zölden világítottak volna a halvány fényben.

Thomas félre akart nézni, el akart menekülni, de nem tudott mozdulni, túlságosan félt.

- Kettő - mondta Alby hangosabban, parancsolóbb hangnemben.

- Ben - kezdte Thomas, és megpróbált magyarázkodni. - Én nem... Én azt se tudom, mit...

Ben örülten, artikulátlanul felordított, és a késsel hadonászva előreugrott.

- *Három!* - kiáltotta Alby.

Először megpendült a húr, majd valami végigsuhant a levegőn. Ezt egy szörnyű csattanás követte, ahogy a nyílvessző célba talált.

Ben feje hirtelen balra rándult, a teste átfordult. Lábával Thomas irányába mutatva landolt a hasán. Semmi hangot nem adott ki.

Thomas felugrott és előretántorgott. A hosszú nyílvessző Ben arcából állt ki. Nem volt annyi vér, mint amennyire Thomas számított, de azért nem kevés szivárgott elő a sebből. A sötétben feketén csillogott, mint az olaj. Egyedül Ben rángatózó kisujja mozgott. Thomas majdnem elhányta magát. Miatta halt meg Ben? Az ő hibájából?

- Gyere - mondta Alby. - Majd holnap elviszik a Zsákolok.

Mi történt itt az előbb?, töprengett Thomas, és ahogy a hullát nézte, forgott körülötte a világ. *Mit tettem én ellene?*

Válaszokat keresve felnézett, de Alby már messze járt, csak egy remegő ág emlékeztetett arra, hogy valaha ott volt.

Thomas hunyorogva védte a szemét a ragyogó napsütéstől, amint elhagyta az erdőt. Bicegett, a bokájába égő fájdalom hasított minden lépésnél, de nem emlékezett rá, mikor sérült meg. Egyik kezét a harapáson tartotta, a másikkal a gyomrát fogta, mintha vissza akarná tartani az elkerülhetetlennek tűnő hányást. Ben természetellenes szögben fekvő arcát látta maga előtt, meg azt, ahogy a vér végigfolyt a nyílvezzőn, és lecsöpögött a földre...

Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Térdre esett az erdő szélén álló egyik göcsörtös fa tövében, és elokádtta magát. Köhögött és köpködött, amíg a savas, pocsek ízű epe minden részecskéje el nem hagyta a gyomrát. Egész testében remegett, és úgy tűnt, a hányásnak soha nem lesz vége.

Aztán, mintha az agya cukkolni szeretné, s még jobban el akarná keseríteni őt, felmerült benne egy gondolat.

Úgy huszonnégy órája tartózkodik a Tisztáson. Egy teljes nap, semmi több. És mi minden történt azóta. Mennyi szörnyűség.

Ennél már csak jobb jöhet.

Aznap este Thomas a hátán fekve nézte a csillagokat azon tűnődve, hogy el tud-e még aludni valaha. Ha becsukta a szemét, mindig Bent látta maga előtt, ahogy tébolyult tekintettel ráveti magát. Nyitott és csukott szemmel is hallotta a nedves csattanást, ahogy a nyílvezző Ben arcába csapódik.

Thomas tudta, hogy ezeket a szörnyűséges perceket soha nem fogja elfelejteni.

- Mondj valamit - kérlete Chuck a lefekvés óta már ötödször.

- Nem - válaszolt Thomas ötödjére is.

- Mindenki tudja, mi történt. Néha megesik, hogy egy Sirató által megszárt srác bekattan, és megtámad valakit. Nem vagy egyedi eset.

Thomas most először érezte, hogy Chuck már nem csupán idegesítő, hanem egyszerűen kibírhatalanná vált.

- Chuck, örülj, hogy nincs most nálam Alby íja.

- Én csak szóra...

- Fogd be, Chuck! Aludj!

Thomas még mindig nem tudott napirendre térni a történetek felett.

A „haverja” egy idő után álomba merült, és a Tisztást betöltő horkolásból ítélve mindenki aludt. Órák múlva is egyedül Thomas volt

ébred. Sírni szeretett volna, de nem tette. Meg akarta keresni Albyt, hogy minden ok nélkül megüsse, de nem tette. Ordítani akart, köpködni és rúgkapálni, kinyitni a Doboz ajtaját, és leugrani a mélybe, de nem tette.

Becsukta a szemét, és végül sikerült annyira eltávolítania magától sötét gondolatait, hogy el tudjon aludni.

Reggel Chuck cibálta ki a hálósákjából, ő rángatta el a zuhanyig, majd az öltözőhöz. Thomas arcán levertség és közöny tükröződött. Fáj a feje, aludni akart. A reggelije homályba veszett, egy órával később már nem is emlékezett arra, mit evett. Annyira fáradt volt, hogy úgy érezte, mintha az agyát tűzögéppel rögzítették volna a koponyájába. Égett a gyomra.

Amennyire meg tudta ítélni, a Tisztás dolgozói helytelenítették a nappali szunyókálást.

Nemsokára már a Vérház pajtája előtt állt Newt társaságában, készen az első Elöljáróval való találkozásra. A rosszul induló nap ellenére kimondottan izgatottan várta, hogy tanulhasson valami újat, hogy kiverhesse a fejéből Bent és a temetőt. Tehenek bögtek, bárányok bégettek és malacok rőfögtek körülötte. Valahol egy kutya ugatott, és Thomas nagyon remélte, hogy Serpenyő nem újította meg a *hot dog* fogalmát. *Hot dog*, gondolta. *Mikor is ettem utoljára hot dogot? Kivel?*

- Figyelsz te rám, Tommy?

Thomas visszazökkent a valóságba, és Newtra koncentrált, aki már ki tudja, mióta magyarázott neki. Thomas egy szavát se hallotta.

- Ja, bocs, egy percet se tudtam aludni.

Newt megpróbált együtt érzően elmosolyodni.

- Megértelek, elég nagy katyvaszon mentél keresztül. Valószínűleg fafejű bököttnek tartasz, hogy egy ilyen szörnyű kaland után rögtön munkára foglak.

Thomas vállat vont.

- Pont erre van szükségem. Legalább nem gondolok a történtekre. Newt most már tényleg elmosolyodott.

- Te valóban olyan okos vagy, mint amilyennek tűnsz, Tommy. Így aztán nyilván azt is megérted, miért kell ilyen szigorú rendszerben élnünk. Ha valaki ellustul, az könnyen elkeseredik és feladja. Ez ilyen egyszerű.

Thomas bólintott, és arrébb rúgott egy kavicsot.

- Mi van a tegnapi lánnyal?

Ha bármi is áthatolt az elméjére települt homályon, akkor az a lány emléke volt. Tudni akarta, mi van vele, meg akarta érteni, miféle különös kapcsolat áll fenn kettejük között.

- Még mindig kómában fekszik. A Kóroncok a Serpenyő által kotyvasztott levesekkel táplálják, és folyamatosan figyelik az állapotát. Úgy tűnik, teljesen egészséges, csak nincs közöttünk.

- Ez nagyon fura.

Ha nem lett volna a temetői incidens, Thomas biztosan ezen agyait volna egész este. Talán akkor emiatt nem tudott volna aludni. Meg akarta tudni, ki ez a lány, és hogy tényleg ismeri-e valahonnan.

- Igen - mondta Newt. - Asszem a *fura* a legjobb szó rá.

Thomas, elhessegetve magától a lánnyal kapcsolatos gondolatait, a nagy, fakóvörös pajtára nézett.

- Szóval, hol kezdek? Tehenet fogok fejni, vagy malacokat kell majd levágnom?

Newt felnevetett. Thomas most jött rá, hogy nevetést nem nagyon hallott erre felé.

- Az újoncok mindig a francos Nyesőknél kezdik. Ne aggódj, Serpenyő hentesáruinak felvagdálása csak egy része a feladatnak. A Nyesők csinálnak mindent, ami a jószágokkal kapcsolatos.

- Kár, hogy nem emlékszem az eddigi életemre. Talán szeretek állatokat ölni.

Csak hülyéskedni akart, de Newt nem vette a lapot.

A fiú a pajta felé biccentett.

- Majd rájössz, mire lemegy a nap. Menjünk be Winstonhoz, ő itt az Elöljáró.

Winston alacsony, izmos és pattanásos kölyök volt, és úgy tűnt, hogy túlságosan is élvezi a feladatát. *Talán egy sorozatgyilkosságért küldték ide*, gondolta Thomas.

Az első órában Winston körbevezette az új fiút, megmutatva, melyik karámban melyik állatokat tartják, hol vannak a csirkék meg a pulykák. A kutya, egy Vau nevű szemtelen labrador nem tágított Thomas mellől. Arra a kérdésre, hogy honnan jött a kutya, Winston azt válaszolta, hogy Vau mindig is itt volt. Szerencsére a nevét csak viccből kapta, és igazából nagyon csendes állatnak bizonyult.

A második órában Thomas az állatokat gondozta. A karámokat és ólakat ismét végigjárva megetette őket javítgatta a kerítéseket, összeszedte a rengeteg plottyot. *Plotty*. Megint azon kapta magát, hogy lassan felveszi a helyi nyelvjárását.

A harmadik óra bizonyult a legnehezebbnek. Végig kellett néznie, ahogy Winston levág egy disznót, és lassan előkészíti az állat étkezésre szánt részeit. Thomas két dolgot fogadott meg az ebédszünet elején. Először is, hogy nem fog az állatokkal dolgozni. Másodszor pedig azt, hogy soha nem fog disznóból készült ételeket enni.

Winston mondta, hogy nyugodtan menjen egyedül enni, ő személy szerint inkább a Vérháznál maradna. Thomas nem tiltakozott. Ahogy a Keleti Kapu felé sétált, szinte látta maga előtt Winstont, amint a pajta egy sötét sarkában ülve nyers csülköt csócsál. Ettől a sráctól felállt a hátán a szőr.

Thomas épp a Doboz mellett haladt el, amikor legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy valaki a Nyugati Kapun át éppen visszatér az Útvesztőből. Egy rövid, fekete hajú, izmos karú ázsiai kölyök volt, akit Thomas magánál egy kicsivel idősebbnek vélt. A Futár pár lépés után megállt az udvaron, kezével a térdére támaszkodva előrehajolt, és levegőit kapkodott. Úgy nézett ki, mintha most futott volna le vagy harminc kilométert: vöröslő arc, izzadt bőr, átázott ruhák.

Thomas kíváncsian bámulta a fiút. Közelről még csak nem is látott egyetlen Futárt sem, most viszont úgy tűnt, akár beszélhet is az egyikkel. Ráadásul eddigi tapasztalatai alapján úgy gondolta, hogy ez a fiú idő előtt érkezett vissza. Thomas elindult felé, alig várva a találkozást és a beszélgetést.

De mielőtt odakiálthatott volna neki, a fiú összeesett.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Thomas pár másodpercig meg se mozdult. A fiú a földön hevert, és alig mozgott. Thomas nem tudta, mit tegyen, félt közelebb menni. Mi van, ha valami komoly baja van a srácnak? Mi van, ha... *megszúrták?* Mi van, ha...

Thomas összeszedte magát: a Futárnak segítségre van szüksége.

- Alby! - kiáltotta - Newt! Valaki segítsen!

Odaszaladt a fiúhoz, és mellé térdelt.

- Jól vagy?

A futár feje a karján nyugodott, még mindig zihált. Tudatánál volt, de Thomas még soha nem látott ennyire kimerült embert.

- Én... megvagyok - mondta két lélegzetvétel között, majd felnézett.

- De te ki a plotty vagy?

- Új vagyok itt. - Thomasnak eszébe jutott, hogy a Futárok egész nap odakinn vannak, és a közelmúlt eseményeit csak hallomásból ismerhetik. Egyáltalán tud ez a srác a lányról? Minden bizonnyal, valaki csak beszámolt róla. - Thomas vagyok, csak pár napja érkeztem.

A futó lassan felült, fekete haja az izzadságtól a koponyájához tapadt.

- Ja igen, Thomas - zihálta. - Újonc. Te és az a csaj.

Ekkor befutott Alby, szemmel láthatóan morcosán.

- Miért jöttél vissza, Minho? Mi történt?

- Nyugodj le, Alby - válaszolt a Futár, akinek lassan kezdett visszatérni az ereje. - Keríts nekem vizet, valahol odakinn hagytam a táskámat.

Alby egy tapodtat se mozdult, csak belerúgott Minho lábába. Egy csöppet sem játékosan.

- *Mi történt?*

- Alig tudok beszélni, bökött! - kiáltott rekedten Minho. - Hozz már vizet!

Alby Thomasra nézett, akit meglepett, hogy a vezér mintha mosolygott volna egyet, mielőtt magára öltötte volna szokásos, rosszálló arckifejezését.

- Minho az egyetlen bökött, aki így beszélhet velem anélkül, hogy lehajítanánk a Szikláról.

Majd, Thomast még jobban meglepve, Alby sarkon fordult, és elszaladt, valószínűleg vízért.

Thomas Minho felé fordult.

- Engedi, hogy ugráltasd?

Minho megvonta a vállát, és letörölt pár izzadságcseppet a homlokáról.

- Te félsz ettől a nyavalyástól? Még sokat kell itt tanulnod. Francos újoncok.

Ez sokkal jobban sértette Thomast, mint gondolta. Alig három perce ismerte csak a srácot.

- Nem ő a vezér?

- Vezér? - Minho rőffentett egyet, ami valószínűleg nevetés akart lenni. - Nyugodtan hívd vezérnek, ha ahhoz van kedved. Vagy talán inkább El Presidentének. Nem is, Alby Admirális, ez még jobb.

Kuncogva megdörzsölte a szemét.

Thomas nem tudta, mennyire kell komolyan vennie ezt a beszélgetést. Fogalma sem volt, hogy most Minho viccel-e vagy sem.

- Ha nem ő a vezér, akkor ki?

- Csak maradj csendben Zöldfűl, mielőtt még jobban összezavarodsz. - Minho unottan sóhajtott egyet, majd mintegy magának megjegyezte. - Miért jönnek mindig ezek a girnyók a hülye kérdéseikkel? Nagyon bosszantó.

- Mégis, mit vársz? - kérdezte Thomas dühödten. *Mintha te más lettél volna az első pár napon*, akarta mondani.

- Tedd, amit mondanak neked, és fogd be a pofád. Én ezt várom el.

Ez után Minho egyenesen a szemébe nézett, és Thomas akaratlanul hátrahőkölt. Azonnal rájött, mekkorát hibázott. Nem engedheti, hogy így beszéljenek vele.

Feltérdelt, hogy felülről nézhessen az idősebb fiúra.

- Ja, te is biztos ezt csináltad újoncként.

Minho végigmérte Thomast. Majd újra a szemébe nézve ezt válaszolta:

- Én voltam az egyik legelső tisztárs, fafej. Fogd be a szád, ha nem tudod, miről beszélsz.

A fiú hozzáállása mostanra már inkább idegesítette Thomast, de egy kicsit félt is tőle. Megpróbált felállni, de a Futár karon ragadta.

- Ül vissza, haver, csak szórakozom veled. Nagyon jó móka, majd meglátod, ha megjön a következő újonc. - Elgondolkodott, majd a homlokát ráncolva folytatta. - Persze nem is nagyon lesz több újonc, ugye?

Thomas megnyugodott és visszaült. Meglepődött, milyen könnyen ment. A lányra gondolt, és az üzenetre, amin az állt, hogy ő a legutolsó.

- Nem, gondolom.

Minho hunyorított, mintha Thomast tanulmányozná.

- Te láttad a csajt, nem? Mindenki azt mondja, hogy ismered.

Thomas védekezni kezdett.

- Láttam, de nem ismerős.

A hazugság miatt azonnal büntudatot érzett, még akkor is, ha ez apró hazugságnak számított.

- Jól néz ki?

Thomas nem gondolt így a lányra, mióta az átadta az üzenetet, és kimondta azt az egy mondatot, hogy *Minden meg fog változni*. De emlékezett rá, mennyire szép.

- Aha, azt hiszem, jól néz ki.

Minho hátradőlt, és behunyta a szemét.

- Persze, azt hiszed. Ha az embernek bejönnek a kómás csajok, mi? Megint kuncogni kezdett.

- Persze. - Thomas nem tudta eldönteni, hogy kedveli-e Min-hót vagy sem. Mintha a fiú személyisége folyamatosan változott volna. Hosszú szünet után úgy érezte, itt az ideje kihasználni az alkalmat. - Szóval... - kérdezte óvatosan - találtál ma valamit?

Minho szeme kikerekedett, és Thomasra nézett.

- Tudod, Zöldfül, általában ez a legnagyobb marhaság, amit egy Futártól kérdezhetsz. - Újra becsukta a szemét. - De nem a mai napon.

- Hogy érted? - próbálkozott tovább Thomas. *Egy választ, gondolta, egy egyenes választ akarok!*

- Várd csak meg, amíg visszatér az admirális. Nem szeretem ismételní magam. Meg aztán lehet, hogy Alby nem szeretné, hogy te is halld a beszámolómat.

Thomas felsóhajtott. Már meg se lepte a használhatatlan válasz.

- Legalább azt mondd meg, miért vagy ilyen hullafáradt. Nem futsz mindennap?

Minho nagyot nyögött, és lábát keresztbe téve felült.

- De igen, Zöldfül, mindennap futok. Fogalmazzunk úgy, hogy egy kicsit fellelkesültem, és extra gyorsan vissza akartam jutni.

- Miért? - Thomas kétségbeesetten próbálta megtudakolni, mi történt az Útvesztőben.

Minho feltartotta a kezét.

- Haver. Megmondtam, válj türelemmel. Várd meg Alby táborno-

Thomast valami miatt most kevésbé bosszantotta, amit hallott, ezért úgy döntött, kedveli Minhót.

- Oké, befogom. Csak érd el, hogy Alby engedje, hogy én is halljam a híreket.

Minho még egyszer végigmérte.

- Oké, Zöldfül. Te vagy a főnök.

Nemsokára felbukkant Alby egy nagy, vízzel teli műanyag pohárral a kezében, amit átnyújtott Minhónak. A futár egyben lehúzta az egészet, még levegőt se vett a kortyok között.

- Rendben - mondta Alby -, ki vele. Mi történt?

Minho kérdő tekintettel Thomasra mutatott.

- Nincs gond - válaszolta Alby. - Nem érdekel, mit hall a bökött.

Csak mondd!

Thomas csendben megvárta, amíg Minho feláll. Minden mozdulata kimerültségről árulkodott. A Futár a falnak támaszkodott, és hűvösen rájuk nézett.

- Találtam egy dögöt.

- Mi? - kérdezte Alby. - Milyen dögöt?

Minho elmosolyodott.

- Egy döglött Siratót.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Thomast felvillanyozta a Sirató említése. A szörnyű lény gondolata ijesztő volt, de nem értette, miért olyan nagy szám, hogy egyet dögölten találtak. Ilyesmi még sosem fordult elő?

Alby olyan képet vágott, mintha valaki azt ígérte volna neki, hogy szárnyakat növeszthet és elrepülhet.

- Most nincs idő tréfákra - mondta.

- Figyelj - válaszolta Minho. - A helyedben én se hinnék magamnak. De bízz bennem, tényleg találtam egy jó kövéret.

Még biztos nem történt ilyesmi, gondolta Thomas.

- Találtál egy *dögölt* Siratót - ismételte Alby.

- *Igen*, Alby - mondta Minho. Kezdtett elege lenni. - Pár kilométerre innen, a Sziklánál.

Alby kinézett a labirintusba, majd vissza Minhóra.

- Hát akkor miért nem hoztad ide?

Minho felnevetett, pontosabban félig horkantott, félig kuncogott.

- Te rájársz Serpenyő itókájára? A dög van vagy fél tonna. Még akkor se érnék hozzá, ha cserébe itt hagyhatnám ezt a helyet.

Alby folytatta a kérdéseket.

- Hogy néz ki? Fémtüskék állnak ki a testéből? Mozgott? Nyirkos volt még a bőre?

Thomast is majd' szétvetették a kérdések. *Fémtüskék? Nyirkos bőr? Mi a fene?* Mégis hallgatott, nem akarta felhívni magára a figyelmet, meg arra, hogy mindezt talán nem nyilvánosan kéne megbeszélni.

- Nyugi - mondta Minho. - Látnod kell, nagyon... fura.

- Fura? - kérdezte Alby meglepetten.

- Figyelj, fáradt vagyok, mindjárt éhen veszek, és egy napszúrást is összeszedtem. De ha most akarod iderángatni, akkor még meg tudjuk járni az utat, mielőtt bezárulnak a falak.

Alby az órájára nézett.

- Inkább váljunk a holnapi ébresztőig.

- Ez a legbölcsebb dolog, amit a héten tőled hallottam. - Minho felegyenesedett, megpaskolta Alby karját, és bicegve megindult a Tábor irányába. A válla fölött még hátraszólt: - Vissza kéne mennem, de a francba mindennel! Inkább eszem egy kicsit Serpenyő szörnyű rostélyosából.

Thomast elöntötte a csalódottság. Azt elismerte, hogy Minhóra ráfér a pihenés meg egy falat étel, ő viszont többet akart tudni.

Alby hirtelen felé fordult.

- Ha tudsz valamit, amit nem mondasz el nekem...

Thomasnak elege lett abból, hogy mindenki azzal gyanúsítja, hogy rejteget valamit. Nem éppen az az elsődleges gond, hogy nem tud semmit? Egyenesen a fiú szemébe nézett.

- Miért gyűlölsz te engem?

A tekintet, amivel Alby reagált, leírhatatlan volt: részben zavartan, részben dühösen, részben meglepetten nézett Thomasra.

- *Gyűlöllek?* Te semmit se tanultál, mióta kibújtál a Dobozból. Itt szó sincs szeretetről vagy gyűlöletről vagy barátságról. Itt a túlélés a tét. Hagyd abba a nyafogást, és inkább használd a bökött agyadat.

Thomas úgy érezte, mintha pofonvágták volna.

- De... akkor miért vádolsz folyton...

- Mert nem lehet minden véletlen, fafej! Megérkezel, aztán már *másnap* jön megint egy újonc, egy lány egy furá üzenettel, majd Ben megharap, meg itt ez a döglött Sirató. Valami nincs rendben, és nem nyugszom, amíg ki nem derítem, hogy mi.

- Semmit nem tudok, Alby. - Thomas kicsit megemelte a hangját. - Azt se tudom, hol voltam három nappal ezelőtt, azt meg végképp nem tudtam, hogy ez a Minho egyszer csak rábukkan egy dögre. Hagyj békén!

Alby kiegyenesedett, és jó pár másodpercig Thomas arcát vizslatta, majd megszólalt.

- Nyugi, Zöldfül, nőj fel, és kezd el használni a fejed. Senkit se vádolk semmivel. De ha bármi beugrik, vagy akár csak ismerősnek *tűnik*, akkor jobban teszed, ha szólsz nekem. ígérd meg, hogy így lesz.

Majd ha rendbe jön az emlékezetem, gondolta Thomas. *Majd ha meg akarok osztani valamit.* - Ja, persze...

- ígérd meg!

Thomasnak már elege volt Albyből és a hozzáállásából.

- Rendben - mondta. - Megígérem.

Erre Alby sarkon fordult, és szó nélkül otthagya.

Thomas keresett magának egy fát a Tuskóknál, egy jobb állapotban levőt, ami jó sok árnyékot adott. Nem akart visszamenni dolgozni Winstonhoz. Azt is tudta, hogy ennie kéne, de amíg csak lehet, nem akart senkit maga körül tudni. Hátát a fa törzsének támasztotta. Bárcsak lenne egy kis szellő...

Épp lezáródott volna a szeme, amikor Chuck befutott, és hazavágta a csendet.

- Thomas, Thomas! - kiabálta, ahogy lelkesedéstől csillogó szemmel közeledett felé.

Thomas megdörzsölte a szemét, és felnyögött. Semmit nem akart annyira, mint egy fél óra alvást. Csak akkor nézett fel, amikor a ziháló Chuck már mellette állt.

- Mi van?

A pufók fiú csak lassan, a lihegések között tudott beszélni.

- Ben... Ben... még... él.

A fáradtság egy csapásra elszállt Thomasból. Felpattant.

- Micsoda?

- Nem halt meg. A Zsákolok elmentek érte... a nyílvesző az arcába fúródott, az agya nem sérült meg... a Kóroncok rendbe hozzák.

Thomas az erdő felé fordult, ahol tegnap este megtámadta a beteg fiú.

- Te szórakozol velem. Láttam... - *Nem halt meg?* Thomas nem tudta eldönteni, hogy zavart, megkönnyebbülést vagy félelmet érez-e.

- Én is - mondta Chuck. - Bezárták a Dutyiba, és a fél feje be van fáslizva.

Thomas Chuck felé fordult.

- A Dutyi? Miről beszélsz?

- A Dutyi. Ez a börtönünk... a Tábortól északra. - Chuck az említett irányba mutatott. - Olyan gyorsan bevágták, hogy a Kóroncok odabenn látták el.

Thomas megdörzsölte a szemét. Elöntötte a bűntudat, amikor ráeszmélt az igazi érzéseire: örült, hogy Ben meghalt, és már nem kell aggodnia, hogy még egyszer megtámadja.

- Mi lesz veled?

- Már megvolt az Előjárók gyűlése, és úgy tűnk, egyhangú határozatot hoztak. A végén Ben azt fogja kívánni, bárcsak jó helyen találta volna el az a nyílvesző.

Thomas nem értette, mire céloz Chuck.

- Miről beszélsz?

- Kitoloncolják. Ma este, mert megpróbált téged megölni.

- Kitoloncolják? És ez mit jelent?

Thomasnak fel kellett tennie a kérdést, bár tudta, hogy valami szörnyű büntetésről lehet szó, ha Chuck szerint ennél a halál is jobb választás.

Aztán Thomas megpillantotta a legelborzasztóbb dolgot, amit érkezése óta látott: Chuck nem válaszolt, csak elmosolyodott. *Elmosolyodott*, mindennek ellenére, annak ellenére, hogy milyen rosszul hangzott, amit az előbb mondott. Majd megfordult és elszaladt, talán hogy másoknak is elmondja az izgalmas hírt.

Aznap este Newt és Alby összehívta a tisztársakat a Keleti Kapuhoz úgy fél órával a záróra előttre. A lemenő nap sugarai még látszottak az égen. A Futárok sorra visszatértek, és a rejtélyes Térképszobában gyülekeztek, magukra zárva a vasajtót. A már korábban befutott Minho is ott volt köztük. Alby megmondta nekik, hogy siessenek, húsz perc múlva látni akarja őket.

Chuck mosolya még mindig zavarta Thomast. Bár nem tudta pontosan, mit jelent a kitoloncolás, a dolog nem tűnt túl kellemesnek. Különösen, hogy ilyen közel vannak az Útvesztőhöz. *Ki fogják tenni oda?*, gondolta. *A Siratok közé?*

A többi srác halkan társalgott, a várakozás mindenkit csak még feszültebbé tett. Thomas egy szót se szólt, keresztbe font karral várta a fejleményeket. Mozdulatlanul állt mindaddig, amíg a Futárok ki nem jöttek a betonépületből. Mindannyian kimerültnek és gondterheltnek tündek. Minho bukkant fel elsőként az udvaron. Talán ő a Futárok Elöljárója?

- Hozzátok elő! - kiáltotta Alby kizökkenve Thomast a gondolataiból, aki leeresztette a karját, és körbenézett a Tisztáson, hátha meglátja Bent. Már előre félt attól, mit fog mondani a fiú, amikor meglátja.

A Tábor tulsó végéből három nagydarab fiú bukkant fel, szó szerint maguk mögött vonszolva Bent. A ruhái cafatokban lógtak rajta, fél arcát és fejét vastag, véres kötés borította. Mivel csak húzatta magát, nem tűnt sokkal kevésbé halottnak, mint amikor Thomas legutóbb látta. Egy apró részletet leszámítva.

Ben szeme a félelemtől tágra nyílva meredt a világra.

- Newt - mondta Alby jóval halkabban. Ha Thomas nem lett volna olyan közel, meg se hallja. - Hozd a Rudat.

Newt biccentett, és máris a Kert szerszámoskamrája irányába tartott. Már várta a parancsot.

Thomas Ben és az őrei felé fordult. A sápadt, szánalmasan vézna fiú meg se próbált ellenállni, némán tűrte, hogy az udvar porában vonszolják. Amikor elérték a tömeget, a három ór felsorakozott Albyvel szemben. Egy határozott mozdulattal talpra állították Bent, aki csak a földet bámulta.

- Ezt magadnak köszönheted, Ben - mondta Alby, majd megcsóválta a fejét, és a szerszámoskamra felé pillantott.

Thomas követte a tekintetét, és látta, hogy Newt bukkan fel az ajtóban néhány alumíniumrúddal a kezében. Miután egymásba illesztette őket, egy jó hatméteres pózna lett belőlük. Aztán megragadta a pózna egyik, valami fura szerkezettel ellátott végét, és úgy húzta maga után. A fémes súrlódó hangtól Thomas háta borsózni kezdett.

Thomas elborzadt a gondolattól, hogy mindez miatta történik, még akkor is, ha semmivel nem provokálta Bent. Hogyan lehetne bármiért is felelős? Mégis büntudat kínozza.

Időközben Newt odaért Albyhez, és átnyújtotta neki a rudat. Thomas most már jól látta a fura szerkezetet, egy bőrhurkot, amit egy nagy fémkapocs rögzített a rúdhoz. A hurkot egy nagy gomb segítségével ki lehetett oldani. Nyilvánvaló volt, hogy a szerkezet mire szolgál.

Ez egy nyakörv.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Thomas végignézte, ahogy Alby kigombolja a nyakörvet, és Ben nyakára illeszti. A fiú csak akkor nézett fel, amikor csattant a gomb, s a bőrhurok bezárult. Könnyek potyogtak a szeméből, és az orrából folyt a takony. A tisztársak némán figyelték az eseményeket.

- Kérlek, Alby - könyörgött Ben. Annyira remegett a hangja, hogy Thomas már-már kételkedni kezdett, hogy ugyanez a srác próbálta-e az előző este átharapni a torkát. - Esküszöm, csak az agyamra ment az Átváltozás. Nem tudtam volna megölni, csak pár percre elvesztettem a fejem. *Könyörgők*, Alby.

Thomasnak minden egyes szó egy gyomorszájon vágással ért fel. Megint elhatalmasodott rajta a büntudat és a kétségbeesés.

Alby nem válaszolt. Megrángatta a nyakörvet, hogy lássa, megfelelően be van-e kapcsolva, illetve hogy sikerült-e jól rögzíteni a hosszú rúdhoz. Elindult a pózna másik vége felé, kezét az alumíniumon csúsztatva. Amikor elért a végéhez, jó erősen megragadta, és a tömeg felé fordult. Vörös szemmel, dühödtt arccal, mélyeket lélegezve figyelte a társait. Thomas valami gonoszsgót látott benne.

A dráma másik szereplője is furcsán nézett ki. Ben remegett és sírt, vézna nyakán megfeszült a bőrnakörv, amit hatméternyi rúd kötött össze Albyvel. A rúd közepe kicsit meghajlott, de Thomasnak még így is meglepően strapabírónak tűnt.

Alby hangosan, szinte ünnepélyesen beszélt. Egyszerre nézett mindenkire és senkire se.

- Ben, az Építő, Kitoloncolásra ítélttél a Thomas nevű újonc elleni gyilkossági kísérletért. Az Elöljárók meghozták az ítéletüket, és nem fognak rajta változtatni. Te se fogsz sose visszatérni.

- Hatásszünet. - Elöljárók, foglaljátok el a helyeteket a Kitoloncolási Rúd mellett.

Thomasnak rosszul esett, hogy nyilvánosan belekeverték az egészbe, nem akarta ezt a felelősséget. A több figyelem csak több

bizalmatlanságot fog szülni. A büntudata dühvé és vádaskodássá változott. Már csak azt akarta, hogy Ben eltűnjön, és vége legyen ennek a cirkusznak.

Most néhány fiú kivált a tömegeből, és két kézzel megragadták a rudat, mintha kötélhúzásra készülének. Elsőként Newt és Minho érkezett, igazolva Thomas elméletét, hogy az utóbbi a Futárok Elöljárója. Winston, a hentes is elfoglalta a helyét.

Amikor mindannyian készen álltak, s mind a tíz Elöljáró ott sorakozott Ben és Alby között, hirtelen mintha megfagyott volna a levegő. Csak Ben halk hüppögése hallatszott, aki folyamatosan a szemét és az orrát dörzsölgette. Jobbra-balra nézett, de a nyakörvtől nem tudott hátrafordulni, hogy lássa a rudat és az Elöljárókat maga mögött.

Thomas érzelmei ismét megváltoztak. Valami nem stimmel Bennel. Valóban ezt a sorsot érdemli? Nem lehetne valamit tenni érte? Élete végéig büntudata lesz miatta? *Legyen vége*, kiáltott magában. *Csak legyen már vége!*

- Kérlek - mondta Ben, egyre elkeseredettebben. - *Könyörgök!* Valaki segítsen! Nem tehetitek ezt velem!

- *Pofa be!* - rivallt rá Alby.

Ben meg se hallotta, folytatta a könyörgést, és elkezdte ráncigálni a nyaka körül feszülő hurkot.

- Valaki állítsa meg őket! Segítség! Könyörgök!

Kérlelő tekintete arcról arcra vándorolt. Mindenki félrenézett. Thomas gyorsan bebújt egy magas srác mögé, hogy ne kelljen szembenéznie Bennel. *Nem tudnék még egyszer a szemébe nézni*, gondolta.

- Ha hagynánk, hogy a hozzád hasonló bököttek megússzák a tetteiket - mondta Alby akkor már rég nem lennénk itt. Elöljárók, készüljetek.

- Nem, nem, nem, nem, nem - ismételte Ben. - Megteszek mindent, ígérem! Soha többé nem csinállok ilyet! Könyörgök!

Panaszos üvöltését elnyomta a záródó Keleti Kapu dőreje. Szikrák röpködtek, ahogy a hatalmas fal megindult balra, hogy elzárja a Tisztást az Útvesztőtől. Remegett alattuk a föld. Thomas nem akart odanézni.

- Elöljárók, *most!* - kiáltotta Alby.

Ben feje hátrabicsaklott, ahogy a teste előrerándult. Az Elöljárók kifelé tolták a rúd túlsó végénél botladozó fiút, kifelé az Útvesztőbe. Szívszorító sikoly hagyta el Ben torkát - még a záródó kapu keltette

morajnál is hangosabb volt. Térdre esett, de a legközelebb álló Elöljáró, egy vicsorgó, fekete hajú srác felrántotta.

- *Neeeeee!* - sikította Ben. Összevissza fröcskölt a nyála, ahogy rúgkapált. Megkísérelte letépni a nyakörvet, de nem járt sikerrel. Próbált ellenszegülni, de az Elöljárók nem hagyták magukat, és egyre közelebb nyomták őt az Útvesztőhöz. Már majdnem bezáródott a kapu, amikor Ben újra, majd még egyszer felkiáltott: - „*Neeeee!*”

Megpróbálta megvetni a lábát a küszöbnél, de csak egy másodperc töredékére sikerült, és a rúd egy lökessel kitalasztotta az Útvesztőbe. Már fél méterre volt a túloldalon, de még mindig szabadulni igyekezett. A kapu bezáródásáig már csak másodpercek maradtak hátra.

Egy végső erőfeszítéssel Bennek sikerült megfordulnia, hogy szembenézzen a tömeggel. Thomas nem akarta elhinni, hogy egy emberi lényt lát a rúd végén. A fiú szeméből sütő téboly, a fröcsögő nyál, a csontjain és erein feszülő sápadt bőr nem erről árulkodott. Nagyon idegennek tűnt.

- *Tartsátok!* - kiáltotta Alby.

Ben ekkor már folyamatosan üvöltött, olyan éles, átható hangon, hogy Thomas befogta a fülét. Állati, őrült ordítás volt ez, majd beleszakadtak a fiú hangszálai. Az utolsó pillanatban a kapuhoz legközelebb álló Elöljáró valahogy meglazította az utolsó illesztést a rúdon, melynek Benhez csatolt része elvált a többitől. A rudat visszarántották, és a fiút kint hagyták az Útvesztőben. Ben utolsó sikolyait elnyomta a bezáruló kapu dörrenése.

Thomas becsukta a szemét. Meglepetten tapasztalta, hogy folynak a könnyei.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Ez már a második éjszaka volt, amikor Thomast Ben arca kísértette, álmában üldözte. Mennyivel más lenne minden, ha nem lett volna ez a fiú! Thomas már majdnem meggyőzte magát, hogy elégedett lenne, boldogan és izgatottan tanulna bele az új életébe, azzal a céllal, hogy Futár legyen. De érezte, hogy ez így nem teljesen igaz. Legbelül tudta, hogy Ben csak egyike a gondjainak.

De ő már elment, kitoloncolták a Siratok világába. Azok pedig már elhurcolták arra a helyre, ahová az áldozataikat viszik, és szörnyűségekkel műveltek vele. Bár volt elég oka, hogy gyűlölje Bent, most inkább csak sajnálta.

Thomas nem tudta elképzelni, hogy őt így kitegyék, de Ben utolsó pillanatai alapján, ahogy örülten kapálózott, köpködött és sikított, már nem kételkedett azon alapszabály fontosságában, hogy kizárólag a Futárok léphetnek ki a Tisztásról, és ők is csak nappal. Bent egyszer már valahogy megszúrták, úgyhogy *pontosan* tudhatta, mi vár rá odakinn.

Szerencsétlen, gondolta. Szerencsétlen fiú.

Thomas megborzongott, és az oldalára fordult. Minél többet gondolkodott, annál kevésbé tűnt jó ötletnek, hogy Futárnak álljon. De valamiért még mindig erre vágyott.

Másnap reggel a hajnal első sugarai még épphogy csak megjelentek az égen, amikor a Tisztás nyüzsgése felébresztette Thomast az eddigi legmélyebb álmából. Szemét dörzsölve felült, és megpróbálta legyőzni a reggeli kábulatot. Egy idő után feladta, és visszafeküdt, azt remélve, hogy békén hagyják.

Körülbelül egy percig bóbiskolhatott.

Valaki megütögette a vállát. Kinyitotta a szemét, és meglátta a felette álló Newtot. *Mi van?*, gondolta.

- Kelj fel, lustaság!

- Neked is szép jó reggelt! Hány óra van?

- Reggel hét, Zöldfül - mondta Newt gúnyos mosollyal. -

Gondoltam, hagylak aludni ilyen mozgalmas napok után.

Thomas felült. Gyűlölte, hogy nem heverészhet még pár órácskát.

- Hagytál aludni? Mik vagytok ti, farmerek? - Farmerek... Honnan tudott ennyit róluk? Az emlékei már megint meglepték.

- Ööö... igen, most hogy mondod. - Newt lehuppant mellé, és törökülésbe helyezkedett. Egy ideig csendben ült, és a nyüzsgő Tisztást nézte. - Ma az Ekésekhez osztalak be, Zöldfül. Meglátjuk, hogy az ottani munkát jobban élvezed-e, mint a malacok transzírozását.

Thomas nagyon unta már, hogy csecsemőként kezelik.

- Nem kéne már máshogy nevezned?

- A malacokkal van bajod?

Thomas kierőltetett magából egy kacajt, majd megrázta a fejét.

- Nem, a Zöldfüllel. Már nem is én vagyok a legfrissebb újonc, nemde? Hanem a kómás lány. Legyen ő a Zöldfül, engem meg hívj Thomasnak.

Elmájében egymást kergették a lánnyal kapcsolatos gondolatok, eszébe jutott a köztük lévő rejtélyes kapcsolat. Elszomorodott, mintha hiányozna neki a lány. Látni szerette volna. *Ennek semmi értelme*, gondolta. *Még a nevét se tudom.*

Newt hátradőlt, felvonta a szemöldökét.

- Ejha, de kinyílt a csipád!

Thomas rá se hederített.

- Kik azok az Ekések?

- Így hívjuk azokat, akik a Kertben dolgoznak éjt nappallá téve. Szántanak, gyomlálnak, ültetnek, ilyesmik.

Thomas a földek felé biccentett.

- Ki az Elöljárójuk?

- Zárt. Jópofa srác, ha nem henyélsz, hanem dolgozol. Tegnap este ő volt az elől álló nagydarab srác.

Thomas nem válaszolt. Remélte, hogy úgy fog telni a napja, hogy senkivel sem kell Benről vagy a Kitoloncolásról beszélnie. A témától csak felfordult a gyomra, és elöntötte a büntudat. Megpróbálta másra terelni a szót.

- Miért keltettél fel?

- Mi az, nem szeretsz az én hangomra ébredni?

- Nem kimondottan. Szó... - Mielőtt befejezhette volna, a kinyíló falak keltette zaj félbeszakította. A Keleti Kapu felé nézett, szinte várva,

hogy Ben felbukkanjon a vágatban. Ehelyett Minho nyújtózkodott a kapu előtt, majd kisétált, és felvett valamit a földről.

A rúd vége volt az, s rajta a nyakörv. Minho minden teketória nélkül odadobta a tárgyat az egyik Futárnak, aki visszavitte a szerzősokmárba.

Thomas zavartan Newthoz fordult. Nem értette, hogyan viselkedhet Minho ilyen közömbösen.

- Mi a...?

- Csak három Kitoloncolást láttam, Tommy. Mindegyik pont olyan szörnyű volt, mint a tegnapi. De a Síratok minden francos alkalommal a küszöbön hagyják a nyakörvet. Ettől ráz ki legjobban a hideg.

Thomas egyetértett.

- Mit csinálnak azokkal, akiket elkapnak?

Vajon tényleg tudni akarja?

Newt vállat vont, de nem sikerült érdektelenséget színlelnie. Úgy tűnt, mintha inkább csak beszélni nem szeretne róla.

- Mesélj nekem a Futárokról - mondta Thomas hirtelen. A szavak a semmiből jöttek. Nyugodt maradt, annak ellenére, hogy furamód bocsánatot akart kérni, és témát váltani. De mégsem tette; mindent tudni akart róluk. Még a tegnapi tapasztalt dolgok, még az ablak túloldalán látott Sírato után is. *A készítés* túl erős volt, és nem igazán értette, miért. Úgy érezte, arra született, hogy Futár legyen.

Newt egy ideig zavart tekintettel hallgatott.

- A Futárokról? Miért?

- Csak érdekel.

Newt gyanakodva nézett rá.

- Ők a legjobbak. Annak is kell lenniük. Minden rajtuk áll vagy bukik.

Kezébe vett egy kavicsot, eldobta, és nézte, ahogy földet ér.

- Te miért nem vagy Futár?

Newt szúrós pillantást vetett rá.

- Az voltam, amíg pár hónapja meg nem sérült a lábam. Azóta se jött rendbe.

Lenyúlt, és szórakozottan megdörzsölte a jobb bokáját. Az arcán átvillant a fájdalom. Thomas úgy vélte, ezt az arckifejezést inkább az emlék váltotta ki, mintsem egy valós fizikai fájdalom.

- Hogy történt? - kérdezte Thomas. Úgy gondolta, minél többet beszél Newt, ő annál többet tanul.

- A francos Siratok elől menekülve, hogyan máshogy? Majdnem elkaptak. - Szünetet tartott. - Még mindig beleborzongok a gondolatba, hogy majdnem átéltem az Átváltozást.

Az Átváltozás. Ez azon dolgok közé tartozott, amelyekről Thomas úgy gondolta, hogy közelebb vihetik őket a megoldásokhoz.

- Mi ez az Átváltozás? Mi változik? Mindenki bekattan tőle, mint Ben, és elkezd embereket ölni?

- Ben az átlagnál sokkal rosszabbul viselte. De azt hittem, a Futárokról akarsz beszélni.

Newt egy grimasszal jelezte, hogy több szót nem kíván az Átváltozásra fecsérelni.

Ettől Thomas csak még kíváncsibb lett, de mégis visszatért a Futárokhoz.

- Rendben, hallgatom.

- Ahogy mondtam, ők a legjobbak.

- Hogyan választjátok ki őket? Leméritek, ki fut a leggyorsabban? Newt rosszallóan ránézett és felnyögött.

- Ennél te okosabb vagy, Zöldfül, Tommy, ahogy tetszik. Az, hogy milyen gyorsan futsz, csak egy része a dolognak. Egy nem túl fontos része.

Ez felkeltette Thomas érdeklődését.

- Mire gondolsz?

- Amikor azt mondom, ők a legjobbak, az azt jelenti, hogy mindenben ők a legjobbak. Hogy túlélj a francos Útvesztőt, egyszerre kell okosnak, gyorsnak és erősnek lenned. Döntéseket kell hoznod, és tudnod kell, mennyit kockáztathatsz. Nem lehetsz vakmerő, de félnék sem. - Newt kinyújtotta a lábát, és hátrakönyökölt.

- Borzasztó odakinn. Nekem nem hiányzik.

- Azt hittem, a Siratok csak este jönnek elő.

Akár ez a sorsa, akár nem, Thomas nem akart eggyel sem találkozni.

- Igen, általában.

- Akkor mi olyan szörnyű a kintlében? - Mi van még, amiről nem hallott?

Newt sóhajtott egyet.

- A nyomás, a stressz. Mindennap mások az útvonalak, mindent pontosan meg kell jegyezned, hogy kitalálj onnan. A térképnek ott kell lennie a fejedben. És ami a legrosszabb, folyamatosan rettegsz, hogy nem érsz vissza időben. Egy sima útvesztő is elég rossz lenne, de ha

esténként *át is alakul*, csak egyszer kell tévedned ahhoz, hogy a szörnyekkel éjszakázz. Nincs idő hülyeségekre.

Thomas elfintorodott. Nem értette, mi ez a nagy késztetés benne, hogy Futár legyen. Különösen tegnap este óta nem értette, de még mindig érezte, ugyanolyan erősen.

- De miért érdekel ez téged ennyire? - kérdezte Newt.

Thomas hezitált egy kicsit, először nem akarta hangosan kimondani, amire gondolt.

- Futár akarok lenni.

Newt a szemébe nézett.

- Egy hete sem vagy itt, bökött. Nem korai még az öngyilkosságot fontolgatni?

- Komolyan gondolom.

Nem tűnt ésszerűnek a dolog, de az ösztönei ezt diktálták. Minden vágya az volt, hogy Futár legyen, ez hajtotta előre, és csak emiatt fogadta el a helyzetét.

Newt nem szakította meg a szemkontaktust.

- Én is. Senkiből nem lett még Futár az első hónapban, pláne nem az első héten. Sokat kell bizonyítanod, mielőtt beajánlunk az Elöljárónak.

Thomas felállt, és összehajtogatta a hálósákját.

- Newt, én tényleg komolyan gondolom. Nem tudok egész nap gyomlálni, be fogok kattanni. Fogalmam sincs, mivel foglalkoztam, mielőtt idehoztak abban a fémdobozban, de az ösztöneim azt súgják, hogy Futárnak kell állnom. Képes vagyok rá.

Newt még mindig ült. Felnézett Thomasra, de nem ajánlotta fel neki a segítségét.

- Senki nem állítja, hogy nem lennél képes rá. De egyelőre tegyél le róla.

Thomas kezdte elveszíteni a türelmét.

- De...

- Figyelj, bízz bennem, Tommy. Ha elkezdesz itt cirkuszoszni, hogy te jobb vagy annál, mintsem hogy parasztmunkát végezz, meg hogy mennyire szép és okos vagy, hogy mennyire alkalmas vagy arra, hogy Futár legyél, akkor nagyon gyorsan sok ellenségre fogsz szert tenni. Egyelőre felejtse el ezt a dolgot.

Ellenségeket Thomas biztosan nem akart magának. De akkor is! Úgy döntött, más utat választ.

- Rendben, akkor beszéllek Minhóval.

- Sok sikert, bőkött. A Gyűlés nevezi ki a Futárokat, és ha azt mondod nekik, szerinted kemény fickó vagy, csak ki fognak röhögni.

- Amennyire ti tudjátok, akár nagyon is alkalmas lehetek erre a feladatra. Csak időpazarlás, hogy megvárakoztattok.

Newt felállt, és az ujját Thomas arcába mélyesztette.

- Figyelj csak ide, Zöldfül. Figyelsz rám?

Meglepő módon Thomas nem érezte magát fenyegetve. Biccentett.

- Most azonnal abbahagyod ezt a badarságot, mielőtt a többiek meghallják. Itt nem így dőlnek el a dolgok, a túlélésünk múlik azon, hogy minden *simán* menjen.

Szünetet tartott. Thomas csendben maradt. Tartott az elkerülhetetlen kioktatástól.

- Rend - folytatta Newt. - Rend. Mondogasd csak abban a bőkött kis fejedben. Az egyetlen mód, hogy ne kattanjunk be, az az, hogy halálra dolgozzuk magunkat, és fenntartjuk a rendet. A rend érdekében tettük ki Bent. Nem engedhetjük, hogy holdkórosok szaladgáljanak és gyilkolásszanak a Tisztáson. *Rend*. Nincs szükségünk arra, hogy mindent felforgass.

Thomas makacssága elszállt. Tudta, itt az ideje, hogy befogja a száját.

- Igen - csak ennyit mondott.

Newt hátba vágta.

- Kössünk alkut.

- Micsoda? - lelkesült fel Thomas.

- Te nem beszélsz róla senkinek, én pedig felteszlek a Futárjelöltek listájára, amint bebizonyítod, mire vagy képes. Ha fecsegsz, akkor elintézem, hogy soha ne lehess Futár. Áll az alku?

Thomas nem akart várni, különösen úgy nem, hogy nem tudja, meddig kell várakoznia.

- Ez az alku nem tisztességes.

Newt felhúzta a szemöldökét.

Végül Thomas beadta a derekát.

- Áll az alku.

- Gyerünk, szerezzünk valami kaját Serpenyőtől. Remélem, nem akad a torkunkon.

Thomas aznap reggel végre megpillantotta a hírhedt Serpenyőt, bár csak távolról látta őt. A srác éppen azzal foglalatzkodott, hogy megreggeliztesse a hadseregnyi tisztársat. Nem lehetett tizenhat évnél idősebb, de már dús szakáll keretezte az állát, és a ruhája alól mindenhol szőrösomók kandikáltak kifelé, mintha csak menekülni akarnának a zsírfoltos göncök alól. Nem a leghigiénikusabb választás a szakács pozícióra, gondolta Thomas. Eszébe véste, hogy mostantól figyeljen a tányérján esetlegesen előbukkanó fekete szőrszálakra.

Thomas és Newt épp csatlakozott a konyha előtti asztalnál ülő Chuckhoz, amikor a tisztársak egy nagy csoportja felpattant, és izgatottan kiáltozva elrohant a Nyugati Kapu irányába.

- Mi folyik itt? - kérdezte Thomas érzelemmentes hangon. Az újdonságok már mindennapossá váltak számára.

Newt vállat vont, és nekiesett a tányérján levő tojásnak.

- Csak mennek megnézni Minhót és Albyt, hogy mit csinálnak azzal a francos döglött Siratóval.

- Hé - mondta Chuck, s közben egy kis szalonnadarab kipottyant a szájából. - Lenne egy kérdésem.

- Igen, Chuckie? - kérdezte Newt gúnyosan. - Mi a francos kérdésed?

Chuck szemmel láthatóan mélyen elgondolkodott.

- Hát... találtak egy döglött Siratót, ugye?

- Igen - válaszolt Newt. - Kösz az infót.

Chuck egy ideig szórakozottan kopogtatta az asztalt a villájával.

- Na de *ki ölte meg?*

Pompás kérdés, gondolta Thomas. Várta Newt válaszát, de a fiú néma maradt.

TIZENHATODIK FEJEZET

Thomas az egész délelőttöt a Kert Elöljárójával, Zarttal töltötte. Newt szavaival élve: halálra dolgozta magát. Zartnak - akiben Thomas felismerte azt a magas, sötét hajú srácot, aki a rúd elejénél állt Ben kitoloncolásakor - valami fura okból olyan szaga volt, mint a megsavanyodott tejnek. Nem beszélt sokat, de eleget mondott Thomasnak ahhoz, hogy az egyedül munkához tudjon látni: gyomlálni, megnyesni a sárgabarackfát, tököt és cukkinit ültetni, meg zöldségeket szedni. Kerülte a társait, nem élvezte a munkát, de közel sem utálta annyira, mint amit a Vérházban kellett csinálnia.

Thomas és Zárt épp zsenge kukoricát gyomlált, amikor Thomas eldöntötte, itt az ideje, hogy elkezdjen kérdezősködni. Ez az Elöljáró sokkal megközelíthetőbbnek tűnt.

- Szóval, Zárt - mondta.

Az Elöljáró felnézett, majd folytatta a munkát. Méla szeme és hosszú arca volt, és valami okból mindig úgy tűnt, mintha unatkozna.

- Igen, Zöldiül, mit akarsz?

- Összesen hányan vagytok Elöljárók? - kérdezte Thomas minden körítés nélkül. - És mik a munkalehetőségeitek?

- Hát vannak az Építők, a Lögybölők, a Zsákolok, a Szakácsok, a Térképészek, a Kóroncok, az Ekések és a Vérházasok. Meg persze a Futárok. Nem tudom pontosan, lehet, hogy még van egy-kettő. Én csak a magam dolgával foglalkozom.

A legtöbb szó magától értetődő volt, de néhányat Thomas nem tudott hova tenni.

- Mit csinálnak a Lögybölők?

Tudta, hogy ez Chuck munkaköre, de ő soha nem beszélt róla.

- Ezt csinálják azok a girnyók, akik semmi másra se jók. Kitakarítják a vécéket, a zuhanyzókat, a konyhát, a Vérházat egy mészárlás után, meg mindent. Eltöltesz velük egy napot, és nem fogsz többet a munkájukra vágni, azt garantálom.

Thomas megsajnálta Chuckot. Szegény kölyök, annyira akart mindenkivel barátkozni, de úgy tűnt, senki se kedveli igazán. Szinte észre se vették. Persze egy kicsit izgága volt, meg túl sokat beszélt, de Thomas kedvelte a társaságát.

- Mi a helyzet az Ekésekkel? - Thomas kihúzott egy nagy gázt, s rázogatni kezdte, hogy leváljanak róla a gyökerei közé szorult földgörgyök.

Zárt megköszöri a torkát. Meg sem állt a munkával, úgy beszélt.

- Az ő dolguk minden komolyabb munka elvégzése a Kertben. Ásás meg ilyesmi. Ha van idejük, akkor a Tisztást ápolgatják. Igazából a legtöbb tisztársnak több munkája is van. Senki se mondta még ezt?

Thomas figyelmen kívül hagyta a kérdést, és folytatta a tudakolózást. Minél több dologra választ akart kapni.

- Mi a helyzet a Zsákolókkal? Ők gyűjtik össze a halottakat, de ez nem lehet olyan gyakori feladat.

- Ijesztő népség. Ők örködnék, meg ők tartják fenn a rendet. Mindenki csak Zsákolóknak hívja őket. Jó mulatást a velük töltött naphoz!

Most először felkacagott. Volt benne valami kimondottan rokonszenves.

Thomasnak akadt még jó pár kérdése. Senki se adott kielégítő válaszokat, még Chuck sem. Most pedig itt ez a Zárt, aki készségesen válaszolgat mindenre. De Thomasnak egyszer csak elment a kedve a beszélgetéstől. Valamiért újra eszébe jutott a lány, aztán

Ben, aztán a halott Sirató, ami elvileg jó hírnek számított, de senki se kezelte így.

Eléggé ramatynak találta az új életét.

Vett egy mély levegőt. *Csak dolgozz*, gondolta. Úgy is tett.

Mire eljött a délután, Thomas már majd' elájult a kimerültségtől. A sok hajolgatás meg térden csúszás megviselte. Vérház, Kert kilőve.

Futár, gondolta, amikor szünetet tartott. *Hadd legyen Futár*. Megint belegondolt, milyen abszurd ez a kívánsága. Bár nem értette, miért vágyik ennyire e veszélyes feladatra, a belső készítés meglétét botorság lett volna tagadni. Ugyanilyen makacsul ostromolták elméjét a lánnyal kapcsolatos gondolatai, de azokat, amennyire csak tudta, félresöpörte.

Fáradtan és fájó háttal a konyha felé indult egy kis vízért és ennivalóért. Csak két órája ebédelt, de már be tudott volna falni egy egész tányérnyi ételt. Már a malac gondolata se taszította annyira.

Beleharapott egy almába, majd lehuppant Chuck mellé. Newt is ott ült a közelben, egyedül, tudomást sem véve a többiekről. A szeme vérekes volt, a homlokán gondterhelt ráncok sorakoztak. Thomas nézte, ahogy Newt a körmét rágja. Még nem látott tőle ilyet.

Chuck is felfigyelt rá, és feltette a Thomasban is megfogalmazódott kérdést.

- Ennek meg mi baja? - suttogta. - Olyan, képet vág, mint te, amikor előjöttél a Dobozból.

- Nem tudom - válaszolt Thomas. - Miért nem kérdezed meg tőle?

- Minden egyes francos szót hallok - szolt oda Newt. - Nem csoda, hogy senki se akar a közeletekben aludni!

Thomas úgy érezte, mintha lopáson kapták volna, de tényleg aggódott. Newt azon kevesek közé tartozott, akiket kedvelt.

- Mi a baj? - kérdezte Chuck. - Ne vedd a szívedre, de plottyosan nézel ki.

- Az egész francos világ - válaszolt a fiú, majd elcsendesedett, és egy hosszú pillanatig a távolba révedt. Thomas épp kérdezni akart, amikor Newt folytatta a mondatot. - A lány a Dobozból. Folyamatosan nyögdécsel, és fura dolgokat motyog, de nem ébred fel. A Kóroncok mindent megtesznek, hogy táplálják, de egyre kevesebbet eszik. Valami nagyon nincs rendben az egész francos helyzettel.

Thomas lenézett az almájára, és beleharapott. Savanyúnak érezte. Rádöbbsent, hogy aggódik a lányért. Aggódik, hogy mi lesz vele. Mintha ismerné.

Newt nagyot sóhajtott.

- Bökd meg, de nem ez zavar igazán.

- Akkor micsoda? - kérdezte Chuck.

Thomas előrehajolt, hátha olyasmit hall, ami legalább egy időre elfeledteti vele a lányt.

Newt hunyorogva az Útvesztő egyik bejárata felé pillantott.

- Alby és Minho - suttogta. - Már rég vissza kellett volna érniük.

Mielőtt észbe kaphatott volna, Thomas újra munkában találta magát. A gyomokat huzigálva egyre csak arra gondolt, mikor végez már a Kerttel.

Folyamatosan a Nyugati Kapu felé pillantgatott, hátha valamijeit látja Alby és Minho visszatérésének. Newt aggodalmai őt is megfertőzték.

Newt elmondása szerint már délben vissza kellett volna érniük. Volt elég idejük arra, hogy megtalálják a döglött Siratót, egy-két órát kutakodjanak, majd visszajöjjenek. Nem csoda, hogy a fiút ennyire felzaklatta Albyék érthetetlen késése. Amikor Chuck felvetette, hogy lehet, csak kóborolnak és mulatoznak, Newt olyan szúrós tekintettel meredt rá, hogy Thomas azt hitte, mindjárt felnyársalja vele a barátját.

Thomas soha nem fogja elfelejteni Newt arckifejezését, amikor megkérdezte tőle, miért nem indulnak el a többiek megkeresni a barátaikat. A srác arcára kiült a rémület, elsápadt és elkomorodott. Egy idő után kitisztult a tekintete, és elmagyarázta, hogy tilos keresőcsoportokat indítaniuk, nehogy még több embert elveszítsenek.

Ez elfogadható magyarázatnak tűnt, de Thomas világosan látta azt is, hogy Newt retteg az Útvesztőtől.

Bármilyen történt is vele odakinn, a bokasérüléssel súlyosbítva, biztosan borzalmas lehetett.

Amikor Thomas visszatért a gyomláláshoz, igyekezett nem is gondolni rá.

Aznap este a vacsora igen komor hangulatban telt, de ennek semmi köze nem volt a felszolgált ételekhez. Serpenyő és a szakácsok pompás lakomát készítettek marhaszeletekből, krumplipüréből, zöldbabból és friss zsemlekből. Thomas elég hamar rájött, hogy a Serpenyő főztjével kapcsolatos viccek tényleg csak viccek. Általában mindenki gyorsan befalta az adagját, majd repetáért kun-csorgott. Azonban ma este a tisztársak úgy ettek, mint az elkárhozott lelkek, akik még egy utolsó vacsorára feltámadtak, mielőtt beköltöznek az ördöghöz.

A Futárok a szokásos időben érkeztek meg. Thomast egyre inkább lehangolta a látvány, hogy Newt kétségbeesetten futkos kaputól kapuig, meg se próbálva elrejteni a kétségbeesését. Albynek és Minhónak még csak a nyomát se látta senki. Newt rávette a tisztársakat, hogy menjenek enni, de ahhoz ragaszkodott, hogy ő kinn maradjon őrt állni, hátha az eltűntek visszajönnek. Senki nem beszélt róla, de Thomas tudta, hogy nemsokára bezárulnak a kapuk.

Thomas kelleetlenül követte a parancsokat, mint mindenki más. Chuck és Winston társaságában talált magának helyet a Tábor déli oldalán. Csak pár falatot tudott enni.

- Nem tudok öbbe tett kézzel ülni, amíg kint vannak - mondta, és letette a villáját. - Megyek Newthoz figyelni a kapukat.

Felállt és elindult. Egyáltalán nem meglepő módon Chuck azonnal utánaeredt.

A Nyugati Kapunál bukkantak rá Newtra. Fel-alá járkált, s időnként ujjaival gondterhelten a hajába túrt. Felnézett, amint észrevette a közeledő Thomast és Chuckot.

- Hol vannak? - kérdezte erőtlen, feszült hangon.

Thomast meghatotta, hogy Newt ennyire aggódik Albyért és Minhóért, mintha a családtagjai lennének.

- Miért nem küldünk ki egy keresőcsapatot? - javasolta újra.

Hülyeségnek tűnt állni és várni, meg halálra aggódni magukat, amikor elindulhatnának *felkutattam* őket.

- A franc... - kezdte Newt, de leállította magát. Lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett. - Nem lehet, oké? Ne javasold még egyszer. Száz százalékban ellenkezik a szabályokkal. Különösen most, hogy mindjárt bezárulnak a kapuk.

- De miért? - akadékoskodott Thomas. Nem értette, hogyan lehet Newt ilyen makacs. - Nem fogják őket elkapni a Siratok, ha kinn maradnak? Nem kéne tennünk valamit?

Newt vöröslő arccal és dühtől lángoló tekintettel fordult felé.

- Fogd be a pofád, Zöldfül! - kiabálta. - Egy francos hete se vagy itt! Talán nem hiszed, hogy kész lennék kockára tenni az életemet, hogy megtaláljam ezt a két nyavalyást?

- Nem... Én... Elnézést kérek. Nem akartalak...

Thomas nem tudta, mit mondhatna. Csak segíteni akart.

Newt vonásai kisimultak.

- Te még nem érted ezt, Tommy. Éjjel kimenni a biztos halált jelenti. Nem akarunk életeket elherdálni. Hogyha az a két bökött nem ér vissza... - Szünetet tartott, nem akarta kimondani, ami már mindenkinek ott motoszkált a fejében. - Mindketten megesküdték, ahogy én is. Ahogy mindannyian. Ahogy te is esküt teszel majd, amikor elmész az első Gyűlésre, és egy Elöljáró kiválaszt téged. Soha nem megyünk ki éjjel. Bármilyen történet is. Soha.

Thomas Chuckra nézett, aki ugyanolyan sápadtnak tűnt, mint Newt.

- Newt nem fogja kimondani - mondta megteszem én. Ha még nem jöttek vissza, akkor már halottak. Minho sokkal okosabb annál, hogy eltévedjen. Lehetetlen. Meghaltak.

Newt egy szót se szólt, Chuck pedig a fejét leszegve visszaindult a Táborba. *Halottak?* - gondolta Thomas. A helyzet olyan elkésérítővé vált, hogy nem tudta, mit tehetne. Nagy ürességet érzett a mellkasában.

- A bököttnek igaza van - mondta Newt. - Ezért nem mehetünk ki. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy még nagyobb bajba sodródjunk.

Thomas vállára tette a kezét, majd kicsit lejjebb csúsztatta, és megpaskolta a fiú oldalát. Könnyek csillogtak a szemében. Thomas tudta - még úgy is, hogy a legtöbb emléke elérhetetlen volt számára -, hogy még soha senkit nem látott ilyen szomorúnak. A növekvő sötétség tökéletes aláfestésül szolgált a komor hangulathoz.

- A kapuk két perc múlva záródnak - mondta végül Newt.

Szavai vészharangként kongtak. Aztán a fiú csendben, teljesen összetörve elsétált.

Thomas megcsóválta a fejét, és visszanézett az Útvesztőbe. Alig ismerte Albyt és Minhót, de összeszorult a szíve, amikor arra gondolt, hogy ők valahol odakint ragadtak, és megölte őket egy olyan szörnyeteg, amelyet az első itt töltött reggelen látott.

Hangos dörrenés zengett fel minden irányból, kikökkentve Thomast a gondolataiból. Majd jött a köhöz súrlódó kő zaja. Éjszakára záródtak a kapuk.

A jobb oldali fal nagy robajjal végigcsúszott a földön, port és kavicsokat szórva mindenfelé. A zárórudak függőleges sora, amely egészen az égig folytatódott, lassan haladt a megfelelő nyílások felé, hogy reggelig szorosra zárja a kaput. Thomast még mindig lenyűgözte a hatalmas mozgó fal látványa. Ez fizikai képtelenség. Lehetetlen.

Aztán balról mozgást látott.

Valami mozgott az Útvesztőben, a folyosó mélyén.

Először megrémült és hátrahőkölt, azt gondolva, hogy biztos egy Sirató táblából ott, de aztán két botladozó, a kapu felé siető alak tűnt fel a folyosón. A szeme végre átlátott a félelem ködén, és Thomas rájött, hogy Minho tart felé, igen elesettnek tűnő társát támogatva. Minho felnézett, és meglátta a kiguvadt szemű Thomast.

- Elkapták! - kiáltotta Minho. A hangja gyenge volt a kimerültségtől. Úgy tűnt, minden egyes lépése akár az utolsó lehetne.

Thomast annyira megdöbbenette ez a fordulat, hogy egy időre lefagyott.

- Newt! - kiáltotta elfordítva tekintetét Minho és Alby felől az ellenkező irányba. - Jönnék! Látom őket! - Tudta, hogy ki kéne szaladnia segíteni, de a tiltás beleégett a tudatába.

Newt már majdnem a Tábornál járt, de Thomas hangjára azonnal megfordult, és futva igyekezett vissza a kapu felé.

Thomas újra belesett az Útvesztőbe, és átjárta a félelem. Alby kicsúszott Minho kezei közül, és a földre zuhant. Minho kétségbeesetten próbálta újra talpra állítani, majd feladta, és csak húzta maga mögött a karjánál fogva.

De még mindig több tíz méterre voltak.

A fal gyorsan záródott, és most, amint Thomas megpróbálta a gondolataival lelassítani, a mozgása még gyorsabbnak tűnt. Csak másodpercek maradtak, úgy tűnt, semmi esélyük nincs arra, hogy beérjenek. Semmi.

Thomas megint megfordult, hogy lássa, hol tart Newt. Még csak félúton járt.

Az Útvesztőre nézett, a záródó falra. Csak pár méter, és vége.

Minho megbotlott és elesett. Nem érnek vissza. Lejárt az idő. Ennyi volt.

Thomas hallotta Newt hangját a háta mögül.

- Ne csináld Tommy! Ne merészd!

A falból kiálló rudak mintha kinyújtott karok lettek volna, amik csak arra várnak, hogy elérjék a túloldalt. A kapu fülsiketítő zaja megtöltötte a levegőt.

Két méter. Másfél. Egy.

Thomas tudta, hogy nincs választása. *Elindult*. Előre. Az utolsó pillanatban átcúszott a rudak mellett, és kilépett az Útvesztőbe.

A falak bezárultak mögötte, csattanásuk visszhangja egy bolond nevetéseként visszhangzott a borostyánnal borított falak között.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Thomas néhány másodpercig úgy érezte, hogy a világ megállt körülötte. A kapu dörrenését felváltotta a néma csend. Úgy tűnt, egy sötét lepel borítja be az eget, mintha a nap is megijedt volna az Útvesztő szörnyeitől. Beköszöntött az alkony, és az óriási falak olyannak tündek, mintha óriások temetőjében álló, gazzal benőtt sírkövek lennének.

Thomas a kőnek támasztotta a hátát. Nem hitte el, mit tett.

A lehetséges következmények nagyon megrémítették.

Alby éles kiáltására összerezsent. Minho is nyöszörgött. Thomas ellökte magát a faltól, és két tisztársához sietett.

Minho ekkorra már feltápáskodott, de szörnyen nézett ki, még a rendelkezésre álló kevés fénynél is. Izzadt, koszos testét karcolások borították. A földön fekvő Alby azonban még nála is sokkal rosszabbul festett a szakadt ruháiban, és a sebekkel, vágásokkal teli kezével.

Thomas megborzongott. Vajon egy Sirató támadta meg?

- Zöldfül - mondta Minho -, ha azt hiszed, bátor tett volt kijönni, akkor te vagy a legbököttebb bökött fejű, amióta világ a világ. Halott vagy, csakúgy, mint mi.

Thomas arcába tolult a vér. Nem leszúrásra, inkább hálálkodásra számított.

- Nem nézhettem ölbe tett kézzel, hogy kinn maradtok.

- És most mire megyünk veled? - kérdezte Minho. - Mindegy. Szegd meg az Első Számú Szabályt, öld meg magad, nem érdekel.

- Szívesen. Csak segíteni próbáltam.

Thomas legszívesebben pofán rúgta volna.

Minho kierőszakolt magából egy keserű kacajt, majd letérdelt Alby mellé. Thomas így közelről már jól látta, mekkora a baj. Alby közel járt a halálhoz. Általában sötét bőre rohamosan veszített a színéből, és a fiú szaggatottan, kapkodva lélegzett.

Thomast megcsapta a reménytelenség érzése.

- Mi történt? - kérdezte, megpróbálva legyűrni a haragját.

- Nem akarok beszélni róla. - Minho ellenőrizte Alby pulzusát, és a mellkasához hajolt. - Maradjunk annyiban, hogy a Siratok ügyesen tettetik magukat halottnak.

Ez a kijelentés meglepte Thomast.

- Akkor hát... megharapták? Megszúrták? Át fog változni?

- Sokat kell még tanulnod - mondta Minho.

Thomas legszívesebben ordítani szeretett volna. Tudta, hogy sokat kell még tanulnia, ezért kérdezett ennyit.

- Meg fog halni? - kérdezte nagy nehezen. Megdöbbenette, mennyire sekélyesen és üresen hangzanak ezek a szavak.

- Mivel nem értünk vissza naplemente előtt, valószínűleg igen. Lehet, hogy már egy órán belül vége, nem tudom, meddig bírja az ellenszer nélkül. Persze hamarosan mi is halottak leszünk, úgyhogy nem érdemes öt megsiratni. Igen, nemsokára mind szépen meghalunk - mondta, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Thomas először alig fogta fel Minho szavait, de aztán megértette, hogy miről is beszél.

- Tényleg meg fogunk halni? - Thomas képtelen volt elfogadni a helyzetet. - Azt mondod, nincs esélyünk?

- Nincs.

Thomast bosszantotta Minho borúlátása.

- Ugyan már, biztosan tehetünk valamit. Hány Sírátó támadhat ránk egyszerre?

Végignézett az Útvesztő mélyébe vezető folyosón, mintha azt várná, hogy a lények a nevük hallatán felbukkanjanak.

- Nem tudom.

Egy reményteli gondolat ötlött fel Thomasban.

- Na és Ben? És Gally meg a többiek, akiket megszúrtak, és túléltek? Minho úgy nézett rá, mintha hülyébbnek tartaná egy tehénplottynál is.

- Nem érted? Visszaértek naplemente előtt, te marha. Visszaértek, és megkapták az ellenszert, mindegyikük.

Thomas elgondolkozott az ellenszeren, de érezte, hogy sok *más* kérdésre is választ kell kapnia.

- Azt hittem, a Siratok csak este jönnek elő.

- Akkor *rosszul* hallottad, bökött. Este *mindig* előjönnek, de ez nem jelenti azt, hogy nappal nem bukkanhatnak fel.

Thomas nem hagyta, hogy Minho reménytelensége rá is átragadjon. Nem akarta feladni, és főleg nem akart meghalni, még nem.

- Előfordult valaha, hogy valaki kint maradt éjszakára, és túlélte?

- Soha.

Thomas elfintorodott. Remélte, hogy mégiscsak talál valami reménysugarat.

- Hányan haltak meg így összesen?

Minho a földet bámulta. Lekuporodott, rákönyökölt a térdére.

Nyilvánvalóan teljesen kimerült.

- Legalább egy tucatnyian. Nem láttad őket a temetőben?

- De. - *Szóval így haltak meg*, gondolta.

- Hát, ők azok, akiket *megtaláltunk*. Voltak páran, akiknek nem akadunk a nyomára. - Minho a kapu irányába mutatott. - Az a francos temető nem véletlenül van ott az erdőben. Semmi sem rontja el jobban az ember kedvét, mint amikor folyamatosan emlékeztetik arra, hogy a barátait lemészárolták.

Minho felállt, megragadta Alby karját, és a lába felé biccentett.

- Fogd meg a bokáját. Átvisszük a kapuhoz. Adunk nekik egy hullát, amit legalább könnyű lesz megtalálniuk.

Thomas el se hitte ezt a morbid kijelentést.

- Hogy történhet meg ilyesmi? - kiáltotta a falaknak lassan körbefordulva. Közel állt ahhoz, hogy feladja.

- Hagyd abba a nyavalygást. Követned kellett volna a szabályokat. Bent kellett volna maradnod. Most pedig fogd meg a lábát.

A gyomra fájdalmasan görcsölt, de Thomas követte az utasítást, és felemelte Alby lábát. Félig vitték, félig vonszolták a majdnem élettelen testet, amit aztán Minho ülő helyzetbe emelt, s Alby hátát a kapunak támasztotta. Alby mellkasa lassan emelkedett és süllyedt minden nehéz lélegzetvétellel, a bőrén izzadságcseppek csillogtak. Nem úgy nézett ki, mint aki sokáig fogja bírni.

- Hol harapták meg? - kérdezte Thomas. - Látszik a helye?

- Nem *megharapnak*, hanem megszúrnak. És nem, nem lehet látni, hol. Több tucatnyi szúrást is kaphatott.

Minho keresztbe fonta a karját, és a falnak támaszkodott.

Valamilyen okból Thomas a *szúrást* rosszabbnak érezte a *harapásnál*.

- Megszúrnak? Az mit jelent?

- Látnod kell őket ahhoz, hogy tudd, miről beszélek, haver.

Thomas Minho karjára, majd lábára mutatott.

- És téged miért nem *szúrt* meg?

Minho széttárta a karját.

- Lehet, hogy engem is megszúrta. Az is lehet, hogy mindjárt összeesem.

- Ők... - kezdte Thomas, de nem tudta, hogyan folytassa. Nem tudta eldönteni, hogy Minho komolyan beszél-e, vagy csak viccel.

- Nem volt semmi *ők*, csak az az egy, amit halottnak hittem. Teljesen begurult, és megszúrta Albyt, majd elfutott. - Minho visszanezett az Útvésztoéba, ami most már teljes sötétségbe borult.

- De biztos vagyok benne, hogy nemsokára egy egész kis falka fog itt összegyűlni, hogy halálra szurkáljanak minket a tűikkel.

- Tűk? - Ez egyre nyugtalanítóbbnak hangzott.

- Igen, tűk. - Minho nem részletezte, és nem úgy tűnt, mintha rá lehetne venni.

Thomas felnézett az indákkal borított hatalmas falakra. A kétségbeesés problémamegoldó üzemmódba állította az agyát.

- Nem tudunk felmászni? - kérdezte Minhótól, aki csak hallgatott. - Nem tudunk felmászni az *indákon*?

Minho frusztráltan sóhajtott egyet.

- Esküszöm, Zöldfül, te teljesen hülyének nézel minket. Tényleg azt hiszed, hogy még nem jutott eszünkbe az a zseniális ötlet, hogy megmásszuk a *falakat*?

Thomas most először érezte úgy, hogy a dühe harcba száll a félelmével.

- Én csak segíteni próbálok. Miért nem fejezed be a duzzogást, és találunk ki valamit?

Minho Thomasra vetette magát, és a trikójánál fogva megragadta.

- Te ezt *nem érted*, te bökött! Semmit nem tudsz, és csak rontasz a helyzeten a reménykedéssel. Halottak vagyunk, nem érted? Halottak!

Thomas nem tudta, hogy mérges legyen-e Minhóra, vagy inkább sajnálja. Túl könnyen feladta.

Minho lenézett a trikót markoló kezére, és szégyen ült ki az arcára. Lassan elengedte Thomast, és hátralépett. Thomas megrázta magát.

- Ó, jaj! - suttogta Minho, majd a földre roskadt, és a tenyerébe temette az arcát. - Még sose féltem ennyire, haver. Soha.

Thomas mondani akart valamit Minhónak: hogy nőjön fel, hogy *gondolkodjon*, hogy mondjon valami újat. Bármit!

Kinyitotta a száját, de be is csukta, mert hirtelen furcsa zajt hallott. Minho felkapta a fejét, és végignézett az egyik sötét kőfolyosón. Thomas egyre szaporábban lélegzett.

Az Útvesztő mélyéről jött a mély, kísérteties hang. A folyamatos berregést időnként egy-egy fémes csendülés szakította meg, mintha kések ütődnének egymáshoz. A berregés egyre hangosabb lett, és nemsokára már baljós kattogást is hallottak. Ez utóbbi

Thomast az üvegen kopogó körmök hangjára emlékeztette. Egy elnyújtott nyögés következett, majd pedig láncsörgés.

Ez így egyszerre vérfagyasztó volt, és Thomas érezte, ahogy a kevés bátorsága is elhagyja.

Mínho felállt, az arcát alig lehetett kivenni a sötétben. De amikor megszólalt, a hangjából kiérződött, hogy retteg.

- Külön kell válnunk, ez az egyetlen esélyünk. Ne állj meg, semmiképp ne állj meg.

Ezzel sarkon fordult, és elszaladt. Pillanatokon belül elnyelte az Útvesztő és a sötétség.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Thomas csak bámulta azt a pontot, ahonnan Minho felszívódott. Most nagyon ellenszenvesnek tűnt a srác. Ő egy veterán, egy Futár, Thomas pedig csak egy újonc, aki még csak pár napot töltött a Tisztáson, és pár percet az Útvesztőben. És kettejük közül mégis Minho tört meg, és szaladt el a veszély első jelére. *Hogyan hagyhatott itt?*, gondolta Thomas. *Hogy tehette ezt?*

A zajok egyre erősödtek. Motorok duruzsolása keveredett egy rosszul működő gépre emlékeztető nyekergéssel, mintha a hangok valami öreg, lepusztult gyárból jönnének. Aztán meg ott volt a bűz - égett, olajos szag. Thomas el se tudta képzelni, mi vár rá. Egyszer már látott egy Siratót, de csak pár pillanatra egy koszos ablakon keresztül. Mit fognak vele tenni? Meddig fog tartani?

Állj, mondta magában. *Ne várd meg, amíg elkapnak.*

Alby felé fordult, aki még mindig a kőfalnak támasztott háttal ült. Már csak egy sötét kupacnak tűnt. A földre térdelve Thomas megtalálta a srác nyakát, és igyekezett kitapintani a pulzusát. Valamit még érzett. Alby mellkasára tapasztotta a fülét.

ba-damm, ba-damm, ba-damm...

A fiú még élt.

Thomas felállt, és karjával letörölte homlokáról az izzadságot. És abban a pillanatban, ez alatt a pár másodperc alatt, sok mindent megtudott önmagáról, arról, hogy ki is volt a *régi* Thomas.

Nem hagyhatja meghalni a barátját, legyen az bár egy olyan szeszélyes alak, mint Alby.

Lenyúlt, megragadta Alby karját, és leguggolva hátulról a nyaka köré fonta. Felhúzta az élettelen testet a hátára, és nagyot nyögve felegyenesedett.

Csakhogy tisztársa túl nehéznek bizonyult. Thomas orra bukott, és Alby egy hangos puffenéssel kiterült mellette.

A Siratok ijesztő zaja egyre közeledett. Már folyamatosan visszhangzottak a labirintus falai. Thomas távoli fényfoltokat látott felbukkanni az éjjeli égbolton. Nem akart találkozni a hangok és a fények gazdáival.

Újabb ötlete támadt. Ismét megragadta Alby karját, és elkezdte maga után vonszolni. Azonnal kiderült, hogy milyen nehéz feladatra vállalkozott, és pár méter után rájött, hogy ez így nem fog menni. Különb is, hová vinné?

Visszahúzta Albyt a Tisztás bejáratához, és újra felültette, hátát a kapunak támasztva.

Thomas is leült, a fáradságtól zihálva, gondolataiba merülve. Ahogy tekintetével az Útvesztő sötét zugait fürkészte, az agya valami megoldást keresett. Alig látott, de tudta, hogy ellentétben azzal, amit Minho mondott, hülyeség lenne menekülni, még akkor is, ha elbírná Alby testét. Bizonyára eltévedne, sőt még az is elképzelhető, hogy nem elfutna a Siratóktól, hanem épp a karjukba szaladna.

A falra gondolt, az indákra. Minho nem ment bele a részletekbe, de utalt arra, hogy a falakat nem lehet megmászni. De akkor is...

Egy terv kezdett körvonalazódni a fejében. Minden a Siratok ismeretlen képességein múlt, de ez volt a legjobb megoldás, amivel elő tudott állni.

Thomas végigsétált a fal mellett, amíg nem talált egy elég sűrűn benőtt szakaszt. Megragadta az egyik földig nyúló indát, és a keze köré tekerte. Vastagabbnak és szilárdabbnak érezte, mint amire számított. Meghúzta, és az inda a szakadó papírera emlékeztető hang kíséretében elvált a faltól. Thomas maga felé húzta, s mikor három méterre eltávolodott, már nem látta, hol ér véget az inda a magasban. Odafenn a növény még mindig a falhoz tapadt, úgyhogy Thomas biztos volt abban, hogy még tartja magát.

Először vonakodott attól, hogy kipróbálja, de aztán két kézzel belekapaszkodott, majd újra és újra nagyot rántott az indán.

Nem szakadt el.

Még egyszer meghúzta. Még egy ideig próbálgatta, majd felemelte a lábát, és a fal felé lendült.

Az inda nem szakadt el.

Gyorsan megragadott még pár indát, és elszakította őket a faltól, hogy egy sor mászókötelet kapjon. Mindet kipróbálta, és mindegyik olyan erősnek tűnt, mint a legelső. Felbátorodva visszament Albyhez, és elhúzta őt az indáig.

Hangos csattanások zengték be az Útvesztőt, melyeket gyűrődő fém hangja követett. Thomas ijedten hátraperdült. Annyira az indákra koncentrált, hogy el is feledkezett a Siratókról. Körbenézett, nem látott semmit, de a zajok - a zúgás, a berregés, a kattogás - egyértelműen hangosabbak voltak, mint legutóbb. Mintha most valamivel világosabb lett volna, és Thomas az Útvesztő több részletét tudta kivenni, mint a korábbi percekben.

Visszaemlékezett a fura fényekre, amelyeket az ablakon keresztül látott Newttal. A Siratok már közel jártak.

Thomas legyűrte a rettegését, és munkához látott.

Fogta az egyik indát, és Alby jobb karja köré csavarta. Ehhez előbb fel kellett támasztania a fiú testét, mivel a növényi szár nem volt elég hosszú. Még néhány újabb hurkot vetett Alby karja köré, majd csomót kötött az indára. Aztán ugyanezt megismételte Alby bal kezével és a lábaival is. Aggódott, hogy a szoros csomók elszorítják a tisztárs ereit, de úgy vélte, érdemes vállalni a kockázatot.

Megpróbált nem gondolni a tervével kapcsolatos kételyeire, és folytatta a munkát. Most rajta a sor.

Mindkét kezével megragadott egy indát, majd elkezdett felfelé mászni, közvetlenül azon falszakasz felett, ahova Albyt kötözte. A vastag levelek megkönnyítették a kapaszkodást, és Thomas örömmel látta, hogy a falat sok helyen repedések barázdálják, ezekben meg tudta vetni a lábát. Arra gondolt, mennyivel egyszerűbb volna a dolga, ha nem lenne...

Elhessegette magától a gondolatot. Nem hagyhatja hátra Albyt.

Elért egy pontra, pár méterrel a barátja felett, és a hóna alatt jó párszor a mellkasa köré csavarta az egyik indát. Felkarját a testéhez szorította, és lassan hátradőlt. Aztán óvatosan elengedte a fogódzókat, de a lábával megtámaszkodott az egyik nagy repedésben. Amikor kiderült, hogy az inda elbírja, kissé megnyugodott.

Most jön a neheze.

A négy inda, amelyekhez Albyt rögzítette, feszesen lógott mellette. Megfogta azt, amelyik Alby bal lábát tartotta, és megpróbálta felhúzni. Pár centi után feladta, egyszerűen túl nehéz volt. Nem ment.

Visszaereszkedett a talajra, és úgy döntött, a *húzás* helyett inkább megpróbálja fokozatosan *feltolni* a társát. Próbaképp megkísérelte Albyt méterről méterre, végtagról végtagra feljebb juttatni. Először felemelte a fiú egyik lábát, és újra felkötözte. Ugyanezt megismételte a másik

lábbal. Miután mind a kettőt rögzítette, a karok következtek, előbb a jobb, majd a bal.

Lihegve hátralépett, hogy megszemlélje a művét.

Alby látszólag élettelenül lógott, immár valamennyivel magasabban, mint öt perccel azelőtt.

Csattanások hallatszottak az Útvesztőből - zúgás, zörgés, nyögések. Mintha látott volna pár vörös villanást is a balján. A Siratok egyre közeledtek, és egyértelmű volt, hogy többen vannak.

Folytatnia kellett a munkát.

Az előbbi módszerrel - Alby lábát és kezét kicsit feljebb emelve, majd rögzítve - lassan egyre feljebb jutott a falon. Mindig a test alá ereszkedett, rögzítette magát egy, a mellkasa köré tekert indával, és olyan magasra nyomta Albyt, amennyire csak bírta, majd rögzítette. Ezt ismételte újra és újra.

Mászás, csavarás, nyomás, rögzítés.

Mászás, csavarás, nyomás, rögzítés. Szerencsére úgy tűnt, a Siratok nem sietik el az Útvesztő bejárását. Így talán lesz elég ideje.

Újra és újra, apránként haladva jutottak egyre feljebb. Roppant fárasztó volt az egész. Thomas zihálva falta a levegőt, és érezte, hogy minden porcikáját izzadság borítja. A keze már csúszott az indákon, a repedésekbe préselt lába remegett a megerőltetéstől. A szörnyű hangok egyre erősödtek, de Thomas tovább dolgozott.

Amikor már vagy tíz méter magasra jutottak, Thomas megállt, és a mellkasára kötött indán himbálózva kicsit kifújta magát. Aztán a faltól óvatosan ellendülve megfordult, hogy rálásson az Útvesztőre. Korábban még soha nem tapasztalt kimerültség lett úrrá rajta. Fájt mindene, az izmai szinte síkítottak a kintől. Be kellett látnia, hogy képtelen folytatni a mászást. Teljesen kikészült.

Itt fognak rejtőzködni, vagy harcba szállni.

Tudta, hogy nem érheti el a fal tetejét, de remélte, hogy a Siratok nem tudnak vagy nem fognak felnézni, illetve bízott abban, hogy ilyen magasra nem képesek feljönni. Azzal, hogy elhagyta a talajt, legalább azt a veszélyt elhárította, hogy támadói körbevegyék.

Nem tudta, mire számíton, nem tudta, hogy megéri-e a másnapot. Az indákon lógva várakozott - itt fog minden eldőlni.

Pár perc múlva pillantotta meg a falakra vetülő első fényeket a távolban. Az elmúlt órában folyamatosan erősödő zajok éles, géphangú süvöltéssé váltak, mely olyannak hatott, mint egy robot halálsikolya.

Thomas figyelmét most a balján felvillanó vörös fény vonta magára. Ahogy balra fordult, ijedtében majdnem felkiáltott. Egy készlég bukkan fel közvetlenül mellette. Vékony lábai áthatoltak a sűrű növényzeten, és valamilyen módon a falhoz tapadtak. Szemének vöröse olyan fényesen izzott, hogy nem lehetett közvetlenül belenézni. Thomas hunyorított, és megpróbálta szemrevételezni a rovar.

A teste egy ezüstös henger volt, talán hét centi átmérőjű és huszonöt centi hosszú. A henger alján tizenkét ízelt láb sorakozott. A készlég úgy terpeszkedett a falon, mint egy alvó gyík. Fejét a vakító vörös fénytől nem lehetett rendesen látni, de kicsinek tűnt, talán csak a látószerv helyéül szolgált.

Aztán Thomas megpillantotta a legijesztőbb részletet. Úgy rémlett, hogy látta már azelőtt is a Tisztáson, amikor a készlég az erdő irányába elsuhan mellette. Most megbizonyosodhatott róla, mivel a vörös fény megvilágította a testre írt hatbetűs szót, amely mintha vérrel lett volna felmázolva:

VESZETT

Thomasnak fogalma sem volt róla, miért írná bárki pont ezt egy készlég hátára, hacsak nem azért, hogy tudassa a tisztársakkal, hogy ez egy *veszett* jószág.

Tudta, hogy a készlég kémkedni jött ide, Alby elmondta neki, hogy az Alkotók ezekkel a bogarakkal figyelik őket. Thomas megállt, és visszafojtotta a lélegzetét annak reményében, hogy a rovar csak a mozgást érzékeli. Hosszú másodpercek teltek el, a tüdeje már nagyon vágyott az oxigénre.

A készlég egy kattanást hallatott, majd megfordult, elporoszkált, és eltűnt a borostyánok között. Thomas végre mély levegőt vett, majd még egyet. Érezte, hogy az indák a mellkasába váganak.

Egy újabb fémes rikoltás harsant fel, immár nagyon közletről, majd egy felpörgő motor zaja járta be az Útvesztőt. Thomas megpróbált Albyhez hasonlóan mozdulatlanul, ernyedten lógni.

Aztán valami befordult a sarkon, és feléjük vette az útját.

Valami, amit már látott, de akkor egy vastag üveglap biztonságos oldaláról.

Valami elmondhatatlan.

Egy Sirató.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Thomas ijedten bámulta, ahogy a szörnyű lény lassan végighalad a hosszú folyosón.

Olyan volt, mint egy félresikerült kísérlet eredménye, mint egy rémálom. Részben állat, részben gép. A Sirató gurulva és kattogva haladt a köfolyosón. A teste egy hatalmas csigáéra emlékeztetett. Ritkás szőr borította, és nyálkásan csillogott. Bizarr módon pulzált minden egyes levegővételnél. Nem volt kivehető feje vagy farka, de elejétől a végéig úgy egy méter nyolcvan centi lehetett, és nagyjából egy méter széles.

Tíz-tizenöt másodpercenként hegyes fémtüskék bukkantak elő a bőre alól, ilyenkor a lény összegömbölyödött, majd előregurult. Aztán megállt, összeszedte magát, és a tüskék egy gusztustalan szörcsögéssel visszahúzódtak a nyirkos bőr alá. Ezt ismételte újra és újra, egyszerre csak úgy egy métert haladva.

De nem csak szőr és tüskék borították a Sirató testét. Jó pár látszólag véletlenszerűen elhelyezett, más és más célra szolgáló karja is volt. Némelyiken lámpák, másokon meg hosszú, fenyegető tűk sorakoztak. Az egyik kar egy nagy, háromágú karomban végződött, amit a szörny néha minden látható ok nélkül kinyitott és összezett. Amikor a lény gurult, a karjait kétoldalt kinyújtotta, hogy össze ne nyomja őket. Thomas elgondolkozott, hogy ki vagy mi alkotna ilyen ijesztő és gusztustalan lényeket.

A zajok eredete most legalább tisztázódott. Amikor a Sirató gurult, akkor hallatta a körfűrészéhez hasonlatos hangot. A tüskék és a karok okozták a csattogást, ahogy a talaj kövezetének ütődtek.

De ami jebes borzongással töltötte el Thomast, az a nyögések sora volt, amit akkor hallatott a lény, amikor megállt. Ezek a szörnyű hangok a csatatéren haldokló katonák utolsó sóhajait idézték.

Most, hogy jól megnézte magának a Siratót, és összekapcsolta a hangokat a látvánnyal, Thomas nem tudott olyan rémálmot elképzelni,

ami ijeszőbb volna a hozzá közeledő lénynél. Küzdött a rettegés ellen, igyekezett teljesen mozdulatlan maradni az indák között. Biztos volt benne, hogy már csak abban bízhatnak, hogy észrevétlenek maradnak.

Talán észre sem fog venni, gondolta. Talán. De a lelke mélyén tudta, hogy hiába reménykedik. A késlégy már felfedte a búvóhelyüket.

A Sirató közelebb gurult, előre-hátra dülöngélt, nyögdecsejt és zúgott. Amikor megállt, a karjaival mindig körbepásztázott, mint egy idegen életet kutató űrszonda. A fények rémisztő árnyékokat vetettek a falakra. Thomas elméjében egy halvány emlék kiszabadult sötét zárkájából: azok az ijesztő árnyékok, amelyek gyerekkorában oly sokszor megrémítették. Annyira szeretett volna vissz-szatérni oda, bárhova, odaszaladni az anyukájához és apukájához

- remélte, hogy még élnek, keresik Őt, és hiányolják.

Égett szag csapta meg az orrát, a túlmelegedett motor és az égett hús szagának gyomorforgató keveréke. Nem fért a fejébe, hogy alkothatnak emberek ilyen rémségeket, csak hogy gyerekekre uszítsák őket.

Próbált nem gondolni erre. Becsukta a szemét, és arra koncentrált, hogy csendben és mozdulatlan maradjon. A lény egyre csak közeledett.

brrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr

csatt-csatt-csatt

brrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr

csatt-csatt-csatt

Thomas lepillantott, de ügyelt rá, hogy ne mozgassa a fejét. A Sirató elérte a falat, amin lógtak. Megállt a bezárt kapu előtt, nem sokkal jobbra Thomastól.

Kérlek, menj a másik irányba, fohászokodott csendben Thomas.

Fordulj meg.

Menj.

Arra.

Kérlek!

A Sirató tüskéi kipattantak, és a lény elindult Alby és Thomas irányába.

brrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr

csatt-csatt-csatt

Megállt, majd a falhoz gurult.

Thomas visszafojtotta a lélegzetét, egy hangot sem mert kiadni. A Sirató pontosan alattuk állt meg. Thomas nagyon szeretett volna lenézni, de tudta, hogy a legkisebb mozdulat is elárulhatja. A lény

lámpáinak fénypázmái hol ide, hol oda siklottak, de sehol sem maradtak huzamosabb ideig.

Majd a lámpák hirtelen mind kialudtak.

Egyszer csak minden elsötétült és elhalkult. Mintha a lény *kikapcsolt* volna. Nem mozdult, és egyetlen hangot se adott ki magából. Még a kísérteties nyögések is abbamaradtak. A fények nélkül Thomas semmit se látott.

Megvakult.

Aprókat lélegzett az orrán keresztül, a szíve nagyon kívánta az oxigént. Vajon a Sirató meghallotta? Kiszagolta? A haja, a keze, a ruhája, mindene át volt izzadva. Soha nem ismert félelem járta át, majd' beleőrült.

Még mindig semmi. Semmi mozgás, semmi fény, semmi hang. A várakozás Thomas idegeire ment.

Teltek a másodpercek. A percek. Az inda már a húsába vágott, zsibbadt a mellkasa. Rá akart kiabálni az alatta levő szörnyre: *Vagy ölj meg, vagy bújj vissza, ahonnan jöttél!*

Aztán nagy fényáradat és hangzavar kíséretében újra feléledt a Sirató.

Majd zúgva és kattogva elkezdett felfelé mászni a falon.

HUSZADIK FEJEZET

A Sirató tüskéi a kőbe martak, csak úgy szórták minden irányba a széttépett leveleket és kődarabokat. A karjait szétterpesztette, mint egy késlely, fémkarmát a kőbe vágta, hogy megtámassza magát. Az egyik kar lámpája egyenesen Thomasra világított, és nem mozdult.

Thomas szívében kihunyta a remény utolsó szikrája is.

Tudta, hogy már csak egy esélye van: a futás. *Bocsáss meg, Alby*, gondolta, ahogy kioldotta a mellkasa köré tekert vaskos indát. Bal kezével megragadta a felette levő növényzetet, teljesen kioldozta magát, és felkészült a menekülésre. Tudta, hogy felfelé nem mehet, azzal csak Albyhez vezetné a Siratót. Lent pedig a biztos halál várja.

Oldalirányba kell másznia.

Thomas megfogta a tőle balra levő indát, körbecsavarta a kezén, és megrántotta. A többihez hasonlóan ez sem szakadt el. Gyorsan lepillantott, és látta, hogy a Sirató már félúton jár. Gyorsan haladt, egyszer sem állt meg.

Thomas elengedte az indát, ami korábban a mellkasán feszült, majd a falat súrolva balra vetődött. Mielőtt visszalendült volna Alby felé, elkapott egy másik, erős indát. Mindkét kezével megragadta, és megfordult, hogy a lábát a falnak támassza. Jobbra húzódott, amennyire a sűrű növényzet engedte, aztán kinyúlt a következő inda felé. Majd megmarkolt egy újabbat. Thomas rájött, hogy így, majom módjára lendülve indáról indára, jóval gyorsabban halad, mint remélte.

Közben üldözője könyörtelenül haladt előre, és a rémületes zajokhoz immár a kötörés robaja is csatlakozott. Thomas párszor még jobbra lendült, mielőtt vissza mert nézni.

A Sirató elfordult Alby irányából, és Thomast vette üldözőbe. *Végre*, gondolta, *valami a terv szerint megy*. Lábával továbblökte magát, hogy eltávolodjon a szörnytől.

Nem kellett hátranéznie, hogy tudja, a Sirató minden egyes másodperccel közelebb kerül hozzá. A hangok elárulták. Valahogy le kell jutnia a talajra, nehogy csúfos véget érjen.

A következő lendülésnél hagyta magát kicsit lecsúszni, mielőtt szoroson megragadta volna az indát. Égett a tenyere, de legalább valamennyivel közelebb került a talajhoz. Megismételte a műveletet. Három lendülés után már félúton járt. Rettenetesen fájt mindkét karja, érezte a sebeket a tenyerén, de az ereiben buzgó adrenalin segített távol tartani a félelmet - egy pillanatra sem állt meg.

A következő elrugaszkodásnál a sötétben már csak akkor látta meg az orra előtt meredező falat, amikor már túl késő volt. A folyosónak egy jobbkanyar vetett véget.

Nekicsapódott a kőnek, és a keze megcsúszott az indán. Rémülten kapálózva igyekezett valamit elkapni, hogy ne zuhanjon le. Ekkor a szeme sarkából megpillantotta a Siratót, a szörny már majdnem utolérte, és már ki is nyújtotta felé a fogókarját.

Thomas félúton lefelé fogást talált egy indán, és erősen megragadta. A karja majdnem kiugrott a helyéről a hirtelen rántástól. Amilyen erősen csak tudta, ellökte magát a faltól, hogy elkerülje a Sirató rohamát. Jobb lábával kirúgott a szörnyeteg fogókarja felé. Egy éles reccsenés tudatta vele, hogy sikerrel járt, de az öröme máris alábbhagyott, amikor rájött, hogy a lendülete pontosan a lény hátára fogja vinni.

Az adrenalintól megittasult Thomas villámgyorsan behúzta és a melléhez szorította a lábát. Amint nekivágódott a Sirató gusztustalan bőrének, és pár centi mélyen bele is süppedt, mindkét lábával kirúgott, és igyekezett úgy csavarni a testét, hogy a minden irányból érkező tük és karmok ne érhessék el. Balra lendülve egy újabb indát keresett, amire átugorhatna. A Sirató kegyetlen karjai mögötte csattogtak. Valami mélyen a hátába karmolt.

Majdnem elvesztette az egyensúlyát, de szerencsére talált egy vastag indát, amit megragadhatott. Csak annyira markolta meg, hogy lassan lecsúszhasson rajta. Az égő fájdalom nem érdekelte. Amint földet ért, azonnal futásnak eredt, mit sem törődve kimerült teste tiltakozásával.

Egy nagy csattanást hallott maga mögött, majd ismét felhangzott a Sirató berregése és zúgása. Thomas nem nézett hátra. Tudta, hogy másodperceken múlik az élete.

Bevett egy kanyart, majd még egyet. Olyan gyorsan szedte a lábát, amennyire csak bírta. Elméje egy zugába elraktározta az útvonalat,

remélve, hogyha túléli ezt a kalandot, akkor vissza tud majd találni a kapuhoz.

Jobbra, majd balra. Végig a hosszú folyosón, majd megint jobbra. Balra. Jobbra. Kétszer balra. Megint egy hosszú folyosó. Üldözőjének zaja még mindig nem halkult mögötte, de úgy tűnt, nem is közeledik.

Csak futott és futott, a szíve majd' kirobbant a mellkasából. Nagy levegőkkel próbált oxigént juttatni a tüdejébe, de tudta, hogy már nem bírja sokáig. Arra gondolt, nem lenne-e egyszerűbb szembeszállni az üldözőjével. Legalább gyorsan vége lenne.

A következő kanyar után elé táruló látvány megtorpanásra készítette. Zihálva bámult maga elé.

Három Sirató tartott egyenesen felé, tüskéikkel a követ tépve.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Thomas hátrapillantott, és látta, hogy korábbi üldözője sem adta még fel. Lassan közeledett, és a fogókarját nyitogatta, mintha gúnyolódna vele, vagy nevetne rajta.

Tudja, hogy végem, gondolta Thomas. Minden eddigi erőfeszítése ellenére ott állt Siratókkal körülvéve. Vége. Fejében mindössze néhány nap emléke, és már vége is az életének.

Már majdnem elemésztette az elkeseredés, amikor eldöntötte, hogy harcolva fog meghalni.

Mivel úgy gondolta, egy Sirató ellen több esélye van, mint három ellen, a maga mögött hagyott Sirató felé iramodott. Az ocsmány dög egy picit hátrált, és visszahúzta a karját, mintha meglepte volna Thomas bátor fellépése. A fiú erőt merített a szörny pillanatnyi tétovázásból, és ordítva támadott.

A Sirató megelevenedett, és tüskék bukkantak ki a bőre alól. Előregurult, készen a frontális ütközésre. Thomas csak egy tized-másodpercre torpant meg, de aztán minden bátorságát összeszedve tovább rohant előre.

Az ütközés előtt egy pillanattal, amikor már jól látta a fémét, a szőrt és a nyálkát, a bal lábáról elrugaszkodva jobbra vetődött. A Siratót továbbvitte a lendülete, és mielőtt még megállhatott volna, elsuhant a fiú mellett. Thomas észrevette, hogy a szörny most jóval gyorsabban mozog. A lény fémes rikoltást hallatott, és harcra készen megfordult. De Thomas már kitört a csapdából, szabad folyosó nyílt előtte.

Talpra ugrott, és rohanni kezdett. Hallotta a nyomában csörtető négy Sirató hangját. Tudta, hogy túlhajszolja magát, de csak rohant tovább, igyekező elhessegetni elméjéből a kétségbeejtő gondolatot, hogy mindjárt utoléri.

Három folyosóval odébb hirtelen két kéz ragadta meg, és berántotta a közeli kanyarba. Thomas szíve a torkában dobogott, ahogy próbálta

kiszabadítani magát. De amikor meglátta Minhót, abbahagyta a kapálózást.

- Mi a...

- Pofa be, és kövess! - kiáltotta Minho, és már húzta is maga után olyan gyorsan, hogy Thomas lába alig érte a földet.

Thomas hamarosan összekapta magát, és most már egymás mellett szaladtak a folyosókon kanyartól kanyarig. Úgy tűnt, Minho pontosan tudja, mit csinál, egyszer sem állt meg gondolkodni, hogy merre is kéne menniük.

Ahogy bevették a következő kanyart, Minho megpróbált gyors eligazítást tartani. Két zihálás között ez jött ki belőle:

- Láttam az előbbi vetődésedet... támadt egy ötletem... már nincs messze...

Thomas nem vesztegette az erejét kérdésekre, némán követte Minhót. Anélkül, hogy visszafordult volna, tudta, hogy a Siratok egyre közelednek. Minden egyes porcikája fájt kívül és belül egyaránt. A lába már majdnem feladta, de futott tovább, remélve, hogy nem áll le a szíve.

Pár kanyarral később Thomas valami olyat látott maga előtt, amit az agya nem tudott feldolgozni. Valami... nem stimmel. Az üldözőikből jövő fény csak kiemelte a látvány furcsaságát.

A folyosó végén nem állt fal.

Nem volt ott semmi más, csak sötétség.

Thomas hunyorított, és a feketeség felé futott, igyekezvén megérteni, hogy voltaképpen mi felé tartanak. A borostyánnal borított falakat mintha csak az égbolt egy darabja keresztelte volna. Csillagokat látott maga előtt. Ahogy közeledtek, lassan rájött, hogy ez egy nyílás. Az Útvesztő vége.

Hogyan?, gondolta. *Ennyi év kutatás után Minho ilyen könnyen megtalálta?*

Társa mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Ne örülj ennyire - mondta. Alig tudta kipróbálni magából a szavakat.

Pár méterrel a folyosó vége előtt Minho megállt, és kinyújtott kezével Thomast is lefékezte. Thomas lelassított, majd elsétált az Útvesztő végéhez, ahol a folyosó az égre nyílt. Tudta, hogy a Siratok a nyomukban vannak, de ezt látnia kellett.

Tényleg megtalálták a kiutat, de - ahogy már Minho is jelezte -, nem igazán lehetett okuk a lelkesedésére. Bármilyen irányba nézett, Thomas csak a puszta levegőt és a csillagos eget látta. Fura és nyugtalanító

látvány volt, mintha a világegyetem peremén állt volna. Egy pillanatra elkapta a tériszony, és megrogyott a térde.

Már közeledett a hajnal, és percről percre világosabb lett az ég. Thomas hitetlenkedve bámult a semmibe, nem értette, mindez hogyan lehetséges. Mintha valaki úgy építette volna meg az Útvesztőt, hogy az az égen lebegjen, a semmi közepén, az idők végezetéig.

- Nem értem - suttogta. Nem tudta, hogy Minho egyáltalán meghallotta-e.

- Vigyázz - válaszolt a Futár. - Nem te lennél az első bökött, aki lezuhan a Szikláról. - Megragadta Thomas vállát. - Nem feledkeztél meg valamiről?

Az Útvesztő belseje felé biccentett.

Thomas emlékezett rá, hogy már hallott a *Szikláról*, de nem tudta, ki és mikor említette azt. A tény, hogy maga előtt és alatt is csak az eget látta, valósággal megbabonázta. Megborzongott, és visszatért a valóságba. Megfordult, és szembenézett a Siratókkal. Már csak pár méterre voltak. Libasorban közeledtek, dühödten és meglepően gyorsan.

Rájött, hogy mit kell tennie, mielőtt Minho elmagyarázta volna.

- Igen vérszomjas dögök - mondta Minho. - De hülyék, mint az anyaföld. Állj meg ott, ahol vagy, és fordulj...

Thomas félbeszakította.

- Tudom. Készen állok.

Egymás mellé araszoltak a folyosó közepénél, szembefordulva a Siratókkal. A sarkuk csak centikre volt a Szikla peremétől és az ürességtől.

Már csak a bátorságukban bízhattak.

- Összehangoltan kell csinálnunk! - kiáltotta Minho. A hangját félig elnyomta a kövön dübörgő lények zaja. - Vigyázz!

Hogy miért jöttek libasorban a Siratok, az örök rejtély marad. Talán épp olyan széles volt a folyosó, hogy nem tudtak volna kényelmesen egymás mellett haladni. Egymás után gurultak végig a kövön, kattogva és nyögdécselve, gyilkolni készen. A pár méter centikre csökkent, és már csak másodpercek voltak az ütközésig.

- Készülj! - mondta Minho. - Várj még... válj...

Thomas gyűlölte a várakozás minden pillanatát. Be akarta csukni a szemét, és soha többé nem akart Siratókkal találkozni.

- Most! - kiáltotta Minho.

Abban a pillanatban, amikor az élen haladó Sirató karja kinyúlt feléjük, a két fiú kétfelé vetődött, egyik jobbra, a másik balra. Thomas

egyszer már sikerrel alkalmazta ezt a stratégiát, és a Sirató szörnyű sikoltását hallva elégedetten gondolt arra, hogy a trükk most is bevált. A szörny lerepült a Szikláról. Furamód, a Sirató csatakiáltása nem fokozatosan halt el, hanem azonnal elhallgatott, ahogy a lény a mélybe zuhant.

Thomas a falnak csapódott, és épp időben fordult meg, hogy lássa a második Siratót átfordulni a peremen, miután annak sem sikerült megállnia. A harmadik már kapcsolt, és leszúrta az egyik tuskéjét, de túl nagy volt a lendülete. A talajba maró túske fülsértő hangjába Thomas beleborzongott. Másodperceken belül ez a Sirató is a mélybe zuhant. Egy hangot sem adtak ki esés közben

- mintha felszívódtak volna.

A negyedik időben megállt, és most a perem szélén egyensúlyozott, de őt is csak egy túske és egy kar tartotta.

Thomas ösztönösen tudta, mi a teendő. Összenézett Minhóval, bólintottak, majd nekifutottak, és páros lábbal belerúgtak a Siratóba. Beleadták minden maradék erejüket, és sikerrel billentették át a peremen az utolsó szörnyet is.

Thomas gyorsan talpra ugrott, és a mélybe nézett, hogy lássa a zuhanó Siratókat, de érthetetlen módon, nyomuk se volt a nagy semmiben. *Okéság.*

Elképzelni sem tudta, mi lehet a Sziklán túl, vagy hogy mi lett a borzasztó lényekkel. Elhagyta az ereje, a földre rogyott, és magzati pózba gömbölyödött.

Aztán végre elsírta magát.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Eltelt fél óra.

Se Thomas, se Minho nem mozdult egy centit sem.

Thomas abbahagyta a sírást. Fogalma sem volt, mit gondolhat róla Minho, hogy elmondja-e majd a barátainak a történeteket, hogy ki fogja-e gúnyolni őt. Teljesen elvesztette az önuralmát, még most is alig bírta visszafojtani a könnyeit. Az emlékezetkiesése ellenére biztosan tudta, hogy élete legrosszabb éjszakáján van túl, és fájó karja meg a kimerültsége csak tovább erősítette benne ezt az érzést.

Megint kimászott a Szikla peremére, és kidugta a fejét, hogy a hajnali világosságban alaposan körülnézzon. Az ég lilás fényben tündökölt, de néhol már feltűnt a nappal világoskék ragyogása is. A felkelő nap narancsszínű csíkot rajzolt a távoli égboltra.

Egyenesen a mélybe nézett. Az Útvesztő falai függőlegesen nyúltak lefelé az ismeretlenbe. Még a tiszta fényben sem tudta kivenni, mi lehet odalenn. Úgy tűnt, mintha az Útvesztő kilométerekkel a föld fölé emelt talapzatra volna felépítve.

Ez lehetetlen, gondolta. Képtelenség. Biztos csak egy illúzió.

A hátára fordult és felnyögött. Olyan testrészei is fájtak, amelyeknek a létezéséről addig nem is hallott. De legalább mindjárt kinyílnak a kapuk, és visszatérhetnek a Tisztásra. A fal tövében kucorgó Minhóra nézett.

- Nem hiszem el, hogy túléltek - mondta.

Minho egy szót se szólt, csak bólintott. Kifejezéstelen arccal meredt Thomasra.

- Van még több is, vagy mindet megöltük?

Minho felhorkant.

- Valahogy kihúztuk napfelkeltéig. Ha nem így lett volna, legalább tízen jöttek volna egyszerre. - Fájdalmas arccal, nagyokat nyögve megfordult. - Nem hiszem el. Komolyan. Túléltek az éjszakát. Ez még senkinek sem sikerült.

Thomas tudta, hogy büszkének kéne lennie, de csak fáradtságot és megkönnyebbülést érzett. - Miben voltunk jobbak?

- Nem tudom. Elég nehéz kiszedni egy hullából, hogy mit rontott el.

Thomas nem tudta kiverni a fejéből az emléket, ahogy a Szikláról lezuhanó Siratok dühödő kiáltásai elhaltak, meg azt, ahogy a szörnyek nyomtalanul eltűntek a mélyben. Volt ebben valami fura és nyugtalanító.

- Mintha felszívódtak volna, miután leestek a peremről.

- Igen, az örületes volt. Néhány tisztárs azt mondja, hogy minden eltűnik odalenn, de mi bebizonyítottuk, hogy ez nem igaz. Nézd.

Thomas végignézte, ahogy Minho egy követ hajít le a Szikláról, majd a szemével követte annak röptét. A kő sebesen zuhant lefelé, és Thomas mindvégig figyelte útját, amíg látható maradt. Visszanézett Minhóra.

- Ez mennyiben cáfolja meg őket?

Minho megrántotta a vállát.

- Hát, a kő nem tűnt el, ugye?

- Akkor, szerinted mi történt? - Thomas érezte, hogy ez egy fontos probléma.

Minho megint vállat vont.

- Talán varázskövek. Túlságosan fáj a fejem ahhoz, hogy ezen gondolkodjak.

Thomas hirtelen megfedkezett a Sziklával kapcsolatos minden rejtélyről. Eszébe jutott Alby.

- Vissza kell mennünk. - Nagy nehezen talpra vergődött. - Le kell szednünk Albyt a falról. - Látva Minho furcsálló tekintetét, gyorsan elmagyarázta, mit csinált az indákkal.

Minho lesütötte a szemét.

- Biztos nincs már életben.

Thomas nem hitt neki.

- Honnan tudod? Gyerünk! - mondta, és bicegve elindult a folyosón.

- Mert még soha senki nem élte túl...

Hirtelen elhallgatott. Thomas tudta, mire gondol.

- Mert eddig mindig, mire megtaláltátok őket, már végeztek velük a Siratok. Albyt csak megszárták, nem?

Minho felállt, és csatlakozott a visszafelé tartó Thomashoz.

- Nem tudom, ilyen még nem történt. Pár srácot megszártak nappal, azok megkapták az Ellenszert, és túlestek az Átváltozáson. A szerencsétleneket, akik kinn ragadtak egy éjszakára, csak jóval később

találtuk meg, gyakran napokkal később, ha egyáltalán rájuk bukkantunk. Mindegyikük szörnyű módon halt meg, ne akard tudni, hogyan.

Thomas megborzongott.

- Azok után, amiken keresztülmentünk, azt hiszem, el tudom képzelni.

Minho meglepetten felnézett.

- Azt hiszem, rájöttél valamire. Eddig mind rosszul gondoltuk, legalábbis nagyon *remélem*. Mivel azok, akiket megszártak, és utána nem tudtak visszajönni napnyugtáig, nem éltek túl, arra a következtetésre jutottunk, hogy azért haltak meg, mert nem kapták meg időben az Ellenszert.

Szemmel láthatóan fellelkesítette a gondolat.

A következő kanyar után már Minho ment elől. Egyre gyorsabban haladtak, de Thomas résen volt. Meglepte, mennyire ismerősnek tűnik neki minden, és hogy mintha előre tudná, hol kell bekanyarodnia, még mielőtt Minho jelezné neki.

- Szóval, ez az Ellenszer... - mondta Thomas - Már sokat hallottam róla. Mi is ez pontosan? Honnan szerzitek?

- Az, aminek hangzik. Egy ellenszer. A Sirató Ellenszer.

Thomas erőltetett nevetése inkább szánalmasnak hangzott.

- És én még azt hittem, mindent megtudtam már, amit erről a hülye helyről tudni lehet. Miért ez a neve? Miért Siratok a Siratok?

Minho menet közben magyarázott. Egymás mellett haladtak a végtelenbe kanyargó folyosón.

- Nem tudom, honnan kapták a nevüket, de az Ellenszer az Alkotóktól jön. Mi így hívjuk őket. A heti ellátmánnyal érkezik a Dobozban. Valamiféle gyógyszer vagy oltás, betöltve egy injekciós tűbe, használatra készen. - Képzletbeli tűt szúrt a karjába.

- Beoltjuk azt, akit megszártak, és az illető túléli. Átváltozik, ami ramaty dolog, de aztán meggyógyul.

A következő pár perc csendben telt, amíg Thomas az új értesüléseit emésztette. Bevettek még pár kanyart. Az Átváltozáson rágódott, hogy mit is jelent ez pontosan. Meg, valami okból, a lány is eszébe jutott.

- Fura - folytatta Minho. - Soha nem beszéltünk még erről. Ha még életben van, akkor nincs okunk feltételezni, hogy Albyt nem fogja megmenteni az Ellenszer. De valahogy a plotty fejünkbe vettük, hogy ha kint ragadsz, akkor gyakorlatilag már halott is vagy. Meg kell nézнем ezt a falon lógást, szerintem csak ugratsz.

Folytatták útjukat. Minho szinte már boldognak tűnt, míg Thomas hirtelen elkomorult egy aggasztó lehetőségtől. Megpróbált nem gondolni rá, de végül mégiscsak kibukott belőle a kérdés:

- Mi van, ha egy másik Sirató megtalálta Albyt, miután az elsőt magammal csaltam?

Minho üres tekintettel ránézett.

- Azért csak siessünk - mondta Thomas. Remélte, hogy az Alby megmentésére irányuló erőfeszítései nem vesztek kárba.

Próbáltak gyorsabban haladni, de annyira fájt mindenük, hogy végül mégiscsak lelassultak. A következő kanyarban Thomas szíve ugrott egyet, amikor mozgást látott maga előtt, de a félelem megkönnyebbüléssé változott, amikor felismerte Newtot és a tisztársakból álló csoportot. A nyitott Nyugati Kapuban álltak. Visszaértek.

A fiúkat megpillantva Newt feléjük bicegett.

- Mi történt? - kérdezte, majdhogynem dühösen. - Hogy a bűdös...

- Később - vágott közbe Thomas. - Meg kell mentenünk Albyt.

Newt arcából kiszaladt a vér.

- Mi? Él még?

- Csak kövess.

Thomas jobbra indult, a nyakát tekergetve a fenti indákat figyelte, amíg meg nem találta a helyet, ahova Albyt fellógatta. Egyetlen szó nélkül felfelé mutatott. Még nem mert megkönnyebbülni. A fiú még mindig odafenn volt, láthatóan egy darabban, de nem mozgott.

Newt meglátta odafent himbálózó barátját, és Thomasra nézett. Az eddig csak meglepett arcára immár a döbbenet is kiült.

- Él... még?

Kérlek, legyen úgy, gondolta Thomas.

- Nem tudom. Még élt, amikor itt hagytam.

- Amikor itt hagytad... - Newt a fejét csóválta. - Húzzátok befelé a hátsótokat Minhóval, és vizsgáltaátok meg magatokat a Kóronccokkal. Szörnyen néztek ki. Ha összeszedtétek magatokat, hallani akarom a teljes sztorit.

Thomas meg akarta várni, amíg kiderül, hogy Alby megúsztá-e. Meg akart szólalni, de Minho karon ragadta, és vonszolni kezdte a Tisztás felé.

- Aludnunk kell. Meg a sebeinket ápolni. *Most.*

Thomas tudta, hogy igaza van. Nem tiltakozott, még egyszer visszapillantott Albyre, majd követte Minhót a Tisztásra.

A hazafelé vezető út végtelennek tűnt. Mindkét oldalon bámészkodó tisztársak vették őket körül. Az arcuk merő csodálat volt, mintha szellemeket látnának. Thomas tudta, hogy ez azért van, mert valami olyat vittek véghez, ami eddig még senkinek sem sikerült, mégis zavarta a rájuk irányuló figyelem.

Kis híján megtorpant, amikor meglátta az őt karba tett kézzel, mereven bámuló Gallyt, de végül mégis továbbment. Minden erejét összeszedve egyenesen a fiú szemébe nézett. Amikor két méteren belülre ért, Gally lesütötte a szemét.

Thomas elégedettséget érzett, és ezt kicsit szégyellte is - de csak egy egészen kicsit.

A következő pár perc összemosódott. Kóroncok kísérték be őket a Táborba, fel a lépcsőn. Egy résnyire nyitott ajtón keresztül Thomas látta, hogy a kómába esett lányt éppen etetik. Nagyon erős vágyat érzett, hogy bemenjen hozzá, és megnézzze, hogy van. Bevezették egy másik szobába, ahol kapott egy ágyat, ételt, vizet és kötéseket. Fájt mindene. Aztán végül magára hagyták. A feje az eddigi legpuhább párnán nyugodott, amit korlátozott emlékezetében fel tudott idézni.

Ahogy elaludt, két dolgot nem tudott kiverni a fejéből. Az első az a szó volt, amit mindkét késlégy hátán látott - VESZETT -, és ez a szó gondolataiban újra és újra visszatért.

A második a lány volt.

Órákkal később, amelyek felőle akár napok is lehettek, Chuck rázta fel álmából. Beletelt egy pár másodpercebe, amíg Thomas összeszedte magát. Chuckra nézett, és felnyögött.

- Hagyj aludni, te bökött!

- Úgy gondolom, ez érdekelhet.

Thomas megdörzsölte a szemét, és ásított egyet.

- Mi érdekelhet?

Újra Chuckra nézett, és meglepődött a széles mosolya láttán.

- Életben van - mondta. - Alby rendben van, működött az Ellenszer.

Thomas fáradtsága elillant, és helyét átvette a megkönnyebbültség. Meglepődött, hogy ennyire felvillanyozta a hír. De aztán Chuck következő mondatát hallva visszatért a földre.

- Most kezdődik az Átváltozás.

Mintegy a bejelentés nyomatékosításaként, az egyik szobából vérfagyasztó sikoly hallatszott.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Thomas hosszasan eltöprengett Alby ügyén. Hatalmas sikernek tűnt, hogy megmentette az életét, és visszahozta az Útvesztőben töltött éjszaka után. De megérte? A szegény srácot most szörnyű fájdalmak kínozzák, és ugyanazon megy keresztül, mint Ben. Mi lesz, ha ő is megőrül? Thomast nagyon nyomasztották ezek a gondolatok.

Bealkonyodott, de Alby sikolyai továbbra is fel-felhangzottak. Nem lehetett hova bújni előlük, még azután sem, hogy Thomas meggyőzte a Kóroncokat, hogy kiengedjék. Még mindig fájt mindene, fáradt volt, testét kötések borították, de elege lett abból, hogy a vezére jajgatását hallgassa. Newt megtiltotta Thomasnak, hogy bemenjen Albyhez, akiért tulajdonképpen az életét kockáztatta. *Csak rontanál a helyzeten,* mondta.

Thomas túl fáradt volt ahhoz, hogy vitába szálljon vele. Soha nem gondolta volna, hogy ennyire kimerülhet, pedig már aludt is pár órát. A fájdalmai miatt nem sok hasznát vették volna, ezért a nap túlnyomó részét a Tuskóknál töltötte egy pádon heverészve. Teljesen leeresztett. A megmenekülése miatt érzett lelkesedése hamar lelankadt, és csak a fájdalom maradt meg, és az új otthonával kapcsolatos zavaros gondolatai. Szörnyű izomláz kínozta, és testét tetőtől talpig karcolások és sebek borították. De ez semmi volt ahhoz a lelki traumához képest, amit az előző este jelentett. Immár szembesült az itteni élet realitásaival, s amit tapasztalataiból leszűrte, az úgy hangzott, mint egy halálos ítélet.

Hogy élhet itt bárki boldogan? gondolta. Majd pedig azt, hogy *hogyan lehet valaki annyira aljas, hogy ezt tegye velünk?* Most értette meg igazán a tisztársak mániákus vágyát, hogy kijussanak az Útvesztőből. S ez a vágy nem csak a menekülésről szólt. Most először érzett arra késztetést, hogy bosszút álljon azokon, akik ideküldték.

E gondolatok csak a szokásos, reménytelen végkövetkeztetéshez vezették. Ha Newt és a többiek két év alatt sem tudták megfejtetni az Útvesztőt, akkor kétséges, hogy létezik-e egyáltalán megoldás. Az a

tény, hogy még nem adták fel, hogy még mindig próbálkoznak, többet árult el a tisztársak jelleméről, mint bármi más.

Most már ő is közékük tartozik.

Ez az én életem, gondolta. *Egy hatalmas, szörnyekkel teli útvesztőbe* vagyok bezárva. A szomorúság megmérgezte a gondolatait. Alby távoli, de jól kivehető sikolyai csak rontottak a helyzeten. Amikor felcsendültek, Thomas a fülére tapasztotta a kezét.

A napnak lassacskán vége lett, és a mozgó falak dőrejének kíséretében lement a nap. Thomas nem emlékezett a Doboz előtti életére, de biztosan tudta, hogy élete legrosszabb huszonnégyszáz óráján van túl.

Amint besötétedett, Chuck jelent meg egy pohár vízzel a kezében. Elhozta Thomas vacsoráját is.

- Köszönöm - mondta Thomas, s hálásan Chuckra mosolygott. Olyan gyorsan falta a tésztát és a marhahúst, ahogy fájó karjai engedték. - Erre most szükségem volt - motyogta teli szájjal. Ivott egy hatalmas kortyot, majd folytatta a habzsolást. Ameddig el nem kezdett enni, észre se vette, mennyire éhes.

- Gusztustalanul eszel - mondta a mellette ülő Chuck. - Mint egy saját plottyát zabáló éhes malac.

- Vicces vagy - mondta maró gúnnyal Thomas. - Meséld el a Siratóknak is, háthajót mulatnak rajta.

Chuck láthatóan megsértődött. Thomas emiatt rosszul érezte magát, de nagy megkönnyebbülésére Chuck hamar felengedett.

- Erről jut eszembe, mindenki rólad beszél.

Thomas meglepődött. Nem tudta, mit mondjon.

- Hogy?

- Ó, válj csak... mindjárt eszembe jut... Hát, először is ott van az, hogy a szabályokra fittyet hányva éjjel kimentéi az Útvesztőbe, majd dzsungelharcosként indákon mászkáltál fel s alá, közben egy embert a falra függesztve. Aztán meg az elsők között éltél túl egy egész éjszakát a Tisztáson kívül. Ja, és kinyírtál négy Siratót. Nem is tudom, mi érdekelheti annyira az embereket.

Egy pillanatra elöntötte Thomast a büszkeség, de aztán elhessegette az érzést. Alby még mindig borzasztó kínok között feküdt a Táborban, talán a pokolra kívánja a „megmentőjét”, ő meg itt örömködik?

- Az, hogy leugrasszuk őket a Szikláról, nem az én ötletem volt, hanem Minhóé.

- Ő másképp meséli. Azt mondja, látott téged, amikor azt a kivárós-félreugrós trükköt csináltad, aztán eszébe jutott, hogy ezt meg lehetne ismételni a Sziklánál is.

- A kivárós-félreugrós trükköt? - kérdezte Thomas megrökönyödve.

- Azt minden hülye meg tudná csinálni.

- Ne szerénykedj itt! Hihetetlen voltál, meg Minho is. Mindketten. Thomas dühösen a földhöz vágta az üres tányérját.

- Akkor meg miért érzem magam ilyen pocsekul, mi, Chuck? Meg tudod mondani?

Thomas választ keresve Chuck arcát figyelte, de nem látott semmi értékelhetőt. A fiú térdre kulcsolt kézzel és lehajtott fejjel üldögélt. Majd halkán megszólalt.

- Ugyanazért, amiért mindenki más is pocsekul érzi magát.

A következő pár percet csendben ülve töltötték, amíg be nem futott Newt. Olyan képet vágott, mint aki kísértetet látott. Leült melléjük a földre, mint egy rakás szomorúság és aggodalom. Thomas ennek ellenére is örült a társaságának.

- Azt hiszem, túl van a legrosszabbon - mondta Newt. - Most majd alszik néhány napot, és rendben felébred. Talán még ordít majd párat.

Thomas el sem tudta képzelni, milyen szörnyű érzés lehet az Átváltozás. Az egész folyamat még mindig rejtély volt számára. Az idősebb fiúhoz fordult. Megpróbált könnyed lenni.

- Newt, mi folyik odaát? Komolyan, mi ez az Átváltozás?

Newt válasza meglepte Thomast.

- Szerinted *mi* tudjuk? - Kiköpött, majd magasra emelte a karját, és a térdére csapott. - Csak annyit tudunk, hogy ha a Siratok megszűnnek, akkor vagy megkapod az Ellenszert, vagy meghalsz. Ha megkapod, akkor a tested bekattan, görcsök és kelések kínoznak, a bőröd bezöldül, és mindent összehánysz. Ez elég magyarázat, Tommy?

Thomas elfintorodott. Nem akarta még jobban kiborítani Newtot, de már megint nem kapott kielégítő választ.

- Tudom, mennyire rossz a barátodat szenvedni látni... Én csak meg akarom érteni, mi történik itt. Miért hívjátok Átváltozásnak?

Newt ellazította magát, úgy tűnt, még jobban összemegy, és felsőhajtott.

- Emlékeket hoz fel. Csak foszlányokat, de tényleges emlékeket azelőttről, hogy erre a szörnyű helyre kerültünk volna. Mindenki teljesen megőrül, amikor vége, de általában nem olyan súlyosan, mint

szerencsétlen Ben. Mindenesetre olyan érzés, mintha visszakapnád az eredeti életedet, aztán azonnal el is vennék tőled.

Thomas fejében kattogtak a fogaskerekek.

- Biztos vagy benne? - kérdezte.

Newt zavart arccal nézett rá.

- Mi van? Miben vagyok biztos?

- Azért változnak át, mert vissza akarnak térni a régi életükhöz, vagy azért, mert rájönnek, hogy azelőtt is pont olyan pocsekul érezték magukat, mint itt?

Newt egy ideig figyelte, majd a gondolataiba merülve félrenézett.

- A girnyók, akik átélték, soha nem beszélnek róla. Meg... megváltoznak. Ellenszenvessé válnak. Vannak egy páran közöttünk, de nem bírom a társaságukat.

Halkan beszélt, és közben az erdő egy meghatározott, jellegtelen pontját figyelte. Thomas tudta, arra gondol, hogy Alby talán már sose lesz ugyanaz, mint aki volt.

- Nekem mondd? - csatlakozott Chuck a beszélgetéshez. - Gally a legrosszabb közülük!

- Van híred a lányról? - kérdezte Thomas témát váltva. Nem volt kedve Gallyról beszélgetni. Meg persze a gondolatai is visszavisszatévedtek a lányra. - Láttam, ahogy etette egy Kóronc.

- Nincs - válaszolt Newt. - Még mindig kómában vagy miféle van. Néha-néha motyog valamit, de sosincs értelme. Mintha álmodna. Enni eszik, és úgy tűnik, amúgy jól van. Elég bizarr.

Hosszú csend következett, mindhárman a lányon töprengtek. Thomas gondolatai megint a lányhoz fűződő megmagyarázhatatlan kapcsolatára tévedtek, bár mintha ez az érzés kicsit gyengült volna az utóbbi időben, de talán csak azért, mert olyan sok minden más történt vele.

Végül Newt törte meg a csendet.

- Mindegy, a következő programpont, hogy kitaláljuk, mit is kezdünk Tommyval.

Thomas erre felfigyelt, a kijelentés összezavarta.

- Velem? Mit? Miről beszélsz?

Newt felállt, és kitárta a karját.

- Teljesen felforgattad ezt a helyet, te francos bökött! A tisztársak fele istenként tekint rád, a többiek meg a Doboz után akarnak hajítani. Sok mindent meg kell beszélünk.

- Mint például? - Thomas nem tudta, melyik az ijesztőbb reakció: az, hogy hősnek tekintik, vagy hogy el akarják tenni láb alól.

- Nyugalom - mondta Newt. - Majd reggel megtudod.

- Holnap? Miért holnap?

Thomasnak nem tetszett, amit hallott.

- Összehívtam a Gyűlést, és te is ott leszel. Pontosabban te leszel az egyetlen napirendi pont.

Ezzel sarkon fordult és elsétált. Chuck követte a példáját. Thomas magára maradt a gondolataival. Miért kell összehívni a Gyűlést ahhoz, hogy róla beszéljenek?

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Másnap reggel Thomas egy széken ülve találta magát. Izgult, izzadt, miközben tizenegy másik fiúval nézett farkasszemet, akik félkörben ültek vele szemben. Hamar rájött, hogy ők az Elöljárók, és bosszúsan vette észre, hogy Gally is közöttük van. Thomas látta, hogy a pontosan vele szemben lévő szék üres; tudta, hogy az lenne Alby helye.

A Tábor egyik tágas szobájában voltak, amelyet Thomas most látott először. A helyiségben a székeken kívül nem volt semmi más bútorzat, csak a sarokban állt egy kisasztal. A falakat és a padlót fa borította. Nem úgy tűnt, hogy valaha is megkísérelték volna barátságossá tenni a helyet. A szobának egy ablaka se volt, és penész meg régi könyvek szaga terjengett benne. Thomas nem fázott, de ettől még reszketett.

Az legalább megnyugtatta, hogy Newt is jelen van, Alby üres székétől jobbra foglalt helyet.

- Betegeskedő vezetőnk nevében ezennel megnyitom a Gyűlést
- mondta. Látszott a szemén, hogy semmi kedve sincs az ilyen formaságokhoz. - Ahogy mindannyian tudjátok, az elmúlt pár nap tiszta örület volt, és az események a Zöldfülünk, Tommy körül összpontosultak, aki most itt áll előttünk.

Thomas zavarában elpirult.

- Ő többé nem számít zöldfülnek - mondta Gally a szinte már nevelésesen reszelős hangján. - Most már csak egy szabály-szegő.

Gally szavai izgatott sustorgást váltottak ki a megjelentek körében, de Newt mindenkit elhallgattatott. Thomas legszívesebben a világ másik felén tartózkodott volna.

- Gally - mondta Newt próbáld tartani magad a francos rendhez. Ha minden egyes szavam után fecserészni fogsz, akkor inkább húzz a fenébe, nem vagyok jó kedvemben.

Thomas azt kívánta, bárcsak megéljenezhette volna ezt a rendreutasítást.

Gally keresztbe fonta a karját, és hátradőlt a székében. Olyan erőltetett volt a fintora, hogy Thomas majdnem elnevette magát. Nehezen tudta elképzelni, hogy alig egy napja még félt ettől a pancsertől. Most már csak ostobának, sőt szánalmasnak találta.

Newt szigorúan Gallyre nézett, majd folytatta.

- Örülök, hogy ezen is túl vagyunk - mondta a szemét forgatva.

- Azért gyűltünk ma össze, mert tegnap szinte az összes francos kölyök rám akaszkodott, hogy Thomast pocskondiázza vagy istenítse. El kell döntenünk, mi legyen vele.

Gally előrehajolt, de Newt gyorsan ráförmedt, mielőtt bármit is mondhatott volna.

- Majd te is szóhoz jutsz, Gally. Egyszerre csak egy beszél. És te, Tommy, te egy szót se szólsz, csak ha mi kérdezőnk. Világos?

- Megvárta, amíg Thomas a biccentésével elfogadja a feltételeket, amit a fiú vonakodva meg is tett. Ez után a jobb szélen ülő fiúra mutatott. - Zárt kerti Zárt, te kezdesz.

Páran elkuncogták magukat a gúnynev hallatán. Zárt, a magas, csendes srác, aki a Kertért felelt, csak feszengett. Olyan idegennek tűnt ezen a helyen, mint egy almafáról lógó görögdinnye.

- Hát... - kezdte Zárt. Úgy járt körbe a tekintete, mintha arra várna, hogy valaki megmondja neki, mi legyen a véleménye.

- Nem tudom. Megszegte az egyik legfontosabb szabályt, nem engedhetjük, hogy a többiek azt higgyék, ez a követendő példa. - Szünetet tartott. Lenézett a tenyerére, és összedörzsölte. - Mindezek ellenére... megváltoztatta a dolgokat. Most már nemcsak azt tudjuk, hogy túl lehet élni odakinn, hanem azt is, hogy a Siratok legyőzhetőek.

Thomas nagyon megkönnyebbült. Valaki az ő pártját fogja. Megfogadta, hogy ezután különösen kedves lesz Zárthoz.

- Ó, hagyjál már! - vágott közbe Gally. - Biztos vagyok benne, hogy igazából Minho végzett az ostoba dögökkel.

- Gally, pofa be! - kiáltotta Newt, és most már fel is állt hozzá. Thomas megint éljenezni akart. - Most én vagyok az elnök, és ha még egyszer soron kívül közbeszólsz, akkor megszervezek neked egy Kitoloncolást.

- Kérlek - suttogta gúnyosan Gally, és a nevetséges fintor viszatért az arcára, ahogy ismét hátradőlt székében.

Newt leült, és megkérdezte Zartot:

- Ez minden? Bármilyen hivatalos ajánlás?

Zárt megrázta a fejét.

- Oké. Serpenyő, te jössz.

A szakács a bajusza alatt elmosolyodott, és kihúzta magát.

- Ennek a bököttnek a zsigereiben nyoma sincs a félelemnek. Nekem elhíhetitek, mert én aztán igazán értek a zsigerekhez. - Hatásszünetet tartott, hátha valaki elneveti magát, de a tisztársak gyengének találták a poént. - Mennyire hülye dolog ez... Megmenti Alby életét, megöl pár Siratót, mi meg itt ülünk, és arról fecsegünk, hogy mit csináljunk vele. Chuck szavaival élve, ez egy nagy kupac plotty.

Thomas legszívesebben megrázta volna Serpenyő kezét. Pontosan azt mondta, amit ő is gondolt erről az egész felesleges felhajtásról.

- Szóval, mit javasolsz? - kérdezte Newt.

Serpenyő keresztbe fonta a karját.

- Nevezzük ki tanácstagnak, és kérjük meg, hogy tanítson meg minket mindarra, amit odakint csinált.

Erre mindenki egyszerre kezdett beszélni. Newtnak vagy fél percébe telt, amíg rendet teremtett. Thomas arca megrezzent; úgy gondolta, Serpenyő túl messzire ment, s meggondolatlan javaslatával majdhogynem lenullázta hibátlan meglátásait.

- Rendben, felírom - mondta Newt, és így is tett. - Na, akkor most mindenki fogja be. Komolyan mondom. Tudjátok a szabályokat, egyetlen ötletet se utasítunk el zsigerből, és mindannyian kinyilváníthatjátok a véleményeteket, amikor szavazunk.

Befejezte az írást, és a harmadik tanácstagra mutatott, egy fekete hajú, szeplős kölyökre, akit Thomas eddig még nem látott.

- Nekem igazából nincs véleményem - mondta a szeplős srác.

- Micsoda? - kérdezte dühödten Newt. - Látom, érdemes volt téged tanácstaggá választani.

- Bocsánat, de tényleg nem tudok mit mondani. - Megrázta a vállát. - Ha mindenképpen állást kell foglalnom, akkor Serpenyővel értek egyet, legalábbis asszem. Miért büntessünk meg valakit azért, mert életet mentett?

- Akkor neked ez a véleményed? - erősködött Newt ceruzával a kezében.

A kölyök bólintott, és Newt felírt valamit a jegyzettömbjébe. Thomas egyre inkább fellélegzett, úgy tűnt, a legtöbb Elöljáró mellette, nem pedig ellene van. Mégis nehezebb esett csak úgy ott ülni. Nagyon szeretett volna felszólalni a saját érdekében, de Newt parancsait követve türtőztette magát.

A pattanásos Winston került sorra, a Vérház Elöljárója.

- Szerintem büntessük meg. Bocs, Zöldiül. Éppen te vagy az, Newt, aki mindig a *rendről* papolsz nekünk. Ha nem büntetjük meg, azzal rossz példát mutatunk. Megszegte az Első Számú Szabályt.

- Oké - mondta Newt, és folytatta a jegyzetelést. - Akkor büntetést javasolsz? Mifélett?

- Szerintem zárjuk be a Dutyiba úgy egy hétre. Csak kenyeret és vizet kapjon, és kürtöljük szét a sorsát, nehogy bárki utánozni próbálja.

Gally tapsolt, amivel kiérdemelte Newt haragos tekintetét. Thomas csak egy kicsit keseredett el.

Az ezután következő két Elöljáró egyike Winston ötletét támogatta, a másik Serpenyő mellé állt. Newt került sorra.

- Egyetérték a többséggel. Meg kéne büntetnünk, majd aztán eldöntenünk, mire használjuk. A javaslatommal megvárnám, amíg mindenki elmondja a véleményét. Következő.

Thomasnak nagyon nem tetszett ez a sok beszéd a büntetésről, különösen, hogy csendben kellett maradnia. De legbelül nem tudott nem egyetérteni a megbüntetését javaslókkal. Bármennyire furcsának is tűnt egyes Elöljárók álláspontja mindazok után, amit megcselekedett, el kellett ismernie, hogy tényleg megszegett egy kulcsfontosságú szabályt.

A tanácstagok szép sorban elmondták véleményüket. Thomas hallhatta, hogy egyesek szerint dicséretet, mások szerint büntetést érdemel. Vagy mindkettőt egyszerre. Érezte, hogy már nem bírja sokáig, alig várta, hogy a két utolsó Elöljáró, Gally és Minho is sorra kerüljön. Az utóbbi egy szót se szólt, mióta Thomas belépett a szobába. Csak bágyadtan ült a székén, úgy nézett ki, mint aki egy hete nem aludt.

Gally kezdte.

- Szerintem az én véleményem elég nyilvánvaló.

Remek, gondolta Thomas. *Akkor fogd is be!*

- Örvendetes - mondta Newt nagy szemforgatások kíséretében. - Akkor te jössz, Minho.

- Nem! - kiáltotta Gally, amire néhány Elöljáró összerezzent.

- Még nem fejeztem be.

- Akkor mondd a francos mondandódat - válaszolt Newt.

Thomas örömmel állapította meg, hogy az ideiglenes Tanácselnök legalább annyira gyűlöli Gallyt, mint ő. Bár már nem félt tőle, Thomas még mindig ki nem állhatta a srácot.

- Gondoljatok bele - kezdte Gally. - Felbukkan ez a fafej, kibújik a Dobozból. Tisztára rémült, és össze van zavarodva. Aztán pár nap

múlva már az Útvesztőben kergetőzik a Siratókkal, és úgy viselkedik, mintha mindez az ő birodalma lenne.

Thomas a székébe süllyedt. Remélte, hogy a többieknek nincsenek ilyen gondolataik.

Gally folytatta a kiselőadást.

- Szerintem csak megjátszottá magát. Hogyan csinálhatta volna mindezt végig odakinn, csak pár nappal az érkezése után? Én nem dőlök be neki.

- Mit akarsz mondani, Gally? - kérdezte Newt. - Mi lenne, ha a *tárgyra* térnél?

- Szerintem azoknak kémkedik, akik ideküldtek minket.

Megint hangzavar támadt, és Thomas csak a fejét csóválta. Nem tudta elképzelni, honnan veszi Gally ezeket az ötleteket. Newt lecsillapított mindenkit, de Gally még nem végzett.

- Nem bízhatunk ebben a bököttben - folytatta. - Egy nappal utána befut a zakkant lány, és elkezd arról fecsegni, hogy minden meg fog változni, és hozza azt az üzenetet is. Találunk egy döglött Siratót, és Thomas csodák csodájára odakint találja magát egy éjszakára, majd megpróbál mindenkit meggyőzni arról, hogy mekkora egy hős. Pedig se Minho, se más *nem látta* az indás mutatványát. Honnan tudhatjuk, hogy Zöldfül kötözte fel Albyt?

Gally szünetet tartott. Pár másodpercig senki sem szólt, és Thomast előntötte a pánik. Lehet, hogy hisznek Gallynek? Védekezni akart, és majdnem meg is szólalt, de mire kinyitotta volna a száját, Gally már folytatta is.

- Túl sok furcsa dolog történik itt mostanság, és mindez akkor kezdődött, amikor ez a bökött képű megérkezett. És pont ő az első ember, aki túlél egy éjszakát odakinn. Valami nem stimmel, és amíg nem jövünk rá, hogy micsoda, addig azt javaslom, hogy zárjuk a kölyköt a Dutyiba. Legalább egy hónapra. Aztán majd újra megvizsgáljuk az ügyét.

Megint kitört az izgatott duruzsolás. Newt valamit leírt magának, de közben a fejét csóválta, ami reménnyel töltötte el Thomast.

- Végeztél, Gally kapitány? - kérdezte Newt.

- Ne játszd az okostojást, Newt. - Vöröslő fejjel kiköpött. - Komolyan gondolom. Hogy bízhatunk meg ebben a bököttben néhány nap után? Ne szavazzatok le, mielőtt *végig nem gondoljátok*, amit mondtam.

Thomas most először együtt érzett Gallyvel. Kétségtelen, hogy Newt nem a rangjának megfelelően bánik vele. Elvégre Gally is Elöljáró. *De még mindig gyűlölöm*, gondolta Thomas.

- Rendszerben, Gally - mondta Newt. - Elnézést kérek. Meghallgattunk, és átgondoljuk a javaslatodat. Végeztél?

- Igen, végeztem. És *igazam van*.

Newt erre már nem válaszolt, inkább Minhóra mutatott.

- Végül, de nem utolsósorban, Minho. Tessék.

Thomas fellelkesült, hogy végre Minho is sorra került. A fiú majd biztosan a végsőkéig kiáll mellette.

Minho felpattant, amire senki nem számított.

- Én ott voltam, és láttam, mit csinált. Erős maradt, míg én gyáva csirke voltam. Nem fogok itt hadoválni, mint Gally. Elmondom a javaslatomat, és annyi.

Thomas lélegzetét visszafojtva várt. Nem tudta, mire számíton.

- Örvendetes - mondta Newt. - Ki vele.

Minho Thomasra nézett.

- Én azt mondom, nevezzük ki a bököttet a helyemre, a Futárok Elöljárójának.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Néma csend ülte meg a szobát, mintha megállt volna az idő. Mindenki Minhót nézte. Thomas meglepetten ült, és azt várta, hogy a Futár bevallja, hogy csak viccelt.

Gally törte meg a csendet.

- Ez nevetséges! - pattant fel. Newtra nézett, majd Minhóra mutatott, aki újra helyet foglalt. - Ki kéne rúgni a Tanácsból ezért a marhaságért.

Thomas Gally iránt érzett minden sajnálata egy csapásra elpárolgott.

Úgy tűnt, néhány Elöljáró egyetért Minho javaslatával, például Serpenyő, aki a tapsával próbálta elnyomni Gally szavait, és szavazást követelt. Mások elleneztek Minho ötletét. Winston a fejét csóválta, de Thomas nem hallotta, mit mond. Mindenki egyszerre beszélt. Thomas a fülére tapasztotta a kezét, hogy kivárja a hangzavar végét. Megrémült, de ugyanakkor csodálkozott is. Miért mondta ezt Minho? *Biztos viccel, gondolta. Newt azt mondta, nagyon sokáig tart, amíg valakiből Futár lesz, nemhogy Elöljáró.* Újra felnézett, és azt kívánta, bárcsak valahol nagyon messze lenne.

Végül Newt letette a jegyzetömböt, kilépett a félkörből, és megpróbálta hallgatásra bírni a többieket. Thomas látta, hogy először rá se hederítenek, de aztán lassan helyreállt a rend, és mindenki helyet foglalt.

- Bökd meg - mondta Newt. - Soha nem láttam még ennyi csecsszopóként viselkedő bököttet! Mindenkit emlékeztetnék arra, hogy itt mi vagyunk a felnőttek. Viselkedjete is ennek megfelelően, vagy feloszlatom ezt a francos Gyűlést, és újra kezdjük az egész cirkuszt. - A félkör egyik végétől a másikig sétált, és egyenként az Elöljárók szemébe nézett. - Érthető?

A szoba elcsendesedett. Thomas várta a további kirohanásokat, de meglepetten tapasztalta, hogy mindenki, még Gally is csak csendben biccent egyet.

- Örvendetes. - Newt visszatért a helyére, és a jegyzetömböt az ölébe fektetve leült. Kihúzott pár sort a tollával, majd Minhóra nézett. - Ez elég komoly plotty, testvér. Bocs, de jobban ki kell fejtened ahhoz, hogy megvitathassuk.

Thomas alig várta a választ.

Minho kimerültnek tűnt, de belekezdett a javaslata megvédésébe.

- Persze nagyon könnyű itt ülnünk, és arról beszélünk, amiről fogalmunk sincs. Én vagyok itt az egyetlen Futár, és közületek csak Newt járt kint az Útvesztőben.

Gally közbeszólt:

- Akkor nem, ha beleszámolod, amikor én...

- Nem számolom bele - kiáltotta Minho. - És higgyétek el, senki másnak nincs fogalma arról, milyen odakinn lenni. Téged azért szúrtak meg, mert megszegted pontosan ugyanazt a szabályt, amiért most Thomast el akarod ítélni. Ezt hívják *álszentségnek*, te bökött arcú kis...

- Elég - mondta Newt. - Indokold meg a javaslatodat, csak ennyit kértem.

Tapintható volt a feszültség, Thomas úgy érezte, a szoba levegője üveggé vált, és bármelyik pillanatban darabokra törhet. Gally és Minho gyilkos tekintettel meredt egymásra, a szemük szikrákat szórt, de végül mindketten lecsillapodtak.

- Figyeljetek - folytatta Minho, immár ülve. - Még soha nem láttam semmi ehhez foghatót. Nem ijedt meg. Nem nyafogott, nem sírt, nem látszott rajta a félelem. A fenébe is, csak pár napja van itt. Gondoljatok bele, hogyan viselkedtünk mi az első napokban: zavartan kucorogtunk a sarokban, és óránként felsírtunk.

Senkiben sem bíztunk, és a kisujjunkt sem mozdítottuk meg. Mindnyájan ilyenek voltunk hetekig, vagy akár hónapokig, amíg rá nem jöttünk, hogy nincs más választásunk, meg kell próbálnunk élni.

Minho újra felállt, és Thomasra mutatott.

- Ez a kölyök meg pár nappal az érkezése után kimegy az Útvesztőbe, hogy megmentsen két bököttet, akiket alig ismer. Ez az egész plotty a körül, hogy milyen szabályt szegett meg, több mint marhaság. Még nem is ismertettük vele a szabályokat. Ellenben sokan elmondták neki, milyen az Útvesztő, különösen éjszaka. És ennek ellenére kiment, pont amikor már záródott a kapu, és neki csak az számított, hogy két embernek segítségre van szüksége.

Mély levegőt vett; úgy tűnt, a beszédétől kezd visszatérni az ereje.

- De ez még csak a kezdet. Azután végignézte, ahogy sorsára hagyom Albyt. Én, a sok tapasztalattal és tudással felvértezett veterán. Szóval, amikor látta, hogy feladom, akkor már nem kellett volna kételkednie. Mégis megtette. Gondoljatok arra, mennyi akaraterőre és kitartásra volt szüksége ahhoz, hogy centiről centire feleröltesse Albyt a falon. Örületes. Egyszerűen örületes. De még nincs vége. Ez után jöttek a Siratok. Megmondtam Thomasnak, hogy külön kell válnunk, és elszaladtam, majd végrehajtottam a szokásos elkerülő manővereket. Thomas viszont, ahelyett hogy becsinált volna, felmérte a helyzetet, aztán a fizika törvényeivel és a gravitációval dacolva feljuttatta Albyt a falra, elcsalta tőle a Siratokat, egyet le is rázott. Megtalált...

- Értjük, értjük - mondta Gally. - Tommy nagyon szerencsés bökött. Minho ráförmedt.

- Nem, te senkiházi girnyó, neked erről fogalmad sincs. Két éve vagyok itt, és még soha nem láttam ehhez foghatót. Hogy jössz te ahhoz, hogy bármit is...

Minho leállította magát. Megdörzsölte a szemét, és csalódottan felnyögött. Thomasnak tátva maradt a szája. Ellentétes érzelmek kavarogtak a lelkében: méltányolta Minho viselkedését, azt, hogy mindenki előtt kiállt mellette, ugyanakkor roppantmód meglepte Gally folyamatos ellenségeskedése. Meg félt is a végső döntéstől.

- Gally - mondta Minho, immár csendesebb hangon. - Te egy anyámasszony katonája vagy, aki eddig nemhogy próbát nem tett, de soha nem is kérte, hogy Futár lehessen. Neked semmi jogod nincs ahhoz, hogy beledumálj olyan dolgokba, amikhez semmi közöd. Szóval, pofa be.

Gally őrrjögve talpra ugrott.

- Még egy ilyen, és itt és most eltöröm a nyakad mindenki szeme láttára! - üvöltötte. Csak úgy repkedett a nyál a szájából.

Minho felkacagott, felemelte a tenyerét, és pofon vágta Gallyt. Thomas felpattant, s döbbenetesen figyelte a jelenetet. Gally rázuhant a székére, ami felborult és kettétört. A fiú kiterült a földön, majd megpróbált felkászálódni. Minho odalépett hozzá, s talpát Gally hátára helyezve lenyomta őt a földre.

Thomas meglepetten leült.

- Most jól figyelj, Gally! - mondta Minho fintorogva. - Soha többé meg ne próbálj engem fenyegetni. Többé ne is *szólj* hozzám. Soha. Esküszöm, ha megteszed, akkor *én* töröm el a nyakad, de csak miután végeztem a karoddal és a lábaddal.

Mielőtt Thomas felocsúdíthatott volna, Newt és Winston már fel is ugrott, és lefogta Minhót. Elhúzták Gally mellől, aki dühödt arccal felpattant, de nem indult meg Minho felé. Csak állt ott ki-düllesztett mellkassal, zihálva.

Végül Gally meghátrált, és a kijárat felé tántorgott. Gyűlölettől lángoló tekintete végigpásztázott a jelenlévőkön. Thomasban felmerült az a szörnyű gondolat, hogy Gally úgy néz ki, mint aki ölni készül. Amikor a srác elérte az ajtót, megragadta maga mögött a kilincset.

- Szóval, így állunk - mondta Gally, és kiköpött. - Ezt nem kellett volna, Minho. Ezt *nem* kellett volna. - Őrült tekintete Newtra vándorolt. - Tudom, hogy gyűlölsz, mindig is gyűlöltél. Ki kéne téged toloncolni, annyira nem értesz a vezetéshez. Szégyellj magad, és mindenki, aki itt marad, az is szégyellje magát. Minden meg fog változni, ezt megígérem.

Thomas lelombozódott. Mintha nem lett volna már eddig is olyan kínos ez az egész.

Gally feltépte az ajtót, és kilépett a folyosóra, de mielőtt bárki bármit tehetett volna, visszadugta a fejét az ajtórésbe.

- Te meg - mondta tekintetét Thomasra szegezve -, a Zöldfűl, aki istennek hiszi magát... Ne feledd, hogy én már láttalak. Én már egyszer átváltoztam. Az ő döntésük semmit sem számít.

Még egyszer végignézett az egybegyűlteken, majd gyűlölködve újra Thomasra pillantott. Még volt mondandója.

- Bármiért jöttél is ide, esküszöm, hogy megállítalak. Ha kell, meg is öllek.

Ezzel kifordult a szobából, és bevágta maga mögött az ajtót.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Thomas dermedten ült a székében, rosszul élt kerülgette. A Tisztáson való rövid tartózkodása alatt máris átélte az érzelmek teljes skáláját: félelmet, magányt, elkeseredettséget, szomorúságot, időnként apró örömeket is. Mégis az újdonság erejével hatott rá, hogy valaki annyira gyűlöli, hogy képes lenne megölni.

Gally megőrült, mondta magában. *Teljesen elment az esze*. De ez a gondolat csak növelte az aggodalmát. Az örültek tényleg mindenre képesek.

A Tanács tagjai síri csendben ültek vagy álltak, a történetek láthatóan legalább annyira megdöbbengették őket, mint Thomast. Newt és Winston végül elengedte Minhót, majd mindhárman mogorván helyet foglaltak.

- Ez végérvényesen bekattant - mondta Minho szinte suttogva.

Thomas azon töprengett, vajon ez a többieknek szólt, vagy Minho csak magának mondta.

- Hát te sem vagy éppen szent! - mondta Newt. - Mégis, ez hogy jutott az eszedbe? Nem gondolod, hogy kicsit túllőttél a célon?

Minho úgy tett, mintha meglepte volna Newt kérdése.

- Ne gyere ezzel. Mindegyikőtök örül annak, hogy ez a fafej végre megkapta, ami jár neki, ne is próbáljátok leplezni. Itt volt az ideje, hogy valaki a helyére tegye.

- Okkal tagja a Tanácsnak - mondta Newt.

- Azzal fenyegetőzött, hogy kitöri a nyakam, és megöli Thomast! A srác teljesen bekattant, és legjobb lenne, ha azonnal utána küldenél valakit, és bevágnánk a Dutyiba. Veszélyes.

Thomas mélységesen egyetértett, és megint közel járt hozzá, hogy megszegje az utasítást, és megszólaljon, de visszafogta magát. Nem akart még nagyobb bajba keveredni, de abban sem volt biztos, hogy sokáig fogja bírni a hallgatást.

- Lehet, hogy igaza van - mondta félénken Winston.

- Micsoda? - kérdezte Minho. Mintha Thomas szájából vette volna ki a szót.

Úgy tűnt, Winston nem számított arra, hogy bárki is reagál a felvetésére. Gyorsan körbepillantott a válaszadás előtt.

- Hát... Ő már átesett az Átváltozáson, miután fényes nappal megszurta az a Sirató a Nyugati Kapu túloldalán. Ez azt jelenti, hogy vannak *emlékei*, és azt is mondta, hogy a Zöldfül ismerősnek tűnik neki. Miért hazudna?

Thomas gondolatai az Átváltozás során visszatérő emlékek felé terelődtek. Most először merült fel benne, hogy talán érdemes volna megszuratnia magát, átmenni a borzasztó folyamaton, csak hogy visszaszerezzen pár emléket. Aztán eszébe jutott az ágyon vonagló Ben, és újra hallotta Alby sikolyait. *Szó sem lehet róla*, gondolta.

- Winston, te *láttad*, mi történt? - kérdezte hitetlenkedve Serpenyő. - Gally elmebeteg. Összevissza hadovái. Mégis, mit képzelsz, hogy Thomas egy jól álcázott Sirató?

Tanácsi szabályok ide vagy oda, Thomasnak végleg elege lett. Nem tudott többé csendben ülni.

- Mondhatok végre valamit? - kérdezte a reménytelenségtől ingerült hangon. - Elegem van abból, hogy úgy beszéltek rólam, mintha itt se lennék.

Newt felnézett és bólintott.

- Nyugodtan. A francos Gyűlésnek már úgyis mindegy.

Thomas gyorsan összeszedte a gondolatait, megpróbálta az agyában kavargó reménytelenség, düh és zavar ellenére összeszedni a megfelelő szavakat.

- Nem tudom, Gally miért gyűlöl. Nem érdekel. Szerintem elment az esze. Arról meg, hogy *valóban* ki vagyok, ugyanannyit tudók, mint ti. De ha jól tudom, azért vagyunk itt, hogy megbeszéljük, amit odakint az Útvesztőben csináltam, és nem azért, mert valami kretén azt hiszi, hogy én vagyok az ördög.

Valaki felkuncogott. Thomas szünetet tartott, remélte, hogy megértették.

Newt elégedett arccal bólintott.

- Örvendetes. Fejezzük végre be a Gyűlést, Gallyvel majd később foglalkozunk.

- Nem szavazhatunk úgy, hogy nincs mindenki jelen - akadékoskodott Winston. - Hacsak nem komoly betegség miatt hiányzik valaki, mint Alby.

- A fenébe is, Winston - válaszolt Newt. - Én azt mondanám, Gally is komoly betegséggel küzd a mai napon, úgyhogy nyugodtan folytathatjuk nélküle. Thomas, mondd el a védőbeszédedet, aztán megszavazzuk, mi legyen veled.

Thomas most vette észre, hogy eddig ökölbe szorított kézzel ült. Kinyújtotta az ujjait, és izzadt tenyerét a nadrágjába törölte. Aztán belekezdett, de nem tudta pontosan, mit is mond, ösztönösen buktak ki a száján a szavak.

- Én semmi rosszat nem csináltam. Az biztos, hogy láttam kint két embert, amint azon kínlódnak, hogy visszajussanak, de nem sikerül nekik. Rájuk se hederíteni valami hülye szabály miatt, önző, gyáva, és... hát, hülye dolognak tűnt. Ha börtönbe akartok zárni azért, mert emberek életét próbáltam megmenteni, akkor hajrá. Megígérem, hogy a jövőben majd biztos távolságból nézem őket, talán egy gúnyos kacajt is megeresztek, mielőtt elmegyek Serpenyőhöz vacsorázni.

Thomas nem viccelődni próbált. Csak nagyon meglepte, hogy egyáltalán szót fecsérelnek erre az ügyre.

- Íme a javaslatom - mondta Newt. - Megszegted a francos Első Számú Szabályt, ezért egy napot a Dutyiban töltesz, ez lesz a büntetésed. Emellett azt javaslom, hogy azonnali hatállyal nevezzünk ki Futárnak. Egy este többet bizonyítottál, mint a legtöbb gyakornok néhány hét alatt. Azt meg, hogy Elöljáró legyél, felejtse el. - Minhóra nézett. - Ebben igaza volt Gallynek. Hülye ötlet volt.

Ez az utolsó megjegyzés bántotta Thomast, bár igazából egyetértett vele. Minhóra nézett, a reakcióját várva.

Az Elöljáró nem ütközött meg Newt szavain, viszont kitarzott álláspontja mellett.

- Miért? Ő a legjobb, esküszöm. A legjobbnak kéne az Elöljárónak lennie.

- Rendben - mondta Newt. - Ha így van, akkor majd később orvosoljuk a helyzetet. Várunk egy hónapot, és meglátjuk, megérdemli-e.

Minho megvonta a vállát.

- Remek.

Thomas megkönnyebbülten felsóhajtott. Még mindig Futár akart lenni, bár ez igazából meglepte azok után, amin az Útvesztőben keresztülment, de az, hogy egyből Elöljáró legyen, valóban elég neveléses ötletnek tűnt.

Newt körbenézett a Tanácson.

- Oké, volt jó néhány javaslat, kezdjük a legelsővel...

- Ne szórakozzunk már! - mondta Serpenyő. - Szavazzunk. Én a tiédre szavazok.

- Én is - mondta Minho.

Mindenki egyetértett, amitől Thomas még inkább megkönynyebbült, sőt még a büszkeség is elöntötte. Winston volt az egyetlen, aki ellenkezett.

Newt ránézett.

- Nincs szükségünk a szavazatodra, de azért csak mondd el, mi jár a fejedben.

Winston óvatosan Thomasra nézett, majd vissza Newtra.

- Nekem mindegy, de nem kéne teljesen figyelmen kívül hagynunk, amit Gally mondott. Van benne valami, nem hiszem, hogy csak úgy kitalálta volna az egészet. És az mindenképp igaz, hogy mióta Thomas idejött, minden el van bökve.

- Rendben - mondta Newt. - Mindenki gondolja át még egyszer, talán majd amikor nagyon unjuk magunkat, összehívunk egy újabb Gyűlést, és megvitátjuk. Oké?

Winston bólintott.

Thomas felnyögött, nem tetszett neki, hogy már megint láthatatlanná vált.

- Annyira imádom, hogy úgy beszéltek rólam, mintha itt se lennék.

- Nézd, Tommy - mondta Newt. - Most választottunk be a francos Futárok közé. Hagyd abba a siránkozást, és eredj a dolgodra. Minhónak sok munkája lesz még veled.

Thomas csak ekkor értette meg igazán. *Futár* lesz belőle, és az Útvesztőt fogja feltérképezni. Minden kétsége és félelme ellenére beleborzongott az izgalomba. Megfogadta magában, hogy még egyszer nem fog kinn ragadni éjszakára. Remélte, hogy ez volt az első és utolsó balszerencsés útja.

- Mi lesz a büntetésemmel?

- Majd holnap sort kerítünk rá - mondta Newt. - Ébresztőtől naplementéig.

Egy nap, gondolta Thomas. *Kibírható.*

A Gyűlést berekesztették, és Newt meg Minho kivételével mindenki sietve elhagyta a szobát. Newt nem mozdult, még mindig a székén ült és jegyzetelt.

- Hát, ez jó móka volt - mormogta magában.

Minho odasétált Thomashoz, és öklével játékosan vállba bokszoalta.

- Minden ennek a bököttnek a hibája.

Thomas viszonzta tisztársa barátságos gesztusát.

- Elöljáró? Azt akartad, hogy Elöljáró legyek? Még Gallynál is örültebb vagy!

Minho gonosz vigyort színlelt.

- Működött, nem? Célozz magasra, és üss övön alul. Később is megköszönheted.

Thomas elmosolyodott: Minho trükkje tényleg bevált. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy valaki kopog a nyitott ajtón. Odanézett, s megpillantotta Chuckot; a szegény fiú olyan rémülten állt ott, mintha most menekült volna meg egy Sirató karmai közül. Thomas arcáról lehervadt a mosoly.

- Mi a baj? - kérdezte Newt aggodalmas hangon.

Ez csak még jobban megrémítette Thomast. Chuck a kezét tördelte.

- A Kóroncok küldtek.

- Miért?

- Alby nagyon kivan, teljesen bekattant, vergődik, és azt mondogatja, hogy beszélnie kell valakivel.

Newt az ajtó felé indult, de Chuck feltartotta.

- Ööö... nem rád gondolt.

- Mi van?

Chuck Thomasra mutatott.

- Őt akarja látni.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Aznap már másodszor fordult elő, hogy Thomasnak elakadt a szava.

- Gyere már - mondta neki Newt, és karon ragadta. - Ne aggódj, veled megyek.

Thomas követte őt, Chuckkal a sarkában. Elhagyták a Tanácstermet, és elindultak a folyosón egy szűk csigalépcső felé, ami eddig fel se tűnt Thomasnak. Newt az első néhány lépés után villámló szemekkel hátranézett Chuckra.

- Te itt maradsz.

Chuck egy szót sem szólt, csak bólintott. Thomas úgy vélte, hogy Alby valamivel lesokkolta szegény kölyköt.

- Nyugi - mondta Chucknak, miközben Newt már a lépcsőn járt. - Most választottak meg Futárnak, úgyhogy a barátaid között tudhatsz egy igazi nagyágyút.

A viccelődéssel pusztán a félelmét próbálta leplezni, amit a bekattant Albyvel való találkozás gondolata váltott ki belőle. Mi lesz, ha ő is vádaskodni kezd, mint Ben? Vagy lehet, hogy még rosszabb lesz?

- Persze - suttogta Chuck tekintetét a lépcsőkre szegezve.

Thomas megvonta a vállát, és elindult felfelé. Csúszott a keze az izzadságtól, s érezte, amint egy verejtékcsepp a halántékán is végigfolyik. *Nem* akart oda felmenni.

Newt borús arccal, csendben várt rá az emeleten. A tágas, sötét lépcsőház másik oldalán álltak, szemben azzal a lépcsősorral, amelyen Thomas érkezése legelső napján mászott fel, hogy megnézze Bent. Az emlék hatására Thomasnak összeszorult a gyomra.

Remélte, hogy Alby már teljesen felépült, és hogy nem fogja újra *az* a látvány fogadni: a beteges bőr, az erek, a vonaglás. De azért igyekezett összeszedni magát, és felkészült a legrosszabbra.

Követte Newtot jobbra a második ajtóig, s figyelte, amint az idősebb fiú finoman kopogtat. Egy nyögés volt a válasz. Newt benyitott, és az ajtó nyikorgása felidézett Thomasban valami kísértetkastélyos

horrorfilmmel kapcsolatos gyerekkori élményt. Megint egy pillantás a múltjába. Emlékezett filmekre, de nem ugrott be neki sem a színészek arca, sem az, hogy kivel ült be a vetítésre. Emlékezett mozikra, de arra nem, hogy legalább az egyik közülük hogyan is nézett ki. Ezt a furá érzést még magának sem tudta megmagyarázni.

Newt bement, és intett Thomasnak, hogy kövesse. Miközben belépett, felkészítette magát mindenféle szörnyűségre, amivel szembesülhet. Ám amikor felnézett, csak egy nagyon gyengének tűnő, az ágyon csukott szemmel fekvő tizenéves fiút pillantott meg.

- Alszik? - suttogta Thomas. Megpróbálta elkerülni azt a kérdést, ami igazából felmerült benne: *Ugye nem halt meg?*

- Nem tudom - mondta Newt csendesen, majd leült az ágy melletti székre. Thomas is helyet foglalt az ágy másik oldalán.

- Alby - suttogta Newt, majd hangosabban próbálkozott: - Alby. Chuck mondta, hogy beszélni akarsz Tommyval.

Alby véreres, csillogó szeme kipattant. Először Newtra nézett, majd Thomasra. Egy fájdalmas nyögés kíséretében felült, hátával az ágy támlájának dőlve.

- Aha - motyogta rekedten.

- Chuck azt mondta, összevissza vergődsz, mintha bekattantál volna. - Newt előrehajolt. - Mi a baj, még mindig rosszul érzed magad?

Alby zihálva válaszolt, úgy tűnt, mintha minden egyes szó egy héttel rövidítené meg az életét.

- Minden... meg... fog... változni.... A lány... Thomas... láttam őket. - Pislogott egyet, majd visszafeküdt. A plafont bámulta. - Nem érzem túl jól magam.

- Hogy érted, azt láttad, hogy... - kezdte Newt.

- Thomast hívtam! - kiáltotta Alby olyan hirtelen jött energiával, amire Thomas egyáltalán nem számított. - Nem téged hívtalak, Newt, hanem Thomast! Thomast hívtam!

Newt kérdően nézett Thomasra, aki csak megvonta a vállát, pedig egyre jobban feszengett. Mit akarhat tőle Alby?

- Rendben, te morcos bökött - mondta Newt. - Itt van, beszélj veled.

- Menj el - mondta Alby. A szeme még mindig csukva volt, és nehezen lélegzett.

- Francokat! Hallani akarom.

- Newt. - Szünet. - Menj! Most.

Thomas nagyon kényelmetlenül érezte magát, aggódott, hogy vajon mit gondol Newt, és rettegett attól, amit Alby akar mondani neki.

- De... - tiltakozott Newt.

- *Kijelél!* - kiáltotta Alby az erőfeszítéstől recsegő hangon, majd ismét felült, és hátrébb csúszott, hogy a dereka elérje az ágytámlát. - Menj el!

Newt sértődött képet vágott, de Thomas nagy meglepetésére, dühnek nyoma sem volt az arcán. Aztán, egy hosszú, feszült pillanat elteltével Newt felállt, az ajtóhoz ment, és kinyitotta. *Tényleg elmegy?*, gondolta Thomas.

- Ne várd, hogy megcsókoljam a seggedet, amikor jössz bocsánatot kérni - mondta Newt, majd kilépett a folyosóra.

- Csukd be az ajtót magad után! - kiáltotta Alby, újból megsértve ezzel barátját. Newt engedelmeskedett, s becsapta maga után az ajtót.

Thomas most kezdett igazán aggódni. Egyedül maradt valakivel, aki már a Sirató-támadás és az Átváltozás *előtt* is mogorva volt. Remélte, hogy Alby gyorsan elmondja, amit akar, aztán már mehet is. Percekig csend volt. Thomas keze remegett a félelemtől.

- Tudom, ki vagy - törte meg végül a csendet Alby.

Thomas nem tudta, mit mondjon. Próbált megszólalni, de csak értelmetlen motyogás hagyta el a száját. Teljesen össze volt zavarodva. Meg félt is.

- Tudom, ki vagy - ismételte lassan Alby. - Láttam. Mindent láttam. Azt, hogy honnan jöttünk, meg hogy ki vagy. Meg hogy ki a *lány*. Emlékszem a Kitörésre.

A Kitörés? Thomas erőt vett magán.

- Nem tudom, miről beszélsz. Mit láttál? Elmondod, ki vagyok?

- Nem lesz benne köszönet - mondta Alby. Newt távozása óta most nézett először Thomasra. Beesett, sötét szemébe mély szomorúság költözött. - Tudod, ez borzasztó. Miért akarják ezek a bököttek, hogy emlékezzünk? Miért ne lehetne csak egyszerűen itt élni, és boldognak lenni?

- Alby... - Thomas nagyon szeretett volna betekinteni a fiú fejébe, hogy lássa, amit ő lát. - Az Átváltozás alatt - erősködött - mi történt? Mire emlékszel? Nem értem, amit mondasz.

- Te... - kezdte Alby, majd hirtelen megragadta a saját torkát, és fojtogatni kezdte magát. Hörgött, a lábával rúgkapált, és az oldalára fordult. Összevissza csapkodott, teljesen úgy viselkedett, mintha valaki *más* próbálná megfojtani. A szájából kilógott a nyelve, amire többször is ráharapott.

Thomas gyorsan felállt, és riadtan hátratántorodott. Alby úgy küszködött, mintha valami rohama lenne, mindenféle rugdosott. Az imént még sápadt arcbőre teljesen belilult. A szeme fennakadt.

- Alby! - kiáltott Thomas, de nem mert közbeavatkozni. - *Newt!*

- kezéből tölcseért formálva ordított. - *Newt, azonnal gyere be!*

Az ajtó kivágódott, még mielőtt befejezhette volna a mondatot.

Newt Albyhez rohant, megragadta a vállánál, és igyekezett az ágyhoz szorítani a rángatózó fiút.

- Fogd meg a lábát! - üvöltötte Newt.

Thomas megpróbálta, de a beteg úgy rúgkapált, hogy nem tudott közel férközni hozzá. Alby egyik lába eltalálta Thomas állkapcsát. Éles fájdalom járta át a fiú koponyáját. Thomas az állát tapogatva hátralépett.

- Gyerünk már! - kiáltotta Newt.

Thomas összeszedte magát, Albyre ugrott, mindkét lábát megragadta, és az ágyra nyomta. Szoroson fogta a fiú combját, miközben Newt már a barátja vállán térdelt, s ujjait a fojtogató kezek köré fonta.

- Engedd el! - kiáltotta két rántás között. - Megöled magad!

Thomas figyelte, ahogy Newt karizmai megfeszülnek, és kidagadnak rajtuk az erek, miközben próbálja leválasztani Alby kezét a nyakáról. Végül lassan, centiről centire sikerült lefeszegietnie, és a fiú mellkasához szorítania a kezeket. Alby teste még párszor megrándult, majd lassan lenyugodott. Néhány másodperc múlva már mozdulatlanul feküdt, fátyolos tekintettel és egyenletesen lélegezve.

Thomas még mindig szoroson fogta Alby lábát, félt, hogyha elengedné, minden újra kezdődne. Newt egy teljes percig még kivárt, majd lassan elengedte a kezeket. Még egy perc, és levette a térdét Alby válláról, majd felállt. Thomas ezt jelzésnek vette, és ő is elengedte a lábakat. Remélte, hogy vége a megpróbáltatásoknak.

Alby felnézett. Ködös tekintettel meredt rájuk, úgy tűnt, pillanatokon belül elnyomja az álom.

- Bocsánat, Newt - suttogta. - Nem tudom, mi történt. Mintha... valaki átvette volna az irányítást felettem. Bocsánat...

Thomas mély levegőt vett. Remélte, hogy soha többé nem lesz része még egy ilyen felzaklató és kellemetlen élményben.

- A bocsánatkérés itt nem elég - mondta Newt. - Megpróbáltad megölni magad.

- Esküszöm, nem én voltam - suttogta Alby.

Newt hitetlenkedett.

- Mi az, hogy nem te voltál? - kérdezte.

- Nem tudom... Nem... Nem én voltam.

Alby legalább annyira zavartnak tűnt, mint Thomas.

De Newt láthatóan nem akart tovább foglalkozni ezzel. Legalábbis most nem. Felvette a küzdelem hevében a földre került takarót, és a beteg fiúra terítette.

- Aludj, aztán később megbeszéljük. - Megsimogatta a barátja fejét, majd hozzátette: - Ezt elszúrtad, bökött.

Alby kezdett álomba merülni. Még megpróbált bólogatni, de közben lehunyta a szemét.

Newt Thomasra nézett, és az ajtó felé intett. Thomasnak nem kellett kétszer mondani, már nagyon szeretett volna elhúzni a betegszobából - gyorsan követte is Newtot. Amint kiléptek volna a folyosóra, hallották, hogy Alby valamit motyog az ágyában.

Mindketten megálltak.

- Mi van? - kérdezte Newt a küszöbről.

Alby egy pillanatra kinyitotta a szemét, majd hangosabban megismételte, amit az előbb mondott.

- Vigyázzatok a lánnyal.

Ez után újra lecsukta a szemét.

Megint ez a lány. Valahogy mindig a lánynál kötöttek ki. Newt kérdően Thomasra nézett, aki csak megrántotta a vállát. Nem tudta, miről van szó.

- Menjünk - suttogta Newt.

- És Newt - szólalt meg újra Alby immár csukott szemmel.

- Igen?

- Vigyázz a térképekre.

Alby az oldalára fordult, jelezve, hogy nincs több mondanivalója.

Nem túl biztató, gondolta Thomas. *Egyáltalán nem.* Kimentek a szobából, és halkán becsukták maguk mögött az ajtót.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Thomas követte a lépcsőn lesiető Newtot, majd utánarohant a szikrázó, délutáni napsütésbe. Egy ideig nem szóltak egy szót sem. Thomas úgy érezte, minden csak egyre rosszabb lesz.

- Éhes vagy, Tommy? - kérdezte Newt, amint kiléptek a szabadba.

Thomas nem hitt a fülének.

- Éhes? Majdnem elhánytam magam az előbbiektől. Nem, nem vagyok éhes.

Newt csak vigyorgott.

- Én viszont nagyon is, bökött. Menjünk, és nézzük meg, maradt-e valami az ebédből. Beszelnünk kell.

- Valahogy sejtettem, hogy ezt fogod mondani - felelte Thomas.

Bármit is csinált, egyre jobban belebonyolódott a Tisztás belügyeibe.

Egyenesen a konyhába mentek, ahol Serpenyő zsörtölődése ellenére is sikerült szert tenniük pár sajtos szendvicsre és némi nyers zöldségre. Thomas nem tudta nem észrevenni, milyen furán néz rá a Szakácsok Előjárója, és hogy kerüli a tekintetét.

Valami azt súgta neki, hogy mostantól nem is számíthat másra. Valamiért különbözött a Tisztás többi lakójától. Úgy érezte, hogy az emlékezete kitörlése óta egy egész életet átélt, pedig csak egy hete érkezett ide.

A fiúk úgy döntöttek, kint fogyasztják el az ebédjüket, és pár perc múlva már a nyugati falnál ültek, s hátukat a dús indáknak támasztva a Tisztás nyüzsgését figyelték. Thomas megpróbálta legyűrni az ebédet. Tudta, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint minden erejére szüksége lesz, ha szembe akar nézni a jövővel, amely ki tudja, milyen örültségeket tartogat.

- Láttál már valaha ilyet? - kérdezte Thomas néhány perc elteltével.

Newt komoran nézett rá.

- Amit Alby csinált? Nem, soha. De még az sem fordult elő soha, hogy valaki megpróbált volna beszámolni arról, amire visszaemlékezett az Átváltozás során. Soha nem hajlandók rá. Alby megpróbálta, biztos ezért fajultak el a dolgok.

Thomas két falat között szünetet tartott. Lehet, hogy az Útvesztőn túli emberek *irányítják* őket valami módon? Ijesztő gondolat.

- Meg kell találnunk Gallyt - váltott témát Newt, miközben a répát rágsálya. - A bökött elrejtőzött valahol. Amint végeztünk, megyünk, megkeressük, és bevágjuk a Dutyiba.

- Ez komoly? - Thomas teljesen felvillanyozódott. Legszívesebben maga csapta volna rá Gallyre az ajtót, csak hogy utána elhajíthassa a kulcsot.

- Azzal fenyegetőzött, hogy megöl téged. Biztosra kell mennünk, nem tűrhetjük az ilyesmit. Majd megfizet a viselkedéséért. Örülhet, hogy nem toloncoljuk ki. Emlékszel, mit mondtam a rendről?

- Igen.

Thomast már csak az aggasztotta, hogy Gally, ha börtönbe zárják, csak még jobban meg fogja gyűlölni őt. *Nem érdekel*, gondolta. *Már nem félek tőle.*

- A következőképp fogjuk csinálni, Tommy - mondta Newt.

- Ma velem maradsz, pár dolgot át kell gondolnunk. Holnap jön a Dutyi, utána pedig átadlak Minhónak. Azt akarom, hogy egy darabig tartsd magad távol a többi bököttől, rendben?

Thomas vidáman bólintott. Már előre örült a börtönbeli egyedüllétnek.

- Csodálatos. Minho fog engem kiképezni?

- Pontosan. Most már Futár vagy, Minho majd mindenre megtanít. Az Útvesztő, a térképek, minden világos lesz. De sokat kell tanulnod, és elvárom, hogy pizok keményen dolgozz.

Thomas meglepődött azon, hogy egy cseppet sem találja ijesztőnek azt a gondolatot, hogy újra ki kell mennie az Útvesztőbe. Eldöntötte, hogy követi Newt utasításait, addig se gondol másra. Igazából azt remélte, hogy rengeteget lesz a Tisztástól távol. A többiektől való elkülönülés lett az új életcélja.

A fiúk csendben végeztek az ebéddel, majd Newt végre rátért arra, amiről igazából beszélni akart. Gombóccá gyúrte a szemetet, és egyenesen Thomasra nézett.

- Thomas - kezdte -, el kell fogadnod egy dolgot. Túl sokszor hallottuk már ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk. Meg kell beszélnünk.

Thomas tudta, mi következik, mégis megijedt. Félt attól, amit hallani fog.

- Gally megmondta, Alby megmondta, Ben megmondta - folytatta Newt. - A lány is megmondta, miután kihúztuk a Dobozból.

Szünetet tartott, talán azt várva, hogy Thomas rákérdez, mire gondol. De Thomas nagyon is jól tudta.

- Mind azt mondták, hogy minden meg fog változni. - Newt egy pillanatra félrenézett, majd folytatta. - Igen. És Gally meg Alby meg Ben mind azt állítják, hogy láttak téged az Átváltozás során előjött emlékeikben, és nekem úgy tűnik, mintha nem azt látták volna, hogy virágokat ültetsz vagy öreg néniket kísérsz át a zebrán. Gally elmondása szerint valami olyan mocskos dolgot csináltál, amiért most meg akar téged ölni.

- Newt, én nem tudom... - kezdte Thomas, de Newt nem hagyta, hogy befejezze.

- Tudom, hogy nem emlékszel semmire, Thomas! Ne hajtogasd ezt állandóan, sőt, fejezd is be egyszer és mindenkorra. Egyikünk sem emlékszik semmire, és borzasztóan elegünk van belőle, hogy mindig emlékeztetsz minket erre. A lényeg, hogy te valahogy más vagy, és ideje kiderítenünk, hogy ez mit is jelent.

Thomast elöntötte a harag.

- Rendben. De mégis hogyan kezdjünk neki? Én is pont annyira szeretném tudni, ki vagytok, mint mindenki más. *Nyilvánvalóan.*

- Azt szeretném, ha szabadjára engednéd a gondolataidat. És mondd meg őszintén, ha valami - bármi - ismerősnek tűnik.

- Semmi - kezdte volna Thomas, aztán elgondolkozott. Annyi minden történt, mióta megérkezett, hogy már el is felejtette, milyen ismerősnek tűnt neki a Tisztás az első estén, amikor Chuck mellett feküdt. Mennyire kényelmesnek és *otthonosnak* érezte. Ez távol állt attól a rettegéstől, amit akkor át kellett volna élnie.

- Látom, hogy jár az agyad - mondta Newt csendesen. - Mondd.

Thomas kivárt, félt a mondandója következményeitől, ugyanakkor nagyon unta már a titkolózást.

- Hát nincs semmi konkrét - mondta lassan, óvatosan -, de úgy érzem, mintha korábban már jártam volna itt. - Newtra nézett, remélte,

hogyan talán a felismerés villanását látja meg a szemében. - Ez már másokkal is előfordult?

Newt arca rezzenéstelen maradt. Csak a szemét forgatta.

- Hát, nem igazán, Tommy. Legtöbbünk az első hetet azzal tölti, hogy bömböl, meg a nadrágjába piszkít.

- Hát igen. - Thomas újra szünetet tartott, most zavarában. Ez meg mit jelent? Lehet, hogy valamiért mindenkitől különbözik? Valami baj van vele? - Minden ismerősnek tűnt, és tudtam, hogy Futár szeretnék lenni.

- Ez piszkosul érdekes. - Newt végigmérte, nem is próbálta elrejtteni a gyanakvását. - Kutakodj tovább, erőltess meg az agyad, vizsgáld meg az emlékeidet, *gondolkodj* erről a helyről. Hatolj le az elméd legmélyére, és kutasd át. Legalább *próbáld* meg.

- Úgy lesz.

Thomas behunyta a szemét, és a gondolataiba merült.

- Nem most azonnal, te idióta - nevetett Newt. - Úgy értettem, hogy *mostantól*. A szabad időben, amikor eszel, alszol vagy sétálgatsz, edzés vagy munka közben. Számold be mindenről, ami egy kicsit is ismerős, rendben?

- Rendben.

Thomas aggódott, hogy Newt mit gondolhat most róla. Az idősebb fiú biztos csak rejtegeti az aggodalmát.

- Okéság - mondta Newt szinte már túl könnyedén. - Kezdetnek az lesz a legjobb, ha benézünk egy bizonyos valakihez.

- Kihez? - kérdezte Thomas, de igazából már tudta a választ. Megint elkezdett félni.

- A lányhoz. Azt akarom, hogy addig figyeld, amíg ki nem esik a szemed, hátha valami beugrik abba a bökött agyadba. - Newt összeszedte a szemetét, és feltápáskodott. - Aztán meg elmeséled szóról szóra, amit Alby mondott neked.

Thomas sóhajtott egyet, majd felállt.

- Oké.

Nem volt biztos benne, hogy képes lesz a teljes igazságot elmondani Alby vádjairól, s főleg arról, ahogy a lány iránt érzett. Úgy tűnt, mégsem végzett a titkolózással.

A fiúk elindultak a Tábor irányába, ahol a lány még mindig kómában feküdt. Thomas nem tudta elhessegetni az aggodalmát, hogy vajon Newt mit is gondolhat róla. Megnyílt neki, és igazából *kedvelte* is Newtot. Ha a fiú most ellene fordulna, nem tudná kezelni a helyzetet.

- Ha másképp nem megy - mondta Newt megszakítva Thomas töprengését -, majd kizavarunk a Siratókhoz, hogy megszúrjanak, és átváltozz. *Szükségünk van az emlékeidre.*

Thomas gúnyosan elnevette magát, de Newt el se mosolyodott.

A lány látszólag békésen aludt, mintha bármelyik pillanatban felébredhetne. Thomas inkább egy csontvázra számított, olyan valakire, akit nem sok választ el a haláltól. De a lány mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt minden egyes lélegzetvétellel, a bőre pedig egészséges színűnek tűnt.

Az egyik Kóronc, az alacsonyabbik - Thomas már elfelejtette a nevét - épp vizet csepegtetett a lány szájába. Az éjjeliszekrényen egy tányérban és egy tálban még mindig ott aszalódott az aznapi ebéd maradéka - krumplipüré és leves. A Kóroncok láthatóan mindent megtettek, hogy életben és jó egészségben tartsák a lányt.

- Hé, Clint - mondta Newt könnyedén, mintha gyakori vendég lenne arrafelé. - Túléli?

- Igen - válaszolt Clint. - Jól van, bár állandóan beszél álmában. Szerintünk nemsokára magához fog térni.

Ez nyugtalanította Thomast. Valami okból eszébe se jutott, hogy a lány egyszer még felébredhet, rendbe jöhet, és hogy beszélni fog a többiekkel. Nem tudta, miért, de nagyon ideges lett e gondolattól.

- Minden szót felírtatok, amit mondott? - kérdezte Newt.

Clint bólintott.

- A legtöbbször nincs semmi értelme, de persze leírjuk, amit csak lehet.

Newt az éjjeliszekrényen fekvő jegyzettömbre mutatott.

- Mondj egy példát.

- Hát, ugyanazt ismételte, amit akkor mondott, amikor kihúztuk a Dobozból: hogy minden meg fog változni. Meg mindenfélét az Alkotókról, hogy mindennek „véget kell érnie”. Aztán, ööö... - Clint Thomasra nézett, mintha nem szeretné a jelenlétében folytatni.

- Semmi baj, amit én hallok, azt ő is hallhatja - biztosította Newt a Kóroncot.

- Hát, nem értem teljesen, de... - Clint megint Thomasra nézett. - Állandóan az ő nevét ismételi.

Thomas lába alól kiszaladt a talaj. Ez már örökké így lesz? Mindenki állandóan őt fogja emlegetni? Honnan ismeri ezt a lányt?

Egyre ez a kérdés visszhangzott az elméjében - egy soha el nem múló, őrjítő viszketés érzetét keltve a fejében.

- Kösz, Clint - mondta Newt. - Készíts minderről egy jelentést, rendben?

- Meglesz.

A Kóronc mindkettejük felé biccentett, majd elhagyta a szobát.

- Hozz ide egy széket - mondta Newt, és leült az ágy végébe.

Thomas örült, hogy még nem kezdődött meg az ilyenkor szokásos vádaskodás. Elvett egy széket az egyik asztal mellől, és az ágy mellé tette, közel a lány fejéhez. Leült, előrehajolt, és a lány arcát figyelte.

- Beugrik valami? - kérdezte Newt. - Bármí?

Thomas nem válaszolt. Csak nézett, igyekezett áttörni a gáton, amely elválasztotta őt az emlékeitől. Megpróbálta múltjában felkutatni a lányt, visszagondolt arra a néhány röpke pillanatra, amikor kihúzták a Dobozból, és egy időre kinyílt a szeme.

Kék szemének olyan élénk színe volt, amilyen senki másnak, legalábbis azok közül, akikre emlékezett. Megpróbálta elképzelni ezeket a szemeket az alvó lány arcán, gondolatban összeolvasztani a két képmást. Fekete haj, hófehér bőr, telt ajkak... Ahogy nézte, ismét ráébredt, hogy milyen gyönyörű ez a lány.

Mintha futólag felismerte volna, de az érzés olyan volt, mint egy lepke a sötét szobában: láthatatlan, de mindenképp jelen lévő. Az egész csak egy pillanatig tartott, majd beleolvadt a többi emlék közé. De kétségtelenül *érezte* valamit.

- Ismerem - suttogta, miközben hátradőlt a székében. Jólesett végre kimondani.

Newt felállt.

- Micsoda? Ki ő?

- Fogalmam sincs. De valami beugrott, valahonnan ismerem.

Thomas csalódottan megdörzsölte a szemét, zavarta, hogy nem tudja megtalálni a kapcsolatot.

- Akkor gondolkozz tovább. Ne hagyd elillanni az emléket, koncentrálj.

- Azon vagyok, úgyhogy maradj csendben!

Thomas becsukta a szemét, és a gondolatai mélyén kutakodott, a lány arcát keresve a nagy ürességben. Ki lehet ő? Elég ironikus volt a helyzet, hiszen magáról se tudta, hogy kicsoda.

Megint előrehajolt, majd vett egy mély lélegzetet, és megadóan a fejét csóválva Newtra nézett.

- Nem megy...

Teresa.

Thomas a székét felborítva felpattant, majd körbefordult, tekintetével a helyiséget pásztázva. Hallotta...

- Mi van? - kérdezte Newt. - Emlékszel valamire?

Thomas nem figyelt rá, továbbra is zavartan fürkészte a szobát, kereste, honnan jött a hang. Majd újra a lányra nézett.

- Én... - Visszaült és előre hajolt. - Newt, mondtál valamit, mielőtt felálltam?

- Nem.

Persze hogy nem.

- Ó, akkor csak azt hittem, hogy hallottam valamit... nem tudom. Talán csak a fejemben szólalt meg egy hang. Esetleg... nem mondott ő valamit?

- Ő? - kérdezte Newt, és felcsillant a szeme. - Nem. Miért? Mit hallottál?

Thomas alig merte beismerni.

- Azt... azt hiszem, egy nevet. Teresa.

- Teresa? Nem, ezt biztos nem hallottam. Biztos a francos emlékeidből ugrott elő! Ez a neve, Tommy, Teresa. Biztosan.

Thomas furán érezte magát, mintha valami természetfelettit tapasztalt volna.

- Én... esküszöm, hogy *hallottam*. De csak a fejemben. Nem tudom elmagyarázni.

Thomas.

Most megint felugrott, és a lehető legtávolabb húzódott az ágytól, lelökve az asztalról a lámpát, ami egy nagy csörrenés kíséretében darabokra tört. A hang. Egy lány hangja. Suttogó, édes, bizalmas. Hallotta. *Tudta*, hogy hallotta.

- Mi a fene ütött beléd? - kérdezte Newt.

Thomasnak a torkában dobogott a szíve, a fejében érzett minden dobbanást. Háborgott a gyomra.

- Ő az... a fenébe is, *beszél* hozzám. A fejemben! Az előbb kimondta a nevem!

- Micsoda?

- Esküszöm! - Forgott körülötte a világ, a nagy nyomástól majd' összeroppant a feje. - Én... hallom a hangját. A fejemben, vagy valami... nem tudom, nem is hang...

- Tommy, ülj le. *Mi* a francról beszélsz?

- Newt, komolyan mondom. Nem... nem igazi hang... de mégis.

Tóm. Mi vagyunk a legutolsók. Nemsokára mindennek vége.

Véget kell érnie.

A szavak visszhangzottak a fejében, megrezegtetve a dobhártyáját. *Hallotta őket.* De nem úgy tűnt, mintha a szobából és a testén kívülről jönnének. Szó szerint, minden lehetséges értelemben önmagából fakadtak.

Tóm. Ne kezdj itt pánikolni nekem.

A fülére tapasztotta a kezét, és lehunyta a szemét. Ez valami nagyon bizarr dolog. A józan eszével ezt egyszerűen nem tudta elfogadni.

Már halványulnak az emlékeim, Tóm. Nem fogok sok mindenre emlékezni, ha felébredek. Ki tudjuk állni a Próbákat. Véget kell érnie. Engem küldtek, hogy elindítsam a folyamatot.

Thomas nem bírta tovább. Newt kérdéseit figyelmen kívül hagyva az ajtóhoz tántorgott, kitérte, kilépett a folyosóra, és futott. Le a lépcsőn, ki az ajtón, és futott. De a lány nem hagyta abba.

Minden megfog változni, mondta.

Kiáltani akart, futni, amíg csak bírja. Elérte a Keleti Kaput, és keresztülszaladt rajta, ki a Tisztásról. Egy folyosó, majd még egy, csak rohant az Útvészítő mélyébe. Nem érdekelték a szabályok. De a hang elől nem tudott elmenekülni.

Mi voltunk, te meg én, Tóm. Mi tettük ezt velük. Magunkkal.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Thomas addig meg sem állt, amíg a hang végleg el nem csendesedett.

Megijedt, amikor rádöbbsent, hogy már vagy egy órája fut. A falak árnyékai hosszan kelet felé nyúltak, nemsokára itt az éjszaka, lemegy a nap, és bezárulnak a kapuk. Vissza kell érnie. Alig tudatosult benne, hogy gondolkodás nélkül felmérte az irányt és a napszakot; hogy milyen erősek az ösztönei.

Vissza kell érnie.

De nem tudta, képes lesz-e majd újra szembenézni a lánnyal. A hanggal a fejében. A furá dolgokkal, amiket neki mondott.

Aztán megértette, hogy nincs más választása. A valóság elhárítása semmit nem old meg. És bármennyire is kellemetlen - vagy inkább furá - volt az agyába való behatolás, inkább ez, mint még egy randi a Siratókkal.

Sok mindent megtudott magáról a Tisztás felé vezető úton. Megállapította, hogy ösztönösen követi azt az utat, amelyiken a hang elől menekült. Egyszer sem habozott, hol balra, hol jobbra fordult a hosszú folyosókon, érezte az irányt, egyenesen arra tartott, ahonnan jött. Tudta, mit jelent ez.

Minhónak igaza volt. Nemsokára ő lesz a legjobb Futár.

Ráébredt arra is, hogy az erőnléte kitűnő - nem mintha ez nem derült volna már ki az Útvesztőben töltött éjszaka során. Tegnap még majdhogynem a halálán volt, és mindene fájt. És lám, milyen hamar összeszedte magát, szinte erőfeszítés nélkül szalad, hiába van már úton vagy két órája. Nem kellett matekzszeninek lennie hozzá, hogy a sebességéből és az eltelt időből kiszámítsa: mire visszaér a Tisztásra, lefut egy félmaratont.

Csak most tudatosult benne igazán az Útvesztő hatalmas mérete. Sok-sok kilométernyi folyosó, és még a falak is mozognak. Most értette meg, miért olyan nehéz feltérképezni. Eddig kételkedett benne, és azt hitte, csak a Futárok alkalmatlanok a feladatra.

Tovább szaladt, balra és jobbra, egyenesen, tovább és tovább. Mire megérkezett a Tisztás határához, a kapuk záródásáig már csak percek maradtak hátra. Kimerültén, egyenesen a Tuskók felé vette az irányt. Mélyen behatolt az erdőbe, és meg sem állt, amíg el nem ért a délnyugati sarokig. Magányra vágyott.

Amikor már csak a távoli beszélgetések zaját meg a bégetés és rőfögés visszhangjait hallotta, tudta, hogy teljesült a kívánsága. Megtalálta a pontot, ahol a két fal találkozott, és lerogyott pihenni a sarokba. Senki se jött, senki se zargatta. Végül bezárult éjszakára a déli fal, Thomas előredőlt, amíg meg nem szűnt a remegés. Percekkel később, hátával kényelmesen a dús borostyánnak támaszkodva elaludt.

Másnap reggel arra ébredt, hogy valaki gyengéden a vállát rázza.

- Thomas, kelj fel. - Chuck volt az. A kölyök mindig, mindenhol rátalált.

Thomas nyögve előredőlt, és nyújtózott egyet. Valaki az éjszaka folyamán betakarta - biztos a Tisztás-tündér járt arra.

- Hány óra van? - kérdezte.

- Már majdnem lekésted a reggelit. - Chuck megrángatta a karját. - Gyere, kelj fel. Kezdj végre normálisan viselkedni, vagy nagy baj lesz.

Thomas lelki szemei előtt felvillantak az előző nap eseményei, és ettől felkavarodott a gyomra. *Mit fognak csinálni velem?*, gondolta. *Meg azok a szörnyűségek, amiket a lány mondott. Valamit arról, amit mi ketten csináltunk velük. Amit magunkkal tettünk. Mit jelent ez az egész?*

Az is megfordult a fejében, hogy talán megőrült. Lehet, hogy beleroppant a sok stresszbe. Bárhogy legyen is, az biztos, hogy csak ő hallotta a fejében a hangot. Senki nem tud a fura dolgokról, amikről Teresa beszélt, sem arról, amivel megvádolta őt. És azt sem tudja senki - Newtot leszámítva -, hogy már tudja a lány nevét.

És ez így is fog maradni. Már most is elég kényes a helyzete, nem fog még rontani rajta azzal, hogy mindenkinek beszámol a hangokról. Az a bökött Newt az egyetlen „bökkenő”. Valahogy meg kell majd győznie arról, hogy csak valamiféle, a kimerültség okozta hallucináció tréfálta meg, és egy kiadós alvás már mindent megoldott. *Nem vagyok őrrült*, mondta magának Thomas. Biztos nem.

Chuck felvont szemöldökkel nézett rá.

- Bocs - mondta Thomas, és felállt. Megpróbált úgy tenni, mintha mi sem történt volna. - Csak gondolkodtam. Együnk, majd' éhen halok.

- Okéság - mondta Chuck, és hátra vágta Thomast.

Chuck végigfecsegte a Táborig vezető utat. Thomas nem panaszkodott, Chuck szómenését úgy értékelte, hogy messze ez a legnormálisabb dolog az életében.

- Newt talált meg tegnap éjjel, ő utasított mindenkit, hogy hagyjunk aludni. És elmondta, miképp döntött rólad a Tanács, hogy egy nap börtön után csatlakozol a futárképzéshez. Néhány bököttnek ez nem tetszett, néhányan örvendeztek, de legtöbbjüket nem érdekelte az egész cirkusz. Szerintem zseniális. - Chuck levegőt vett, majd folytatta. - Az első este, amikor dicsekedtél, hogy milyen Futár leszel, meg ilyenek, akkor jót nevettem magamban. Azt mondogattam, hogy majd meglátja ez a pancser. Na, most jól megmutattad nekem, nem?

Thomasnak nem volt kedve erről beszélni.

- Csak azt tettem, amit bárki megtett volna. Nem az én hibám, hogy Newt és Minho azt akarja, hogy Futár legyek.

- Na persze. Hagyd ezt a szerény dumát!

Pillanatnyilag a futárság számított legkevésbé Thomasnak. Csak Teresára tudott gondolni, a hangjára a fejében, a szavaira.

- Asszem, eléggé izgulok.

Thomas magára erőltetett egy vigyort, bár most éppen kevésbé lelkesítette a gondolat, hogy kezdés előtt egy napot a Dutyiban töltsön, egyedül.

- Majd meglátjuk, mi lesz a véleményed, ha annyit futottál, hogy kiköpöd a tüdődet. Mindegy, a lényeg, hogy a jó öreg Chuck haverod nagyon büszke rád.

Thomas egy mosollyal nyugtázta barátja lelkesedését.

- Bárcsak te lennél az anyukám! - mormogta. - Szuper lenne minden.

Az anyukám, gondolta. Egy pillanatra elkomorult körülötte a világ. Nem emlékezett a saját anyjára sem. Gyorsan elhessegette magától a gyászos gondolatot.

A konyhában szereztek maguknak gyors harapnivalót, majd helyet foglaltak a benti nagyszatlnál. Az ajtón ki-be járkáló tisztársak megbámulták Thomast. Néhányan odajöttek hozzá gratulálni, de olyan is akadt, aki villámló tekintettel meredt rá. Ennek ellenére úgy tűnt, a többség az ő oldalán áll. Aztán eszébe jutott Gally.

- Figyelj, Chuck - kérdezte, miután végzett az első falat tojással. Megpróbált nyugodtnak tűnni. - Megtalálták már Gallyt?

- Nem. Akartam is mondani, valaki látta őt kiszaladni az Útvesztőbe, miután kiviharzott a gyűlésről. Azóta nyoma veszett.

Thomas elejtette a villáját. Nem tudta pontosan, mit várt, vagy mit remélt, de a hír megdöbbenetette.

- Mi? Komolyan? Kiment az Útvesztőbe?

- Ja. Mindenki tudja, hogy megőrült. Valami bökött még azt is felvetette, hogy biztos megölted, amikor tegnapi kirohantál.

- Nem hiszem el...

Thomas a tányérját bámulta. Nem értette, mi ütött Gallybe.

- Ne aggódj, haver. Senki sem szerette, persze a néhány csicskáját leszámítva. Ők azok, akik vádaskodnak.

Thomas el se hitte, milyen könnyedén beszél minderről Chuck.

- Tudod, a srácnak már valószínűleg annyi. Te meg úgy beszélsz róla, mintha kirándulni ment volna.

Chuck arcán töprengő kifejezés jelent meg.

- Nem hiszem, hogy meghalt volna.

- Micsoda? Akkor meg hol van? Nem Minho és én vagyunk az egyetlenek, akik túléltek odakint egy éjszakát?

- Ezt mondom. Szerintem a haverjai bújtatják valahol idebenn. Gally örült, de nem olyan hülye, mint te, hogy egész éjszakára kinn maradjon az Útvesztőben.

Thomas a fejét rázta.

- Talán épp ezért maradt odakinn. Be akarja bizonyítani, hogy mindent utánam tud csinálni. A srác gyűlöl engem. - Szünetet tartott. - Gyűlölt engem.

- Most már mindegy - vontá meg a vállát Chuck, mintha azon vitatkoznának, mit egyenek. - Ha meghalt, akkor egy idő után majd megtaláljátok. Ha nem, akkor majd megéhezik, és visszajön. Engem nem izgat.

Thomas visszavitte a tányérját.

- Én csak egy normális napot akarok, hogy végre pihenhesek egy kicsit.

- Akkor most teljesül a francos kívánságod - mondta valaki a háta mögötti konyhaajtóból.

Thomas megfordult, és a mosolygó Newttal találta magát szemközt. A vigyor megnyugtatta, úgy érezte, mintha minden gondja hirtelen eltűnt volna.

- Gyere, te francos börtöntöltelék - mondta Newt. - Majd elengedheted magad a Dutyi magányában. Induljunk. Chuck majd visz neked ebédet.

Thomas bólintott, és Newt nyomában elhagyta a konyhát. Egy nyugis nap a börtönben - ez kimondottan jól hangzott. Egy nap, amikor pihenhet.

Valami mégis azt súgta neki, hogy több esélye van arra, hogy Gally meglátogassa egy csokor virággal, mint hogy eseménytelenül teljen a büntetése. Mégiscsak a Tisztáson van.

HARMINCADIK FEJEZET

A Dutyi a Tisztás egy eldugott szegletében, a Tábor és az északi fal között, vadon burjánzó, tüskés bokrok mögött állt. A nagy betonkockának egyetlen apró, rácsos ablaka, meg egy vészjósló, rozsdás fémdarabbal elzárt faajtaja volt. Mintha a sötét középkorból maradt volna itt.

Newt elővette a kulcsait, kinyitotta az ajtót, és intett Thomasnak, hogy menjen be.

- Van benn egy szék meg töménytelen unalom. Érezd jól magad.

Thomas felnyögött, ahogy belépett, és meglátta a berendezést: egy rusnya, szétesőben lévő szék, amelynek az egyik lába nyilvánvalóan rövidebb volt a többinél, valószínűleg szándékosan. Még egy párna sem járt hozzá.

- Jó mulatást! - mondta Newt, majd rázárta az ajtót.

Thomas az új otthona felé fordult. Hallotta, ahogy kattán mögötte a zár. Az ablakban felbukkant Newt idétlenül vigyorgó képe.

- Szép kis jutalom a szabályok megszegéséért. Életet mentettél, de meg kell tanulnod a leckét, Tommy.

- Ja, tudom. *Rend.*

Newt elmosolyodott.

- Nincs veled semmi baj, bökött. De barátság ide vagy oda, a szabályokat be kell tartani, hogy életben maradjunk. Gondolkodj ezen, amíg itt poshadsz a falakat bámulva.

Ezzel elment.

Az első óra elteltével Thomasra rátört az unalom. A második után már a falba akarta verni a fejét. Újabb két órával később már azon gondolkodott, hogy egy meghitt vacsora Gallyvel és a Siratókkal kellemesebb lenne, mint ebben a hülye Dutyiban üldögelni. Járkált egy

kicsit, aztán újra leült, és megpróbálta összeszedni az emlékeit, de hiába erőlködött. Az emlékképek, mielőtt még formát öltöttek volna, már köddé is váltak.

Szerencsére kisvártatva megjelent Chuck az ebéddel, megszabadítva Thomast a gondolataitól.

Az ablakon átnyújtott egy kis vizet és egy adag csirkehúst, majd belefogott szokásos tevékenységébe, vagyis elkezdett lyukat beszélni Thomas hasába.

- Minden kezd visszaállni a régi kerékvágásba - jelentette ki. - A Futárok az Útvesztőben járnak, mindenki dolgozik. Talán mégis túl fogjuk élni. Gallynek nyoma sincs. Newt utasította a Futárokat, hogy azonnal térjenek vissza, ha megtalálják a holttestét. Ja, meg még az, hogy Alby felkelt, és már kijár a Tisztásra. Úgy tűnik, jól van, és Newt is örül, hogy nem kell többé a nagyfőnököt játszania.

Alby említése felkeltette Thomas figyelmét. Újra maga előtt látta az előző nap még vergődő, önmagát fojtogató fiút. Eszébe jutott, hogy senki nem tudja, mit mondott neki Alby, miután Newtot kizavarta a szobából, mielőtt jött volna a roham. Persze abban már nem lehetett biztos, hogy ez továbbra is köztük marad, hiszen Alby már felkelt betegágyából.

Chuck folytatta a fecsegést, most egy merőben új témával.

- Thomas, én teljesen kész vagyok. Fura dolog ez az állandó szomorúság meg a honvágy, de az, hogy fogalmam sincs, milyen is az a hely, ahová visszamennék, az fura, nem? Csak azt tudom, hogy nem akarok itt lenni. Vissza akarok menni a családomhoz. Bármi legyen is ott, bárhonnán szakítottak el. *Emlékezni* akarok.

Thomas egy kissé meglepődött. Még soha nem hallott Chuck szájából ilyen magvas és igaz gondolatokat.

- Tudom, mit érzel - suttopta.

Chuck túl alacsony volt ahhoz, hogy Thomas a szemébe nézhessen, de a következő mondatából Thomas arra következtetett, hogy a fiú tekintete szomorú, talán még könnyes is.

- Az elején sírtam. Minden éjjel.

Ez a vallomás kisöpörte Thomas fejéből az Albyvel kapcsolatos gondolatokat.

- Igen?

- Mint valami pisis kisbaba. Majdnem addig, amíg ide nem értél, aztán, azt hiszem, megszoktam. Ez lett az otthonom, annak ellenére, hogy minden egyes nap csak ki akarok innen szabadulni.

- Én csak egyszer sírtam, mióta megérkeztem. Azután, hogy majdnem széttéptek. Valószínűleg egy érzéketlen, bökött arcú állat vagyok. - Azt, hogy egyszer ő is kiborult, Thomas soha nem ismerte volna el, ha Chuck nem nyílik meg neki.

- Sírtál? - kérdezte Chuck az ablakon keresztül. - Akkor?

- Igen. Amikor az utolsó Sirató is lezuhant a Szikláról, akkor összeomlottam, és úgy bömböltem, hogy belefájdult a torkom és a mellkasom. - Thomas nagyon is emlékezett mindenre. - Egyszerre minden összetört bennem, de utána jobban éreztem magam. Soha ne bánd, hogy sírsz, soha.

- Valahogy *tényleg* jobb lesz tőle, nem? Fura dolog.

A következő pár perc csendben telt. Thomas csodálkozva állapította meg, hogy azt reméli, Chuck még nem készül elmenni.

- Figyelj, Thomas! - kezdte Chuck.

- Igen?

- Szerinted vannak szüleim? *Igazi* szüleim?

Thomas felnevetett, hogy távol tartsa magától a rátörő szomorúságot.

- Persze, hogy vannak, te bökött! Meséljek neked a méhecskékről meg a virágokról? - Thomasnak összeszorult a szíve. Nem emlékezett rá, kitől hallott erről.

- Nem erre gondoltam - mondta Chuck. Hangjában nyoma sem volt a vidámságnak. Halkan, üresen, majdnemhogy motyogva tette hozzá: - A legtöbben, akik átváltak, szörnyű dolgokra emlékeznek, nem is beszélnek róla. Épp ezért kétkeltem, hogy bármi jó várna rám otthon. Szóval szerinted lehetséges, hogy valahol odakinn van egy anyukám és egy apukám, akiknek hiányzóm? Vajon *ők* sírnak éjjelente?

Thomas megrökönyödött, amikor észrevette, hogy a szeme megtelt könnyekkel. Olyan zavaros volt itt az élet, eddig még bele se gondolt, hogy a tisztársak mind igazi emberek, akiknek valahol családjuk is van, és akik mind hiányoznak valakinek. Milyen furcsa, hogy még magával kapcsolatban sem gondolt erre soha. Csak arra, hogy mit jelent ez az egész, hogy kik küldték őket ide, és hogy milyen módon fognak megszökni.

Az, amit most Chuck iránt érzett, olyan dühöt váltott ki belőle, hogy ölni tudott volna. A srácnak az iskolában lenne a helye, vagy otthon a szomszéd gyerekekkel kéne játszania. Megérdemelné, hogy hazamenjen a szerető családjához, amely biztos nagyon aggódik érte. Az

anyukájához, aki naponta zuhanyozni küldi, az apukájához, aki mindig segít neki leckét írni.

Thomas gyűlölte azokat, akik elvették ezt az ártatlan, szerencsétlen fiút a családjától. Tiszta szívből gyűlölte őket. Azt akarta, hogy mind megdögöljenek, lehetőleg hosszas szenvedés után. Azt akarta, hogy Chuck boldog legyen.

De a boldogságot kiszakították az életükből. Ahogy a *szeretetet* is.

- Figyelj rám, Chuck - kezdte Thomas, majd várt egy kicsit, hogy lenyugodjon. Félt, hogy elcsuklik a hangja. - Biztosan vannak szüleid, tudom. Szörnyen hangzik, de az anyukád egész biztosan a szobádban ül, és a párnádat szorongatja, és csak néz ki abba a világba, ami tőle elvett téged. És igen, biztosan sír is. A szeme tiszta vörös, folyik az orra. Csak sír és zokog, majd' megszakad a szíve.

Chuck nem válaszolt, de mintha Thomas halk szípigást hallott volna odakintről.

- Ne add fel, Chuck. Megtaláljuk a megoldást, és ki fogunk jutni innen. Most már Futár vagyok, és az életemre esküszöm, hogy visszajuttatlak a szobádba, és felszárítom az anyukád könnyeit.

Thomas komolyan gondolta, amit mondott. Érezte a szívében.

- Remélem igazad lesz - mondta Chuck remegő hangon. Feltartott hüvelykujjával jelezte, hogy minden rendben, majd elsétált.

Thomas újra felállt, és elkezdett fel-alá járkálni az apró helyiségben. Égett benne az elhatározás, hogy megtartsa ígéretét.

- Esküszöm, Chuck - suttogta a sötétben. - Esküszöm, hogy haza viszlek.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Nem sokkal azután, hogy Thomas meghallotta a bezáródó kapuk morajlását, a súrlódó kövek csikorgását, meglepő módon Alby bukkan fel, hogy kiengedje. Csörgött a kulcs, csilingelt a zár, majd kitérült a cella ajtaja.

- Élsz még, bökött? - kérdezte Alby.

Sokkal jobban festett, mint előző nap, és Thomas nem tudta megállni, hogy ne bámulja. A bőre egészséges színű volt, vérekes szeme kitisztult. Úgy tűnt, mintha egy nap alatt felszedett volna úgy öt kilót.

Alby észrevette, hogy Thomas őt bámulja.

- Bök meg, mit nézel?

Thomas megrázta a fejét, mintha önkívületi állapotból próbálna feleszmélni. Azon kattogott az agya, hogy mire emlékezhet Alby, mit tudhat, mit fog mondani.

- Mi...? Semmit. Csak örület, hogy milyen gyorsan rendbejöttéi. Most már jól vagy?

Alby megfeszítette a jobb bicepszét.

- Soha jobban. Te meg gyere már ki.

Thomas így is tett. Remélte, hogy nem csak a szeme káprázik.

Alby becsukta és bezárta mögötte az ajtót, majd Thomas szemébe nézett.

- Igazából hazudtam. Úgy érzem magam, mint egy darab plotty, ami kétszer is átment egy Sirató belein.

- Úgy is néztél ki tegnap. - Thomas remélte, hogy Alby szúrós tekintete csak vicc volt. - De ma mintha kicseréltek volna, tényleg.

Alby zsebre dugta a kulcsokat, és a Dutyi ajtajának támaszkodott.

- Na, szóval, jót beszélgettünk tegnap, nem?

Thomasnak a torkában dobogott a szíve. Nem tudta, mire számíton.

- Ööö... igen, emlékszem.

- Tudom, mit láttam, Zöldfül. Még ha lassan halványul is, soha nem fogom elfelejteni. Szörnyű volt. Megpróbáltam elmondani, de valami

majdnem megfojtott, most meg a képek egymás után halványulnak el, mintha ugyanez a rejtélyes valami nem szeretné, hogy emlékezzek.

Az előző nap látottak villantak fel Thomas emlékezetében, az, ahogy Alby rúgkapált, és önmagát fojtogatta. Ha nem látta volna a saját szemével, el se hiszi. Ugyan tartott a választól, mégis feltette az elkerülhetetlen kérdést.

- Mi volt velem? Azt mondtad, láttál. Mit csináltam?

Alby egy ideig meredten az ürességbe bámult, majd válaszolt.

- Te a... az Alkotókkal voltál, őket segítetted. De nem ez rázott meg annyira.

Thomas úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. *Segítette őket?* Nem tudta, hogyan kérdezzen rá, mit is jelent ez pontosan.

Alby folytatta.

- Remélem, az Átváltozás nem igazi emlékeket ad vissza, csak valami hazugságot. Néhányan ezt gondolják, én csak remélni tudom. Ha olyan a világ, amilyennek láttam...

Itt megállt, vészjósló csendet hagyva maga után.

Thomas összezavarodott, de nem tágitott.

- Meg tudod mondani, mit láttál, mit csináltam?

Alby megrázta a fejét.

- Nem, semmiképp. Nem kockáztatom meg még egyszer, hogy megfulladjak. Talán az emlékezetkiesés mellett máshogy is be tudnak jutni az agyunkba.

- Hát, ha gonosz vagyok, akkor inkább tarts bezárva.

Thomas csak félig-meddig viccelt.

- Zöldfül, te nem vagy gonosz. Bökött igen, fafejű igen, de gonosz, az nem. - Alby szigorú arca mintha kissé felderült volna. - Amit csináltál, hogy kockára tessed az életed, hogy megments engem és Minhót, az nem gonosz, legalábbis szerintem nem. Nem. Csak azt hiszem, valami büzlik az Ellenszer meg az Átváltozás kapcsán. Nagyon remélem, mindkettőnk érdekében.

Thomas annyira megkönnyebbült, hogy Alby nem tartja gonosznak, hogy már csak a felét hallotta annak, amit az idősebb fiú utána mondott.

- Milyen rosszak voltak? Mármint az emlékeid?

- Emlékeztem arra, ahogy felnőttem, ahol laktam meg ilyesmik. És ha most itt megjelenne maga az Isten, és azt mondaná, hogy hazamehetek... - Alby a földet bámulta, és megint megrázta a fejét. - Ha igaz volt, Zöldfül, akkor esküszöm, előbb költözöm be a Siratókhoz, minthogy hazamenjek.

Thomast meglepte, hogy ennyire rossz a helyzet, és sajnálta, hogy Alby nem megy bele a részletekbe, nem mond semmi konkrétat. De tudta, hogy a fojtogatás emléke még elevenen él a fiúban, és hogy nem tudná eltántorítani döntésétől.

- Hát, Alby, talán nem is igaz. Lehet az Ellenszer valami tudatmódosító drog, amitől csak hallucinálsz.

Thomas csak találgatott.

Alby egy pillanatig gondolkozott.

- Egy drog... hallucináció... - Majd megrázta a fejét. - Nem hiszem. Egy próbát megért.

- De még így is ki kell jutnunk erről a helyről.

- Igen, koszi, Zöldfül - mondta Alby maró szarkazmussal. - Nem tudom, mihez kezdenénk az ötleteid nélkül.

A fiú megeresztett még egy félmosolyt.

Alby hirtelen hangulatváltása Thomast is kizökkentette a komorságából.

- Ne szólíts többé Zöldfülnek, az már a lány.

- Rendben, Zöldfül. - Alby felsóhajtott, jelezve a beszélgetés végét. - Keríts magadnak valami vacsorát, a rettenetes *egynapos* börtönbüntetésednek immár vége.

- Egy is elég volt.

Bár még válaszokat szeretett volna kapni, Thomas készen állt arra, hogy végre otthagyja a Dutyit. Meg farkaséhes is volt. Albyre mosolygott, majd a konyha és a vacsora felé vette az irányt.

A vacsora menyei volt.

Serpenyő tudta, hogy Thomas csak később fog beesni, ezért hagyott neki egy kevés sült marhát és krumplit, meg egy üzenetet, hogy a sütiket a szekrényben találja. Úgy tűnt, a szakács komolyan gondolta, amit a gyűlésen mondott, és valóban teljes mellszélességgel kiáll Thomas mellett, és mindenben támogatni fogja. Evés közben Minho csatlakozott hozzá, és megkezdte a felkészítést az első futárgyakornokként töltött napjára, adott neki pár tanácsot, meg mondott pár érdekes tény és adatot, hogy legyen min gondolkodnia lefekvés előtt.

Amikor végeztek, Thomas visszatért az erdő távoli sarkába, a Tuskók közé, oda, ahol a múltkor éjszakázott. A Chuckkal folytatott beszélgetés járt a fejében, arra gondolt, milyen jó érzés lehet, ha az embernek vannak szülei, akik jó éjszakát kívánnak neki.

Pár fiú csellengett a Tisztáson, de amúgy mindenütt csend honolt, mintha mindenki csak azzal törődött volna, hogy minél hamarabb elaludjon, hogy a lehető leghamarabb érjen véget a nap. Thomast ez nem zavarta, pont erre volt szüksége.

A takarók még mindig ott heverték, ahol a reggeli ébredése után maradtak. Thomas magához vette őket, kényelmesen elhelyezkedett a sarokban a puha borostyánok között. Mély levegőt vett, hogy lenyugodjon, és az orrát megtöltötték az erdő illatai. A levegő kristálytisztának tűnt. Belegondolt, mi lehet itt az időjárással. Sose esett, sose havazott, sose volt se túl meleg, se túl hideg. Attól eltekintve, hogy a családjuktól és a barátaiktól elszakítva éltek egy szörnyekkel teli Útvesztő kellős közepén, a hely akár egy paradicsom is lehetett volna.

Egyszerűen túl tökéletes volt minden. Ezt Thomas tisztán látta, csak éppen magyarázattal nem tudott szolgálni a dologra.

Gondolatai Minhónak a vacsora közben megtartott beszámolója felé terelődtek. A fiú elmagyarázta, nagyjából mekkora az Útvesztő. Thomas hitt neki, hiszen ő maga is látta a hely méreteit, amikor lenézett a Szikláról. De nem tudta elképzelni, hogyan lehetséges ilyen hatalmas valamit építeni. Minden irányba több kilométernyi kiterjedésű volt a hely. A Futároknak szinte ember-feletti képességekkel kellett rendelkezniük, hogy elvégezzék a feladatukat.

De még *sose* bukkantak rá a kijáratra. Mindennek - különösen a mindent átható reménytelenség - ellenére, még mindig nem adták fel.

Vacsora közben Minho elmesélt neki egy régi történetet - egy fura sztorit, amire korábról emlékezett - egy nőről, aki egy labirintus csapdájába került. Úgy menekült meg, hogy sose emelte fel a jobb kezét a falról, menet közben mindig a falakat simította vele. Így arra kényszerült, hogy az elágazásoknál mindig jobbra forduljon, és a fizika és a geometria egyszerű törvényei alapján egy idő után ki is jutott. Volt benne logika.

De nem itt. Itt minden út a Tisztásra vezetett vissza. *Valami* elkerülte a figyelmüket.

Holnap elkezdődik a kiképzés, gondolta. Holnaptól fogva ő is a hiányzó részlet keresésében fog segédkezni. Thomas elhatározta magát. Fenébe a furcsaságokkal, fenébe a rossz dolgokkal. Fenébe mindennel. Addig nem adja fel, amíg meg nem fejtette a rejtélyt, és haza nem talál.

Holnap. Ez a szó lebegett a szeme előtt, amíg el nem nyomta az álmot.

HARMINCKETTIK FEJEZET

Minho még napfelkelte előtt felébresztette Thomast, a zseblámpájával mutatva az utat a Táborig. Thomas könnyedén túltette magát a reggeli kábulaton, és izgatottan várta a kiképzést. Előbújt a takarója alól, és lelkesen követte tanárát a földön alvó tisztársai között lépdelve, akik a horkoláson kívül más életjelet nem adtak magukról. A Tisztást megvilágították a hajnal első sugarai, mindent sötétkék árnyékok borítottak. Thomas még sose látta ennyire békésnek ezt a helyet. A Vérháznál egy kakas kukorékolt.

Végül a Tábor egyik hátsó sarkánál Minho elővett egy kulcsot, mely egy kis raktárépület ütött-kopott ajtaját nyitotta. Thomas beleborzongott az izgalomba, alig várta, hogy lássa, mi várja odabenn. Köteleket és láncokat pillantott meg Minho lámpája fényénél, ami egy idő után megállapodott egy nagy, futócipőkkel teli dobozon. Thomas majdnem elnevette magát, annyira hétköznapinak tűnt a helyzet.

- Igen, ez az első számú ellátmány, amit kapunk - jelentette ki Minho. - Legalábbis a mi szemszögünkéből. Hébe-hóba felküldenek egy dobozt. Ha rossz cipőink lennének, a lábunk már rég tropára ment volna. - Lehajolt, és beletúrt a dobozba. - Mekkora a lábad?

- A lábam? - hökkent meg Thomas egy pillanatra. - Nem-nem tudom. - Fura volt, hogy mire emlékszik, és mire nem. Levette a cipőt, amit az érkezése óta viselt a lábán, és belenézett. - Negyvenötös.

- Ejha, bökött, te aztán nagy lábon élsz! - Minho felállt, kezében egy pár pofás, ezüstös színű cipővel. - De úgy tűnik, van neked való. Ebben aztán csónakázni is lehet.

- Jól néz ki - mondta Thomas átvéve a cipőt, majd kiment, és leült a fűre, hogy felpróbálja. Minho még összeszedett ezt-azt, és csatlakozott hozzá.

- Csak a Futárok és az Előljárók kapnak ilyet - mondta Minho. Mielőtt Thomas felnézhetett volna, egy műanyag karóra hullott az

ölébe. Az egyszerű, fekete óra digitális számlapján megcsillant a fény. - Vedd fel, és soha ne is vedd le. Az életed múlhat rajta.

Thomas örült az új szerzeményének. Bár a nap és az árnyékok jó iránymutatásként szolgáltak azzal kapcsolatban, hogy mennyi is lehet az idő, egy Futárnak azért ezt pontosabban kellett tudnia. Felcsatolta az órát, és belebújt a cipőbe.

Minho folytatta az eligazítást.

- Itt egy hátizsák, pár kulacs, egy doboz az ebédnek, néhány rövidnadrág, meg trikó, meg ezek. Megbökte Thomast, aki felnézett. Minho két fényes, fehér, szűknek látszó alsónadrágot tartott a kezében. - Ezeket a kicsikéket hívjuk futóbugyinak. Elég kellemesen... kényelmesek.

- Kényelmesek?

- Igen, tudod, a...

- Igen, megvan. - Thomas átvette az alsónadrágokat meg a többi cuccot. - Ti aztán mindenre gondoltok, ugye?

- Ha évekig minden napot futkosással töltesz, akkor egy idő után rájössz, mire van szükséged, és kérni fogod.

Elkezdte telepakolni a saját hátizsákját.

Thomas meglepődött.

- Kérni? Tudtok dolgokat igényelni? Az ellátmányt, amit kaptok? - *Miért segítenének azok, akik ide küldtek minket?*

- Persze hogy tudunk. Csak benn hagyunk egy papírt a Dobozban, és már megy is. Ez nem jelenti azt, hogy mindent meg is kapunk az Alkotóktól. Néha igen, néha nem.

- Kértetek már térképet?

Minho felkacagott.

- Igen, megpróbáltuk. Tévét is kértünk, azt se küldtek. Ezek a bököttek nem akarják, hogy lássuk, milyen szép odakinn az élet.

Thomas kételkedett az otthoni idill létezésében. Milyen világban hagynák, hogy gyerekek így éljenek? A gondolat meglepte, mintha valami valós emlék lenne a forrása, egy villanás a gondolatai sötéttségében. De már el is tűnt. Megrázta a fejét, bekötötte a cipőfűzőjét, felállt és körbekocogott, meg felugrált, hogy érezze, milyen az új szerzeménye.

- Jónak tűnik. Azt hiszem, mehetünk.

Minho még mindig a táskáját igazgatta. Méltatlankodva nézett Thomasra.

- Úgy nézel ki, mint valami hibbant balerina, ahogy itt szökellgetsz. Sok szerencsét odakinn, reggeli, ebéd és fegyverek nélkül.

Thomas leállt. Megborzongott.

- Fegyverek?

- Fegyverek. - Minho felállt, és visszament a raktárba. - Gyere, megmutatom.

Thomas követte a fiút a szobába, és végignézte, ahogy az arrébb rak pár dobozt a fal mellől. Egy csapóajtó került elő, amit Minho felnyitott. Alatta falépcső vezetett lefelé a sötétbe.

- Lenn tartjuk őket a pincében, hogy a Gally-félék ne féljenek hozzájuk. Gyere.

Minho ment előre. Amint lefelé haladtak, súlyuk alatt nyikorgott a tucatnyi lépcsőfok. A hideg levegő kellemes volt, még az átható por- és penészszag ellenére is. Thomas az orráig se látott odabenn, amíg Minho egy madzag meghúzásával fel nem kapcsolta a lámpát.

A szoba nagyobb volt, mint amire Thomas számított, legalább harminc négyzetméter. A falakon polcok sorakoztak, de állt itt pár méretes faasztal is. Mindent ijesztő kacatok borítottak: cölöpök, tüskék, olyan fémháló, amit a tyúkólak építéséhez használnak, szögesdrótok, fűrészek, kések és kardok. Az egyik falat az íjászatnak szentelték, és teleaggatták íjakkal, húrokkal és nyílvevőkkel. A látványuk felidézte Thomasban azt az emléket, amikor Alby egy nyíllal Ben arcába lőtt.

- Hú - mormolta Thomas, a hangja tompán szólt a zárt térben.

Először nyugtalanította, hogy ennyi fegyverrel rendelkeznek, de aztán megnyugodott, látván, hogy a legtöbbjüket vastag porréteg lepi be.

- A legtöbbet nem használjuk - mondta Minho. - De sose lehet tudni. Általában csak pár éles kést hordunk magunknál.

A sarokban elhelyezett természetes faláda felé biccentett, melynek nyitott teteje a falhoz támaszkodott. A láda tele volt különböző méretű és formájú késekkel.

Thomas remélte, hogy a szoba létezése titok a legtöbb tisztársa előtt.

- Elég veszélyesnek tűnik ezt a sok mindent itt tárolni - mondta. - Mi lett volna, ha Ben lejutott volna ide, mielőtt bekattant és rám támadt?

Minho elővette a zsebéből a kulcsait, és megcsörgette őket.

- Csak néhány szerencsés rendelkezik ezekkel.

- Akkor is...

- Hagyd már a rinyálást, és válassz ki néhányat, lehetőleg élesek. Aztán megyünk reggelizni, meg ebédet csomagolni. Be akarok nézni a Térképszobába, mielőtt elindulunk.

Thomas ennek hallatán fellelkesült. Már azóta érdekelte az alacsony betonépület, hogy az első Futárt látta bemenni azon a baljós ajtón. Kiválasztott egy rövid, ezüstös, gumimarkolatú tört, majd egy másikat, amelynek hosszú, fekete pengéje volt. Kicsit lelohadt a lelkesedése. Tudta jól, mi él odakint, de nem akart belegondolni, minek kellenek az Útvesztőbe fegyverek.

Fél óra múlva jóllakottan és felszerelve álltak a Térképszoba fémajtaja előtt. Thomas alig várta, hogy benn legyen. A hajnal már teljes erővel ragyogott, és a tisztársak is elkezdtek mozgolódni, és a napra készülni. Szalonna illata lengte be az udvart, Serpenyő és az emberei megpróbálták lépést tartani az éhes szájak tucatjaival.

Minho kinyitotta a zárat, kattanásig forgatta a zárókereket, majd kitérta a kaput. A nehéz fémlap egy tiltakozó nyekergés kíséretében elmozdult.

- Csak utánad - mondta Minho, és játékosan meghajolt.

Thomas szó nélkül belépett. Jeges félelméhez erős kíváncsiság társult. Emlékeztetnie kellett magát arra, hogy néha levegőt is vegyen.

A sötét szobában jellegzetes, nedves szag terjengett, Thomas a szájában érezte a fémest ízt. Beugrott neki egy emlék arról, amikor kisgyerekként pénzürméket szopogatott.

Minho felkattintott pár kapcsolót, amire több sornyi neoncső kezdett villogni, majd amikor már teljes erővel világítottak, a fényük betöltötte a helyiséget.

Thomast meglepte az egyszerűség, amit látott. A keresztben nagyjából hatméteres szoba csupasz falait semmi sem díszítette. Egy faasztal állt a szoba kellős közepén, körülötte nyolc szék. Gondosan elrendezett papírhalmok és ceruzák heverték az asztalon, egyenlően elosztva a székek előtt. Ezekon kívül még nyolc, gondosan lezárt láda tartozott a szoba berendezéséhez - minden falnál kettő -, pont olyanok, mint amiben a késeket tartják.

- Üdv a Térképszobában - mondta Minho. - Ennél szívderítőbb hely nincs is a világon!

Thomas egy kicsit csalódott volt, többre számított. Vett egy mély levegőt.

- Kár, hogy olyan a szaga, mint egy elhagyott rézbányának.
- Én szeretem. - Minho kihúzott két széket, és leült az egyikre.
- Ül le, pár képet az agyadba akarok vésni, mielőtt kimegyünk.

Thomas leült, közben Minho papírt és ceruzát fogott, és elkezdett rajzolni. Thomas közelebb hajolt, hogy jobban lásson. Minho egy nagy négyzetet rajzolt, ami betérítette majdnem az egész lapot, majd kisebb, egyforma nagyságú négyzetekkel töltötte azt meg, háromszor hárommal. Amőbázni lehetett volna a papíron. A középső négyzetre felírta, hogy TISZTÁS, ezután beszámozta a külső négyzeteket egytől nyolcig, a bal felső sarokból indulva, az óramutató járásával megegyező irányban. Még pár vonás, és készen is volt.

- Ezek a Kapuk - mondta Minho. - Azokat, amelyek a Tisztásra nyílnak, már ismered. Még van rajtuk kívül négy az Útvesztőben, amelyek az Egyes, a Hármas, az Ötös és a Hetes Zónába nyílnak. Mindig ugyanott vannak, de a hozzájuk vezető út minden éjszaka más és más.

Befejezte a rajzot, és Thomas elé csúsztatta a papírt.

Thomas a kezébe vette. Teljesen lekötötte a figyelmét az Útvesztő rendezettsége. Miközben tanulmányozta, Minho így folytatta:

- Szóval van a Tisztás, amit nyolc Zóna vesz körül. Mindegyik négyzet egy külön egység, egyiket se sikerült még megfejtenünk az elmúlt két évben, mióta itt szórakozunk. Az egyetlen kijáratra emlékeztető dolog, amit találtunk, az a Szikla, de a célnak az se felel meg, hacsak nem akarsz a halálba zuhanni. - Minho a térképre mutatott.

- A falak összevissza mozognak esténként, ugyanakkor, amikor bezárulnak a kapuk. Legalábbis ezt gondoljuk, mert még soha nem hallottuk őket más időpontban mozogni.

Thomas felnézett, és megjegyezte:

- Én semmiféle mozgást nem láttam, amikor kinn ragadtam.
- A kapuk közelében lévő főfolyosók sose mozognak, csak azok, amelyek kijebb helyezkednek el.
- Aha!

Thomas visszatért a rajzhoz. Megpróbálta elképzelni az Útvesztőt és a falakat.

- Mindig legalább nyolc Futárunk van, beleértve az Előljárót. Minden zónához egy. Beletelik egy egész napba, amíg feltérképezzük a saját zónánkat, reménykedve abban, hogy találunk egy kijáratot, aztán visszajövünk, és mindent lerajzolunk egy külön lapra. Mindennap újat

kezdünk. - Minho a ládákra pillantott. - Ezért vannak ezek mind tele térképekkel.

Thomasban felmerült egy nyomasztó, sőt ijesztő gondolat.

- Én... valaki helyére jövök? Valaki meghalt?

Minho megrázta a fejét.

- Nem, téged csak kiképzünk. Valakire biztos ráfér a pihenés. Ne aggódj, már jó ideje nem vesztettünk el egyetlen Futárt sem.

Ez az utolsó mondat valami okból aggasztotta Thomast, de remélte, hogy ez nem ült ki az arcára. A Hármás Zónára mutatott.

- Szóval... egy egész napba beletelik, amíg végigfutunk ezeken a pici négyzeteken?

- Vicces, mi? - Minho felállt, odalépett a mögötte lévő ládához, letérdelt, felnyitotta, és a tetejét a falnak támasztotta. - Gyere ide.

Thomas felpattant. Áthajolt Minho válla fölött, és lenézett. A láda akkora volt, hogy négy kupac térkép is belefért, és mind a négy papírhalm már a pereméig ért. Első pillantásra az összes térkép nagyon hasonlónak tűnt: egy négyzet alakú útvesztő vázlata, amely majdnem az egész lapot beteríti. A jobb felső sarokban a *Nyolcas Zóna* felirat állt, utána egy név, *Hank*, majd végül, hogy *Nap*, amit egy szám követett. Az utolsón a 749-es volt olvasható.

Minho még nem fejezte be.

- Már az elején rájöttünk, hogy a falak mozognak, és azóta nyomon követjük őket. Úgy véljük, ha napról napra, hétről hétre összehasonlítjuk a helyzetüket, akkor találni fogunk valami rendszert. És találtunk is, az útvesztők úgy havonta ismétlődnek. Ennek ellenére olyat még nem láttunk, hogy bármelyikből is kiút nyílna. Soha nem találtuk meg a kijáratot.

- Két éve keresgéltek - mondta Thomas. - És még sosem keseredtetek el annyira, hogy kinn maradjatok egy estére, és megnézzétek, hátha kinyílik valami, amikor a falak mozognak?

Minho dühösen felnézett.

- Ez tényleg nem volt szép!

- Micsoda? - Thomas meglepődött, nem gondolt ő semmi rosszra.

- Két éve éjt nappallá téve keressük a kiutat, te meg azt kérdezed, hogy túl gyávák vagyunk-e ahhoz, hogy estére kint maradjunk? Páran megpróbálták az elején, mind meghaltak. Kint akarsz tölteni még egy estét? Szerinted most is megúsznád?

Thomas elvörösödött a szégyentől.

- Nem, elnézést.

Úgy érezte magát, mint egy darab plotty. Mindenképp egyetértett: inkább jönne esténként haza egyben, mint hogy még egyszer a Siratókkal csatázzon. Beleborzongott a gondolatba.

- Hát, igen. - Minho tekintete visszatért a Térképekhez. Thomas fellélegzett. - Az élet nem könnyű a Tisztáson, de legalább biztonságos. Van étel, és védve vagyunk a Siratóktól. Nem várhatjuk el, hogy egy Futár megkockáztassa a kint éjszakázást. Legalábbis még nem. Talán akkor, ha kiolvasunk a rendszerből egy lehetséges - legalább átmeneti - kijáratot.

- Közel jártok hozzá? Haladtok?

Minho vállat vont.

- Nem tudom. Elég nyomasztó a helyzet, de nem tudunk mit tenni. Nem kockáztathatjuk meg, hogy valamikor valahol felbukkan egy kijárat, és mi nem vagyunk ott. Nem adhatjuk fel. Soha.

Thomas bólintott. Tetszett neki Minho hozzáállása. Akármennyire rossz is a helyzet, a beletörődés csak ronthat rajta.

Minho kivett pár lapot a ládából, az utóbbi pár nap térképeit. Átlapozta őket, s közben magyarázott.

- Ahogy már mondtam, összevetünk minden napot, hetet és hónapot. Minden Futár a saját zónáját ábrázoló térképekért felel. Be kell vallanom, még semmit sem találtunk. Sőt azt se tudjuk, mit keresünk. Elég ramaty ügy. Nagyon is az.

- De nem adhatjuk fel - mondta Thomas, megismételve Minho szavait. Gondolkodás nélkül többes számban beszélt. Rájött, hogy már tényleg idevalónak érzi magát.

- Pontosan, tesó. Nem adhatjuk fel. - Minho óvatosan visszahelyezte a papírokat, lezárta a láda tetejét, és felállt. - Most meg sietnünk kell, elég sok időt elszúrtunk idebenn. Az első pár napon engem fogsz követni. Készen állsz?

Thomason úrrá lett a lámpaláz, a gyomra kis labdává zsugorodott. Eljutott idáig. Ez most tényleg megtörténik, nem csak beszélnek róla.

- Aha... igen.

- Semmi aha. Készen állsz vagy sem? Thomas mélyen Minho szemébe nézett.

- Készen állok.

- Akkor fussunk.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

A Nyugati Kapun keresztüljutottak be a Nyolcadik Zónába, majd elindultak a folyosókon. Thomas Minho mellett futott, nem is figyelte, hogy merre kanyarodnak, csak szaladt. A kora reggeli fény olyan éles volt, hogy minden sokkal tisztábban és élesebben látszódott, a borostyán, a repedések, a földet borító kőlapok. Bár a napnak még volt pár órája, hogy feljusson az égbolt tetejére, elegendő fényt sugárzott ahhoz, hogy jól lássanak. Thomas, ameny-nyire csak tudott, lépést tartott Minhóval, bár néhányszor neki kellett iramodnia, nehogy lemaradjon.

Egy idő után megérkeztek egy szögletes nyíláshoz, amely egy északi falba volt vágva. Úgy nézett ki, mint egy ajtó nélküli kapu. Minho megállás nélkül keresztülszaladt rajta.

- Ez vezet a Nyolcas Zónából, a bal középső négyzetből az Egyes Zónába, ami meg a bal felső. Ahogy az előbb is mondtam, ez mindig ugyanott van, de az ide vezető út változik, ahogy a falak átrendeződnek.

Thomas követte Minhót. Meglepte, hogy máris milyen nehezen lélegzik. Remélte, hogy ez csak az idegességtől van, és nemsokára újra ereje teljében lesz.

Egy jobbról nyíló hosszú folyosón futottak, elhaladva több, bal felé vezető járat mellett. Amikor elértek a végéhez, Minho gyaloglásra váltott, és a táskájából előhúzott egy ceruzát meg egy jegyzettömböt. Leírt valamit, majd vissza is rakta őket. Egy pillanatra se állt meg. Thomast érdekelte, mit írhatott le, de Minho még a kérdés feltevése előtt megadta a választ.

- Főként az emlékezetemre hagyatkozom - lihegte az Elöljáró, a hangján végre hallatszott a fáradtság. - De úgy minden ötödik kanyarnál feljegyzek valamit, ami később a segítségemre lehet. Csak olyasmit, ami más, mint tegnap. Aztán a tegnapi térkép alapján rajzolom meg a mait. Pofonegyszerű.

Így elmondva tényleg egyszerűnek tűnt.

Kis idő múltán egy elágazáshoz értek. Három lehetséges irányba mehettek tovább, de Minho gondolkodás nélkül jobbra indult. Kanyarodás közben Minho elővette a kését, és anélkül, hogy kizökkent volna tempójából, levágott egy indát, amit maga mögé hajított.

- Kenyérmorzsák? - kérdezte Thomas.

Beugrott neki egy régi mese. Már szinte meg se lepték a véletlenszerűen előbukkanó emlékfoslányok.

- Kenyérmorzsák - válaszolt Minho. - Én vagyok Jancsi, te meg Juliska.

Tovább haladtak az Útvesztőben, hol balra, hol jobbra fordulva. Minho minden kanyar után levágott és elejtett egy újabb indát. Thomas lenyűgözve figyelte, a fiú le sem lassított, úgy ment neki mindez.

- Rendben - mondta az Elöljáró, aki most már erősen zihált.

- Te jössz.

- Mi? - Thomas nem számított rá, hogy a futáson és megfigyelésen kívül bármi más tennivalója lesz.

- Vágj le most egy indát. Bele kell jönnöd, hogy kanyarodás közben csináld. Visszafelé felvesszük vagy félrerúgjuk őket.

Thomas elégedett mosollyal nyugtázta, hogy végre van valami dolga, és egyre ügyesebben és ügyesebben végezte el a műveletet. Eleinte még fel kellett gyorsítania a suhintás után, egyszer meg is vágta az ujját, de a tizedik próbálkozásnál már majdnem olyan ügyesen bánt a késsel, mint a mestere.

Még egy ideig futottak. Thomas a megérzéseire hagyatkozva úgy négy kilométerre saccolta a megtett utat. Egyszer csak Minho lelassított, majd megállt.

- Pihenő.

Letette a táskáját, elővett belőle egy almát és a kulacsát.

Thomasnak nem kellett kétszer mondani. Csak úgy döntötte magába a vizet, hagyta, hogy száraz torkát felfrissítse a hűvös folyadék.

- Csak lassan, te gödény - mondta Minho. - Hagyjál későbbre is.

Thomas abbahagyta az ivást, és elégedetten nagy levegőt vett, majd böffentett egy nagyot. Beleharapott az almájába. Egészen felfrissült. Valami oknál fogva ismét eszébe jutott az a nap, amikor Alby és Minho elment megnézni a halott Siratót, és minden plottyá vált.

- Sose mondtad el, aznap mi történt pontosan Albyvel, hogy mitől került olyan gyalázatos állapotba. A Sirató nyilván felébredt, de mi történt?

Minho ekkorra már fel is kapta a hátizsákját, és indulásra készen állt.

- Hát, az a francos dög nem volt halott. Alby hülye módon megbökte a lábával, az meg életre kelt, tüskéstül mindenestül, és elgázolta. Valami nem stimmelt vele, nem a szokásos módon támadt. Inkább úgy tűnt, mintha menekülni próbálna, és Alby csak az útjában van.

- Szóval elfutott előletek? - csodálkozott Thomas. Az eddigi tapasztalatai alapján nehezen tudta ezt elképzelni.

Minho megvonta a vállát.

- Igen, asszem. Talán fel kellett töltődnie, vagy valami ilyesmi. Fogalmam sincs.

- De mi lehetett a baja? Láttál rajta sérülést vagy bármi hasonlót?

Thomas nem tudta, milyen válaszra vár, de biztos volt benne, hogy valamit mindenképp lehet tanulni az esetből.

Minho egy ideig gondolkozott.

- Nem, a bökött dög halottnak tűnt, mint egy viaszszobor. Aztán bumm, újra életre kelt.

Thomas agya teljes fordulatszámra pörgött. Próbált valahova kilyukadni, de azt se tudta, hol kezdje, merre induljon.

- Csak azon rágódom, hova mehetett. Általában hova mennek, nem tudod? - Egy pillanatra elhallgatott. - Arra már gondoltatok, hogy követni kéne őket?

- Te öngyilkos akarsz lenni? Gyere, mennünk kell. - Ezzel Minho neki is iramodott.

Mialatt szorosan követte, Thomas azt próbálta megfejteni, mi az a gondolat, ami annyira zavarja. Motoszkált valami a fejében ezzel a halottal, de aztán életre kelő Siratóval meg azzal a hellyel kapcsolatban, ahova menekült.

Lemondóan elhessegette a gondolatot, és Minho után eredt.

Thomas vagy két órán keresztül futott Minho után, és a rövid pihenők csak egyre rövidebbnek és rövidebbnek tündek. Edzés ide vagy oda, Thomas kezdte megérezni az erőfeszítést.

Végül Minho megint megállt, és levette a hátizsákját. Leültek, hátukat a puha borostyánnak támasztották, és megebédeltek. Egyikük se beszélt sokat. Thomas kiélvezett minden egyes harapást, a szendvicset, a zöldségeket, és olyan lassan evett, amennyire csak tudott.

Nyilvánvalónak tűnt számára, hogy Minho azonnal elindul, amint befejezik, úgyhogy húzta az időt.

- Mi változott ma? - kíváncsiskodott Thomas.

Minho megpaskolta a jegyzetfüzetét rejtő táskazsebet.

- Semmi különös, csak a szokásos falmozgások. Nincs miért izgulnod.

Thomas ivott egy nagy kortyot, majd felnézett az indákkal borított szemközti falra. Azonnal megpillantott egy ezüstös-vöröses villanást, immár sokadszorra a nap folyamán.

- Mi van ezekkel a késlegyekkel? - kérdezte. Mintha mindenhol ott lettek volna. Aztán Thomasnak beugrott, amit az Útvesztőben látott; már el is felejtette a sok esemény közepette. - És miért van a hátukra írva, hogy VESZETT?

- Még egyet se sikerült elkapnunk. - Minho végzett az ebédvel, és elpakolt. - És nem tudjuk, mit jelent ez a szó, talán csak meg akarnak minket ijeszteni. De mindenképp kémkednek. *Őnekik*. Ez az egyetlen dolog, amit tudunk.

- Mégis, kik azok az *ők*? - kérdezte Thomas, készen állva az újabb válaszokra. Gyűlölte azokat ott, az Útvesztőn túl. - Van bárkinek is bármi ötlete?

- Semmit nem tudunk az idióta Alkotókról. - Minho arca elvörösödött, ahogy összeszorította a kezét, mintha valakit épp fojtogatna. - De ha egyszer a kezem közé...

De mielőtt befejezhette volna, Thomas már a folyosó másik oldalán termett.

- Ez meg mi? - kérdezte egy fejmagasságban lévő, a borostyánok között átsejlő szürke foltra mutatva.

- Ja, igen, az - mondta Minho unott hangon.

Thomas kinyúlt, és széthúzta az indákat, majd szemügyre vette a falhoz szegecselt fémtáblát, amin nagybetűkkel írt szavak álltak. Végigfuttatta az ujjait az íráson, mintha nem hinne a szemének.

VILÁGVÉGE - EINSTEIN SEKCIÓ - TILTOTT TERÜLET

Hangosan felolvasta a feliratot, majd Minhóra nézett.

- Ez mi?

Megborzongott. Tudta, hogy ennek valami köze lesz az Alkotókhoz.

- Fogalmam sincs, bőkött. Mindenhol vannak ilyenek, mint valami márkajelzés, ami büszkén hirdeti ennek a csodálatos Útvesztőnek az építőit. Már egy ideje rájuk se hederíték.

Thomas visszatért a táblához, és megpróbálta elfojtani a nyomasztó, végzetes érzést, ami felbuzgott benne.

- Egyik szó sem túl biztató. Világvége. Einstein Szekció. *Tiltott Terület*. Csodás.

- Igen, csodás, Zöldfül. Menjünk.

Thomas vonakodva hagyta visszahullani az indákat, majd felkapta a hátizsákját, és már úton is voltak. A szavak beleégtek az agyába.

Egy órával az ebéd után Minho megállt egy hosszú, egyenes folyosó legvégén, amelynek erős falaiból semerre sem nyílt elágazás.

- Ez az utolsó zsákutca - mondta Thomasnak. - Ideje hazaindulni.

Thomas mély levegőt vett, megpróbált nem gondolni arra, hogy most vannak félúton.

- Semmi újdonság?

- Csak a szokásos változások az ideúton. A nap felénél járunk - válaszolt Minho, és kifejezéstelen arccal az órájára nézett. - Mennünk kéne.

Meg se várta a választ, csak elindult abba az irányba, ahonnan jöttek.

Thomas követte őt. Zavarta, hogy nem maradt idejük megvizsgálni a falakat, meg kicsit körbenézni. Lassan beérte Minhót.

- De...

- Pofa be, haver. Emlékszel, mit mondtam az elején? Nem kockáztatunk. Gondolj bele, szerinted tényleg van itt valami kijárat? Talán egy titkos ajtó?

- Nem tudom... hátha. Miért kérdezed így?

Minho megrázta a fejét, és nagyot köpött.

- Nincs kijárat. Mindig minden csak ugyanaz, a falak csak falak.

Tömörek.

Thomas érezte, hogy tisztársának igaza lehet, de azért visszavágott.

- Honnan tudod?

- Mert azok, akik ránk uszították a Siratókat, nem fognak minket egyszerűen kiengedni innen.

Thomasnak majdnem elment a kedve az egészszől.

- Akkor miért is járunk ki mindennap?

Minho ránézett.

- Miért? Mert itt van. Kell, hogy oka legyen. De ha azt hiszed, hogy egyszer csak találni fogunk egy átjárót Meseországba, akkor nem tudom, milyen plottyot szívtál.

Thomas maga elé meredt. Annyira elkeseredett, hogy majdnem meg is állt.

- Szörnyű.

- Ez az eddigi legokosabb megnyilvánulásod, Zöldfül.

Minho kifújta a levegőt, és folytatta az útját. Thomas csak egy dolgot tehetett: követte.

A nap további eseményei a kimerültségtől összemosódtak Thomas fejében. Miután Minhóval visszaértek a Tisztásra, bevették magukat a Térképszobába, lejegyezték az aznapi útvonalat, majd összevetették az előző napival. Aztán bezáródtak a kapuk, és eljött a vacsoraidő. Chuck többször is megpróbált beszélgetést kezdeményezni, de Thomas csak bólogatott vagy rázta a fejét, alig hallott a fáradságtól.

Mielőtt az alkonyat végleg éjszakába fordult volna, már visz-sza is tért az új kedvenc helyére az erdő sarkán. Bevackolta magát a borostyánok közé, és azon töprengett, tud-e majd valaha még egyszer futni, hogy meg tudja-e majd ugyanezt ismételni holnap, különösen, hogy ilyen céltalannak tűnik az egész. A futárságból máris kiveszett az izgalom. És még csak egy nap telt el.

Minden bátorsága, az elhatározás, hogy ki fog tűnni, és hogy visszaviszi Chuckot a családjához, minden elpárolgott. Csak a reménytelenség és az iszonyú fáradság maradt.

Már majdnem elaludt, amikor egy hangot, egy kedves női hangot hallott a fejében, amely úgy tűnt, csak és kizárólag valami tündérr királynőtől eredhet, akit a koponyájában tartanak fogva. Másnap reggel, amikor minden a feje tetején fog állni, bizonyára azon töpreng majd, hogy a hang valódi volt-e, vagy az álmához tartozott. De biztosan hallotta, és emlékezett is minden szavára:

Tom, elindítottam a Végzetet.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Amikor Thomas felébredt, az égen még csak halvány fény derengett. Az első gondolata az volt, hogy biztos korábban ébredhetett fel, és a hajnal még egy jó órányira lehet. De aztán kiáltásokat hallott, majd felnézett, keresztül a lombokon.

Az ég szürke masszának tűnt, a szokásos reggeli fénynek nyomát se látta.

Talpra ugrott, kezét a falnak támasztotta, és tovább böngészte az eget. Se kékség, se feketeség, se csillagok, se a közelgő hajnal lila tündöklése. Az égbolt mindenhol egységesen szürke volt. Színtelen és halott.

Az órájára nézett. Már egy órával elmúlt az ébresztő. A napfénynek kellett volna őt felébresztenie; amióta a Tisztásra érkezett, ez olyan simán ment. De nem a mai napon.

Megint felnézett, azt várva, hogy minden a régi legyen, de körös-körül továbbra is csak szürkéséget látott. Se felhők, se alkony, se hajnal. Csak szürkéség.

Eltűnt a nap.

Thomas a Doboznál talált rá a többiekre. Mindenki egyszerre beszélt, a halott ég felé mutogatva. Ebben az időpontban már mindenkinek túl kellett volna lennie a reggelin, és normál esetben már mindenki dolgozna. De a naprendszer legnagyobb égitestének eltűnése általában megszakítja a mindennapos rutint.

Az igazat megvallva, ahogy a nagy nyüzsgést figyelte, Thomas rájött, hogy közel se retteg annyira, mint ahogy azt az ösztönei diktálják neki. Egészen meglepte, hogy milyen sokan rohagnának fejetlen csirke módjára. Elég nevetséges látványt nyújtottak.

Biztosan *nem* tűnt el a nap, az lehetetlen.

Mégis minden jel erre mutatott: az égen ragyogó tűzgömbnek tényleg nem volt semmi nyoma, és a hajnali árnyékok is hiányoztak. Thomas mégis úgy gondolta, hogy olyan értelmes és racionális emberek, mint ő meg a társai, egyszerűen nem juthatnak ilyen következtetésre. Kell lennie valami megfelelő, tudományosan elfogadható magyarázatnak. Bármi legyen is az, Thomas egy dologban biztos volt: az, hogy most nem látják a napot, azt jelenti, hogy eddig sem azt látták. A nap nem tűnhet el csak úgy. Bizonyára valami mesterséges ég alatt élnek.

Más szavakkal, a Tisztást két éve megvilágító, és a növényeket éltető nap nem az igazi nap volt, csak valamiféle hamisítvány. Itt semmi sem igazi.

Thomas nem tudta, mindez mit jelent pontosan, és hogy ez miként lehetséges. De tudta, hogy igaz, ez volt az egyetlen magyarázat, amit a racionális agya el tudott fogadni. A többiek reakciójából arra lehetett következtetni, hogy erre eddig még egyikük se gondolt.

Chuck megtalálta. A fiú riadt tekintetétől Thomas szíve összeszorult.

- Szerinted mi történt? - kérdezte Chuck szánalmasan remegő hangon, az égre meresztett szemekkel. Thomas arra gondolt, mennyire fájhat már szegény fiú nyaka. - Olyan, mint egy nagy szürke plafon - annyira közel van, hogy szinte megérinthetnénk.

Thomas követte Chuck tekintetét, és ő is felnézett.

- Igen, eléggé elgondolkodtató. - Chuck huszonnégyszer órán belül másodszor találta fején a szöveget. Az ég *tényleg* olyan volt, mint egy plafon. Mint egy hatalmas szoba plafonja. - Talán valami elromlott. Úgy értem, talán majd visszajön.

Chuck végre abbahagyta a bámulást, és Thomas szemébe nézett.

- Elromlott? Mire gondolsz?

Mielőtt Thomas válaszolhatott volna, elméjében felbukkantak az előző este halvány emlékei, Teresa szavai, amiket elalvás előtt hallott. A lány azt mondta, hogy *elindította a Végzetet*. Ez nem lehet véletlen egybeesés, ugye? Felkavarodott a gyomra. Bármi legyen is a magyarázat, bármi történt az éggel, a nap, legyen az valódi vagy mű, egyszerűen eltűnt. És ebből semmi jó nem süllhet ki.

- Thomas? - kérdezte Chuck, és megbökte barátja karját.

- Igen? - Thomas gondolatai zavarosak voltak.

- Mit értesz azon, hogy elromlott? - ismételte Chuck.

Thomas úgy érezte, még végig kell gondolnia a dolgokat.

- Ja, nem tudom. Ez az egyik olyan dolog lehet, amit még nem látunk át. De a napot nem lehet csak úgy eltüntetni. Na meg valahonnan még mindig jön a fény, még ha halványan is. De honnan?

Chuck szeme kikerekedett, mintha a világegyetem legsötétebb titkával szembesült volna.

- Tényleg, honnan jön? Thomas, mi történik?

Thomas megszorította a fiú vállát. Igyekezett leplezni zavarát.

- Fogalmam sincs, Chuck, fogalmam sincs. De biztos vagyok benne, hogy Newt és Alby majd kiderítik.

- Thomas! - Minho futott oda hozzájuk. - Szakítsd félbe a traccspartit, indulnunk kell. Már így is késésben vagyunk.

Thomas meglepődött. Azt hitte, a fura égi jelenség majd felborítja a mindennapos rutint.

- Ti így is kimentek? - kérdezte Chuck szintén meglepetten.

Thomas örült, hogy ezt a kérdést nem neki kellett feltennie.

- Persze, te bökött - mondta Minho. - Neked meg nem kéne lögyölni menned? - Thomasra nézett. - Ez csak még inkább okot ad rá, hogy neki induljunk. Ha eltűnt a nap, akkor nemsokára annyi a növényeknek és az állatoknak. Azt hiszem, most már jóval több okunk van a kétségbeesésre.

Az utolsó mondat mellbe vágta Thomast. Minden ötlete ellenére, amit eddig Minhónak felvetett, igazából nem akarta mindenáron felforgatni a két év alatt kialakult szokásokat. Izgalom és rettegés futott át rajta, amikor rájött, mire gondolt Minho.

- Úgy érted, kint éjszakázunk, és jobban átnézzük a falakat?

Minho megrázta a fejét.

- Nem, még nem. Talán nemsokára. - Felnézett az égre. - Ez aztán az ébresztő! Gyerünk, induljunk.

Csendben összepakoltak, és bevágtak egy villámgyors reggelit. Thomas gondolatai összevissza csapongtak, hol az ég furcsaságán töprengett, hol azon, amit Teresa - legalábbis úgy vélte, hogy a lány - mondott neki. Annyira lekötötték a gondolatai, hogy meg sem szólalt.

Vajon mire célzott a lány? Mi ez a Végzet? Thomas úgy érezte, ezt el kell mondania valakinek. Mindenkinek.

Csak hogy nem tudta, pontosan mit jelentenek a lány szavai, azt meg végképp nem akarta, hogy kitudódjon, hogy a lány beszél a fejében. Azt hinnék, megörült, talán még le is csuknák - ezúttal egy életre.

A sok töprengés után a hallgatás mellett döntött, és inkább elment Minhóval futni a kiképzése második napján, a sivár, színtelen ég alatt.

Már azelőtt meglátták a Siratót, hogy egyáltalán elérték volna a Nyolcas Zónából az Egyes Zónába vezető kaput.

Minho pár méterrel Thomas előtt járt, és épp bevett egy jobbkanyart, amikor olyan hirtelen megtorpant, hogy a lába majdnem kicsúszott alóla. Hátraugrott, megragadta Thomas trikóját, és a falhoz nyomta a fiút.

- Psszt! - suttogta. - Van itt egy francos Sirató.

Thomas szeme kérdően kitágult, és felgyorsult a szívverése, bár az eddig sem volt éppen lassú.

Minho bólintott, és az ajka elé emelte az ujját. Elengedte Thomas trikóját, és hátralépett, majd a sarokhoz kúszott, ahol a Siratót látta. Lassan előrehajolt és kinézett. Thomas majdnem rákiáltott, hogy vigyázzon.

Minho visszarántotta a fejét, és Thomas felé fordult. Még mindig suttogott.

- Csak ott ül, majdnem úgy, mint az, amelyiket halottnak hittem.

- Mit tegyünk? - kérdezte Thomas a lehető leghalkabban.

Megpróbálta elnyomni a rettegését. - Erre tart?

- Nem, te hülye, most mondtam, hogy csak ott *ül*.

- És akkor? - Thomas reményvesztetten felemelte a kezét. - Mihez kezdünk?

Nem tűnt jó ötletnek ilyen közel tartózkodni egy Siratóhoz.

Minho elgondolkozott, mielőtt megszólalt.

- Arra kell mennünk, hogy elérjük a mi zónánkat. Váljunk egy kicsit, ha utánunk jön, akkor visszamenekülünk a Tisztásra. - Megint kinézett a sarok mögül. - A francba, eltűnt. Menjünk!

Minho nem várt a válaszra, nem látta a Thomas szemét tágra nyitó rettegést, csak elindult abba az irányba, ahol a Siratót látta. Bár az ösztönei tiltakoztak, Thomas követte.

Minho után futott a folyosón, balra fordult, majd jobbra. Minden sarok előtt megálltak, hogy az Elöljáró körbe tudjon nézni. Minden alkalommal tudtára adta Thomasnak, hogy látta a távolodó Siratót befordulni egy újabb kanyarban. Ez így ment vagy tíz percig, amíg el nem érkeztek a Sziklához vezető folyosóhoz, ami az élettelen égboltban végződött. A Sirató pont arrafelé tartott.

Minho egyszer csak megtorpant, és Thomas majdnem beleütközött. Meghökkenően nézték, ahogy a Sirató tuskéi a sziklába marnak, majd a lény egyszerűen átfordul a Szikla peremén, le a szürkeségbe. Eltűnt, az árnyat elnyelték az árnyak.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

- Most már biztos - mondta Minho.

Thomas mellette állt a Szikla peremén, és az alattuk terpeszkedő szürkéséget bámulta. Semelyik irányba, se balra, se jobbra, se fent, se lent, sem előttük nem volt semmi, amíg a szem ellátott. Csak üresség.

- Mi biztos? - kérdezte Thomas.

- Már háromszor láttuk ezt, valami nem stimmel.

- Ja. - Thomas tudta, mire gondol a fiú, de megvárta a magyarázatát.

- A halott Sirató, amit találtam, errefelé menekült, de nem láttuk visszajönni. Aztán meg volt az a három, amiket átvertünk.

- Átvertünk? - kérdezte Thomas. - Talán mégsem.

Minho töprengve ránézett.

- Hmm... Aztán most meg ez... - Az ürességbe mutatott. - Semmi kétség, a Siratok valahogy ezen az úton *hagyják el az Útvesztőt*. Mintha varázslat lenne, pont olyan, mint a nap eltűnése.

- Ha *ők* ki tudnak itt jutni - tette hozzá Thomas folytatva Minho gondolatmenetét -, akkor mi is.

Teljesen fellelkesült.

Minho elnevette magát.

- Már megint ez az öngyilkos hajlam. A Siratókkal akarsz bulizni?

Thomas lelombozódott.

- Van jobb ötleted?

- Kezdjük az elején, Zöldfűl. Keressünk köveket, és próbáljuk ki, hogyan esnek le. Valahol lennie kell egy rejtett kijáratnak.

Thomas és Minho végigkutatták a folyosót, és minden mozdítható követ elhoztak, még a repedésekből is kilazítottak egypárat. Amikor összejött egy méretes kupac, az egészet átvitték a Szikla pereméhez, leültek, és lelógatták a lábukat. Thomas lepillantott, és semmit se látott, csak szürkéséget.

Minho elővette és maga mellé helyezte a jegyzettömbjét.

- Oké. Mindent pontosan fel kell írunk. Meg te is rögzíts mindent abban a bökött agyadban. Ha valami optikai illúzió rejti a kijáratot, akkor nem akarom, hogy az én hibámból kerüljön bajba az első bökött, aki lemegy.

- Az a bökött a Futárok Előljárója lesz, biztos vagyok benne - mondta Thomas, megpróbálva elviccelni a félelmét. A tudat, hogy ilyen közel vannak a helyhez, ahonnan a Siratok jönnek, igencsak nyugtalanította. - Remélhetőleg egy szuper kötél jut majd neked.

Minho felkapott egy követ.

- Persze. Rendben, felváltva dobáljuk őket, hol ide, hol oda célozva. Ha van itt valami mágikus kijárat, reméljük, majd a kövekkel is működni fog, vagyis a kövek is eltűnnek.

Thomas a kezébe vett egy követ, és óvatosan bal felé dobta, azon pont elé, ahol a bal oldali fal találkozik a peremmel. A kő lefelé zuhant. Egyre lejjebb. Aztán eltűnt a szürkességben.

Minho következett. Olyan harminc centivel kijebb dobta a maga követ, de az is lezuhant. Megint Thomas volt a soros, még néhány centivel kijebb hajította a követ. Minho újabb köve is a mélybe zuhant. Felváltva dobálták a köveket, aztán amikor már több méternyire kellett volna eldobni, akkor harminc centivel jobbra tolták az irányzékot, és elkezdtek újra a perem felé közeledve célozni.

Mindegyik kődarab egyenesen lezuhant. A következő vonalban is. Már az egész bal oldalt beterítették addig a távolságig, ameddig bárki vagy bármi elugorhatott volna. Thomas minden egyes dobással kedvetlenebb lett, a végén már nagyon unta az egészet.

Szidta magát, hogy milyen hülye ötlettel állt elő.

Aztán Minho köve eltűnt.

Ez volt a legfurcsább, leghihetlenebb dolog, amit Thomas valaha látott.

Minho lehajított egy nagy kődarabot, ami még a falból esett ki annak idején. Thomas merev tekintettel követte az útját, ahogy elhagyta Minho kezét, és nyílegyenesen, gyakorlatilag pontosan a Szikla középvonalában szelte az eget lefelé. Aztán eltűnt, mintha víz vagy sűrű köd nyelte volna el.

Egyik pillanatban még zuhant, aztán a következőben már ott se volt. Thomasnak elakadt a lélegzete.

- Mi már lehajigáltunk itt mindenfélét - mondta Minho. - Hogy lehet, hogy ez eddig elkerülte a figyelmünket? Még sose láttam semmit így eltűnni. Soha.

Thomas köhintett egyet, teljesen kiszáradt a torka.

- Még egyszer - lehet, hogy pislogtunk, vagy valami.

Minho így is tett, pont ugyanoda dobta a következő követ, ami megint csak eltűnt.

- Talán nem figyeltetek eléggé, amikor korábban dobálóztatok - mondta Thomas. - Úgy értem, ez eléggé lehetetlen dolog, és gyakran nagyon oda kell figyelni, hogy észrevegyél valamit, amiben nem hiszel, hogy megtörténhet.

Folytatták a kövek lehajigálását. Az eredeti pontot vették célba, meg a közvetlen környezetét. Thomas nagy meglepetésére a folt, ahol a kövek mind eltűntek, nem volt nagyobb egy-két négyzet-méternél.

- Nem csoda, hogy eddig nem vettük észre - mondta Minho, aki vadul jegyzetelt és rajzolt. - Elég kicsike.

- Valószínűleg alig férnek át rajta a Siratok. - Thomas a szemét a láthatatlanul a semmiben lebegő négyzeten tartotta, megpróbálta az egész képet beleégetni az emlékezetébe. - Aztán meg, amikor előjönnek, akkor a rés pereméről átugranak a sziklafalra. Nincs is olyan messze, ha én át tudnám ugrani, akkor biztos nekik is megy.

Minho végzett a rajzzal, majd a folt felé nézett.

- Haver, ez meg hogyan lehetséges? Mi az, amit találtunk?

- Ahogy te is mondtad, nem varázslat. Biztos valami olyasmi, mint az elszürkült égbolt. Valami optikai illúzió vagy hologram rejtheti a bejáratot. Tiszta örület ez a hely.

És, ismerte be magának Thomas, piszkosul izgalmas is. Nagyon érdekelte a technológia, ami mindezt lehetővé teszi.

- Igen, tiszta örület. Gyerünk. - Minho morogva felkelt, és magára kapta a hátizsákját. - Próbáljunk annyit látni az Útvesztőből, amennyit csak lehet. Az újszerűen dekorált égből kiindulva lehet, hogy mindenféle furá dolgok történtek odakinn. Majd este beszámolunk Newtnak és Albynek. Nem tudom, mennyit fog segíteni, de legalább már tudjuk, hova mennek a bökött Siratok.

- És azt is, hogy honnan jönnek - mondta Thomas, és még egyszer lepillantott a rejtett bejárat felé. - A Sirató-odú.

- Jó lesz ez a név. Induljunk.

Thomas állt és bámult, várta, hogy Minho nekieredjen. Több perc is eltelt, amíg Thomas rá nem jött, hogy a barátja is minden biztonnal pont annyira izgatott, mint ő maga. Végül Minho szó nélkül sarkon fordult, és elindult. Thomas vonakodva követte a szürkés Útvesztő mélyére.

Thomas és Minho semmit sem talált, csak falakat és borostyánt. Thomas vállalta a jegyzetelést és az indavágást. Nem volt egyszerű felismernie az előző naphoz képest végbement változásokat, de Minho gondolkodás nélkül mutatott rá minden egyes elmozdult falrészletre. Mikor elérték a végső zsákutcát, és visszafordultak, Thomas szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy kint maradjon éjszakára, csak hogy lássa, mi fog történni.

Minho mintha olvasott volna a gondolataiban. Megragadta a vállát.

- Még nem haver, még nem.

Így aztán hazaindultak.

A Tisztáson komor hangulat uralkodott, ami a szürkeségben egyáltalán nem volt meglepő. A tompa fény semmit se változott, mióta felkeltek, és Thomas nem hitte, hogy „naplementekor” bármi is történe.

Amint áthaladtak a Nyugati Kapun, Minho egyenesen a Térképszoba felé vette az útját. Ez meglepte Thomast, aki azt hitte, ennél sokkal fontosabb dolguk is lenne.

- Hogy bírod ki, hogy ne menj egyenesen Albyhez és Newthoz, hogy beszámolhassunk a Sirató-odúróól?

- Még mindig Futárok vagyunk - mondta Minho. - El kell végezni a munkát. - Thomas követte, keresztül az acélajtón, a betontömb mélyébe. Minho visszafordult és ránézett. - De persze gyorsan végzünk, aztán megkeressük őket.

A többi Futár már benn gyülekezett, és a térképeiken dolgoztak. Senki nem szólt egy szót sem, mintha az égbolt témáját már rég kimerítették volna. A kétségbeesett arcok láttán Thomas úgy érezte, mintha valami mocsárban lépkedne. Jártányi ereje sem maradt, de izgatottsága elfeledtette vele, hogy milyen kimerült. Alig várta, hogy lássa Alby és Newt reakcióját a fejleményekkel kapcsolatban.

Leült az asztalhoz, és felvázolta az aznapi térképet az emlékei és a jegyzetei alapján. Minho végig figyelte, mit csinál, és segítette, ahol tudta. „Azt hiszem, az a folyosó *itt* ért véget, nem ott”, meg „figyelj az arányokra”, meg „figyelj az egyenes vonalakra, te bökött”. Ez bosszantotta Thomast, de sokat segített neki, és tizenöt perccel később már a kész térképet tartotta maga előtt. Átjárta a büszkeség, mivel a műve volt olyan jó, mint bármelyik, amit addig látott.

- Nem rossz - mondta Minho. - Legalábbis egy Zöldfültől.

Minho felállt, átsétált az Első Zónaládájához, és kinyitotta.

Thomas a láda mellé térdelt, kivette az előző napi térképet, és az előbb rajzolt mellé helyezte.

- Mire figyeljek? - kérdezte.

- Valami rendszerességre. De kétnapi terméssel nem fogsz sokra menni. Több hetet kell ahhoz átnézned, hogy bármire is juss. Valami rendszert keress, akármilyet. Én tudom, hogy van itt valami, ami a hasznunkra fog válni. Csak még nem találtuk meg. Ahogy mondtam, elég nehéz ügy.

Thomas agyában megint motoszkálni kezdett valami, pont úgy, mint amikor először lépett a helyiségre. Az Útvesztő mozgó falai.

Rendszeresség. Ez a sok egyenes vonal... Lehet, hogy valamerre mutat? Lehet, hogy valami teljesen másmilyen térképben kéne gondolkodni? Egyre inkább úgy érezte, hogy valami egészen nyilvánvaló dolog felett siklott el.

Minho vállon veregette.

- Bármikor visszajöhetsz ide, és vacsora után addig kutakodsz, amíg akarsz, de előbb beszéljünk Newt-tal és Alby-vel. Gyere.

Thomas a ládába helyezte a papírlapokat, majd lecsukta a tetőt. Még mindig nem szabadult meg attól a fura érzéstől. Mozgó falak, egyenes vonalak, rendszeresség... Biztos van valami válasz, csak meg kell találni.

- Oké, menjünk.

Épp csak bezárult mögöttük a Térképszoba nehéz vasajtaja, amikor Newt és Alby bukkant fel előttük. Egyikük sem tűnt túlzottan boldognak, és Thomas lelkesedése hamar aggodalommmá vált.

- Helló - mondta Minho. - Mi épp...

- Ki vele - szólt közbe Alby. - Nincs vesztegetni való időnk.

Találtak valamit? Bármit?

Minho a nem várt gorombaságtól visszahőkölt, de az arcán Thomas inkább zavart, mint sértettséget vagy haragot látott.

- Én is nagyon örülök a találkozásnak. Igen, *találtunk* valamit.

Meglepő módon Alby inkább csalódottnak tűnt.

- Csak mer' ez az egész bökött hely darabokra hullik körülöttünk.

Thomasra villant a tekintete, mintha mindez az ő hibája lenne.

Ennek meg mi baja?, gondolta Thomas. Érezte, hogy fellángol benne a harag. Egész nap keményen dolgoztak, és ez a hála?

- Mire gondolsz? - kérdezte Minho. - Történt valami más is?

Newt válaszolt, a Doboz felé biccentve.

- Nem jött meg a francos ellátmány. Két évig mindig hetente, ugyanazon a napon, ugyanabban az órában érkezett, most meg semmi.

Mind a négyen a földből nyíló vasajtó fölé hajoltak. Thomasnak úgy tűnt, hogy egy árny lebeg fölötte, amely sötétebb az őket körülvevő szürkéségnél.

- Akkor tényleg meg vagyunk bökve - suttogetta Minho. Thomast megrettentette ez a reakció. Tényleg nagy lehet a baj.

- A növények nem kapnak napfényt, mi meg nem kapunk ellátmányt a francos Dobozból. Igen, meg vagyunk bökve - mondta Newt.

Alby keresztbe fonta a karját, és úgy bámulta a Dobozt, mintha az elméjével próbálná felnyitni a vasajtókat. Thomas remélte, hogy a vezetőjük nem hozza fel azt, amit az Átváltozáskor látott, vagy bármi más vele kapcsolatos ügyet. Különösen most nem.

- Igen, szóval - folytatta Minho -, találtunk valami nagyon furcsát.

Thomas várta, hogy Alby vagy Newt valami pozitív reakciót mutasson a hír hallatán, vagy akár további információval szolgáljon a rejtély megfejtéséhez.

Newt felhúzta a szemöldökét.

- Mit találtak?

Mínhónak három percébe telt, míg mindent elmagyarázott, a Siratóval kezdve, majd a kőhajító kísérlet eredményével zárva a mondandóját.

- Ez lehet az a hely... ahol a Siratok *élnék* - mondta a legvégén.

- A Sirató-odú - tette hozzá Thomas, de csak bosszús pillantásokat kapott a többiektől, mintha neki nem állt volna jogában megszólalni. De most először nem zavarta annyira, hogy zöldfülűként kezelik.

- Ezt meg kell néznem magamnak - mondta Newt, majd halkán folytatta. - Szinte el se hiszem.

Thomas ugyanígy érzett.

- Nem tudom, mit tehetünk - mondta Minho. - Talán valahogy el tudjuk zárni a folyosót.

- Semmiképp - mondta Newt. - Nem tudod, hogy ezek a bökött lények átmásznak a falakon? Semmit sem tudunk építeni, ami távol tudná őket tartani.

Figyelmüket hirtelen a Tábor előtti nyüzsgés vonta magára. Egy csoport tisztársuk állt a faház ajtaja előtt, és egymást próbálták túlkiabálni. Chuck is köztük volt, és amikor meglátta Thomast és a többieket, azonnal eléjük sietett, az arcáról sugárzott az izgatottság. Thomas bele se mert gondolni, milyen bizarr dolog történhetett.

- Mi folyik itt? - kérdezte Newt.

- Felkelt! - kiáltotta Chuck. - A lány felkelt!

Thomasnak összerándult a gyomra, és a Térképszoba külső betonfalának dőlt, hogy el ne essen. A lány. A lány, aki a fejében beszél. Újra el akart futni, mielőtt a dolog megismétlődhetne.

De elkésett.

Tóm. Nem ismerem ezeket az embereket. Gyere értem! Egyre csak halványul... Mindent elfelejtek, csak téged nem... Annyi mindent kell mondanom!... De minden csak halványul.

Thomas nem tudta, Teresa hogyan csinálja, nem értette, hogy a lány hangja miképpen kerül a fejébe.

Teresa szünetet tartott, majd mondott valamit, aminek nem volt semmi értelme.

Az Útvesztő egy kód, Tóm. Az Útvesztő egy kód.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Thomas nem akarta látni a lányt. Igazából senkit sem akart látni. Amint Newt elindult, hogy beszéljen Teresával, Thomas csendben elosont, remélve, hogy a nagy izgalomban senki nem veszi észre. Mivel most mindenki a kómából frissen ébredt idegennel foglalkozott, elég simán ment a dolog. Elérte a Tisztás szélét, majd az első alkalmas pillanatban a bűvőhelye, a Tuskók felé iramodott.

Ott bevette magát a borostyánok közé, és takaróját a fejére húzta. Valamiért azt hitte, így megakadályozhatja, hogy Teresa az agyába hatoljon. Pár perc elteltével már szépen lassult a szívverése.

- Rólad elfeledkezni volt a legrosszabb.

Thomas először azt hitte, ez is csak egy üzenet a fejében; az öklét a füléhez szorította. De ez most... más volt. Ezt valóban hallotta. Egy lány hangját. Egész testében borzongva dugta ki a fejét a takaró alól.

Teresa tőle jobbra, a kőfalnak támaszkodva állt. Thomas így - éber állapotban - még sosem látta. *Állt.* Hosszú ujjú fehér inget, farmert és barna cipőt viselt, és hihetetlen módon most még gyönyörűbbnek tűnt, mint amikor még kómában feküdt. Hófehér arcát fekete haj fogta körbe, a szeme pedig kéken izzott.

- Tóm, te tényleg nem emlékszel rám?

A hangja most egész másképpen csengett, mint az első napon, amikor kimondta azokat az örülségnek tűnő, nyers szavakat. Amikor megérkezett a Tisztásra, és meghozta az üzenetet, hogy *minden meg fog változni.*

- Úgy érted... te emlékszel *rám*? - kérdezte Thomas. Szégyellte, hogy az utolsó szó szinte sípolva hagyta el a száját.

- Igen. Nem. Talán. - A lány bosszúsan széttárta a karját. - Nem tudom, hogy magyarázzam el.

Thomas kinyitotta a száját, de be is csukta anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

- Emlékszem arra, hogy *emlékszem* - mormogta Teresa, és egy nagy sóhaj kíséretében leült a földre. Felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét. - Érzelmek, érzések. Mintha tele lenne a fejem polcokkal, mindegyik szépen felcímkézve, csak éppen tök üresek. Mintha minden, ami ezelőtt történt, egy fehér függöny mögött rejtőzne. Téged is beleértve.

- De honnan ismeresz engem?

Thomas úgy érezte, forognak körülötte a falak.

Teresa feléje fordult.

- Nem tudom. Van valami az Útvesztőbe érkezésünk előtti idővel kapcsolatban. Valami velünk kapcsolatban. De ez is csak üres, ahogy már említettem.

- Te tudsz az Útvesztőről? Kitől? Csak most keltél fel.

- Én... most minden olyan zavaros. - Kinyújtotta a kezét. - De azt tudom, hogy mi barátok vagyunk.

Thomas szinte kábulatban húzta le magáról a takarót. Előrehajolt, és megrázta a lány kezét.

- Tetszik, hogy Tómnak szólítasz.

Amint kimondta, már tudta, hogy ennél nagyobb marhaságot keresve sem találhatott volna.

Teresa furcsállóan nézett rá.

- Miért, nem így hívnak?

- De, csak a legtöbben Thomasnak szólítanak. Persze Newtot leszámítva, neki Tommy vagyok. A Tóm jólesik, mintha... mintha otthon lennék, vagy valami ilyesmi. Bár azt se tudom, milyen az az otthon. - Keservesen elnevette magát. - Eléggé kész vagyok, nem?

A lány most először elmosolyodott, és Thomas már majdnem félrenézett, mintha túlzásnak érezné ennyi szépség jelenlétét ezen a sűrű és nyomasztó helyen, mintha nem lenne joga ránézni.

- Igen, eléggé készek vagyunk - mondta Teresa. - Félek.

- Hidd el, én is - felelte Thomas lazán, mintha mindez nem számítana.

Egy hosszú pillanatig mindketten a földre szegezték a tekintetüket.

- Mi... - kezdte Thomas, de nem tudta, pontosan hogyan fogalmazza meg. - Hogyan... jutottál be a fejembe?

Teresa megrázta a fejét. *Nem tudom. Csak úgy*, gondolta Thomasnak. Aztán hangosan folytatta.

- Mint a biciklizés, már ha van itt bármi ilyesmi. Gondolkodás nélkül menne. De emlékszel arra, ahogy megtanultad?

- Nem, vagyis... Emlékszem rá, hogy bicikliztem, de arra nem, hogyan tanultam meg. - Thomas szünetet tartott, átjárta a szomorúság. - Arra sem, hogy ki tanított meg.

- Hát - mondta a lány, és a szeméből mintha azt lehetett volna kiolvasni, hogy elszégyellte magát a szavai kiváltotta szomorúságtól. - A lényeg, hogy ez is valami ilyesmi.

- Ez sokat segített.

Teresa megvonta a vállát.

- Ugye senkinek se mondtad el? Még azt hinnék, hogy megőrültünk.

- Hát, legelőször igen, de szerintem Newt azt hiszi, hogy stresszeltem, vagy valami ilyesmi. - Thomas úgy érezte, bekattan, ha egy helyben marad. Felállt, és elkezdett fel-alá sétálgatni. - Össze kell szednünk magunkat, és rá kell jönnünk néhány dologra. Itt ez a fura üzenet arról, hogy te vagy az utolsó, aki feljött a Dobozban, a kóma, a telepátia... Van bármi ötleted?

Teresa tekintete követte a fiút.

- Hagyd el, ne kérdezzess. Csak halvány benyomásaim vannak arról, hogy te meg én fontosak vagyunk, hogy minket valamire *használtak* valamikor. Hogy okosak vagyunk, hogy okkal jöttünk ide. Tudom, hogy én indítottam el a Végzetet, bármi legyen is az.

- Felnyögött, és elpirult. - Teljesen használhatatlanok az emlékeim.

Thomas letérdelt a lány elé.

- Nem, nem azok. Már maga az a tény, hogy kérdés nélkül tudtad, hogy kitörölték az emlékeimet - meg ott van minden más is. Jóval előttem jársz, sőt jóval mindenki előtt.

Hosszasan egymás szemébe néztek. A lány agya pörgött, próbált valami eredményre jutni.

Nem tudom, mondta Thomas fejében.

- Már megint! - mondta ki Thomas hangosan, de igazából örült, hogy most már nem borította ki a trükk. - Hogyan csinálod?

- Egyszerűen csak megy. Szerintem neked is menne.

- Hát, nem mondanám, hogy nagyon ki szeretném próbálni...

- Thomas visszaült, és felhúzta a lábát, pont úgy, mint Teresa.

- Mondtál valamit a fejemben azelőtt, hogy idejöttél volna. Azt mondtad, hogy az Útvesztő egy kód. Ez mit jelent?

A lány a fejét csóválta.

- Amikor felébredtem, minden olyan volt, mint egy diliházban. Fura figurák tüsténkedtek az ágyam körül, forgott velem a világ, az emlékeim

összevissza kavarogtak. Megpróbáltam párat megragadni, és ez volt az egyik. Nem tudom, pontosan *miért* is mondtam ezt.

- Volt még valami más is?

- Igen.

Felhúzta a bal ingujját, hogy látszódjon a felkarja. Fekete tintával írt apró betűk sötétlettek a bőrén.

- Ez micsoda? - kérdezte Thomas, és közelebb hajolt, hogy jobban lásson.

- Olvasd el.

Az írást Thomas alig tudta kibogarászni, de végül mégiscsak sikerült elolvasnia.

a VESZETT jó

Thomas szívverése felgyorsult.

- Már láttam ezt a szót, hogy *veszett*. - Megpróbálta felidézni, mit is jelent. - Azokon a kicsi lényeken, amik itt élnek, a késlegetyeken.

- Azok meg mik? - kérdezte a lány.

- Ilyen kicsi, gyíkszerű gépek, amik az Alkotóknak kémkednek.

Azoknak, akik ideküldtek minket.

Teresa a távolba meredve gondolkozott a hallottakon, majd a karját kezdte vizsgálgatni.

- Nem emlékszem, miért írtam ezt fel - mondta, és a megnyálazott hüvelykujjával elkezdte letörölni az írást. - De nem akarom elfelejteni. Biztos jelent valamit.

Thomas agyában visszhangot vert ez az utolsó három szó.

- Mikor írtad fel?

- Amikor felkeltem. Az ágy mellett találtam egy jegyzettömböt meg egy tollat. A nagy zűrzavarban felírtam.

Thomas nem tudott kiigazodni a lányon. Először is már a legelején érezte, hogy van köztük valami kapcsolat, aztán a gondolatbeszéd, most meg ez.

- Veled kapcsolatban minden olyan fura. Ugye ezzel te is tisztában vagy?

- A kis búvóhelyedből ítélve te sem vagy teljesen normális. Szeretsz egyedül az erdőben éldegélni?

Thomas megpróbált szigorúan nézni, majd elmosolyodott. Szánalmasnak érezte magát, szégyellte, hogy bujkál.

- Hát, te ismerősnek tűnsz, és azt állítod, hogy barátok vagyunk. Azt hiszem, megbízom benned.

Újabb kézfogásra nyújtotta a kezét. A lány elfogadta, és sokáig úgy maradtak. Thomas testén meglepően kellemes borzongás futott végig.

- Én csak haza akarok jutni - mondta Teresa, amikor elengedte Thomas kezét. - Mint ti.

Amint visszatért a földre, Thomas ismét elszomorodott. Visszaemlékezett, milyen komor is lett hirtelen a világ.

- Igen, most épp minden elég ramaty. A nap eltűnt, az ég szürke, és még a heti ellátmányunk se érkezett meg. Úgy tűnik, valahogy mindenképp vége lesz mindennek.

Mielőtt Teresa reagálhatott volna, Newt tört elő a bokrok mögül.

- Hogy a f... - mondta, amint melléjük ért. Alby és még páran jöttek utána. Newt Teresára nézett. - Hogy kerülsz ide? A Kóronc azt mondta, egyik pillanatban még ott voltál, aztán meg már sehol.

Teresa felállt, Thomast meglepte a bátorsága.

- Azt hiszem, elfelejtette elmesélni azt az aprócska részletet, amikor tőkön rúgtam, és kimásztam az ablakon.

Thomas majdnem elnevette magát, amint Newt az egyik közelben álló, immár nyakig elvörösödött, idősebb fiú felé fordult.

- Gratulálok, Jeff - mondta. - Most már hivatalosan is te vagy itt az első, akit elvert egy *lány*.

Teresa még nem végzett.

- Ha így folytatod, te leszel a következő.

Newt visszafordult, de az arcán a félelemnek nyoma sem látszott. Csak állt, és csendben nézte kettőjüket. Thomas visszabámult rá, azon töprengve, mi járhat az idősebb fiú fejében.

Alby lépett elő.

- Elegem van - Thomas mellkasára mutatott, majdnem megbökte. - Tudni akarom, ki vagy, ki ez a bökött lány, és hogy honnan ismeritek egymást.

Thomas elszomorodott.

- Alby, esküszöm...

- Egyenesen hozzád ment, miután felébredt, bökött arcú!

Thomasban felbuzgott a harag. Meg a félelem, hogy Alby is úgy fog viselkedni, mint Ben.

- És akkor? Ismerem, ő is ismer engem. Legalábbis valamikor még így volt. Ez nem jelent semmit! Semmire sem *emlékszem*, és ő is ugyanígy van ezzel.

Alby Teresára nézett.

- Mit csináltál?

Thomast meglepte a kérdés. A lányra nézett, mintha azt várná, majd ő elmagyarázza a dolgot. De a lány nem válaszolt.

- Mit csináltál! - kiáltotta Alby. - Először az ég, most meg ez.

- Elindítottam valamit - mondta Teresa nyugodt hangon. - Nem szándékosan, esküszöm. A Végzetet. Nem tudom, mi az.

- Mi a baj, Newt? - kérdezte Thomas. Nem akart Albyhez szólani. - Mi történt?

Alby megragadta Thomas mellén a trikóját.

- Mi történt? Majd én megmondom, mi történt, bököttke. Any-nyira lefoglaltak a szerelmes pillantások, hogy megszűnt körülötten a világ? Nem vetted észre, mennyi az *idő*?

Thomas az órájára nézett, és rémülten vette tudomásul, mit mulasztott el. Már tudta, Alby mire gondol, még mielőtt kimondta volna.

- A *falak*, te bökött. A *Kapuk*. Ma este nem záródtak be.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Thomas nem tudta, mit mondjon. Minden megváltozott. A nap eltűnt, az ellátmány nem érkezett meg, nem védte őket semmi a Siratóktól. Teresa igazat szólt, tényleg minden megváltozott. Thomas úgy érezte, mintha a torkán akadt volna a lélegzete.

Alby a lányra mutatott.

- Most azonnal zárjátok be! Most! Billy, Jackson! A Dutyiba velem, és ne figyeljetelek arra, amit mond.

Teresa semmit nem reagált, de Thomas a nevében is szót emelt.

- Miről beszélsz, Alby? Nem teheted... - Alby dühtől izzó tekintete belefojtotta a szót, még a szívverése is leállt egy pillanatra. - De... hogyan is vádolhatjátok azért, mert nem záródtak be a falak?

Newt lépett előre, Alby mellkasára tette a kezét, és finoman hátrébb tolt.

- Hogy ne vádolnánk, Tommy? Most ismerte be.

Thomas Teresára nézett, és elsápadt, amikor meglátta a lány kék szemében gyülő bánatot. Úgy érezte, mintha valami a mellkasába nyúlt volna, és összeszorította volna a szívét.

- Örülj annak, hogy nem tartasz velem, Thomas - mondta Alby, és távozás előtt még egyszer vetett rájuk egy utolsó szúrós pillantást.

Thomas még soha senkit nem akart ennyire megütni, mint most Albyt.

Billy és Jackson előlépett. A karjánál fogva megragadták Teresát, és elvezették.

Még mielőtt elérték volna a fákat, Newt megállította őket.

- Maradjatok velem. Nem érdekel, mi történik, senki egy ujjal sem érhet hozzá, esküdjetek meg az életekért.

A két őr bólintott, majd elsétált Teresával. Thomast nagyon bántotta, hogy a lány semmi ellenállást sem tanúsít. Egészen megdöbbenette, hogy hirtelen milyen szomorúság tört rá - még úgy szeretett volna beszélgetni a lánnyal! *De még csak most találkoztunk*, gondolta. *Nem is ismerem*. De tudta, hogy ez nem így van. Érezte a közelséget, ami csak

korábbi ismeretségből fakadhat, a Tisztás és az agymosás előtti időszakból.

Látogass meg, mondta a lány a fejében.

Nem tudta, hogyan kéne, de megpróbált ugyanúgy válaszolni.

Úgy lesz. Legalább biztonságban vagy.

Semmi válasz.

Teresa?

Semmi.

A következő félórában kitört a teljes káosz.

Bár a fényviszonyok érzékelhető módon nem változtak, mióta a nap és a kék ég nem jelentek meg aznap reggel, mégis úgy tűnt, mintha sötétség borulna a Tisztásra. Newt és Alby összehívta az Elöljárókat, elosztotta közöttük a feladatokat, és megbízta őket, hogy egy órán belül minden beosztottjukat juttassák be a Tábor épületébe. Thomas csak nézett, nem tudta, hogyan segíthetne.

Az Építők, akiknek Gally eltűnése óta nem volt vezetőjük, azt a feladatot kapták, hogy húzzanak fel barikádokat minden egyes Kapuba. Úgy is tettek, bár a többiekhez hasonlóan Thomas is felmérte, hogy se elég idő, se megfelelő alapanyagok nem állnak a rendelkezésükre. Úgy tűnt, mintha az Elöljárók csak le akarnák foglalni az embereket, hogy elodázzák a teljes pánik kitörését. Thomas segített az Építőknek összeszedni és a vágatokba halmozni minden mozdítható tárgyat, meg amennyire csak lehetett, összeszegecselni a sok kacatot. A végeredmény csúnya volt, szánalmas és ijesztő. A Siratókat biztos nem fogja megállítani.

Thomas munka közben látta, hogy a többiek min ügyködnek.

Az összes zseblámpát összegyűjtötték és szétszerták, hogy minél több embernek jusson belőlük. Newt tervei szerint mindenki a Táborban tölti az éjszakát, és minden lámpát lekapcsolnak, kivéve a vészlámpákat. Serpenyő utasítást kapott, hogy minden nem romlandó élelmiszert szállítson át a Táborba arra az esetre, ha beszorulnának az épületbe. Thomas bele se mert gondolni, hogy ez milyen borzasztó lenne. A többiek szerszámokat és készleteket gyűjtögettek. Thomas látta Minhót, aki fegyvereket cipelt át a pincéből a főépületbe. Alby semmit sem bízott a véletlenre. A Tábor lesz az erődítményük, és mindenáron megvédik.

Thomas egy idő után otthagyta az Építőket, és inkább Minhónak segített a késekkel és szögesdróttal körbetekert buzogányokkal teli dobozokat cipelni. Aztán a Futár kapott Newttól egy különleges megbízást, és gyakorlatilag elzavarta Thomast, még a kérdéseire se válaszolt.

Ez sértette a fiút, de annyiban hagyta a dolgot, inkább Newttal akart beszélni. A Vérház felé tartva bukkant végül rá.

- Newt! - kiáltotta, és a fiú után futott. - Meg kell hallgatnod.

Newt olyan hirtelen állt meg, hogy Thomas majdnem beleszaladt. Az idősebb srác megfordult, és olyan bosszúsán nézett Thomasra, hogy az kétszer is végiggondolta a mondandóját.

- Gyorsan, ki vele - mondta Newt.

Thomas majdnem visszakozott, elbizonytalanodott, hogy elmondja-e, amire gondol.

- El kell engedned a lányt, Teresát.

Tudta, hogy csak ő segíthet rajtuk, talán sikerül visszaemlékeznie valami fontosra.

- Jó tudni, hogy ilyen jól összemelegedtetek. - Newt már indult volna tovább. - Ne rabold az időmet, Tommy.

Thomas megragadta a karját.

- Figyelj már rám! Van benne valami - azt hiszem, azért küldték ide, és talán engem is, hogy segítsen itt mindent bevégezni.

- Igen - méghozzá úgy, hogy beengedi a francos Siratókat, hogy azok mindenkit lemészároljanak? Életemben már találkoztam néhány pocsék tervvel, Zöldfűl, de ez mindent visz.

Thomas felnyögött. Tudatni akarta Newttal, mennyire csalódott.

- Nem, szerintem ez nem erről szól, mármint nem a falak bezáródásáról.

Newt összefonta a karját. Fáradt arcot vágott.

- Miről hadoválsz te itt, Zöldfűl?

Mióta megpillantotta a falon a feliratot kinn az Útvesztőben

- *Világvége - Einstein Szekció - Tiltott Terület* -, Thomasnak csak ezen járt az esze. Tudta, hogy ha valaki, akkor Newt hinni fog neki.

- Azt hiszem... azt hiszem, ez itt valami furcsa kísérlet vagy egy próba, vagy valami ilyesmi. De ennek valamikor vége lesz. Nem élhetünk itt örökké, aki minket ide küldött, azt *akarja*, hogy akárhogy is, de egyszer véget érjen ez az egész.

Thomas megkönnyebbült, hogy végre kimondhatta a gondolatait.

Newt a szemét dörzsölte.

- És engem most ez győzzön meg, hogy minden a legnagyobb rendben, minden a terv szerint halad, és hogy a lányt el kell engedni? Mert megérkezett, és hirtelen minden élet és halál kérdésévé vált?

- Nem, nem érted. Nem hiszem, hogy bármi köze is volna ahhoz, hogy mi itt vagyunk. Ő csak egy bábu. Azért küldték ide, mert ő az utolsó eszköz vagy tipp, amelynek segítségével kijuthatunk.

- Thomas mély levegőt vett. - És szerintem engem is ők küldtek. Csak azért, mert ő indította el a Végzetet, még nem lesz automatikusan gonosz.

Newt a Dutyi irányába nézett.

- Tudod mit, most épp rohadtul nem érdekel ez az egész. Majd túléli odabenn ezt az éjszakát. Sőt, ő lesz a legnagyobb biztonságban.

Thomas bólintott.

- Oké, valahogy túléljük az éjszakát. Holnap, amikor nagyobb lesz a biztonság, akkor eldöntjük, mi legyen vele. Kitaláljuk, mit kell tennünk.

Newt felhorkant.

- Tommy honnan veszed, hogy a holnap más lesz? Már eltelt itt két év.

Thomas tudta, érezte, hogy ez a sok változás csak azért történt, hogy felgyorsítsa az eseményeket, amelyek a végjátékhoz vezetnek.

- Azért, mert most meg *kell* oldanunk. Nincs más választásunk. Többé nem élhetünk így, egyik napról a másikra, és egyre csak azon aggódva, hogy időben visszaéljünk a biztonságos Tisztásra, mielőtt a kapuk bezáródnak.

Newt egy percre elgondolkozott, míg körülötte mindenhol folytatódott a nyüzsgés.

- Áss mélyebbre. Maradjtint, amikor mozognak a falak.

- Pontosan - mondta Thomas. - Pont erről beszélek. Talán le tudjuk zárni vagy felrobbantani a Sirató-odú bejáratát, hogy időt nyerjünk az Útvesztő feltérképezésére.

- Alby az, aki nem akarja kiengedni a lányt - biccentett Newt a Tábor irányába. - Nincs tőletek elragadtatva. De most gatyába kell ráznunk magunkat, hogy átvészeljük az éjszakát.

Thomas bólintott.

- Visszavetjük őket.

- Neked már egyszer sikerült, ugye, Herkules?

Newt nem várta meg a választ, el se mosolyodott, csak elsétált, és máris kezdte osztogatni az utasításokat, hogy mindenki gyorsan fejezze be, amit csinál, és húzódjon be a Táborba.

Thomas elégedett volt a társalgás kimenetelével, nagyjából mindent elért, amit csak remélhetett. Úgy döntött, még gyorsan beszél Teresával, amíg nem késő. A Dutyi felé vette az útját, és közben figyelte a Táborba tartó tisztársait, akik mindenféle dolgokat cipeltek.

Thomas megállt az aprócska börtön előtt, és kifújta magát.

- Teresa? - kérdezte végül a sötét szobába nyíló rácsos ablakon keresztül.

A lány hirtelen felbukkanó arca megrémítette.

Kiáltott egyet, és beletelt egy kis időbe, amíg összeszedte magát.

- Tisztában vagy velem, mennyire ijesztő tudsz lenni?

- Nagyon aranyos vagy - mondta Teresa. - Köszönöm.

A sötétben úgy tűnt, a lány kék szeme úgy világít, mint egy macskáé.

- Szívesen - mondta Thomas, tudomást sem véve a csípős hangnemről. - Figyelj, gondolkodtam.

Kicsit megállt, hogy összeszedje a gondolatait.

- Ez máris több annál, mint amit ez a kretén Alby tett - mondta Teresa.

Thomas egyetértett, de már alig várta, hogy elmondhassa, miért jött.

- Kell lennie egy kiútnak, csak meg kell magunkat erőltetni, és tovább kint kell maradnunk az Útvesztőben. Amit a karodra írtál, meg a kód, amiről beszéltél, azok is biztos jelentenek valamit, nem?

Kell, hogy jelentsenek valamit, gondolta. Biztosan van még remény.

- Igen, én is erre gondoltam, de előbb nem tudsz valahogy kijuttatni engem?

A lány megragadta az ablak rácsait. Thomasban felmerült a nevetséges vágy, hogy megfogja a kezét.

- Hát, Newt azt mondta, hogy talán holnap. - Thomas örült annak, hogy egyáltalán ennyit elért. - Ezt az éjjelt még ki kell bírnod itt. Igazából valószínűleg ez a legbiztonságosabb hely az egész Tisztáson.

- Köszönöm, hogy rákérdeztél. Biztos jó móka lesz a hideg földön aludni. - A hüvelykujjával hátramutatott. - Akkor vegyem úgy, hogy mivel egy Sirató se tud átnyomakodni az ablak rácsai között, akkor már nincs is okom panaszkodni?

A Siratok felemlítése meglepte Thomast, nem emlékezett rá, hogy már beszélt volna róluk a lánynak.

- Teresa, biztos vagy benne, hogy minden mást elfelejtettél?

A lány egy pillanatra elgondolkodott.

- Fura, de azt hiszem, emlékszem még néhány dologra. De lehet, hogy ez csupa olyasmi, ami akkor hangzott el körülöttem, amikor kómában feküdtem.

- Hát, azt hiszem, ez most már nem számít. Csak még egyszer látni szerettelek volna, mielőtt éjszakára behúzódok a Táborba.

Nem akart menni, azt szeretete volna, ha őt is bevágják a lány mellé a Dutyiba. Belegondolt, hogyan reagálna *erre* a kérésre Newt, és magában elmosolyodott.

- Tóm? - mondta Teresa.

Thomas ráeszmélt, hogy csak áll és bambul.

- Ja, bocs, igen?

A lány keze visszahúzódott. Csak a szeme és a világító fehér bőre látszódott a sötétben.

- Nem biztos, hogy végig tudom csinálni... Megrémít a gondolat, hogy itt töltssem az éjszakát.

Thomast elöntötte a szomorúság. El akarta lopni Newt kulcsait, és kiszöktetni a lányt. De tudta, mennyire nevetséges ez az ötlet. Teresának ezt most ki kell bírnia. Egyenesen a fénylő szemekbe nézett.

- Legalább nem lesz teljes a sötétség. Úgy tűnik, egy egész napon át tartó alkonyatban ragadtunk.

- Igen... - Teresa Thomas válla felett a Tábor felé pillantott, majd a fiú szemébe nézett. - Kemény lány vagyok, minden rendben lesz.

Thomas szörnyen érezte magát, hogy ott kell hagynia Teresát, de nem volt más választása.

- Elintézem, hogy holnap az első dolguk az legyen, hogy kiengedjenek.

A lány mosolyától már jobban érezte magát.

- Megígéred? - kérdezte Teresa.

- Megígérem - mondta Thomas, és hanyagul tisztelgett. - És ha egyedül éreznéd magad, akkor beszélhetsz hozzám a... kis trükköddel, amennyit csak akarsz. Én pedig megpróbálok válaszolni.

Most már nem találta szokatlannak, hogy a lány a gondolataiban beszél hozzá. Sőt már vágyott is rá. És csak azt remélte, hamarosan rájön, hogyan tud válaszolni, hogy beszélgethessenek.

Nemsokára menni fog, mondta Teresa a fejében.

- Remélem - válaszolta a fiú.

Csak állt ott, nem akart menni. Egyáltalán nem.

- Menedd kell - mondta a lány. - Nem akarom, hogy a lelke men száradjon a borzasztó halálod.

Thomas elmosolyodott.

- Rendben, viszlát holnap.

Még mielőtt meggondolhatta volna magát, Thomas elindult a Tábor főbejárata felé. Az utolsók között ért oda, Newt úgy terelgette be őket, mint a bárányokat. Thomas belépett, szorosan utána jött Newt, aki becsukta maga mögött az ajtót.

Pont mielőtt bezárult volna a rezesz, Thomas mintha épp meghallotta volna a Sírakok első ijesztő nyögéseit az Útvesztő mélyéről.

Elkezdődött az éjszaka.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Mivel általában majdnem mindenki odakinn aludt, most csak elég szűkösen fértek be a Táborba. Az Elöljárók osztották el a szobákat a tisztársak között, ők gondoskodtak takarókról és párnákról. A jelenlévők száma és a hirtelen változásból eredő fejetlenség ellenére nyugtalanító csend honolt az épületben, mintha senki sem akarta volna felhívni magára a figyelmet.

Miután mindenki elrendezkedett, Thomas az emeleten találta magát Newt, Alby és Minho társaságában, hogy végre befejezzék a beszélgetést, amit az udvaron kezdtek. Alby és Newt a szoba egyetlen ágyán foglalt helyet, Thomas és Minho pedig a közeli székeken. Az említettekén kívül csak egy ferde szekrény és egy kis asztal volt a szobában, az utóbbi tetejére helyezett lámpa adta azt a kevés fényt, amivel be kellett érniük. Úgy tűnt, mintha a sűrű sötétség az ablakokat feszegetné kívülről, jelezvén az elkövetkező borzalmakat.

- Még sose voltam ennyire szorult helyzetben - mondta Newt.

- Bökd meg, adjunk egy szép nagy jóéjtpuszit minden Siratónak.

Nincs ellátmány, a francos nap eltűnt, és a falak se záródnak be. De nem adhatjuk fel, ezt mindannyian tudjuk. A személtládák, akik ide küldtek minket, vagy mindannyiunkat meg akarnak ölni, vagy csak ösztönözni próbálnak. Akárhogy legyen is, addig kell dolgoznunk, amíg vagy meghalunk, vagy megmenekülünk.

Thomas bólintott, de egy szót sem szólt. Teljes mértékben egyetértett, de nem voltak konkrét ötletei arról, hogy mit lehetne tenni. Ha megéli a holnapot, Teresával együtt biztosan kitalálnak majd valamit.

Thomas Albyre nézett, aki a padlót bámulta, és látszólag teljesen elmerült sötét gondolataiban. Arcára kiült az elkeseredés, a szeméből eltűnt a fény. Tekintettel arra, hogy mit tett vele, az Átváltozás névnel jobbat nem is lehetett volna adni a folyamatnak, amin átesett.

- Alby? - kérdezte Newt. - Mi a véleményed?

Alby olyan meglepetten nézett körbe, mintha fel sem ismerné a társait.

- Ja, aha, igen. Remek. De láttad már, mi történik éjszaka. Az, hogy Zöldfül egy szuperhős, nem jelenti azt, hogy a többiek is azok, és ugyanarra képesek, mint ő.

Thomas a szemét forgatta, és Minhóra nézett. Már nagyon unta Alby hozzáállását.

Ha Minho egyetértett vele, akkor jól palástolta az érzelmeit.

- Thomas és Newt pártján állok. Hagyjuk abba a kesergést, felejtjük el az önsajnálatot. - Összedörzsölte a kezét, és előrehajolt.

- Holnap kiválasztunk néhány embert, hogy egész nap a térképeket böngésszék, amíg a Futárok kint vannak. Rendesen felszereljük magunkat, hogy akár napokig is kint maradhassunk.

- Micsoda? - kérdezte Alby, akinek a hangjában végre érzelmek is felbukkantak. - Mit értesz azon, hogy *napokig*?

- Amit mondok, *napokig*. A nyitott kapukkal és naplemente híján úgy sincs sok értelme ide visszatérni. Ideje kint maradni, és megnézni, hátha valami kinyílik, amikor elmozdulnak a falak. Már *ha* még elmozdulnak.

- Ki van zárva - mondta Alby. - Itt van nekünk a Tábor, ahova elbújhatunk, és ha mégsem válna be, akkor ott a Térképszoba meg a Dutyi. Minho, nem kérhetjük senkitől, hogy áldozza fel magát. Ki vállalná?

- Én - mondta Minho. - Meg Thomas.

Minden szem Thomasra szegeződött, ő meg csak bólintott. Bár halálosan félt, az Útvesztő felderítése, a tényleges felderítése volt az a dolog, amire a kezdet kezdetétől vágyott.

- Ha kell, én is megteszem - mondta Newt meglepve Thomast. Bár soha nem beszélt róla, az idősebb fiú bicegése állandó emlékeztetőként szolgált arra, hogy valami szörnyűség történt vele az Útvesztőben. - És biztos vagyok benne, hogy az összes Futár is így gondolja.

- A rossz lábaddal? - kérdezte Alby, és gúnyosan elnevette magát. Newt elfintorodott, és a padlóra szegezte a tekintetét.

- Hát, én nem fogok senkit megkérni olyan dologra, amire én magam nem vagyok hajlandó.

Alby hátrébb csúszott az ágyon, és felhúzta a lábát.

- Mindegy. Azt teszel, amit akarsz.

- Amit akarok? - kérdezte Newt, és felállt. - Neked meg mi bajod? Azt gondolod, van más választásunk? Az, hogy csak ülünk a fenekünkön, és várjuk a Siratókat?

Thomas éljenezni akart, hátha az kizökkentené Albyt a nyomott hangulatából.

De a vezérük fel se vette Newt szavait, nem úgy tűnt, mintha bármi is megváltoztathatná az álláspontját. - Hát, még mindig jobb, mint a karmaik közé szaladni.

Newt visszaült.

- Alby, össze kell szedned magad.

Bármennyire nehezebb esett is, Thomasnak be kellett ismernie, hogy szükségük van Albyre, ha bármit is el akarnak érni. A Tisztás minden lakója felnézett rá.

Alby végül vett egy mély levegőt, és egyenként mindegyikük szemébe nézett.

- Tudjátok, mennyire ki vagyok készülve. Tényleg... sajnálom. Már rég le kellett volna mondanom a hülye vezérségről.

Thomas visszafojtotta a lélegzetét. Nem hitte el, amit hallott.

- Ó, hogy az a... - kezdte Newt.

- Nem! - kiáltotta Alby megadó tekintettel. - Nem így gondoltam. Hallgass rám. Nem azt mondom, hogy vedd át az irányítást, vagy bármi ilyesmi plotty. Csak azt, hogy... most hagynom kéne, hogy ti hozzátok meg a döntéseket. Nem bízom magamban. Szóval... igen... Azt teszem, amit akartok.

Thomas látta, hogy Newt és Minho is ugyanolyan meglepettek, mint ő maga.

- Ööö... oké - mondta lassan Newt, mintha nem lenne biztos a dolgában. - Megoldjuk. Megígérem. Majd meglátod.

- Igen - motyogta Alby. Hosszú szünetet tartott, majd újra megszólalt. Mintha valami fura izgatottság bujkált volna a hangjában.

- Figyeljete, van egy ötletem. Feleljek én a térképekért. Minden tisztársat halálra fogok dolgoztatni, hogy kibogarásszák őket.

- Nekem tetszik az ötlet - mondta Minho.

Thomas is ki akarta fejezni az egyetértését, de nem tudta, hogy ez jó ötlet volna-e ebben a helyzetben.

Alby letette az ágyról a lábát, és kiegyenesedett.

- Tudjátok, elég hülye ötlet volt, hogy ide vegyünk be magunkat. A Térképszobába kellett volna bezárkózni, hogy dolgozhassunk.

Thomas arra gondolt, hogy ez messze a legokosabb dolog, amit Albytől az utóbbi időben hallott.

Minho megvonta a vállát.

- Talán.

- Hát... Én megyek is - mondta Alby határozottan. - Most rögtön.

Newt megrázta a fejét.

- Felejsd el, Alby. Már hallani odakinn a francos Siratok nyöszörgését. Válj az ébresztőig.

Alby előrehajolt, és könyökével a térdére támaszkodott.

- Nem ti, bököttek oktattok ki mindig engem? Ne kezdjétek most nyafogni, amikor egyszer hallgatok rátok. Ha ez az én feladatom, akkor megcsinálom, olyan leszek, mint régen. Bele kell magamat ásnom valamibe.

Thomas megkönnyebbült, már igencsak belefáradt a sok vitába.

Alby felállt.

- Erre van szükségem, tényleg.

Az ajtó felé indult, mintha valóban menni akarna.

- Nem gondolod komolyan - mondta Newt. - Most nem mehetsz ki!

- Pedig megyek, és kész. - Alby elővette a kulcsait, és bosszantásképp megsörgette őket. Thomas el se hitte, mi ez a hirtelen bátorság. - Viszlát, holnap reggel, bököttek!

Aztán kísétált a szobából.

Fura érzés volt abban a tudatban létezni, hogy egyre csak telik az idő, és bár már rég mindennek sötétségbe kellett volna borulnia, kint még mindig fakó, szürke fényben úszott a világ. Ez eléggé zavarta Thomast, aki most úgy érezte, mintha az álmoság a jelen körülmények között valami természetellenes dolog lenne. Az idő fájdalmasan lelassult.

Thomas arra gondolt, sose lesz már itt a holnap.

A többi tisztárs már elhelyezkedett, párnáikon, takaróik alatt az elalvás reménytelen feladatával próbálkoztak. Senki nem szólt egy szót sem, a hangulat komor volt. Csak néha hallatszott egy kis mocorgás meg suttogás.

Thomas is megpróbált elaludni, tudta, hogy ezzel felgyorsítaná az idő folyását, de két óra elteltével még mindig nem járt sikerrel. Az egyik emeleti szoba padlóján feküdt egy vastag takarón. Többen voltak a szobában, bezúfolódva, mint a heringek. Az ágyat végül Newt kapta.

Chuck egy másik szobába került. Thomas valamiért azt képzelte, hogy egy sarokba kucorodva sírdogál, és úgy szorítja magához a takaróját, mintha az egy játék maci lenne. Ettől a képtől Thomas nagyon elszomorodott, és jó ideig másra se tudott gondolni.

Majdnem mindenki mellett ott hevert egy elemlámpa, vészhelyzet esetére. Amúgy Newt utasításba adta, hogy minden lámpát oltsanak el. Nem akarták felhívni magukra a figyelmet. Mindent megtettek a Siratok távol tartására, amit ilyen rövid idő alatt meg lehetett tenni: bedeszkázták az ablakokat, eltorlaszolták az ajtókat, és szétosztották a fegyvereket.

De Thomas ettől sem érezte magát biztonságban.

A lehetséges eljövendő események súlyos, fojtó takaróként borították be az elméjét, a félelmei önálló életre keltek. Már szinte azt várta, hogy jöjjenek a szörnyek, és legyen végre vége mindennek. Nem bírta a várakozást.

Ahogy múlt az éjszaka, a Siratok nyögései egyre csak közeledtek. A percek egyre lassabban teltek.

Megint eltelt egy óra. Aztán még egy. Thomas végre elaludt, de mindig csak egy rövid időre. Úgy gondolta, nagyjából hajnali kettő lehet, amikor a hátáról a hasára fordult, az éjszaka során legalább az egymilliomodik alkalommal. Az álla alá tette a kezét, és az ágy lábát bámulta, meg annak az árnyékkezdeményét a halovány fényben.

Aztán egyszer csak minden megváltozott.

Gépek zaját hallotta odakintről, amit a Siratok már ismerős kattogása követett, mintha szöveget szórtak volna ki a köre. Thomas talpra ugrott, majdnem mindenki ezt tette.

Newt, aki már korábban felkelt, integetve próbálta felhívni magára a figyelmet, majd pedig a szájára tapasztott ujjal mutatta, hogy mindenki maradjon csendben. Az egyetlen ablakhoz bicegett, amit három odaszegelt deszka védett. A köztük lévő nagy réseken tisztán ki lehetett látni. Newt óvatosan kikukucskált, és Thomas csatlakozott hozzá.

Newt lábánál guggolt, és a legalsó deszka fölötti részhez tapasztotta az arcát. Ijesztő volt ilyen közel lenni a falhoz, de csak az üres Tisztást látta, semmi mást. Nem tudott se felfelé, se lefelé, se oldalra nézni, csak egyenesen előre. Egy perc után feladta, és hátát a falnak támasztva leült. Newt is visszament, és helyet foglalt az ágyon.

Eltelt pár perc, és odakint tíz-húsz másodpercenként felerősödött a Siratok zaja, először a nyekergő motor, majd a fémén súrlódó fém

hangja. Tüskék kopogtak a kemény köveken. Valami csattant, kinyílt, csattant. Thomas minden egyes hangra összeresztett.

Úgy tűnt, mintha legalább hárman-négyen lennének odakint. Legalább.

Hallotta a közeledő gépállatokat, amelyek olyan közel értek, hogy már a faház előtt lévő kőlapokon lehettek. Csupa zúgás és csattogás.

Thomas szája kiszáradt. Már látta őket szemtől szemben, és jól emlékezett rájuk. Elakadt a lélegzete. A szobában senki se mozdult. A félelem fekete felhőként lebegett mindenki feje fölött.

Úgy hallatszott, hogy az egyik Sirató a házhoz közeledik, majd a tüskék kopogásának zaját egy mélyebb, tompább hang váltotta fel. Thomas maga elé tudta képzelni, mi történik, ahogy a Sirató tüskéi a Tábor falát borító fába tépnek, és ahogy a természetes lény szép lassan felfelé gurul a ház oldalán, egyenesen a szobájuk felé, erejével meghazudtolva a gravitáció törvényét. Thomas hallotta, ahogy a tüskék belevájnak a falba, majd egy forgással feljebb kapaszkodva kiszakítják a fábурkolatot. Az egész épület remegett.

Thomas úgy érezte, az egész világot betölti a recsegő-ropogó fa ijesztő zaja, amely egyre hangosabb lett, egyre *közelebbről* jött. A többiek már a lehető legtávolabb húzódtak az ablaktól. Végül Thomas is csatlakozott hozzájuk, Newttal a nyomában. Mindenki a túlsó falnál kucorgott, és az ablakot bámulta.

Amikor a zaj már szinte elviselhetetlenné vált - Thomas rájött, hogy a Sirató pont az ablak előtt lehet -, hirtelen minden elcsendesült. Thomas szinte hallotta a saját szívverését.

Fények villódtak odakinn, néha be is verődtek a deszkák között. Aztán a fénysugarakat vékony, ide-oda cikázó árnyak törték meg. Thomas tudta, hogy a Sirató fegyverekkel és érzékelőkkel ellátott kájai azok. A lény vadászott. Maga elé képzelte a késlegyeket, amint a szörnyeket segítik. Pár másodperc múlva a mozgás megszűnt, a fény egy helyben megállt, három mozdulatlan sugárral világítva meg a szoba belsejét.

Érezni lehetett a feszültséget. Thomas nem hallott egy lélegzetvételt sem. Arra gondolt, hogy a többi szobában is pontosan ugyanilyen jelenetek játszódhatnak le. Aztán eszébe jutott a Dutyiban lévő Teresa.

Épp azt kívánta, bárcsak megszólítaná a lány, amikor a folyosóra nyíló ajtó egyszer csak kipattant. Ijedt kiáltások hallatszottak mindenfelől. A tisztársak az ablakra figyeltek, nem is gondolták, hogy a hátuk mögül is jöhet valami. Thomas megfordult, hogy lássa, ki nyitotta

ki az ajtót. Arra számított, hogy talán az ijedt Chuck lesz az, talán Alby, miután meggondolta magát. De amikor meglátta az ajtóban álló fiút, úgy érezte, összeszorul a koponyája, és összepréseli az agyát.

Gally volt az.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Gally szeme örülten izzott, a ruhája tépett volt és mocskos. Térdre rogyott, és úgy maradt. Mélyen, zihálva lélegzett. Úgy nézett körbe a szobában, mint az áldozatot kereső veszett kutya. Senki sem szólalt meg. Mintha - Thomashoz hasonlóan - mindenki azt képzelte volna, hogy Gally biztos csak a képzeletük szüleménye.

- Meg fognak ölni minket! - kiáltotta Gally, szájából csak úgy fröcskölt a nyál. - A Siratok meg fognak ölni mindenkit! Minden éjjel megölik egyikünket, amíg vége nem lesz!

Thomas szó nélkül nézte, ahogy Gally feltápászkodik, és a jobb lábát húzva, bicegve elindul befelé. A szobában senki nem mozdult, az összes fiú csak meredten bámult. Még Newt is tátott szájjal figyelte az eseményeket. Thomas majdhogynem jobban félt a váratlan látogatótól, mint a kinti Siratóktól.

Gally megállt pár lépéssel Thomas és Newt előtt, és a véres ujjával Thomasra mutatott.

- Te - mondta olyan fintorral az arcán, hogy az már inkább aggasztó volt, mint vicces. - Ez mind a te hibád!

Minden figyelmeztetés nélkül már ki is lendült a bal karja, és az ökle fülön találta Thomast, aki felkiáltott, és - inkább a meglepetéstől, mint a fájdalomtól - a földre rogyott. Amint földet ért, azonnal talpra is ugrott.

Newt végre magához tért, és ellökte Gallyt, aki hátratántorodott, és az ablak melletti asztalnak ütközött. A lámpa a földre esett, és darabokra tört. Thomas úgy gondolta, Gally mindjárt visszavág, de ehelyett a fiú kiegyenesedett, és eszelős tekintettel végignézett a szobában tartózkodókon.

- Nem lehet megfejtteni - mondta halk, távoli, baljós hangon. - A bökött Útvészto mindenkit meg fog ölni... A Siratok ölnek majd meg titeket... minden éjjel egyet, amíg vége nem lesz... Én... Jobb is így... - A padlóra szegezte a tekintetét. - Egyet fognak megölni minden éjjel... A hülye Változóik...

Thomas csodálkozva hallgatta, és félelmét legyőzve megpróbált minden egyes szót megjegyezni, amit az örült fiú mondott.

Newt előlépett.

- Gally, fogd be a szád, itt van egy Sirató közvetlenül az ablak előtt. Csak ülj le, és maradj csendben - talán elmegy.

Gally hunyorítva felnézett.

- Te ezt nem érted, Newt. Te hülye vagy, te mindig is hülye voltál. Nincs kiút, ezt nem lehet megnyerni. Meg fognak titeket ölni, mindnyájatokat, *egyenkénti*

Az utolsó szót már szinte sikította. Gally az ablakra vetette magát, és elkezdte lefeszetegetni a deszkákat, mint valami szabadulni próbáló vadállat. Mielőtt Thomas vagy bárki más közbeléphetett volna, az egyiket már le is tépte, és a földre dobta.

- Ne! - kiáltotta Newt, és az ablakhoz rohant. Thomas követte. Nem hitte el, ami történik.

Gally épp akkor szakította le a második deszkát, amikor Newt odaért hozzá. Meglendítette a fadarabot, és pont fejen találta Newtot, aki elterült az ágyon. Vér fröccsent a lepedőre. Thomas az ablaknál termett, harcra készen.

- Gally! - kiáltotta Thomas. - Mit *csinálsz*?

Az örült fiú kiköpött. Úgy lihegett, mint egy fáradt kutya.

- Fogd be a bökött pofádat, *Thomas*. Fogd be a pofádat! Tudom, ki vagy, de már nem érdekel. Most azt teszem, amit meg kell tennem.

Thomasnak földre gyökerezett a lába. Teljesen meglepték Gally szavai. Szótlanul nézte, ahogy a fiú leszedi az utolsó deszkát is. Abban a pillanatban, amint a fadarab földet ért, az ablak berobbant, mint egy rajnyi üvegdarázs. Thomas az arcát eltakarva a földre esett, és a lábával rúgkapálni kezdett, hogy minél távolabb jusson. Amikor érezte, hogy az ágynak ütközik, összeszedte magát, és felpillantott, hogy szembenézzen a halállal.

A Sirató pulzáló, kerekded teste félig bepréselődött az összetört ablakon keresztül, fémkarjai összevissza karmolásztak. Thomas annyira félt, hogy észre se vette, hogy a szobát már mindenki elhagyta, kivéve Gallyt és az eszméletlen Newtot.

Teljesen lefagyva figyelte, ahogy a Sirató egyik hosszú karja az élettelen test felé nyúl. A látvány megtörte a félelmét. Thomas talpra ugrott, és valami fegyvert keresett a földön. Csak késeket látott, amelyek most nem segíthettek. Kezdett elhatalmasodni rajta a pánik.

Aztán megint Gally hangját hallotta. A Sirató visszahúzta a karját, mintha azzal próbálna figyelni, hallgatózni, de a teste továbbra is ficáncolt, és a bejutáson dolgozott.

- Soha senki nem értette meg - kiáltotta a fiú, túlharsogva a befelé nyomakodó, a falat szagató lény iszonyú zaját is. - Senki nem értette meg azt, amit láttam, amit az Átváltozás tett velem. Ne menj vissza a valóságba, Thomas! *Ne... akarj...* emlékezni!

Gally hosszasan Thomasra nézett, a szeme tele volt rémülettel. Majd megfordult, és a Siratónak ugrott. Thomas felkiáltott, amint a lény minden karja egy szempillantás alatt behajlott, és megragadta Gally karját és lábát, ellehetetlenítve a menekülést. A fiú teste - iszonyatos cuppogás kíséretében - több centire a lény puha húsába mélyedt. Aztán a Sirató meglepő sebességgel kirántotta magát az összetört ablakkeretből, és megindult a talaj felé.

Thomas a tátongó nyíláshoz szaladt, és még látta, ahogy a Sirató földet ér, és elsuhan a Tisztáson keresztül. Ahogy a szörny forgott, Gally teste időnként láthatóvá vált. A gépállat lámpái ragyogtak, félelmetes sárga fénnel borítva be a nyitott Nyugati Kapu kövét, ahol a Sirató elhagyta az udvart, és nekiindult az Útvesztőnek. Pár másodperc múlva a többi lény is követte, zúgva és kattogva, mintha a győzelmüket ünnepeznék.

Thomas majdnem elhányta magát. Épp elhátrált volna az ablaktól, amikor egy árnyat látott átsuhanni a Tisztáson. Kihajolt, hogy jobban lásson. A magányos figura a kapu felé szaladt, ahol az előbb Gallyt kivitték.

Thomas a félhomályban is azonnal felismerte. Utána kiabált, kérte, hogy álljon meg, de elkésett vele.

Minho berohant az Útvesztőbe.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Az egész Tábor fényárban úszott. Mindenki fel-alá szaladgált, és egyszerre beszélt. Pár fiú a sarokban zokogott. Eluralkodott a káosz.

Thomast ez nem érdekelte.

Kiszaladt a folyosóra, majd a lépcsőfokokat hármásával véve lesietett a földszintre. Végignyomakodta magát a tömegben, kirohant az épületből, és a Nyugati Kapu felé sprintéit. A küszöbön megállt, az ösztönei elbizonytalanították. Newt szólalt meg mögüle, még inkább késleltetve a döntéshozást.

- Minho követte őket! - kiáltotta Thomas, amikor Newt beérte.

A fiú egy kis törülközőt szorított a fejsebére. A vér már át is ütött a fehér anyagon.

- Láttam - mondta Newt. Elvette a sebérol a törülközőt, hogy ránézzen. Elfintorodott, majd újra a fejéhez szorította. - Bökd meg, ez piszkosul fáj. Minho bizonyára elvesztette az utolsó agysejtjét is. Gallyról nem is beszélve. Én mindig is tudtam róla, hogy örült.

Thomas csak Minhóért aggódott.

- Utánamegyek.

- Már megint hősködni akarsz?

Thomas szűrös szemmel nézett Newtra, bántotta a megjegyzés.

- Azt hiszed, ezeket a bökötteket akarom lenyűgözni? Engem csak az érdekel, hogy odakint lehessek.

- Ja, akkor csak egy átlagos kemény legény vagy. De most sokkal égetőbb gondjaink vannak.

- Például?

Thomas tudta, hogy ha utol akarja érni Minhót, akkor nincs vesztegetnivaló ideje.

- Valaki... - kezdte Newt.

- Itt is van! - kiáltotta Thomas. Minho épp ekkor fordult be a sarkon, és egyenesen feléjük tartott. Thomas ráordított. - Mit csinálsz, te idióta!

Minho megvárta, amíg a kapun belülré kerül, majd a kezét a térdére támasztva lehajolt, hogy kifújja magát. Csak pár lélegzet-vétel után válaszolt. - Csak... biztosra... akartam... menni.

- Mivel kapcsolatban? - kérdezte Newt. - Sok hasznodat vennénk, ha téged is elvinnének, mint Gallyt.

Minho felegyenesedett, és a derekára tette a kezét. Még mindig zihált.

- Nyugi, fiúk. Azt akartam megnézni, hogy a Szikla felé mennek-e, a Sirató-odúba.

- És? - kérdezte Thomas.

- Bingó.

Minho letörölte az izzadságot a homlokáról.

- Nem hiszem el - mondta Newt majdnem suttogva. - Micsoda egy éjszaka!

Thomas megpróbálta gondolatait az Odú felé terelni, hogy megfejtse, mit jelent mindez, de nem tudta kivenni a fejéből azt, amit az előbb Newt akart neki mondani, mielőtt Minho visszatért volna.

- Mit kezdél mondani? - kérdezte. - Azt mondtad, most sokkal égetőbb...

- Igen - mondta Newt, és a hüvelykujjával maga mögé mutatott. - Még láthatod a füstöt.

Thomas a jelzett irányba nézett. A Térképszoba nehéz fémajtaja résnyre volt nyitva, amin keresztül vékony fekete füst szivárgott a sűrű égbolt felé.

- Valaki elégette a térképládákat - mondta Newt. - Mindegyiket.

Valamiért Thomast most annyira nem izgatták a térképek. Úgysem volt semmi értelmük. A Dutyi ablakánál találta magát, Newtra és Minhóra hagyva a térképek elpusztításának kivizsgálását. Láta, ahogy a kettő összenéz, mintha lenne valami közös titkuk, de Thomast most csak egy dolog foglalkoztatta.

- Teresa?

A lány arca bukkant fel az ablakban. A szemét dörzsölgette.

- Meghalt valaki? - kérdezte a lány tompa hangon.

- *Aludtál?* - érdeklődött Thomas. Örült, hogy a lány jól van, megnyugodott.

- Igen - hangzott a válasz. - Amíg azt nem hallottam, hogy épp a Tábort tépi szét valami. Mi történt?

Thomas hitetlenkedve rázta a fejét.

- Nem értem, hogyan tudtál aludni a Siratok zaja mellett.

- Legközelebb próbáld te kómába esni, és majd meglátjuk. *Most meg válaszolj a kérdésemre*, mondta Thomas fejében.

A fiú pislogott, kicsit meglepte a rég hallott belső hang.

- Ezt most hagyd abba.

- Csak mondd el, mi történt.

Thomas felsóhajtott. Hosszú történet, és nem akarta az egészet végigmondani.

- Te nem ismered Gallyt: ő az elmebeteg, aki elfutott. Na, most felbukkant, rávetette magát egy Siratóra, ami elhurcolta őt az Útvesztőbe. Nagyon bizarr volt az egész.

Még mindig nem hitte el, hogy mindez tényleg megtörtént.

- Ez már önmagában sokat mond - mondta Teresa.

- Igen.

Thomas hátrapillantott, azt remélve, hogy meglátja Albyt. Most már tényleg kiengedhetné Teresát. A tisztársak már az udvaron nyüzsögtek, de a vezetőjüknek nem volt semmi nyoma. Thomas visszafordult a lány felé.

- Nem értem. Miért távoztak a Siratok, miután elkapták Gallyt? Valami olyat mondott, hogy egyenként fognak levadászni minket, amíg mind meg nem halunk. Ezt legalább kétszer elismételte.

Teresa a rácsokon keresztül kinyújtotta a kezét, és a betonpárkányra támaszkodott.

- Egyenként? Miért?

- Nem tudom. Valamit mondott a... próbákról is. Vagy változóról. Ilyesmi.

Thomas megint érezte a fura késztetést, mint a múltkor, hogy megfogja a lány kezét. Leállította magát.

- Tóm, gondolkoztam azon, amit állítólag én mondtam, hogy az Útvesztő egy kód. A bezártság csodát tud tenni az ember agyával.

- Szerinted mit jelent?

Megpróbálta kiszűrni a kiáltásokat és a hangzavart, amelyet a kiégett Térképszoba váltott ki. Nagyon érdekelt a lány véleménye.

- Hát, a falak minden éjjel elmozdulnak, ugye?

- Igen.

Érezte, hogy ebből még kisülhet valami.

- És Minho azt mondta, hogy van benne rendszer, ugye?

- Igen.

Thomas agyában is beindultak a fogaskerekek, úgy érezte, mintha egy korábbi emlék szabadulni készülne.

- Hát nem tudom, miért beszéltem erről a kódról. De azt tudom, hogy amikor még kómában feküdtem, akkor különféle gondolatok és emlékek örült módon kavargtak a fejemben, szinte úgy éreztem, mintha valaki szép lassan *kiürítene* az agyamat, és kiszívna belőle mindent. Úgy éreztem, valamit mondanom kell a kódról, mielőtt végleg elvesztem. Szóval, biztos jó okom volt rá.

Thomas alig hallotta a lányt, annyira a gondolataiba merült.

- Az aznapi jegyzeteket mindig az előző napi térképekkel hasonlítják össze, meg az előző napival, és az azt megelőző napival, és ez így megy nap mint nap. Minden egyes Futár csak a saját zónáját vizsgálja. Nem lehet, hogy a zónákat *egymáshoz* kéne viszonyítani?

Úgy érezte, nemsokára eljut valami megfajtéshez.

Teresa látszólag rá se hederített, és a saját gondolataival foglalkozott.

- Az első dolog, amit a *kód* szó felidéz bennem, azok a betűk. Az ábécé betűi. Talán az Útvesztő ki akar nekünk *betűzni* valamit.

Thomas fejében egyszerre minden a helyére került. Szinte hallotta a kattanást, amint a darabok összeértek.

- Igazad van, igazad van! Eddig rosszul álltak hozzá a Futárok. Rosszul próbálták megfejteni!

Teresa olyan erősen szorította a rácsot, hogy az ujjai kifehéredtek. Még az arcát is odapréselte.

- Mi? Miről beszélsz?

Thomas megragadta a rácsot, amit a lány is fogott, és közel hajolt. Olyan közel, hogy érezze az illatát, ami az izzadság és virágok meglepően kellemes illatának bizonyult.

- Minho azt mondta, hogy a zónák felépítése ismétlődik, csak nem tudják megérteni, ez mit is jelent. De mindig csak egy zónára koncentrálnak, és az egymás utáni napokat hasonlítgatják össze. Mi van akkor, ha minden nap egy külön részlete a kódnak, és a nyolc zónát egyszerre kéne figyelni?

- Arra gondolsz, hogy talán minden nap egy másik szót adna ki? - kérdezte Teresa. - A falmozgások által?

Thomas bólintott.

- Vagy lehet, hogy csak napi egy betűt, nem tudom. De mindig azt gondolták, hogy a mozgások a kijáratot mutatják meg, és nem csak betűznek valami üzenetet. Térképként, és nem sima képként tekintettek rájuk. Meg kell... - Lemerevedett. Most jutott eszébe, mit is mondott neki Newt. - Jaj, ne.

Teresa szemében fellángolt az aggodalom.

- Mi a baj?

- Jaj ne, ne, ne, ne! - Thomas elengedte a rácsot, és hátratántorodott, amint elméjében megszületett a felismerés. A Térképszoba felé pillantott, ami már kevésbé füstölt, de a fekete felhő még mindig belepte a betonkocka környékét.

- Mi a baj? - ismételte Teresa. Abból a szögből nem látott rá a Térképszobára.

Thomas feléje fordult.

- Nem hittem, hogy fontos...

- *Micsoda?* - kérdezte határozottan a lány.

- Valaki minden térképet *elégetett*. Ha volt is kód, annak már annyi.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

- Mindjárt visszajövök - mondta Thomas, és sarkon fordult. Égett a gyomra. - Meg kell kérdeznem Newtot, maradt-e valami a térképekből.

- Válj - kiáltotta utána Teresa. - Engedj ki innen!

De erre nem volt idő. Thomas borzasztóan érezte magát.

- Nem tudlak... visszajövök, ígérem.

Mielőtt a lány tiltakozni tudott volna, Thomas már el is sietett. A Térképszoba és a fekete füstfelhő felé szaladt. Mintha tűkkel szurkálták volna. Ha Teresának jók a sejtései, akkor nagyon közel juthatnak ahhoz, hogy megtalálják a kijutáshoz vezető utat. De lehet, hogy most ez a terv füstbe ment... Ez a gondolat nagyon elkészerítette.

Az első dolog, amit Thomas a betonépületnél látott, az a kint gyülekező tisztársak csoportja volt. Az ajtó tárva-nyitva állt, a szélei megperzselődtek. Ahogy közelebb ért, látta, hogy a fiúk körbeállnak valamit, és meredten bámulnak lefelé. Megpillantotta Newtot, aki egy földön heverő test fölött térdelt.

Minho mögötte állt. Zavartnak tűnt, és koszosnak. Ő vette észre először Thomast.

- Hova mentél? - kérdezte.

- Teresával beszéltem. Mi történt?

Aggódva várta az újabb adag rossz hírt.

Minho dühösen összeráncolta a szemöldökét.

- Felgyújtják a Térképszobát, te meg elfutsz a barátnőddel fecsegni? Elment az eszed?

Thomas máskor talán bántónak érzett volna egy ilyen feddést, de most nem foglalkozott vele.

- Nem hiszem, hogy a térképek bármit is értek, ha eddig nem sikerült velük mit kezdeni...

Minho felháborodva nézett Thomasra. A homályban és a füstben kimondottan fenyegetőnek tűnt az arca.

- Igen, pont most kell feladni. Mi a...

- Elnézést. Csak azt mondjátok meg, mi történt.

Thomas az előtte álló vékony fiú válla fölött lenézett a fekvő testre.

Alby volt az, kiterítve. A homlokán egy hatalmas vágás éktelenkedett, amelyből kétoldalt szivárgott a vér - a szemébe is belefolyt egy kevés. Newt egy vizes ronggyal törölgette nagyon finoman, és suttogva kérdezősködött. Thomast még a közelmúltbeli viselkedése ellenére is aggasztotta Alby sorsa. Minho felé fordult, és megismételte a kérését.

- Winston talált rá félholt állapotban, körülötte lángolt a Térképszoba. Néhány gyors bökött eloltotta a tüzet, de már későn, a ládák porig égtek. Először Albyre gyanakodtam, de nyilvánvaló, hogy a gyújtogató az ő fejét is az asztalba verte, te is megnézheted, hova. Elég csúnya eset.

- Szerinted ki tehetete?

Thomas nem akarta felfedni előtte a lehetséges megoldást, amit Teresával találtak ki. Térképek nélkül úgysem tudják ellenőrizni a feltevéseket.

- Talán Gally csinálta, mielőtt felbukkant a Táborban, és teljesen elvesztette az eszét? Vagy esetleg a Siratok? Nem tudom, és nem is érdekel. Már nem számít.

Thomast mehökkentette a hirtelen váltás.

- Most akkor ki is adta fel?

Minho olyan hirtelen kapta fel a fejét, hogy Thomas ijedtében hátralépett. A Futár szemében először harag csillant, de aztán arcára gyorsan kiült a meglepetés és a zavarodottság.

- Nem úgy gondoltam, bökött.

Thomas kíváncsian összehúzta a szemét.

- Mit...

- Most az egyszer fogd már be a szádat. - Minho az ajkához emelte az ujját, és körbepillantott, hogy' nem figyel-e valaki. - Csak fogd most be. Idővel rá fogsz jönni.

Thomas mély levegőt vett, és a gondolataiba mélyedt. Ha azt szeretné, hogy őszintén beszéljenek vele, neki is őszintének kell lennie. Úgy döntött, a legjobb az lesz, ha megosztja mindenkivel az Útvesztő kódjának elméletét, térképek ide vagy oda.

- Minho, el kell mondanom valamit neked és Newtnak. És ki kell engednünk Teresát. Már biztosan farkaséhes, és szükségünk is lesz a segítségére.

- Az a hülye lány érdekel engem most a legkevésbé.

Thomas fel se figyelt a sértésre.

- Csak adj nekünk pár percet. Van egy ötletünk. Talán még működni is fog, ha elég Futár emlékszik a térképekre.

Ez megragadta Minho figyelmét, de megint csak felbukkant arcán az a fura grimasz, amit Thomas nem tudott hova tenni - úgy érezte, mintha lemaradt volna valami teljesen nyilvánvalóról.

- Egy ötlet? Mi lenne az?

- Csak gyertek velem a Dutyihoz, te és Newt.

Minho egy pillanatig töprengett.

- Newt! - kiáltotta.

- Igen? - Newt felállt, és újrahajtogatta a rongyát, hogy találjon egy tiszta felületet. Thomas látta, hogy már az egész csupa vörös.

Minho Albyre mutatott.

- Majd a Kóroncok ellátják, nekünk beszélünk kell.

Newt kérdő tekintettel nézett a Futárra, majd a hozzá legközelebb álló tisztárs kezébe nyomta a rongyot.

- Keresd meg Clintet, mondd meg neki, hogy a szálkánál nagyobb gondunk akadt. - Amint a srác elszaladt, Newt Minho mellé lépett. - Miről kell beszélünk?

Minho Thomasra nézett, de egy szót sem szólt.

- Csak kövess - mondta Thomas, majd válasza se várva megindult a Dutyi felé.

- Engedd ki. - Thomas keresztbe font karral állt a cella ajtaja előtt. - Engedd ki, és beszélünk. Bízz bennem, érdekelni fog, amit mondok.

Newtot tetőtől talpig korom és por borította, a haja tocsogott az izzadságtól. Határozottan nem volt jókedvében.

- Tommy, ez...

- *Kérlek*, csak nyisd ki, és engedd ki őt. *Kérlek*.

Eldöntötte, hogy most nem fogja feladni.

Minho csípőre tett kézzel állt az ajtó előtt.

- Hogyan bízhatunk meg benne? - kérdezte. - Minden szétesett abban a pillanatban, hogy felébredt. Még *be is vallotta*, hogy ő indította el az egészet.

- Van benne valami - mondta Newt.

Thomas az ajtón keresztül Teresára mutatott.

- Teljes mértékben megbízható. Minden alkalommal, amikor velem beszéltem, arról folyt a szó, hogyan juthatunk ki innen. Őt is úgy

küldték ide, mint mindenki mást. Hülyeség lenne azt gondolni, hogy miatta van minden.

Newt felhorkant.

- Akkor mi a francot értett azon, hogy elindított valamit.

Thomas megvonta a vállát. Nem volt hajlandó elismerni, hogy Newtnak valahol igaza van. Kellett lennie valami magyarázatnak.

- Ki tudja? Az agya mindenféle furá dolgokon ment keresztül, amikor felébredt. Lehet, hogy ezen mindnyájan átestünk a Dobozban, lehet, hogy mi is összevissza beszéltünk, mielőtt magunkhoz tértünk volna. Csak engedd már ki.

Newt és Minho hosszasan egymásra nézett.

- Gyerünk - makacskodott Thomas. - Mit fog tenni, körbeszaladgál, és mindenkit leszúr? Ugyan már!

Minho felsóhajtott.

- Rendben, engedd ki ezt a hülye lányt.

- Nem vagyok hülye! - kiáltotta Teresa. A hangját majdnem teljesen elnyomták a vastag falak. - És idebenn minden szavatokat hallom, ti kretének!

Newt szeme elkerekedett.

- Tommy, igazán kedves kislányt sikerült összeszedned.

- Csak siess - mondta Thomas. - Sok dolgunk van még, mielőtt visszatérnek a Sírak az éjjel, hacsak nem bukkannak föl már napközben.

Newt felhorkant, elővette a kulcsait, és a cellaajtóhoz lépett, ami pár kattanással ki is nyílt.

- Gyere.

Teresa kísértált az épületből, a szeme villámokat szórt Newtra, ahogy elhaladt mellette. Minhónak is jutott egy hasonló pillantás, majd a lány megállt Thomas mellett. A karja a karjához ért. Thomas megborzongott, s ettől halálosan zavarba jött.

- Rendben - mondta Minho. - Beszélj! Mi olyan fontos?

Thomas Teresára nézett. Nem tudta, hol is kezdje.

- Mi? - kérdezte a lány. - Inkább te magyarázd el nekik, én a szemükben egy sorozatgyilkossal érek fel!

- Ja, nagyon is veszélyesnek tűnsz - mondta Thomas, és figyelmét Newt és Minho felé fordította. - Szóval. Amikor Teresa ébredezett, mindenféle emlékek cikáztak a fejében. Ő, izé... - majdnem kimondta, hogy a lány a fejében beszélt - elmondta nekem, hogy az emlékei szerint

az Útvesztő valami *kód*. Szóval a kijárat helyett talán inkább valami üzenetet kéne keresnünk.

- Egy kód? - kérdezte Minho. - Mégis hogyan?

Thomas válasz híján a fejét rázta.

- Nem tudom biztosan. Te jobban ismered a térképeket, mint én. De van egy ötletem, és ezért remélem, hogy még emlékeztek a rajzokra.

Minho kérdően Newtra nézett, aki bólintott egyet.

- Mi van? - kérdezte Thomas bosszúsan, látva, hogy megint titkolóznak előtte. - Úgy tesztek, mintha rejtegetnétek valamit.

Minho megdörzsölte a szemét, és vett egy mély levegőt.

- Thomas, mi eldugtuk a térképeket.

Először nem esett le a fiúnak.

- Mi?

Minho a Tábor felé mutatott.

- Eldugtuk a francos térképeket a fegyvertárban, és kicseréltük őket üres papírokra. Alby figyelmeztetése alapján, meg a drága barátnőd *Végzete* miatt.

Thomas teljesen fellelkesült a hírtől, egy pillanatra el is felejtette az őt körülvevő tengernyi szörnyűséget. Visszaemlékezett Minho tegnapi fura viselkedésére, arra, hogy egy Newttól kapott különleges feladatra hivatkozva a fiú szinte lerázta őt. Thomas Newtra nézett, aki rábólintott.

- Biztonságban vannak - mondta Minho. - Minden egyes darab. Ha van egy elméleted, akkor ki vele.

- Vigyetek oda - mondta Thomas, aki alig várta, hogy kipróbálja az ötletét.

- Rendben, menjünk.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Minho felkapcsolta a villanyt, mire Thomas hunyorogni kezdett, amíg a szeme hozzá nem szokott a megváltozott fényviszonyokhoz. Fenyegető árnyékok borították az asztalon és a földön heverő, fegyverekkel teli dobozokat, a felhalmozott pengéket, botokat és egyéb veszélyes kinézetű eszközöket, amelyek úgy álltak ott, mintha csak egy szerencsétlen pancserra várnának, hogy rávethessék magukat, és megöljék. A poshadt levegő csak még fenyegetőbbé tette a helyet.

- Van itt egy titkos tároló - magyarázta Minho, és elsétált az egyik sötét sarokig. - Csak páran tudunk róla.

Thomas először egy régi faajtó nyekergését hallotta, majd azt, amint Minho egy kartondobozt húz végig a padlón. Olyan hangja volt, mint a csontot karcoló késnek.

- Minden láda tartalmát egy külön dobozba raktam, összesen nyolc van belőlük. Mind itt van.

- Ez melyik? - kérdezte Thomas, és kíváncsian letérdelt az egyik doboz mellé.

- Nyisd ki, és nézd meg. Nem emlékszel? Minden lap meg van jelölve.

Thomas felnyitotta a doboz tetejét. A Kettes Zóna térképei heverték előtte nagy rendetlenségben. Thomas benyúlt, és kihúzott egy kupacnyit.

- Oké - mondta. - A Futárok mindig napról napra hasonlították össze ezeket a jegyzeteket. Azt nézték, hogy van-e valami rendszeresség bennük, ami valami módon egy kijáráshoz vezethetné őket. Te mondtad, hogy azzal sem voltatok teljesen tisztában, hogy *mit* is kerestek valójában, de így is folytattátok a munkát, nem?

Minho összefont karral állt, és bólintott. Úgy nézett, mintha valaki épp az örök élet titkát készülne felfedni előtte.

- Szóval - folytatta Thomas -, mi van akkor, ha a falak mozgásának nincs semmi köze se a térképekhez, se az Útvesztőhöz, vagy bármi

ilyesmihez? Mi van akkor, ha a rendszert az adja, hogy *szavakat* lehet belőlük kiolvasni? Valami jelet, ami majd segíteni fogja a kiszabadulásunkat?

Minho a Thomas kezében tartott térképekre mutatott, és csalódottan felsóhajtott.

- Haver, van fogalmad arról, mennyit nézegettük mi ezeket? Nem gondolod, hogy már kiszúrtuk volna, ha *szavakat* betűznének ki?

- Talán ezt nehéz így észrevenni, ha csak az egyik napot hasonlítjuk a másikhöz. Talán nem így kellett volna összevetni őket. Szerintem egy teljes napnyit egyszerre kellene nézni.

Newt felkacagott.

- Tommy, lehet, hogy nem én vagyok itt a legokosabb bökött, de nekem most úgy tűnik, hogy zöldségeket beszélsz.

Thomas agya csak még gyorsabban pörgött, miközben beszélt. A válasz a nyelvén volt, tudta, hogy közeljár, csupán jól kell megfogalmaznia.

- Oké, rendben - kezdte újra. - Mindig csak egy Futár dolgozik egy zónában, nem?

- De - mondta Minho. Látszott rajta, hogy őszintén érdeklődik, és próbálja megérteni a gondolatmenetet.

- És az a Futár mindennap készít egy térképet, majd összeveti azt az *arról a zónáról* készült korábbi térképekkel. Mi lenne, ha ehelyett a nyolc zónát vetnénk össze *egymással* minden egyes nap? Nem lehet, hogy mindegyik egy külön jel vagy kód? Összehasonlítottátok már valaha egymással a zónákat?

Minho megdörzsölte az állát, és bólintott.

- Igen, mondhatni. Megpróbáltuk megnézni, hogy kiadnak-e együtt valamit. Persze, megpróbáltuk, mindent megpróbáltunk.

Thomas maga alá húzta a lábát, és az ölében lévő térképeket tanulmányozta. Az alsó lap épphogy csak áttetszett a legfelsőn. Abban a pillanatban tudta, mit kell tenniük. Felnézett a többiekre.

- Sütőpapír.

- Mi? - kérdezte Minho. - Mi ütött...

- Csak bízz bennem. Sütőpapír kell, meg egy olló. És az összes fekete filc meg ceruza, amit csak találtok.

Serpenyőt nem nyűgözte le, hogy az egész guriga sütőpapírjától megszabadították, különösen most, hogy új ellátmányra se számíthatott. Azzal próbált érvelni, hogy ez olyasmi, amire mindig szüksége van a sütéshez. Végül be kellett avatni a tervbe, hogy belemenjen a dologba.

Tíz percbe is beletelt, amíg összeszedték a filceket és a ceruzákat, mivel a legtöbb benn égett a Térképszobában. Thomas leült Newttal, Minhóval és Teresával a fegyvertár asztalához. Mivel ollót nem találtak, Thomas előkereste a legélesebb kést.

- Remélem, beválik - mondta Minho.

A hangja kétkedően csengett, de a szemében érdeklődés csillogott.

Newt előrehajolt, könyökét az asztallapra támasztotta, mintha valami bűvésztrükkre várna. - Kezdd már, Zöldfül!

- Oké. - Thomas már alig várta, hogy nekikezdjen, de közben rettegett attól, hogy ez is zsákutcának bizonyul. Átadta a kést Minhónak, majd a sütőpapírra mutatott. - Kezdd el négyzetekre vágni. Akkorák legyenek, mint a térképek. Newt és Teresa, ti meg segítsetek nekem összeszedni minden doboz első tíz térképét.

- Mi ez, kézimunka szakkör? - Minho undorodva vette kezébe a kést.

- Miért nem mondd meg pontosan, mi a fenének csináljuk mindezt?

- Végeztem a magyarázatokkal - mondta Thomas. Tudta, hogy majd ők is meglátják, ami az ő fejében már összeállt. Felállt, hogy áttúrja a tárolót. - Egyszerűbb lesz megmutatnom. Ha tévedtem, akkor tévedtem, és mehetünk vissza az Útvesztőbe egérként fel-alá rohangálni.

Minho felsóhajtott, majd mormogott valamit a bajsza alatt. Látszódtott rajta a sértettség. Teresa egy ideig csendben maradt, majd Thomas fejében megszólalt.

Azt hiszem, én tudom, mit csinálsz. Zseniális ötlet.

Thomas meglepődött, de megpróbálta palástolni. Tudta, hogy úgy kell tennie, mintha nem hallaná a hangokat a fejében, máskülönben a többiek bolondnak néznék.

Csak... gyere... és... segíts... nekem, próbált válaszolni. Megpróbálta külön elképzelni a szavakat, végiggondolni, majd elküldeni őket. De a lány nem reagált.

- Teresa - mondta ki hangosan. - Tudsz nekem segíteni egy kicsit? - kérdezte, és a tároló felé biccentett.

Bementek a kis, poros szobába, és felnyitották az összes dobozt, mindegyikből összegyűjtve egy kupac térképet. Az asztalhoz visszatérve Thomas látta, hogy Minho már húsz lap kivágásával végzett,

és már egy igen tisztességes, ám - ahogy egyik lapot a másikra dobta - rendetlen kupac áll mellette az asztalon.

Thomas leült, és kezébe vett pár sütőpapírt. Feltartotta az egyiket, és nézte, ahogy fátyolosán áttetszik rajta a fény. Pont erre volt szüksége.

Kézbe vett egy filcet.

- Rendben. Most pedig mindenki másolja át az első tíz napot egy-egy ilyen papírra. Ne feledjétek feljegyezni a tetején az adatokat, hogy tudjuk, mi micsoda. Amikor végeztünk, majd talán látunk is valamit.

- Mi...? - kezdte Minho.

- Te csak vagdosd őket - parancsolta Newt. - Azt hiszem, tudom, mire készül.

Thomas fellélegzett, hogy végre valaki kezdi megérteni a tervét.

Munkához láttak, és egyenként gyorsan, de nagy odafigyeléssel átmásoltak a sütőpapírokra minden egyes térképet. Thomas egy fadarabot használt vonalzónak, hogy egyenesek legyenek a vonalai. Nemsokára már öt térképpel végzett, majd elkészült a maradék öt is. A többiek is lázasan tartották a munkatempót.

Rajzolás közben Thomasban mindvégig ott bujkált a félelem. Attól tartott, hogy csak az idejüket pazarolják. Vele ellentétben, a mellette ülő Teresa maga volt a megtestesült összpontosítás, ahogy kidugott nyelvvel rajzolta a vonalakat fel és le, jobbra és balra. Úgy tűnt, ő sokkal jobban hisz benne, hogy jutni fognak valamire.

Dobozról dobozra, zónáról zónára haladtak.

- Elegem van - mondta végül Newt megtörve a csendet. - Már piszkosul fájnak az ujjaim. Nézzük meg, hogy működik-e.

Thomas letette a filctollát, megmasszírozta az ujjait. Remélte, hogy ötlete jönnek bizonyul.

- Oké, akkor most adjátok ide az utolsó pár napot az összes zónából. Rakjátok őket egymásra az asztalon, kupacokat alkotva, az Egyes Zónával kezdve a Nyolcas Zónáig, ide az egyest - mutatott az asztal egyik végére -, ide meg a nyolcast - mutatott az asztal másik végére.

Társai úgy tettek, ahogy Thomas kérte, és csoportosították a rajzaikat az előbb említett rendszer szerint, amíg nyolc egyenlő magas papírhalmot nem kaptak.

Thomas rettenetesen izgult. Kézbe vette a nyolc felső lapot, ügyelve arra, hogy ugyanazt a napot ábrázolják, majd egymás tetejére fektette őket úgy, hogy a nyolc külön zóna tökéletesen egymásra illeszkedjen - ilyen módon a szemük elé tárult az egységes kép. Thomast lenyűgözte a

látvány. Mint valami varázslat, egyszer csak megjelent előtte egy éles, kristálytisza kép. Teresa lélegzetvisszafojtva figyelt.

Annyi vonal keresztezte egymást fent és lent, mintha egy kockás lapot tartott volna a kezében. Két, a lap középső részén húzódó vonal gyakrabban ismétlődött, mint a többi, és így sötétebbnek tűnt a végső képen. Az eredmény halványan, de egyértelműen kirajzolódott.

A lap kellős közepén egy L betű állt.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Thomasban a legkülönfélébb érzelmek kavarogtak: megkönnyebbült, hogy működik a terve, meglepődött, aggódott és csodálkozott azon, hogy mindez mire vezethet.

- Haver - mondta Minho, egy szóba sűrítve Thomas érzelmeit.

- Lehet, hogy csak véletlen egybeesés - mondta Teresa. - Gyorsan nézzünk meg egy másikat is.

Thomas így is tett. Az Első Zónától a Nyolcasig szép sorban haladva összerakta a többi naphoz tartozó nyolc lapot is. A vonalak sokasága minden egyes alkalommal egy jól látható betűt adott ki a lap közepén. Az L után az E következett, majd a B, még egy E és végül egy G. Aztán F... O...G.

- Nézzétek - mondta Thomas lemutatva a kis kupacokra. Még közel sem látott át mindent, de örült, hogy a betűk ilyen nyilvánvalóak. - Az egyik szó az, hogy LEBEG, a másik meg az, hogy FOG.

- Lebeg fog? - kérdezte Newt. - Nem úgy hangzik, mint valami francos kimenekítő kód.

- Folytassuk csak a munkát - mondta Thomas.

Még pár lap, és rájöttek, hogy a második szó: FOGD. LEBEG és FOGD.

- Biztos nem véletlen egybeesés - mondta Minho.

- Biztos nem - értett vele egyet Thomas, aki alig várta a többi szót. Teresa a Tároló felé intett.

- Végig kell mennünk az összes térképen, mindegyik dobozon.

- Igen - mondta Thomas. - Lássunk neki.

- Mi nem tudunk neked segíteni - mondta Minho.

Mindhárman a Futárra néztek, aki állta a tekintetüket.

- Legalábbis Thomas és én nem. Ki kell küldenünk a Futárokat az Útvesztőbe.

- Micsoda? - kérdezte Thomas. - De hiszen ez sokkal fontosabb!

- Talán - mondta Minho nyugodt hangon. - De nem vesztegethetünk el egy egész napot, most nem.

Thomason úrrá lett a csalódottság. Az Útvesztő végigfutása a kód feltöréséhez képest időpocsékolásnak tűnt.

- Miért, Minho? Te mondtad, hogy hónapokig ismétlődnek az utak. Egy nap ide vagy oda nem számít.

Minho az asztalra csapott.

- Marhaság, Thomas! Simán lehet, hogy ez lesz az eddigi legfontosabb nap. Valami megváltozhatott, valami kinyílhott. Most, hogy már nem záródnak be a kapuk, akár ki is próbálhatjuk az ötletet, és kint is maradhatunk egy éjszakát, hogy alaposabban felderítsük a terepet.

Ez felkeltette Thomas kíváncsiságát, mivel már a kezdetektől fogva erre vágyott. Azért még makacskodott egy kicsit.

- De mi lesz a kóddal? Mi van a... - kérdezte.

- Tommy, Minhónak igaza van - mondta Newt higgadtan. - Ti bököttek most kimentek futni, én meg összeszedem a megbízható tisztársakat, és végigrágnak magunkat a térképeken.

Newt most határozottabban beszélt, mint valaha.

- Én is - mondta Teresa. - Én is itt maradok, és segítek Newtnak.

Thomas a lányra nézett.

- Biztos vagy benne?

Alig várta már, hogy kiolvassa a kódokat a térképek vonalaiból, de úgy döntött, Newtnak és Minhónak igaza van.

Teresa mosolyogva összefonta a karját.

- Ha egy titkos kódot akarsz kibogarászni útvesztők bonyolult alaprajzaiból, akkor egy női agyra van szükséged, hogy mindent átláss - jelentette ki a lány, és önelégülten mosolygott hozzá.

- Ha te mondd...

Thomas is keresztbe fonta a karját, és mosollyal válaszolt a mosolyra. Már megint nem akart elmenni.

- Remek - mondta Minho, majd bölintott és sarkon fordult. - Minden a legnagyobb rendben van. Gyere. - Az ajtó felé indult, de megtorpant, amikor észrevette, hogy Thomas nem követi.

- Ne aggódj, Tommy - mondta Newt. - Jól meglesz itt a barátnőd.

Thomas fején egyszerre millió gondolat cikázott át. Meg akarta fejteni a kódot, zavarba hozta, hogy Newt így gondol rá és Teresára, és izgatta, hogy mit találnak majd odakinn az Útvesztőben. Meg persze félt is.

De elhessegette ezeket az érzéseket, és el se köszönt, csak követte Minhót a lépcsőn.

Thomas segített Minhónak összegyűjteni a Futárokat, ismertetni a legutóbbi fejleményeket, és megszervezni a nagy utazást. Meglepte, milyen készségesen vállalta mindenki a feladatot, és hogy mennyire egyetértettek abban, hogy itt az ideje tüzetesebben átvizsgálni az Útvesztőt, még ha ehhez kinn is kell éjszakázniuk. Bár ideges volt és félt, azt mondta Minhónak, hogy önként vállalja az egyik zónát, de az Elöljáró visszautasította, mondván, a feladatra van nyolc tapasztalt Futárunk. Minho ragaszkodott hozzá, hogy Thomas megint vele tartson. A fiatalabb fiú igencsak megköny-nyebbült, s ettől egy kicsit el is szégyellte magát.

Most a szokásosnál jóval nagyobb ellátmányt tettek a hátizsákjaikba, mivel nem lehetett előre megmondani, meddig fognak kint maradni. A félelmei ellenére Thomas igazából izgatott volt, talán pont ma fogják megtalálni a kijáratot.

Épp bemelegítettek a Nyugati Kapu mellett, amikor odajött hozzájuk Chuck, hogy elköszönjön.

- Veletek mennék - mondta túlzottan vidám hangon -, de nincs kedvem szörnyű halált halni.

Thomas elnevette magát, amivel magát is meglepte.

- Kösz a biztatást.

- Vigyázzatok magatokra - mondta Chuck, akinek a vidámsága hirtelen aggodalomba váltott át. - Bárcsak segíthetnék nektek.

Thomast meghatotta a fiú gesztusa. Fogadni mert volna, ha arra kerülne a sor, Chuck gondolkodás nélkül velük tartana, ha kell.

- Kösz, Chuck. Nagyon óvatosak leszünk.

Minho felhorkant.

- Az óvatossággal nem mentünk eddig semmire. Most mindent egy lapra teszünk fel.

- Mennünk kell - mondta Thomas.

Összeszorult a gyomra, már nagyon mehetnékje volt, hogy ne kelljen többet az úton rágódnia. Végül is az Útvesztő semmivel sem rosszabb, mint a kapuk nélküli Tisztás. Nem mintha ez a gondolat megnyugtatta volna.

- Igen - válaszolt tárgyilagosan Minho. - Menjünk.

- Hát - mondta Chuck földre szegezett szemmel, majd Thomasra nézett. - Sok sikert. És ha a barátnőd esetleg magányosnak érezné magát nélküled, én majd megszeretgetem.

Thomas felsóhajtott.

- Ő nem a barátnóm, te bökött fejű.

- Hú - mondta Chuck. - Máris úgy káromkodsz, mint Alby.

- Nyilvánvalóan csak a rettegését próbálta leplezni, de a szeme elárulta. - Komolyan, sok szerencsét!

- Köszönöm, nagyra értékeljük - mondta Minho egy türelmetlen szemforgatás kíséretében. - Viszlát, bökött!

- Ja, viszlát - motyogta Chuck, majd megfordult, és visszaindult az udvarra.

Thomast szomorúság fogta el. Lehet, hogy soha többé nem látja se Chuckot, se Teresát, se senki mást. Hirtelen úgy érezte, még mondania kell valamit.

- Ne feledd, mit ígértem! - kiáltotta. - Haza foglak juttatni!

Chuck megfordult, és feltartotta a hüvelykujját. A szemében könnyek csillogtak.

Thomas mind a két hüvelykujjával visszajelzett, majd Minhóval felvették a hátizsákjukat, és nekivágtak az Útvesztőnek.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Thomas és Minho meg sem állt a Nyolcas Zóna utolsó zsákutcája felé vezető út feléig. Jó időt futottak - Thomas nagyra értékelte a karóráját, különösen most, hogy elszürkült az ég. Hamar kiderült, hogy a falak nem mozdultak az előző naphoz képest. Minden pontosan ugyanolyan volt. Semmi értelme nem lett volna térképeket készíteni vagy jegyzetelni. Egyetlen feladatuk maradt, hogy eljussanak a Zóna végéig, majd hazainduljanak, közben meg olyan dolgokat keressenek, amelyek eddig elkerülték mindenki más figyelmét. Minho megengedett maguknak egy húszperces szünetet, majd folytatták az utat.

Csendben futottak. Minho megtanította Thomasnak, hogy a beszéd csak az energiát pazarolja, ezért a fiú inkább a lépéseire és a légzésre koncentrált. Szépen, kimérten. Be, ki. Be, ki. Egyre mélyebbre és mélyebbre haladtak az Útvesztőben, a gondolataik és a köveken dübögő lábuk hangjának kíséretében.

A harmadik órában Teresa meglepte a fiút egy gondolat-üzenettel, egyenesen a Tisztásról.

Haladunk, már találtunk pár újabb szót. De eddig még semmi értelme sincs az egésznek.

Thomas először ösztönösen úgy döntött, hogy figyelmen kívül hagyja a lányt, megpróbálja letagadni, hogy bárki is bejáratos lenne a fejébe. Ugyanakkor beszélni *akart* vele.

Hallasz engem?, kérdezte, elképzelve maga előtt a szavakat, és valami megmagyarázhatatlan módon Teresa felé küldve őket. Koncentrált, majd újra próbálkozott. *Hallasz engem?*

Igen!, érkezett a válasz. *Nagyon is tisztán, most így másodszorra.*

Thomas úgy meglepődött, hogy majdnem meg is torpant. Működik! *Vajon miért tudunk mi ilyet?*, kérdezte magában. A társalgás igen jelentős mentális megterheléssel járt, és Thomas már érezte, hogy lassan elkezd fájni a feje.

Talán szeretők voltunk, mondta Teresa.

Thomas megbotlott, és hasra esett. Ártatlanul mosolygott Minhóra, aki hátranézett, de nem állt meg, még csak le sem lassított. Thomas felkelt, és hamar beérte. *Micsoda?*, kérdezte.

Érezte, hogy a lány nevet; olyan volt, mint egy homályos, sokszínű kép. *Ez olyan bizarr, mondta a lány. Olyan, mintha egy vadidegen lennél, de én tudom, hogy nem vagy az.*

Thomas izzadt a futástól, most mégis kellemes, hűvös érzés futott végig a hátán. *Elnézést a kellemetlenkedésért, de mi vadidegenek vagyunk. Csak nemrég találkoztunk, nem emlékszel?*

Ne legyél hülye, Tó. Szerintem valaki beletúrt az agyunkba, és valamit módosított rajtunk, hogy tudjunk telepatikusán beszélgetni. Mielőtt idejöttünk volna. Ez azt sugallja, hogy már ezelőtt is ismertük egymást.

Ez már Thomasnak is eszébe jutott, és úgy gondolta, a lánynak valószínűleg igaza lehet. Legalábbis remélte. Kezdte nagyon megkedvelni Teresát. *Beletúrtak az agyunkba?*, kérdezte. *Hogyan?*

Nem tudom, ez az egyik olyan emlék, amihez nem nagyon tudok hozzáférni. Szerintem valami komoly dolgot csinálhattunk.

Thomas belegondolt abba, hogy már a lánynak a Tisztásra érkezése óta úgy érzi, valahogy kapcsolatban állnak egymással. Egy kicsit mélyebbre akart ásni. *Mire gondolsz?*

Bárcsak tudnám. Csak megpróbálok ötleteket felvetni, hátha valamelyiktől neked beugrik valami.

Thomas arra gondolt, amit Gally, Ben és Alby mondott róla, hogy arra gyanakszanak, Thomas ellenük van, és nem lehet benne megbízni. Az is eszébe jutott, amit *Teresa* mondott neki az első beszélgetésükkor, hogy mindezt valahogy ők tették a többiekkel.

Ez a kód biztos jelent valamit, tette hozzá a lány. Meg az is, amit a karomra írtam, hogy a VESZETT jó.

Talán nem számít, válaszolta Thomas. *Talán nemsokára megtaláljuk a kijáratot. Sose lehet tudni.*

Thomas futás közben egy időre behunyta a szemét, és igyekezett koncentrálni. Mintha minden gondolatváltáskor egy légbuborék úszkált volna a mellkasában, és e feszítő érzéstől egyszerre idegesség és borzongás járta át. Amikor rájött, hogy a lány talán a gondolatait is tudja olvasni, még akkor is, amikor épp nem társalognak, felpattant a szeme. Várta a választ, de nem jött.

Itt vagy még?, kérdezte.

Igen, de ettől mindig megfájdul a fejem.

Thomas megkönnyebbült, hogy nincs egyedül a problémájával.

Nekem is fáj a fejem.

Oké, mondta a lány. Majd később beszélünk.

Ne, várj! Nem akarta, hogy a lány elmenjen, vele gyorsabban telt az idő, és valahogy a futás is könnyebbnek tűnt.

Viszlát, Tóm. Majd szólok, ha találtunk valamit.

Teresa, mi van azzal, amit a karodra írtál?

Eltelt pár másodperc. Semmi válasz.

Teresa?

A lány eltűnt. Thomas úgy érezte, a mellkasában kipukkadt a légbuborék, és a teste megtelt méreggel. Fájt a hasa, és a gondolat, hogy az egész napját futással fogja tölteni, elkésérette.

Igazából szerette volna elmondani Minhónak, hogy képesek Teresával beszélni, meg akarta vele osztani, ami történt, mielőtt még szétdurranna az agya. De nem tűnt jó ötletnek a telepátiát is belekeverni a buliba. Már így is elég bizarr volt itt minden.

Thomas leszegte a fejét, és vett egy hosszú, mély levegőt. Most majd egyszerűen befogja a száját, és szaladni fog.

Két pihenővel később Minho végre sétatempóra váltott, ahogy egy zsákutca vége felé haladtak. Megállt, és leült a folyosó végén.

Itt különösen dúsnak tündek a borostyánok, a zöld, buja növényzet teljesen eltakarta a kemény, áthatolhatatlan kőfalakat.

Thomas csatlakozott a barátjához, ő is leült, és nekikezdték a szerény, szendvicsekből és gyümölcszeletekből álló ebédjüknek.

- Ennyi volt - mondta Minho, miután lenyelte a második falatot. - Elértük a Zóna végét, és csodák csodájára sehol egy kijárat.

Thomasban ez már rég tudatosult, de most, hogy így hallotta, még jobban lelombozódott. Csendben végzett az ebédjével, és felkészült a kutakodásra, hogy megpróbáljon valamit - bármit - találni.

A következő pár órában Minhóval átvizsgálták a földet, végigtapogatták a falakat, és pár helyen felmászta az indákon. Semmit sem találtak, és Thomasnak már kezdett lankadni a lelkesedése. Az egyetlen említésre méltó felfedezés egy újabb VILÁGVÉGE - EINSTEIN SZEKCIÓ - TILTOTT TERÜLET feliratú tábla volt. Minho rá se bagózott.

Megint ettek, majd tovább kerestek. Most sem találtak semmit, és Thomas már kezdett beletörödni abba, hogy nincs is ott semmi, amit felfedezhetnének. Ahogy közeledett a falak záródásának órája, Siratok

nyomát kezdte fürkészni, és minden kanyarnál átjárta a jeges félelem. Mindig késsel a kezükben haladtak, de éjfélig semmit se láttak.

Aztán Minho kiszúrt egy Siratót, ami az orruk előtt fordult be, és többet vissza se jött. Fél óra múlva Thomas látott egy másikat, az is ugyanígy tett. Egy óra elteltével elrobogott mellettük egy harmadik, de még csak le sem lassított. Thomas majdnem összeesett a rettegéstől.

De azért csak haladtak tovább és tovább.

- Szerintem csak játszanak velünk - mondta kisvártatva Minho.

Thomas felismerte, hogy már fel is adta a kutatást, és csak lassan, leverten üget hazafelé a Tisztás irányába. Úgy tűnt, Minhóban is kihuny a lelkesedés lángja.

- Hogy érted? - kérdezte Thomas.

Az Előljáró felsóhajtott.

- Szerintem az Alkotók tudatni akarják velünk, hogy nincs kiút. Már a falak se mozognak, olyan az egész, mint valami hülye játék, amit már be kéne végre fejezni. Azt akarják, hogy visszamenjünk, és tudassuk mindenkivel, hogy nincs kiút. A nyakamat rá, hogy azzal fogadnak majd minket, hogy egy Sirató elvitt valakit az éjszaka folyamán. Szerintem igaza volt Gallynek, egyenként végeznek velünk.

Thomas nem válaszolt, de érezte Minho szavaiban az igazságot. Minden korábbi reménye elpárolgott, és már nyoma se maradt az induláskor érzett lelkesedésének.

- Menjünk haza - mondta Minho lemondóan.

Thomas nem szerette beismerni a vereséget, de most beleegyezően bólintott. Úgy tűnt, a kód maradt az egyetlen reményük, és mostantól arra kell koncentrálniuk.

Csendben haladtak a Tisztás felé, és útközben egyetlen újabb Siratót sem láttak.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Thomas órája szerint már délelőtt volt, amikor Minhóval átlépték a Nyugati Kapu küszöbét, és visszaértek a Tisztásra. Thomas any-nyira kimerült, hogy legszívesebben ott helyben leheveredett volna aludni. Durván huszonnégy órát töltöttek kint az Útvesztőben.

Meglepő módon, a sápatag fény és az általános pusztulás ellenére úgy tűnt, minden visszatért a régi kerékvágásba. A tisztársak kertészkedtek, a földeket gondozták, vagy épp takarítottak. Hamar kiszúrták a visszatért párost, és értesítették Newtot, aki odafutott hozzájuk.

- Ti vagytok az elsők - mondta. - Mi a helyzet odakinn? - A fiú arcára kiülő gyermeki reménykedéstől Thomas szíve összeszorult. Newt biztosan azt hitte, hogy találtak valami lényegeset. - Ugye jó híreket hoztok?

Minho üres tekintettel bámult a semmibe.

- Nem - mondta. - Az Útvesztő csak egy nagy, francos vicc.

Newt zavartan Thomasra nézett.

- Ez meg miről beszél?

- Csak lelombozódott egy kicsit - mondta Thomas, és megvonta a vállát. - Semmi sem változott odakinn. A falak ugyanott állnak, nincs kijárat, nincs semmi. Tehát itt jártak a Siratok?

Newt elgondolkodott, és az arca elsötétült. Végül bólintott.

- Igen, és elvitték Adamet.

Thomasnak nem volt ismerős a név, és bántotta, hogy semmit sem érez. *Megint egyvalaki*, gondolta. *Talán Gallynek tényleg igaza van.*

Newt épp megszólalt volna, amikor Minho egyszer csak kifakadt, Thomast is megriasztva.

- Elegem van! - A Futár kiköpött, a nyakán kidagadtak az erek.

- Elegem van! Vége! Ennyi!

Levette, és a földhöz csapta a hátizsákját.

- Nincs kijárat, soha nem is volt, és soha nem is lesz. Meg vagyunk bökve!

Thomas kiszáradt torokkal nézte, ahogy Minho elviharzik a Tábor irányába. Aggasztotta a helyzet. Ha már Minho is feladja, akkor tényleg nagy a baj.

Newt egy szót sem szólt. Magára hagyta a kába Thomast. Kétségbeesés lengte be a Tisztást, olyan volt, mint a Térképszoba füstje: sűrű és könnyfakasztó.

Egy órán belül visszatért a többi Futár is, és Thomas értesülései szerint egyikük se talált semmit; egy idő után mind feladták. A Tisztás lakóit teljesen lesújtotta a hír, a legtöbben a munkát is abbahagyták.

Thomas tudta, hogy most már az Útvesztő kódja az egyetlen reményük. Az rejti magában a megoldást. Egy ideig az udvaron barangolt, és a Futárokat kérdezgette, aztán végre kissé megnyugodott.

Teresa?, mondta magában a szemét behunyva, mintha ez lenne a dolog nyitja. *Hol vagy? Sikerült valamit kiderítened?*

Várt egy darabig, már majdnem feladta azzal, hogy biztos nem sikerült a gondolatátvitel.

Mi? Mondtál valamit, Tóm?

Igen, gondolta. A fiú kissé fellelkesült attól, hogy sikerült kapcsolatot létesítenie. *Hallasz engem? Jól csinálom?*

Néha kicsit akadozik, de amúgy minden rendben. Tiszta örület, nem?

Thomas ezen elgondolkodott. Igazából már kezdett hozzászokni. *Egész tűrhető. Még mindig a pincében vagytok? Az előbb láttam Newtot, de aztán el is tűnt valamerre.*

Aha. Lehozott három-négy srácot, hogy segítsenek átrajzolni a térképeket. Azt hiszem, megvagyunk az egész kóddal.

Thomas szíve nagyot ugrott. *Komoly?*

Gyere ide.

Jövök. Mire kimondta, már el is indult. Már nem is érezte magát annyira fáradtnak.

Newt engedte be.

- Még mindig nincs nyoma Minhónak - mondta a lépcsőn lefelé menet. - Néha egyszerűen eldurran az agya.

Thomast meglepte, hogy Minho duzzogással fecsérli az idejét, amikor már majdnem felfedték a kódokat. Elhessegette a gondolatot, és belépett a szobába. Az asztal körül néhány, számára ismeretlen, beesett szemű tisztárs álldogált. Láthatóan borzasztóan kimerültek. Mindenhol hatalmas térképhalmok heverték, még a padlón is. Mintha egy tornádó söpört volna végig a szoba közepén.

Teresa egy polcnak támaszkodott, és egy papírlapot tanulmányozott. Felpillantott, amikor Thomas és Newt megérkezett, de aztán visszatért az olvasnivalójához. Ettől Thomas egy kicsit elszomorodott, azt remélte, a lány majd örülni fog, hogy újra látja, de aztán hülyén érezte magát, hogy ez egyáltalán eszébe jutott. Teresának most fontosabb dolga van.

Ezt neked is látnod kell, mondta neki Teresa, miközben Newt elengedte a segítőköt, akik morogva felcsattogtak a lépcsőn, azt nehezményezve, hogy ilyen sokat dolgoztak a semmiért.

Thomas egy pillanatra megijedt attól, hogy Newt valahogy rájött, mi is folyik közöttük. *Ne beszélj a fejemben, ha Newt is itt van. Nem akarom, hogy tudjon a... képességünkről.*

- Gyere, nézd ezt meg - mondta a lány hangosan, épphogy csak elrejtve egy futó mosolyt.

- Itt és most térdre fogok előtted borulni, és megcsókolom a földet, amin állsz, ha kideríted, miről van szó - mondta Newt.

Thomas odament Teresához, alig várta, hogy lássa, mit találtak. A lány felhúzott szemöldökkel nyújtotta át a papírt.

- Minden stimmel - mondta. - Csak fogalmam sincs, mit jelent.

Thomas átvette a lapot, és gyorsan átfutotta. Számozott karikák voltak a bal oldalon, egytől hatig. Mindegyik mellett egy szó állt, nyomtatott nagybetűkkel írva:

LEBEG
FOGD
VÉR
HALÁL
MEREV
NYOMD

Ez volt minden. Hat szó. Thomast elöntötte a csalódottság. Azelőtt biztosra vette, hogy a kód szerepe egyértelművé válik, amint megfejtették. Leverten nézett Teresára.

- Ez minden? Biztos, hogy ez a helyes sorrend?

A lány visszavette a papírlapot.

- Az Útvesztő ezeket a szavakat ismételteti már hónapok óta

- amikor ez már egyértelművé vált, abbahagytuk a keresgélést. A NYOMD után mindig van egy hét, amikor egyetlen betű se bukkan fel, majd minden újrakezdődik a LEBEG szóval, ezért úgy gondoljuk, ez lehet az első szó, a többi meg utána következik.

Thomas összefonta a karját, és a lány melletti polcnak dőlt. Egy pillanat alatt megjegyezte a hat szót, beleégette őket az agyába. *Lebeg. Fogd. Vér. Halál. Mervev. Nyomd.* Nem hangzott valami épületesen.

- Vidám, nem? - mondta Newt, mintha a szájából vette volna ki a szót.

- Ja - értett vele egyet Thomas, de helyeslése inkább egy frusztrált sóhajnak tűnt. - Ide kell hoznunk Minhót, talán ő tud valamit, amit mi nem. Bárcsak lenne még valami nyom...

Thomas lemerevedett. Forgott körülötte a világ. Ha nem támaszkodott volna a polcoknak, még össze is esett volna. Támadt egy ötlete. Egy szörnyű, borzasztó, rettenetes ötlete. A szörnyű, borzasztó, rettenetes ötletek történetének legrosszabbika.

Ám az ösztönei azt súgták, hogy igaza van. Igen, ezt kell tennie.

- Tommy? - kérdezte Newt, és aggodalmas arccal közelebb lépett. - Mi a baj? Úgy elsápadtál, mint aki szellemet látott.

Thomas megrázta a fejét, és összeszedte magát.

- Á... semmiség, bocs. Fáj a szemem, aludnom kéne.

A hatás kedvéért megdörzsölte a halántékát.

Minden rendben?, kérdezte Teresa a fejében. Thomas megfordult, és amikor látta a lány aggódó arcát, már jobban érezte magát.

Persze, tényleg. Fáradt vagyok, pihennem kell.

- Hát - mondta Newt, és megszorította Thomas vállát. - Egész éjjel kinn voltál az Útvesztőben, menj nyugodtan aludni.

Thomas Teresára nézett, majd Newtra. Meg akarta osztani velük az ötletét, de aztán meggondolta magát. Inkább csak bölintott egyet, és elindult felfelé.

Thomas fejében összeállt egy terv, lehet, hogy rossz volt, de mégiscsak egy terv.

Több nyomra van szükségük a kódhoz. *Emlékekre* van szükségük.

Így hát elhatározta, hogy megszúrhatja magát egy Siratóval.

Átváltozik. Szándékosan.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Thomas a nap további részében egy szót sem szólt senkihez. Teresa többször is próbálkozott, de Thomas mindig lerázta azzal, hogy nincs jól, és hogy csak egyedül akar maradni, nyugodtan aludni vagy elmélkedni az erdő mögötti kis zugában. Megpróbál felfedezni valami, eddig még ismeretlen titkot az elméjében, ami majd segít eldönteni, mit tegyenek.

Igazából csak azért vonult el, hogy felkészítse magát a terve végrehajtására, hogy meggyőzze magát arról, ez a helyes lépés. Az *egyetlen* lehetséges lépés. Meg hát halálra is volt rémülve, és nem akarta, hogy ezt a többiek észrevegyék.

Végül, amint látta, hogy az órája szerint már beköszöntött az este, felkerekedett, és csatlakozott a többiekhez a Táborban. Amíg le nem ült elfogyasztani a Serpenyő által sietve összeütött, kekszből és paradicsomlevesből álló ebédet, észre se vette, hogy mennyire éhes.

Aztán eljött a következő álmatlan éjszaka ideje.

Az Építők bedesztázták a Gallyt és Adamet elhurcoló szörnyek által hátrahagyott tátongó lyukakat. A végeredmény inkább olyannak tűnt, mintha részeg ácsok estek volna neki a falaknak, de legalább masszívra sikerült. Alby végre elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy kikeljen az ágyából, annak ellenére, hogy még mindig vastagon be volt fáslizva a feje. Newttal úgy döntöttek, hogy a bevett szokás szerint aznap este is mindenki máshol alszik, mint azelőtt.

Thomas így a Tábor földszintjén lévő nappaliba került ugyanazokkal a tisztársakkal, akikkel két napja töltötte együtt az éjszakát. A szobát hamar belepte a csend, bár Thomas nem volt benne biztos, hogy ez azért van-e, mert mindenki elaludt, vagy azért, mert mindannyian halálra vannak rémülve, csendben remélve, hogy a Siratok nem jönnek megint. Ellentétben a két nappal korábbi helyzettel, most Teresa is a házban töltötte az éjszakát a többi tisztárral együtt. Thomashoz közel feküdt,

két takaró alá begubózva. A fiú valahogy érezte, hogy alszik. Tényleg *alszik*.

Thomasnak nem jött álom a szemére, pedig roppant fáradtnak érezte magát. Megpróbálta csukva tartani a szemét, és lazítani egy kicsit, de ez sem sikerült. A várakozás nehéz teherként nyomta a mellkasát, az idő meg csak lassan csordogált.

Aztán, ahogy számítottak rá, egyszer csak felhangzottak a Siratok gépies, rémisztő zajai. Eljött az idő.

Mindenki az ablakoktól legtávolabb eső falhoz húzódott, és amennyire csak tudott, csendben maradt. Thomas felhúzott térdekkel Teresa mellett kucorgott a sarokban, az ablakot bámulva. Igazából a szörnyű döntése nyomasztotta, és szorította el a szívét. De tudta, hogy minden ezen múlhat.

A szobában egyre nőtt a feszültség. A tisztársak csendben meglapultak, senki se moccant. A fán súrlódó fém hangja töltötte be a házat. Thomas úgy vélte, egy Sirató bizonyára éppen a ház hátsó falát mássza meg a velük ellentétes oldalon. Aztán még több hangot hallott minden irányból, a legközelebbi mintha közvetlenül a szoba ablaka alól jött volna. Megfagyott a levegő. Thomas befogta a szemét, és úgy várta, hogy jöjjön a végső csapás.

Hatalmas reccsenés és üvegcsörömpölés hallatszott valahonnan az emeletről, az egész ház beleremegett. Thomas bénultan hallgatta a sikolyokat és a menekülők lábdübögését. Hangos recsegés-ropogás jelezte, hogy több Sirató is az emeletre tart.

- Elkapta Dave-et! - kiáltotta valaki a félelemtől sípoló hangon.

Thomas szobájában senki se moccant. A fiú tudta, hogy most mindenki megkönnyebbült, hogy mást ragadtak el, és minden bizonnyal szégyellik is ezt az érzést. Talán ezen az éjszakán biztonságban lesznek. Már harmadszorra történt meg, hogy csak egy fiút vittek el. Egyre többen hitték el Gally szavait.

Thomas összerezzen meghallva az ajtó túloldaláról jövő szörnyűséges csattanást, amelyet sikolyok és a szétzúzott fa ropogása követett. Mintha valami vas állkapcsú szörny csócsálná a lépcsőket. Egy másodperccel később jött az újabb nagy reccsenés: a bejárati ajtó. A Sirató keresztülrobogott a házon, és épp távozott.

Thomas nem hagyta, hogy megbénítsa őt a félelem. Most vagy soha.

Felugrott, és az ajtó felé szaladt, majd feltépte azt. Hallotta Newt kiáltását, de figyelmen kívül hagyta, ahogy végigszaladt a folyosón, kikerülve és átugorva a rengeteg fatörmeléket. Látta, hogy a bejárati ajtó

helyén a szürke éjszakába vezető hatalmas, tépett szélű lyuk tátong. Egyenesen arra vette az irányt, és nemsokára már a Tisztáson volt.

Tom!, kiáltotta a fejében Teresa. Mit művelsz?

De a fiú erre se figyelt, csak futott.

A Thomas számára ismeretlen fiút, Dave-et cipelő Sirató a Nyugati Kapu felé tartott nagy zörgés-zúgás közepette. A többi lény már az udvaron várakozott. Mindannyian a társuk után eredtek. Mit sem törődve azzal, hogy tettét a többiek bizonyára öngyilkos-sági kísérletnek vélik majd, Thomas gondolkodás nélkül egyenesen a falca közepébe rontott. A Siratókat ez igencsak meglepte, és a szörnyek egy ideig haboztak.

Thomas felugrott a Dave-et tartó példányra, és megkísérelte kiszabadítani a fiút, azt remélve, hogy a Sirató majd megpróbál visszavágni. Teresa még mindig a fejében kiabált, most már olyan hangerővel, hogy Thomas úgy érezte, mintha egy tört döftek volna a koponyájába.

Három Sirató támadt rá egyszerre. Minden irányból záporoztak a szúrások és a csípések. Thomas kézzel-lábbal kapálózott, félreütötte az egyik borzalmas fémkart, majd pedig jó nagyot rúgott valamelyik lény lüktető húsába. Csak azt akarta, hogy megszúrják, de azt nem, hogy elvigyék, mint Dave-et. A szörnyek támadásai egyre hevesebbek lettek, és Thomas érezte, ahogy a testét elárasztja a fájdalom - a tűszúrások arról árulkodtak, hogy sikerrel járt. Felkiáltott, és addig rúgott, ütött és vergődött, amíg biztos talajt nem érzett a lába alatt. Felbuzgott benne az adrenalin, kitört a gyűrűből, és minden erejével futni kezdett.

Amint kicsit távolabbra került, a Siratok feladták az üldözést, és eltűntek az Útvesztő mélyén. Thomas a fájdalomtól nyögve összeesett.

Newt egy másodperc alatt mellette termett, a nyomában jött Chuck és Teresa, meg még sokan mások. Newt megfogta őt a hónaljánál, felemelte, majd elkiáltotta magát:

- Fogd a lábát!

Thomas úgy érezte, mintha lebegne. Szédült és émelygett. Valaki, fogalma se volt, hogy ki, engedelmeskedett Newt parancsának.

Átszállították az udvaron, be a Táborba, végig a rommá tört folyosón, be egy szobába. Végül egy kanapéra fektették. Még mindig pörgött-forgott körülötte a világ.

- Mit műveltél? - kiáltotta Newt közvetlen közélről az arcába.

- Hogy lehettél ilyen hülye?

Thomas megpróbált még egyszer megszólalni, mielőtt belesüppedt volna a sötétségbe.

- Nem... Newt... Te ezt nem érted...

- Kuss! - kiáltotta Newt. - Ne pazarold az erődöt!

Thomas érezte, hogy valaki a karját és a lábát vizsgálja, hogy letépi róla a ruháit, és átnézi a sérüléseit. Chuck hangját hallotta, és örült, hogy a barátja legalább jól van. Az egyik Kóronc valami olyat mondott, hogy tucatnyi szúrást kapott.

Teresa a lábánál ült, és a jobb bokáját fogta a kezében. *Miért, Tóm? Miért kellett ezt tenned?*

Mert... Nem volt ereje koncentrálni.

Newt az Ellenszerért kiáltott, és Thomas nemsokára érezte is a karján a tűszúrást. Melegség árasztotta el a testét. Lenyugodott, és még a fájdalmai is csillapodtak. Azonban úgy tűnt, mintha a világ magába roskadna körülötte. Tudta, hogy egy pár másodperc, és vége.

Forgott körülötte a szoba, a színek összerosódtak, minden egyre gyorsabban és gyorsabban kavargott. Minden erejét össze kellett szednie hozzá, de mondott még valamit, mielőtt elsötétült volna minden.

- Ne aggódjatok - suttogta. Remélte, hogy meghallják. -

Szándékosan csináltam...

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Az Átváltozás alatt nem működött Thomas időérzéke.

Az élmény a legelső emlékét idézte elő még a Dobozból, hideg és sötét volt minden. De most nem érezte, hogy bármi is hozzáérne a talpához vagy akár a testéhez. A semmiben lebegett, és a fekete ürességet bámulta. Semmit se látott, semmit se hallott, semmilyen szagot nem érzett. Mintha valaki elvette volna tőle az érzékszerveit, és bezárta volna őt egy vákuumkamrába.

Telt-múlt az idő. Lassan. A félelemből kíváncsiság lett, abból meg unalom.

Végül egy meghatározhatatlan hosszúságú idő elteltével kezdett minden megváltozni.

Feltámadt egy távoli szél. Érezni nem lehetett, de hallani igen. Kavargó fehér köd tűnt fel a távolban, egy örvénylő füst-tornádó, amely olyan méretűre dagadt, hogy sem az alját, sem a tetejét nem lehetett látni. Thomas ekkor megérezte a háta mögül érkező, a ciklon felé fújó szelet, ami beletépett a ruhájába, a hajába, mint a rongyos zászlókat szaggató vihar.

A fehér köd-torony megindult felé, vagy talán ő maga indult el a tornádó felé? Nem tudta. A sebessége egyre csak nőtt és nőtt. Pár másodperce még tisztán látta a tölcsért, de most már egész látóterét beborította a nagy, lapos fehérség.

Aztán a vihar beszippantotta. Érezte, ahogy átjárja tudatát a köd, ahogy a feje megtelik emlékekkel.

Ezenkívül csak fájdalmat érzett.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

- Thomas.

A hang távolinak és csengőnek tűnt, mint egy hosszú alagútból jövő visszhang.

- Thomas, hallasz engem?

Nem akart válaszolni. A tudata kikapcsolt, amikor már nem bírt a fájdalommal. Félt, hogy ha magához tér, újra rászabadul a szenvedés. Érzékelte a szemhéja túloldalán világító fényt, de tudta, hogy kibírhatatlan lenne, ha kinyitná a szemét. Csak feküdt.

- Thomas, Chuck vagyok. Megvagy még? Kérlek, ne halj meg, haver!

Egyszer csak minden betört a fejébe. A Tisztás, a Siratok, a tűszúrások, az Átváltozás. *Emlékek. Az Útvesztőt* nem lehet megfejteni. Az egyetlen kiút egy olyan dolog, amire sosem számítottak. Ami rémületes és ijesztő. Majd' beleroppant a kétségbeesésbe.

Nagyot nyögve kinyitotta a szemét. Először csak hunyorgott. Chuck pufók arcát látta, amint félelemmel teli szemmel néz vissza rá. De aztán az arc felderült, és a fiú szája széles mosolyra húzódott. Bármilyen történt is, bármilyen borzasztó volt is itt minden, Chuck mosolygott.

- Felébredt! - kiáltotta a fiú bele a nagyvilágba. - Thomas magához tért!

A kiabálástól Thomas összerezgett, és megint behunyta a szemét.

- Chuck, muszáj ordibálnod? Nem érzem magam túl jól.

- Bocsi, csak örülök, hogy élsz. Hálás lehetsz, hogy nem adok neked egy nagy csókot.

- Kérlek, Chuck, ne tedd ezt velem. - Thomas újra kinyitotta a szemét, és nagy nehezen felült az ágyában. Hátával a falnak dőlt, és kinyújtóztatta a lábát. Fájt minden egyes izma és ízülete.

- Meddig tartott? - kérdezte.

- Három napig - válaszolt Chuck. - Éjszakára betettünk a Dutyiba, hogy biztonságban legyél, napközben meg visszahoztunk ide. Már vagy

harmincszor elhitetted velünk, hogy meghaltál, mióta elkezdődött. De nézz magadra, mintha újraszülettél volna!

Thomas el tudta képzelni, mennyire ramatyul nézhet ki.

- Jártak itt azóta a Síratok?

Chuck jókedve szemmel láthatóan szertefoszlott, és a fiú leszegette a tekintetét.

- Igen, elvitték Zartot meg még kettőnket. Minden este egyvalakit. Egyik este Minho és a Futárok bejárták az egész Útvesztőt, hátha találnak egy kijáratot vagy valami helyet, ahova jók a hülye kódjaitok. Semmire nem mentek. Szerinted egyszerre miért csak egy bököttet visznek el a Síratok?

Thomas gyomra összerándult. Pontosán tudta a választ erre a kérdésre, meg még jó pár másikra is. Arra gondolt, hogy a tudás néha elég szörnyű dolog.

- Szólj Newtnak és Albynek - mondta válaszul. - Mondd meg nekik, hogy hívják össze a Tanácsot, amilyen gyorsan csak lehetséges.

- Komolyan?

Thomas felsóhajtott.

- Chuck, most jöttem ki az Átváltozásból. Szerinted viccelek?

Chuck szó nélkül felpattant, és kiszaladt a szobából. Még egy ideig hallani lehetett, ahogy Newtot szólongatja.

Thomas lehunyta a szemét, és a falnak támasztotta a fejét, majd gondolataival megszólította a lányt.

Teresa.

Először nem érkezett semmi válasz, de aztán olyan tisztán hallotta a fejében a gondolatokat, mintha a gazdájuk itt ülne mellette. *Ez nagyon nagy hülyeség volt, Tó. Orbitális marhaság.*

Meg kellett tennem, válaszolta.

Pár napig még gyűlöltelek is. Látnod kellett volna magad, a bőröd, az ereket...

Te gyűlöltél engem? Thomas nagyon örült annak, hogy Teresa ennyire aggódott érte.

Szünet. Én így fejezem ki, hogy a saját kezemmel öltelek volna meg, ha meg mertél volna halni.

Thomas melegséget érzett a mellkasában. Tenyerével meg is próbálta megérinteni. *Hát... köszönöm...*

Mennyire emlékszel?

Thomas kivárt. *Elégre. Amit mondtál, hogy mit csináltunk velük mi ketten...*

Jól emlékeztem?

Csináltunk pár borzasztó dolgot, Teresa. Érezte a lány zavarát. Hogy millió kérdése van, de ötlete sincs, hol kezdje.

Megtudtál valamit, amivel ki tudunk jutni innen?, kérdezte, mintha nem akarta volna hallani, mi is volt az ő szerepe mindebben. *Megtudtad, mire szolgál a kód?*

Thomas még nem akart erről beszélni - legalábbis addig, amíg össze nem szedte a gondolatait. Lehet, hogy az egyetlen lehetőségük a szökésre inkább öngyilkosságnak minősül. *Talán, mondta végül, de nem lesz könnyű. Össze kell hívni a Tanácsot, szeretném, ha te is eljönnél. Csak egyszer lesz erőm mindent elmondani.*

Egy ideig csendben maradtak, a reménytelenség lepte be a gondolataikat.

Teresa?

Igen?

Az Útvesztőt nem lehet megfejteni.

A lány kivárt a válaszával. *Ezt már mindannyian felismertük.*

Thomas gyűlölte a fájdalmat a lány hangjában. Mindent érzett a fejében. *De ne aggódj, az Alkotók azt akarják, hogy megszökjünk. Van egy tervem.* Reményt akart adni a lánynak, nem számított, milyen halvány az a remény.

Ó, tényleg?

Igen. Elég szörnyű, páran talán bele is fogunk halni. Jól hangzik?

Naná. Miről van szó?

Meg kell...

Mielőtt befejezhette volna, Newt lépett be a szobába, megzavarva őt a koncentrációban.

Később elmondom, zárta le gyorsan Thomas a beszélgetést.

Siess!, mondta a lány, és eltűnt.

Newt az ágyhoz sétált, és leült Thomas mellé.

- Tommy, neked szinte kutya bajod.

Thomas bólintott.

- Kicsit még émelygek, de amúgy megvagyok. Azt hittem, sokkal rosszabb lesz.

Newt a fejét rázta, az arcán a harag csodálattal keveredett.

- Ez, amit csináltál, egyrészt bátor dolog volt, másrészt meg hihetetlen nagy hülyeség. Úgy tűnik, ehhez te tényleg értesz. - Szünetet tartott, és a fejét csóválta. - *Tudom, miért csináltad. Milyen emlékeket hozott vissza? Van, ami segíthet?*

- Össze kell hívnunk a Tanácsot - mondta Thomas, és kicsit arrébb csúszott, hogy kényelmesebben üljön. Érdekes módon nem érzett fájdalmat, csak kicsit kába volt. - Mielőtt újra elkezdek felejteni.

- Igen, Chuck elmondta. Megoldjuk. De miért, mire jöttél rá?

- Ez egy próba, Newt. Ez az egész egy nagy próba.

Newt bólintott.

- Mint egy kísérlet.

Thomas megrázta a fejét.

- Nem, nem érted. Kigyomlálnak minket, figyelik, hogy feladjuk-e vagy sem, a legjobbakat keresik. Változókat vágnak hozzánk, és megpróbálják elérni, hogy feladjuk. Nézik, meddig bírjuk reménnyel, meddig álljuk a sarat. Az, hogy felküldték Teresát, és mindent kikapcsoltak, csupán az utolsó fázis, egy... végső elemzés. Itt az ideje a végső próbának. A szökésnek.

Newt zavartan ráncolta a homlokát.

- Mit mondasz, tudod, hol a kiút?

- Igen. Hívd össze a Tanácsot. Azon nyomban.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Egy órával később Thomas már a Gyűlésen ült, az Elöljárókkal szemközt, ugyanúgy, mint a korábbi alkalommal. Teresát végül nem engedték be, és ezen mindketten felhúzták magukat. Newt és Minho már megbíztak a lányban, de a többieknek még maradtak kétségeik.

- Rendben, Zöldfül - mondta a már sokkal jobb bőrben lévő Alby, aki középen foglalt helyet, közvetlenül Newt mellett. Kettő kivételével mindegyik széken ültek - Zartot és Gallyt, ugyebár, elragadták a Siratok. - Hagyd a mellébeszélést, térj a tárgyra.

Thomas még mindig kicsit émelygett az Átváltozástól, de összeszedte magát. Sok mondanivalója volt, és biztosra akart menni - el akarta kerülni, hogy szavai értelmetlen fecsegésnek tünjenek.

- Ez egy hosszú történet - kezdte. - Nincs időnk mindenre, de elmondom nektek a lényegét. Amikor átváltoztam, képek villantak fel a szemem előtt, sok-sok kép, mint valami felgyorsított diavetítés. Sok emlékem visszajött, de nem mindegyik olyan tiszta, hogy be tudjak róla számolni. Sok minden máris halványul, néhány dolog már el is tűnt. - Szünetet tartott, hogy még egyszer, utoljára összeszedje a gondolatait. - De amire emlékszem, az elég lesz. Az Alkotók tesztelnek minket. Az Útvesztő nem azért épült, hogy megfejtsék. Ez csak egy próba. Azt akarják, hogy a nyertesek, a túlélők megtegyenek valami nagyon fontosat. - Máris eltért a tervtől, belezavarodott abba, hogy milyen sorrendben tálalja a mondandóját.

- Micsoda? - horkant fel Newt.

- Hadd kezdjem újra - mondta Thomas, és megdörzsölte a szemét. - Mindegyikünket nagyon fiatalon vittek el. Nem emlékszem, hogyan és miért, csak néhány halvány kép és érzélem árulkodik a világban végbement változásokról. Tudom, hogy valami szörnyű dolog történt. Fogalmam sincs, micsoda. Az Alkotók elraboltak minket, és úgy érezték, erre megvan minden joguk. Valahogy rájöttek, hogy átlagon felüli intelligenciával rendelkezünk, és ezért esett ránk a választás. Nem

tudom pontosan, nem emlékszem a részletekre, meg amúgy sem ez a lényeg.

- Nem emlékszem a családomra, vagy arra, hogy mi történt velük. De miután elvittek minket, az elkövetkező pár évet különleges iskolákban töltöttük, és amennyire csak lehetett, normális életet éltünk. Ez addig tartott, amíg az Alkotóknak elég pénzük nem lett ahhoz, hogy megépítsék az Útvesztőt. A neveink csak bugyuta becenevek, amiket az Alkotók találtak ki. Alby Albert Einsteinről, Newt pedig Isaac Newtonról kapta a nevét. Én meg Thomas vagyok. Mint Edison.

Alby olyan képet vágott, mintha pofonütötték volna.

- A neveink... ezek nem az igazi neveink?

Thomas a fejét csóválta.

- Azt hiszem, soha nem fogjuk megtudni, mi az igazi nevünk.

- Mire akarsz kilyukadni? - kérdezte Serpenyő. - Azt, hogy francos tudósok által felnevelt árvák vagyunk?

- Igen - mondta Thomas. Remélte, hogy az arca nem árulja el, mennyire levertnek érzi magát. - Elvileg mi mind nagyon okosak vagyunk, ők meg figyelik minden lépésünket, és közben értékelnek minket. Nézik, ki fogja feladni, és ki küzd tovább. Nem csoda, hogy ennyi késlégység futkározik mindenhol. Sőt, némelyikünknek az agyát is... megváltoztatták.

- Annyit hiszek el ebből a plottyból, mint abból, hogy Serpenyő egészséges ételeket tesz elénk - morogta Winston, aki fáradtnak és közömbösnek tűnt.

- Miért hazudnék? - kérdezte Thomas. Felemelte a hangját. Hiszen pont azért szúratta meg magát, hogy visszaemlékezzen milderre! - Sőt, jobbat tudok! *Te* mivel magyaráznád mindezt? Esetleg, hogy egy idegen bolygón élünk?

- Csak folytasd - mondta Alby. - Bár nem értem, mi miért nem emlékszünk ennyi mindenre. Én is átváltoztam, de minden, amit láttam, az csak... - Hirtelen körbepillantott, mintha tilosba tévedt volna. - Én semmi újat nem tudtam meg.

- Mindjárt eljutok oda is, miért emlékszem több mindenre, mint bárki más - mondta Thomas. Már előre félt ettől a résztől. - Folytassam vagy sem?

- Ki vele - mondta Newt.

Thomas mély levegőt vett, mintha egy rajtvonalon állna.

- Rendben, szóval valahogy kitörölték az emlékeinket. Nemcsak a gyerekkorunkról, hanem mindent, ami az ide érkezésünk előtt történt.

Betettek a Dobozba, és felküldtek minket a Tisztásra. Egy nagyobb csoporttal kezdték, aztán egyenként töltötték fel a létszámot az elmúlt két év folyamán.

- De miért? - kérdezte Newt. - Mi volt mindennek az értelme?

Thomas feltartott kézzel jelezte, hogy csendet kér.

- Mindjárt erre is sort keríték. Ahogy az előbb említettem, tesztelni akartak minket, tudni akarták, hogyan reagálunk a Változókra és egy olyan problémára, amelynek nincs megoldása. Megnézték, tudnánk-e együtt dolgozni, esetleg összetartó közösséget alkotni. Mindennel elláttak minket, és a problémát az emberiség által ismert leghétköznapibb módon tálták: egy Útvesztővel. Mindezt azért, hogy azt higgyük, *van* valami megoldás: arra ösztökéltek, hogy keményen dolgozzunk, és közben egyre inkább elkedvetlenítettek azzal, hogy képtelenek vagyunk megtalálni azt.

- Szünetet tartott, és körbenézett, hogy biztos legyen benne, mindenki rá figyel. - Azt mondom, hogy *nincs* megoldás.

Mindenki egyszerre kezdett beszélni és kérdezni.

Thomas megint feltartotta a kezét. Annyira jó lett volna, ha mindenki fejébe csak úgy bele tudta volna tölteni a gondolatait.

- Látjátok? A reakciótok igazolja a szavaimat. A legtöbb ember már rég feladta volna. De szerintem mi mások vagyunk. Mi nem fogadtuk el, hogy létezhet megoldás nélküli probléma, különösen, ha az egy olyan egyszerű dolog, mint egy Útvesztő. És bármilyen reménytelenre is fordult a helyzet, mi álltuk a sarat.

Thomas észrevette, hogy egyre hangosabban beszél. Érezte, hogy az arca kipirul.

- Bármilyen legyen is az oka, engem ez kiborít. Minden, a Sírakok, a mozgó falak, a Szikla, mindezek csak egy hülye *teszt* részei. Kihasználják és manipulálnak minket. Az Alkotók azt akarták, hogy egy olyan megoldáson agyaljunk, ami nem is létezik. Ugyanez vonatkozik Teresára, arra, hogy ő indította el a Végzetet, bármilyen legyen is az, arra, hogy mindent lekapcsoltak, még a szürke égére is, és még sorolhatnám. Mindenféle örületes dolgokkal bombáznak, hogy lemérjék a reakciónkat, az akaraterőnket. Hogy lássák, egymás ellen fordulunk-e. A végén majd szükségük lesz a túlélőkre valami fontos feladathoz.

Serpenyő felállt.

- És a halottak? Az a tervük szebbik oldala?

Thomas egy kicsit megijedt, hogy az Előljárók ellene fordulnak, mert túl sokat tud. És ez még csak a kezdet.

- Igen, Serpenyő, a halottak. Az egyetlen ok, amiért a Sírak egyenként visznek el minket, az, hogy a végére is maradjanak túlélők. Hogy a legrátermettebbek maradjanak életben. Csak a legjobbak fognak megmenekülni.

Serpenyő a székébe rúgott.

- Akkor lassan rátérhetnél már arra, hogy milyen varázslattal fognak innen megszökni.

- Majd oda is eljutunk - mondta csendesen Newt. - Hallgass és figyelj.

Minho, aki eddig csendben ült a helyén, most megköszöri a torkát.

- Valami azt súgja, hogy nem fog tetszeni a mondandód.

- Valószínűleg nem - mondta Thomas. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és keresztbe fonta a karját. A következő pár perc lesz a legfontosabb. - Az Alkotók a legjobbjainkat akarják a céljuk eléréséhez, de ezt ki kell érdemelnünk. - A helyiség elcsendesedett, mindenki Thomast nézte. - A kód.

- A kód? - ismételte Serpenyő reménytelen hangon. - Mi van vele?

Thomas ránézett, majd hatásszünetet tartott.

- Jó okkal volt elrejtve a falak mozgásában. Én csak tudom, hiszen ott voltam, amikor az Alkotók elkészítették.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Egy hihetetlenül hosszú pillanatig senki sem szólalt meg. Thomas mindenhol csak üres tekinteteket látott. Érezte, ahogy az izzadság gyöngyözni kezd a homlokán, a tenyere is síkossá vált. Félt a folytatástól.

A teljesen összezavarodottnak tűnő Newt törte meg a csendet.

- Miről beszélsz te itt?

- Először is meg kell veletek osztanom valamit magamról és Teresáról. Jó oka van annak, hogy Gally annyi mindennel megvádolt, és hogy mindenki, aki túléli az Átváltozást, felismer.

Kérdésekre számított, hangzavarra, de a szobában csend honolt.

- Teresa és én... mi mások vagyunk - folytatta. - Mi a kezdetektől fogva részt vettünk a kísérletben, mindezt persze akaratumkon kívül, esküszöm.

Minho szólalt meg elsőként.

- Thomas, miről beszélsz?

- Teresát és engem kihasználtak az Alkotók. Ha minden emléketeket visszakapnátok, valószínűleg meg akarnátok minket ölni. Ezt nekem kell elmondanom, hogy megmutassam, most már bízhattok bennünk. Hinnetek kell nekem, én tudom, mi az egyetlen esélyünk arra, hogy kiszabaduljunk innen.

Thomas gyorsan végigfuttatta tekintetét az Elöljárók arcán, még egyszer végiggondolta, hogy tényleg kimondhatja-e, amit akar, és hogy vajon majd megértik-e. De tudta, hogy meg kell tennie. *Mindenképp.*

Thomas mély levegőt vett, és kimondta.

- Teresa és én segédkeztünk az Útvesztő megtervezésében. Mi is közreműködtünk ennek a helynek a létrehozásában.

Úgy tűnt, mindenki túlságosan meglepődött ahhoz, hogy bármit is reagáljon. Thomas megint csak üres tekintetekkel találkozott, bárhova nézett. *Vagy nem értették meg, amit mondtam, vagy nem hisznek nekem,* gondolta Thomas.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte végül Newt. - Te egy nyamvadt, tizenhat éves kölyök vagy. Hogyan készíthetted te az Útvesztőt?

Thomas maga is kételkedett egy kicsit magában, de biztos volt az emlékeiben. *Bármilyen örültségnek tűnik is, ez az igazság.*

- Mi... okosak vagyunk. És szerintem mi is a Változók közé tartozunk. De ami a legfontosabb, hogy Teresának és nekem van egy... képességünk, ami rendkívüli fontosságú volt a hely megépítésének szempontjából.

Megállt. Tudta, milyen képtelenségnek hangozhatott, amit az előbb elmondott.

- Beszélj! - kiáltotta Newt. - Ki vele!

- Telepaták vagyunk! Tudunk gondolati úton társalogni egymással!

Ezt így kimondva majdnem elszégyellte magát. Mintha beismerte volna a bűneit.

Newt meglepetten pislogott, valaki más köhintett egyet.

- De hallgassatok rám - folytatta Thomas. Igyekezett megvédeni magát. - Minket *kényszerítettek*, hogy segítsünk. Nem tudom, hogyan meg miért, de tudom, hogy így történt. - Szünetet tartott. - Talán meg akarták nézni, hogy a bizalmatokba tudunk-e férközni úgy, hogy igazából a rendszer részei vagyunk. Talán kezdettől fogva az volt a szerepünk, hogy felfedjük a kiutat. Bármi legyen is az oka, a térképeitek segítségével megfejtettük a kódot, és most fel is kell azt használnunk.

Thomas körbenézett, és meglepő, sőt meghökkentő módon, egyetlen dühödtt arcot sem látott. A legtöbb tisztárs továbbra is csak bambán bámult, vagy csodálkozva, esetleg hitetlenül csóválta a fejét. Minho pedig - valami fura okból - mosolygott.

- Ez mind így igaz, és tényleg nagyon sajnállok mindent - folytatta Thomas. - De egy valamit megígérhetek: mi mind egy csónakban evezünk. Teresát és engem is ideküldtek úgy, mint mindenki mást, és ugyanolyan könnyen meg is halhatunk. De az Alkotók már eleget láttak. Itt az idő a végső próbára. Szükségem volt az Átváltozásra, hogy teljesen összeálljon a kép. Szerettem volna elmondani nektek az igazságot, és azt: van rá esély, hogy felülkerekedjünk.

Newt földre szegezett szemmel a fejét csóválta, majd felnézett, és végigfuttatta a tekintetét az Előljárókon.

- Azok a bökött Alkotók tették ezt velünk, és nem Tommy meg Teresa. Az Alkotók. És nagyon meg fogják ezt báni.

- Persze, persze - mondta Minho. - Ki a plottyot érdekel ez az egész? Térjünk már rá a szökéésre.

Thomas toroka összeszorult. Annyira megkönnyebbült, hogy alig tudott megszólalni. Azt hitte, a vallomása után rászabadul a pokol, talán még a Szikláról is lehajítják. A többi teendő ezek után már gyerekjátéknak tűnt.

- Van egy számítógépes terminál egy olyan helyen, ahol még senki sem keresgélt. A kód ki fogja nyitni az ajtót, amin kijutunk az Útvesztőből. Talán még a Siratókat is leállítja, hogy ne jöjjenek utánunk. Csak túl kell élnünk az oda vezető utat.

- Egy hely, ahol még nem *keresgélünk*? - kérdezte Alby. - Szerinted mit csináltunk az elmúlt két évben?

- Bízz bennem, ott még senki se járt.

Minho felállt.

- Hol van?

- Ez gyakorlatilag öngyilkosság - mondta Thomas. Tisztában volt vele, hogy csak háritani próbált. - Nekünk fognak esni a Siratok, ha megpróbáljuk. Az összes, egyszerre. Ez a végső próba.

Meg akarta értetni mindenkivel, mi forog kockán. Hogy a túlélési esélyeik minimálisak.

- Szóval, hol van? - kérdezte Newt előrehajolva.

- A Szikla alatt - válaszolt Thomas. - Át kell mennünk a Sirató-odún.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

Alby olyan gyorsan pattant fel, hogy a széke a mozdulattól hátradőlt. A homlokán fehérlő kötés miatt vérekes szeme egészen vörösnek tűnt. Két lépést tett előre, majd megállt, mintha Thomast készülné megtámadni.

- Te teljesen hülye vagy - mondta szikrázó szemmel. - Vagy talán inkább áruló. Hogyan bízunk meg egyetlen szavadban is, ha segítettél megtervezni ezt a helyet, és ideküldeni minket? Még hazai pályán se tudunk elbánni egyetlen Siratóval sem, nemhogy egy egész hordányival a saját odújukban! Mégis, mire játszol?

Thomas nagyon feldühödött.

- Mire játszom? Semmire! Miért hazudnék?

Alby karja megfeszült, a keze ökölbe szorult.

- Honnan tudjuk, hogy nem azért lettél ideküldve, hogy végezz mindnyájunkkal? Miért bízunk meg benned?

Thomas hitetlenkedve meredt a vezérre.

- Alby, neked kihagy a rövidtávú memóriád? Az életemet kockáztattam, hogy megmentselek odakint az Útvesztőben. Nélkülem már rég halott lennél!

- Talán az is csak egy trükk volt, hogy a bizalmunkba férközz. Ha egy követ fűjsz a bököttekkel, akik ideküldtek minket, akkor nem is kellett azért aggódnod, hogy a Siratok bántani fognak. Lehet, hogy ez az egész csak színjáték volt.

Thomas dühe kicsit lecsillapodott, és sajnálatba fordult át. *Valami nem stimmel - gyanús ez az egész.*

- Alby - szólt közbe Minho Thomas nagy megkönnyebbülésére.

- Ez a leghülyébb elmélet, amit valaha hallottam. A srácot majdnem szétépték három napja. Szerinted azt is csak megjátszottá?

Alby röviden biccentett egyet.

- Talán.

- Azt én csináltam - mondta Thomas minden dühét a hangjába összpontosítva. - Megkockáztattam, mert azt gondoltam, talán majd

visszaszerzem az emlékeimet, és segíteni tudok, hogy kijussunk innen. Most mutogassam meg mindenkinek a sebeimet?

Alby egy szót sem szólt, az arca még mindig remegett a haragtól. Vizenyős szemmel meredt maga elé, és a nyakán majd' kipattantak az erek.

- Nem mehetünk vissza! - kiáltotta, majd végignézett az egybegyűlteken. - Láttam, milyen volt odakint az életünk, és nem mehetünk vissza!

- *Erről* van itt szó? - kérdezte Newt. - Most viccelsz?

Alby heves mozdulattal felé fordult, ütésre emelte a jobb kezét, de aztán megtorpant, leengedte a karját, majd visszasüppedt a székébe. A tenyerébe temette az arcát, és magába roskadt. Thomas nem hitt a szemének. A tisztársak rettenthetetlen vezére zokogott.

- Alby, beszélj hozzánk - próbálkozott Newt, nem akarta feladni a dolgot. - Mi folyik itt?

- Én voltam - mondta Alby két hüppögés között. - Én voltam.

- Mi voltál? - kérdezte Newt.

Pont olyan összezavarodottnak tűnt, mint amilyennek Thomas érezte magát.

Alby könnyes szemmel felnézett.

- Én égettem el a térképeket, én voltam. Aztán lefejeltem az asztalt, hogy azt higgyétek, valaki más tette. Hazudtam, én égettem el őket! Én voltam!

Az Elöljárók összenéztek. Megdöbbenés ült ki az arcukra. Thomas már mindent értett. Alby emlékezett arra, milyen szörnyű volt az élete, mielőtt idejött volna, és nem akart visszatérni.

- Hát, akkor jó ötlet volt megmenteni a térképeket - mondta Minho faarccal, szinte gúnyolódva. - Kösz a tippért, amit az Átváltozás után adtál, hogy óvjuk meg őket.

Thomas várta, hogyan reagál Alby Minho szarkasztikus, már-már gonosz megjegyzésére, de a válasz egyszerűen elmaradt.

Newt ahelyett, hogy feldühödött volna, inkább csak megkérte Albyt, magyarázza el, miért tette, amit tett. Thomas tudta, hogy Newt miért képes megőrizni a nyugalma: a térképek biztonságban vannak, a kódot pedig már megfejtették. Ez az egész ügy már semmit sem számított.

- Hadd magyarázzam meg - könyörgött Alby. Teljesen ki volt borulva. - Nem mehetünk vissza oda, ahonnan jöttünk. Én láttam, és csak szörnyű dolgok maradtak meg belőle. Felperzselte föld, betegségek, valami Kitérés. Szörnyű, sokkal rosszabb, mint ami itt van.

- Ha *itt* maradunk, mind meghalunk! - kiáltotta Minho. - Lehet ennél rosszabb?

Alby hosszú ideig nézett Minho szemébe, mielőtt válaszolt volna. Thomas csak az előbb elhangzott szavakra tudott gondolni. *A Kitérés*. Ez valahogy ismerősen csengett. De abban biztos volt, hogy az Átváltozás során szerzett emlékei között ez nem szerepelt.

- Igen - mondta végül Alby. - Lehet rosszabb. Inkább meghalok, mint hogy hazamenjek.

Minho fintorogva hátradőlt a székében.

- Te aztán egy nagy rakás boldogság vagy, barátom. Én Thomas mellett állok, százszázalékosan. Ha meghalunk, akkor harc közben haljunk meg.

- Az Útvesztőn belül vagy kívül - tette hozzá Thomas megkönyebbülve, hogy Minho a pártját fogja. Ez után szigorú tekintettel Albyre nézett. - Még mindig abban a világban élünk, amit láttál.

Alby megint felállt, de az arca most vereségről árulkodott.

- Azt csináltok, amit akartok. - Sóhajtott egyet. - Nem számít, így is, úgy is meghalunk.

Ezzel otthagya a Gyűlést, és kiment a szobából.

Newt sóhajtott egyet, és a fejét csóválta.

- Nagyon megváltozott, mióta megszárták. Biztos azok a francos emlékek. Mi a fene az a Kitérés?

- Nem érdekel - mondta Minho. - Minden jobb annál, mint hogy itt haljunk meg. Majd lerendezzük az Alkotókat, ha kiértünk. Egyelőre a terveik szerint kell cselekednünk, és át kell vágnunk a Sirató-odún, hogy megszökjünk. Ha közben páran meghalunk, akkor nincs mit tenni.

Serpenyő felhorkant.

- Az örületbe akartok kergetni, bököttek? Az Útvesztőből nem tudunk kijutni, és ez az ötlet, hogy beállítsunk a Siratok bulijára, a legnagyobb hülyeség, amit valaha hallottam. Ennyi erővel itt is felvágthatnánk az ereinket.

Éles vita robbant ki az Előljárók között, és mindenki egyszerre beszélt. Végül Newt hallgattatott el mindenkit egy erőteljes kiáltással.

Miután mindenki elcsendesedett, Thomas újra szót kért.

- Én már döntöttem. Lemegyek az Odúba, vagy meghalok az odaúton. Úgy tűnik, Minho is velem tart, és biztos vagyok benne, hogy Teresa is csatlakozik hozzánk. Ha elég ideig fel tudjuk tartóztatni a Siratókat ahhoz, hogy valaki beüsse a kódot, ami kiiktatja őket, akkor ki

tudunk menni ott, ahonnan *ők* jönnek. Akkor átmentünk a teszten, és szembenézhetünk az Alkotókkal.

Newt mosolyában nem volt sok vidámság.

- És szerinted képesek leszünk feltartóztatni a Siratókat? Még ha nem is ölnek meg, biztosan megszúrnak minket. És mindegyikük ott vár majd ránk, mire a Sziklához érünk. A késlegeyek mindig mindenhol ott vannak, az Alkotók tudni fogják, mikorra váljanak minket.

Thomas rettegett ettől a pillanattól, de tudta, hogy *most* kell a többieket beavatnia a terve utolsó részletébe.

- Szerintem nem fognak megszúrni minket. Az Átváltozás egy olyan Változó, aminek csak idebent volt szerepe, de ennek már majdnem vége. Meg aztán lehet, hogy van egy adu ászunk.

- Igen? - kérdezte a hitetlenkedő Newt. - Alig várom, hogy megtudjam, mi az.

- Az Alkotóknak nem érdekük, hogy mindannyian meghaljunk. A teszt nagyon nehéz, de nem lehetetlen. Szerintem végre megértettük, miért vannak arra programozva a Siratok, hogy naponta csak egyvalakit öljenek meg. Ha egyikünk feláldozza magát, hogy megmentse a többieket, akkor elérhetjük az Odút. Szerintem ennek így kell történnie.

Csend borult a szobára, amit a Vérház Előljárójának hangos kacaja tört meg.

- Tessék? - kérdezte Winston. - Szóval azt mondd, hogy dobjunk valami szerencsétlen kölyköt a Siratok karmai közé, hogy megmenekülhessünk? Ez a te *zseniális* ötleted?

Thomas érezte, milyen rosszul is hangzott ez így megfogalmazva, de támadt egy ötlete.

- Igen, Winston, örülök, hogy figyelsz. - Thomas nem vett tudomást a hentes szikrázó tekintetéről. - És tudom is, ki lesz az a szerencsétlen kölyök.

- Igen? - kérdezte Winston. - Kicsoda?

Thomas karba fonta a kezét.

- Én.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Újra kitört a vita. Newt nyugodtan felállt, átsétált Thomashoz, karon ragadta, és elkezdte az ajtó felé húzni.

- Te most kimész.

Thomas ledöbbsent.

- Kimegyek? Miért?

- Szerintem eleget beszéltél már. Most végig kell gondolnunk a dolgot, és meg kell szavaznunk, mit tegyünk, és mindezt a te *távollétedben*. - *Az* ajtóhoz érve Newt finoman kitéssékelte Thomast. - Válj a Doboznál. Ha ennek vége, szeretnék veled négy-szemkőzt beszélni.

Már épp megfordult, amikor Thomas utánanyúlt, és megragadta.

- Hinned kell nekem, Newt. Esküszöm, csak így tudunk innen kijutni. Meg tudjuk csinálni, meg fogjuk csinálni.

Newt szembefordult vele.

- Igen, különösen az a rész tetszett, ahol felvállaltad, hogy megöleted magad - mondta dühös, reszelős hangon suttogva.

- Én készen állok rá.

Thomas ezt komolyan gondolta, de főleg a rá nehezedő büntudat súlya miatt - azért, mert valahogy segítette az Útvesztő létrejöttét. De legbelül remélte, hogy képes lesz annyi ideig kitartani, amíg valaki be nem üti a kódot, ami kikapcsolja a Siratókat, még mielőtt végeznének vele. És kinyílik az ajtó.

- Valóban? - kérdezte az immár ideges Newt. - Te vagy Mr. Nagylelkűség?

- Megvan rá az okom. Valamilyen szinten az én hibám, hogy egyáltalán ide kerültünk. - Egy kicsi szünetet tartott, hogy összeszedje magát. - Mindegy, történjék bármi, én ezt fogom tenni, nem tudsz lebeszélni róla.

Newt elfintorodott, de a szemében együttérzés csillogott.

- Ha tényleg segédkeztél megtervezni ezt a helyet, akkor se a te hibád mindez. Te egy *gyerek* vagy. Nem tehetsz arról, amibe belekényszerítettek.

Nem számítottak Newt szavai. Sem bárki más szavai. Thomas felelősnek érezte magát a történekekért, és minél többet gondolt rá, a felelősség terhe annál súlyosabban nehezedett a vállára.

- Én csak... úgy érzem, mindenkit meg kell mentenem. Hogy megváltsam a bűneimet.

Newt a fejét csóválva hátralépett.

- Tudod, mi a legviccesebb az egészben, Tommy?

- Micsoda? - kérdezte Thomas óvatosan.

- Én tényleg hiszek neked. Nincs egy cseppnyi hazugság sem a szemedben. És én el se hiszem, hogy most ezt mondom neked.

- Szünetet tartott. - De én most visszamegyek a szobába, és rábeszélem az összes bökötöt, hogy le kell mennünk a Sírátó-odúba, pontosan, ahogy mondtad. Inkább megküzdök a szörnyekkel, mint hogy itt üljek, és váljam, hogy egyenként levadásszanak minket. - Newt feltartotta az ujját. - De hallgass ide. Egy szót se többet a hősi halálról meg a többi ilyen marhaságról. Ha követjük a tervet, akkor mindenki arra fog játszani, hogy megússza. Mindenki. Megértetted?

Thomas feltartotta a kezét. Nagyon megkönnyebbült.

- Megértettem. Csak megpróbáltam bebizonyítani, hogy érdemes kockáztatni. Ha valaki úgyis meghalna minden este, akkor ez az új helyzet akár előnyösnek is mondható.

Newt elfintorodott.

- Hát nem csodálatos?

Thomas sarkon fordult, és elindult kifelé, de Newt utána szólt.

- Tommy?

- Igen? - A fiú megállt, de nem nézett hátra.

- Ha meg tudom győzni ezeket a bökötöket, ami már eleve elég kétes, akkor éjszaka kéne mennünk. Akkor talán a legtöbb Sírátó az Útvesztőben lesz, és nem az Odúban.

- Remek.

Thomas egyetértett vele, és remélte, hogy Newt meg tudja győzni az Előljárókat. Hátranézett, és biccentett egyet.

Newt elmosolyodott, de halvány mosolya alig látszott ki az aggodalom árca alól.

- Ma este kéne megejtenünk, még azelőtt, hogy megint elvinnének valakit.

Mielőtt Thomas válaszolhatott volna, Newt már vissza is tért a Tanácsba.

Thomast egy csöppet meglepte ez az utolsó mondat. Kilépett a Táborból, és leült a Doboz melletti öreg padra. Az agyában tornádóként kavargtak a gondolatok. Folyamatosan azon járt az esze, amit Alby mondott a Kitörésről, és hogy ez mit jelenthet. Az idősebb fiú valami felperzselt földet és betegségeket is említett. Thomas semmi ilyesmire nem emlékezett, de ha mindez igaz, akkor a világ, amibe visszavágynak, már nem is tűnik olyan nagyon vonzónak. Bárhogy legyen is, nincs más választásuk. Amellett, hogy minden este rájuk törtek a Siratok, a Tisztás már gyakorlatilag kikapcsolt.

Frusztráltan, aggódva és belefáradva a gondolataiba úgy döntött, hogy megpróbálja elérni Teresát.

Hallasz engem?

Igen, válaszolt a lány. Hol vagy?

A Doboz mellett.

Pár perc, és ott vagyok.

Thomas rájött, mennyire vágyik Teresa társaságára. *Remek.*

Elmondom neked a tervet. Szerintem menni fog.

Mi lenne az?

Thomas hátradőlt a pádon, a térdére tette a jobb lábát, és azon gondolkodott, mi lesz a lány reakciója. *Lemegyünk a Sirató-odúba, a kódokkal kiiktatjuk odalenn a Siratókat, és felnyitjuk a kivezető ajtót.*

Szünet. Gondoltam, hogy valami ilyesmivel fogsz előrukkolni.

Thomas egy ideig gondolkozott. *Hacsak nincs valami jobb ötleted.*

Nincs. Szörnyű lesz.

Thomas az öklével a tenyerébe csapott, bár tudta, hogy a lány nem látja. *Menni fog.*

Kétlem.

Meg kell próbálnunk.

Újabb, ezúttal hosszabb szünet következett. *Igazad van.* Thomas érezte az elhatározást a lány szavaiban.

Szerintem már ma este elindulunk. Gyere le ide, és megbeszéljük.

Pár perc múlva ott vagyok.

Thomas gyomra összeszorult. Most fogta csak fel igazán, mivel fog járni a terv, amit ő javasolt, és amiről épp Newt próbálja meggyőzni az Elöljárókat. Tudta, hogy veszélyes lesz, de a gondolat, hogy szembe fog szállni a Siratókkal, és nem csak elfut előlük, halálra rémítette. A lehető legjobb kimenetel az, hogy csak az egyikük hal meg, de ebben sem

lehetnek biztosak. Talán az Alkotók újraprogramozzák a lényeket. Bármi megtörténhet.

Igyekezett nem belegondolni.

Teresa hamarabb rátalált, mint ahogy azt Thomas remélte. Bár volt elég hely a pádon, a lány szorosan mellé ült, és megfogta a kezét. A fiú szinte vibrált az idegességtől, és olyan keményen megszorította Teresa kezét, hogy utóbb már attól félt, hogy fájdalmat okozott neki.

- Mondd el - kérte a lány.

Thomas így is tett, elismételve minden egyes szót, ami elhangzott az Előljárók előtt. A feszültség csak tovább nőtt benne, amikor észrevette a Teresa szemében bujkáló aggodalmat és félelmet.

- Könnyű volt a tervről beszélni - mondta, miután végzett a beszámolóval. - De Newt azt gondolja, hogy *ma* kéne mennünk. Ez így már nem hangzik olyan jól.

Különösen rettegett a gondolattól, hogy odakinn tudja Teresát és Chuckot. Ő néhányszor már szembeszállt a Siratókkal, és nagyon jól tudta, hogy ez milyen érzés. Szerette volna megóvni a barátait ettől a szörnyű élménytől, de be kellett látnia, hogy ez lehetetlen.

- Meg tudjuk csinálni - mondta halkán a lány.

Teresa szavai csak tovább növelték Thomas aggodalmát.

- A francba, nagyon félek.

- A francba, te is ember vagy. Az a *normális*, hogy félsz. Thomas nem válaszolt. Sokáig ültek még ott, kéz a kézben.

Egy szót sem szóltak egymáshoz, se fennhangon, se gondolatban. Thomasban szétáradt a békesség érzése, és megpróbálta ezt kiélvezni addig, amíg még lehetősége van rá.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

Mire vége lett a Gyűlésnek, Thomas már nagyon leeresztett. Amikor meglátta a felé tartó Newtot, rögtön tudta, hogy véget ért a pihenőideje.

Az Elöljáró megpillantotta őket, és a sajátos bicegő módján odafutott hozzájuk. Thomas azon kapta magát, hogy öntudatlanul elengedi Teresa kezét. Newt eléjük állt, és a mellkasa előtt összefonta a karját, miközben letekintett a pádon ülőkre.

- Ez egy teljesen eszement terv, ugye tudod?

Semmit nem lehetett leolvasni az arcáról, de mintha győzedelmesen csillogott volna a szeme.

Thomas felállt. Egész testét átjárta az izgatottság.

- Beleegyeztek?

Newt bólintott.

- Mindegyikük. Nem is volt olyan nehéz, mint gondoltam. Ezek a bököttek már látták, mi történik itt akkor, ha éjszakára nyitva maradnak a francos kapuk. Másképp nem tudunk kijutni ebből a bökött Útvesztőből. Meg kell kísérelnünk. - Odapillantott az Elöljárókra, akik már elkezdték összeterelni a beosztottjaikat. - Most még meg kell győznünk a tisztársakat.

Thomas tudta, hogy ez jóval nehezebb lesz.

- Szerinted bele fognak menni? - kérdezte Teresa, aki ekkorra már felállt, hogy csatlakozzon hozzájuk.

- Nem mindegyikük - mondta Newt. Thomas látta az arcán a csalódottságot. - Néhányan majd itt maradnak, hátha... Biztos vagyok benne.

Thomas is számított rá, hogy néhányan majd elutasítják a menekülés módját. A Siratókkal való szembeszállás még neki is elég ijesztő gondolatnak tűnt.

- Mi a helyzet Albyvel?

- Ki tudja? - válaszolt Newt, miközben a Tisztást, az Elöljárókat és a munkacsoportokat figyelte. - Biztos vagyok benne, hogy a nyavalyás

tényleg jobban fél hazamenni, mint megküzdeni a Siratókkal. De meg fogom győzni, ne aggódj.

Thomas azt kívánta, bárcsak elő tudta volna bányászni elméjéből az Albyt kísértő emlékeket, de erre semmi esélyt nem látott.

- Hogyan fogod meggyőzni?

Newt elnevette magát.

- Majd kitalálok valami plottyantást. Azt mondom, hogy majd közösen kezdünk új életet a világ másik felén, és boldogan élünk, míg meg nem halunk.

Thomas megvonta a vállát.

- Talán ezt még meg is valósíthatjuk. Én megígértem Chucknak, hogy hazaviszem. Vagy legalábbis találok neki egy otthont.

- Hát, igen - suttogta Teresa - Ennél a helynél csak jobbat tudunk találni.

Thomas figyelmét most az udvaron kibontakozó vita vonta magára. Az Előljárók mindent megtettek, hogy meggyőzzék a többieket arról, hogy meg kéne kockáztatni a Sirató-odún való áttörést. Néhány tisztárs elviharzott, mások érdeklődve figyeltek.

- Most mi lesz? - kérdezte Teresa.

Newt mély levegőt vett.

- Összeszámoljuk, ki jön, ki marad. Felkészülünk, ételekkel, fegyverekkel meg minden mással. Aztán elindulunk. Thomas, legszívesebben téged bízna meg az irányítással, mégis a te ötletedről van szó, de az embereket még nehezebb lenne meggyőzni, ha tudnák, egy zöldfül fogja vezetni őket. Ne vedd személyes sértésnek. Viszont a kódokat rád és Teresára bizzuk, ellesztek velük a háttérben.

Thomasnak nem volt kifogása az ellen, hogy meghúzza magát.

A számítógép megtalálását és a kód bevitelét bőven elég felelősségnek érezte. Még úgy is meg kellett küzdenie a rátörő pánikkal, hogy „csak” ennyi teher nehezedett a vállára.

- A te szádból minden olyan könnyűnek hangzik - mondta végül, hogy oldja egy kicsit a hangulatot. Vagy legalábbis úgy tegyen, mintha megpróbálta volna.

Newt megint összefonta a karját, és végigmérte Thomast.

- Ahogy te is mondtad, ha itt maradunk, meghal egy bökött. Ha megyünk, akkor is. Mi a különbség? - Thomasra mutatott. - *Már ha igazad van.*

- Igazam van.

Thomas tudta, hogy igaza van az Odúval, a kóddal, az ajtóval és a harccal kapcsolatban. De abban már nem volt olyan biztos, hogy egy vagy több ember életébe fog-e mindez kerülni. Az ösztönei egy dolgot súgtak neki: hogy ne ismerje be a kétségeit.

Newt hátba veregette.

- Remek. Munkára fel!

A következő pár óra izgalmasan telt.

A legtöbb tisztárs úgy döntött, velük tart - többen is, mint amenny-nyire Thomas számított. Még Alby is csatlakozott hozzájuk. Bár senki sem ismerte be, Thomas úgy érezte, a legtöbben arra játszottak, hogy majd csak egyvalakit fognak megölni a Siratok. E feltevés alapján a túlélési esélyek már nem is tűntek olyan rossznak. Azok, akik a maradás mellett döntöttek, kevesen voltak, de igen határozottnak és nagy hangúnak bizonyultak. Fel-alá járkáltak, duzzogtak, és arról gyözködtek mindenkit, hogy Thomas terve hülyeség, öngyilkosság. Egy idő után aztán feladták, és elvonultak.

Thomasra és a távozást választó többi tisztársra rengeteg munka várult.

Hátizsákokat osztottak és pakoltak tele készletekkel. Serpenyő - Newt elmondása szerint a legtovább ellenkező Előljáró - felelt az élelmiszerek beszerzésért és egyenlő elosztásáért. Az Ellenszerbői is kapott mindenki, bár Thomas még mindig kételkedett abban, hogy a Siratok megszűrnék őket. Chuck feladata volt a vizes palackok megtöltése és kiosztása. Teresa is segített neki. Thomas arra kérte a lányt, hogy nyugtassa meg Chuckot vállalkozásuk veszélyeit illetően, még akkor is, ha ezért hazudnia kell. Általában kellett. Chuck megpróbált bátran viselkedni, de izzadt bőre és tompa tekintete jól mutatta a valós lelkiállapotát.

Minho kivitt néhány Futárt a Sziklához, hogy indák és kövek segítségével még egyszer leteszteljék a láthatatlan Sirató-odút. Remélték, hogy a lények a szokásos rutin szerint fognak közlekedni, és nap közben nem jönnek elő. Thomas arra gondolt, hogy egyenesen be kéne ugrania az Odúba, hogy gyorsan beüsse a kódot, de fogalma sem volt arról, mire számíton odalenn. Newt javaslata ésszerűnek tűnt: jobb kivárni az éjszakát, annak a reményében, hogy a legtöbb Sirató az Útvesztőben lesz, és nem az Odúban.

Amikor Minho épségben visszatért, Thomasban feléledt az optimizmus. Tényleg van ott egy kijárat. Vagy bejárat. Nézőpont kérdése.

Thomas besegített Newtnak szétszítani a fegyvereket. Újabb, kreatívabb darabok is akadtak köztük, amelyeket a Siratókkal szembeni ellenállás ötlete szült. Farudakat hegyeztek ki lándzsának, vagy tekertek körbe szögesdróttal; éles késeket kötözték masszív ágak végére; üvegcserepeket ragasztottak az ásókra. A nap végére a tisztársak kisebb hadsereggé szerveződtek. Szánalmas, rosszul felszerelt hadsereggé, gondolta Thomas, de mégiscsak hadsereggé.

Amint Teresával végeztek mindennel, amiben segíteni tudtak, visszavonultak a Tuskók mögötti titkos helyükre, hogy átgondolják, mit tegyenek a Sirató-odú belsejében, megtervezzék, hogyan üssék be a kódot.

- Nekünk kell megtennünk - mondta Thomas. Mindketten a göcsörtös fáknak támaszkodva álldogáltak. Az egykor zöldellő levelek a fény hiányában már kezdtek beszürkülni. - Még ha szem elől tévesztjük is egymást, kapcsolatban tudunk maradni.

Teresa kézbe vett egy botot, és elkezdte róla lehántani a kérget.

- De kell valami B terv arra az esetre, ha történne velünk valami.

- Persze. Minho és Newt is ismerik a kódokat. Megbeszéltük, hogy nekik kell bevinniük a kódokat, ha... tudod...

Thomas nem akart arra gondolni, hogy rosszul is elsülhetnek a dolgok.

- Ez nem valami nagy terv.

Teresa ásított egyet, mintha ez is csak egy átlagos nap lenne.

- Nem valami nagy. Megküzdeni a Siratókkal, bevinni a kódokat és megszökni. Aztán elbánunk az Alkotókkal, bármi áron.

- Hat kódszó van, és ki tudja, mennyi Sirató. - Teresa kettétörte a botot. - Te tudod, mit jelent ez a VESZETT?

Thomas úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Most, hogy valaki más szájából hallotta ezt a szót, valami bevillant az agyába. Végre összeállt a kép. Meglepte, hogy ennyi ideig tartott felfedeznie a kapcsolatot.

- Az a tábla, amit az Útvesztőben láttam, emlékszel rá? A felírtos fémtáblára?

Thomas szíve izgatottan vert.

Teresa zavartan összeráncolta a szemöldökét, majd felcsillant a szeme. Neki is beugrott a megoldás.

- Hát persze! VILÁGVÉGE - EINSTEIN SZEKCIÓ - TILTOTT TERÜLET. VESZETT. A VESZETT jó. Ezt írtam a karomra. Vajon mit *jelent*?

- Fogalmam sincs, és ezért félek annyira attól, hogy talán nagy marhaságra készülünk. Hatalmas vérfürdő lehet belőle.

- Mindenki tisztában van azzal, hogy mire vállalkozik. - Teresa kinyúlt, és megfogta a kezét. - Nincs vesztenivalónk, emlékszel?

Thomas emlékezett, de Teresa szavai nem igazán lelkesítették fel. Nem hangzottak túl reménykeltőnek.

- Nincs vesztenivalónk - ismételte.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Nem sokkal a hagyományos kapuzárási időpont előtt Serpenyő még összeütt egy utolsó nagy vacsorát, hogy átvészeljék az éjszakát. A hangulat nem lehetett volna komorabb - a tisztársak arcán evés közben is látszott a félelem. Thomas Chuck mellett ült, és az ételt piszkálta.

- Szóval, Thomas - mondta a fiú teli szájjal. - Én ki után lettem elnevezve?

Thomas csak csóválta a fejét. Itt álltak eddigi életük legveszélyesebb eseménye előtt, és Chuck a becenevéről kérdezgeti.

- Nem tudom. Talán Darwin. Az ürge, aki felfedezte az evolúciót.

- Nyakamat rá, hogy még senki se hívta őt ürgének. - Chuck bekapott egy újabb falatot, és folytatta. Úgy tűnt, számára az az ideális beszédhelyzet, ha tele van a szája. - Tudod, én igazán nem is félek annyira. Az utóbbi pár este, amikor csak ültünk a Táborban, és vártuk, hogy felbukkanjon egy Sírató és elragadja egyikünket, na, az volt a legrosszabb dolog, amiben valaha részt vettem. Most legalább mi támadunk, legalább *megpróbálunk* valamit, legalább...

- Legalább mi? - kérdezte Thomas.

Egy pillanatra se hitte el, hogy Chuck nem fél. Szinte fájt nézni a hősködését.

- Hát, mindenki arra bázíroz, hogy csak az egyikünket fogják megölni. Lehet, hogy bököttül hangzik, de ez reményt ad nekem. Legalább a legtöbben átjutunk, és csak egy szerencsétlen fog meghalni. Jobb, mintha mindnyájunkkal ez történne.

Thomas megrökönyödött azon, hogy az ad reményt a társainak, hogy csak az egyikük fog meghalni. Minél többet gondolt erre, annál inkább kételkedett benne. Az Alkotók tudnak a tervről. Simán átprogramozhatják a Síratókat. De a hamis remény még mindig jobb a semminél.

- Talán mind megússzuk. Főleg, ha mindenki kitar.

Chuck egy pillanatra abbahagyta a zabálást, és Thomasra nézett.

- Ezt komolyan gondolod, vagy csak fel akarsz vidítani?

- Meg tudjuk csinálni - Thomas végzett az utolsó falattal, és ivott egy nagy korty vizet. Még soha nem érezte magát ekkora hazug dísznőnek. Emberek fognak meghalni. De ő majd mindent megtesz, hogy Chucknak ne essen baja. Teresának sem. - Ne feledd, mit ígértem. Még mindig számíthatsz rá.

Chuck elfintorodott.

- Nagy ügy, én azt hallottam, a kinti világ elég plottyos állapotban van.

- Meglehet, de akkor is találunk majd olyan embereket, akik törődni fognak velünk, majd meglátod.

Chuck feltápázkodott.

- Nem akarok erre gondolni - jelentette be. - Csak juttass ki az Útvesztőből, és én máris boldog fickó leszek.

- Remek - egyezett bele Thomas.

Nagy nyüzsgés támadt a többi asztal körül. Newt és Alby elkezdték az emberek mozgósítását. Itt az idő. Alby mintha a régi önmagának tűnt volna, de Thomast még mindig aggasztotta a srác elmeállapota. Thomas szemében Newt volt a főnök, bár néha ő is elvesztette a fejét.

Thomason megint átsapott a mostanában sokat tapasztalt félelemjeges áradata. Itt az idő. Indulnak. Megpróbált nem gondolkodni, csak cselekedni. Megragadta a hátizsákját. Chuck ugyanezt tette, és megindultak a Nyugati Kapu felé, a Szikla irányába.

Thomas a kapu bal oldalán találta meg Teresét és Minhót, akik épp a kód beütésére vonatkozó felületes terv részleteit beszéltek meg most utoljára.

- Készen álltok, bököttek? - kérdezte Minho, amikor meglátta őket. - Thomas, ez az egész a te ötleted, remélem, beválik. Ha nem, akkor a Siratókat beelőzve foglak megölni.

- Köszönöm - mondta Thomas.

Nem tudta legyőzni a bensejében kavargó kétségeit. Mi van, ha tévedett? Mi van, ha hamisak az emlékei? Ha valahogy *beültették* őket. Ez a gondolat megrémítette. El is hessegette. Most már nincs visszaút.

Teresára nézett. A lány egyik lábáról a másikra állt, és a kezét tördelte.

- Minden rendben? - kérdezte Thomas.

- Aha - mondta a lány egy halvány mosoly kíséretében.

Egyértelműen nem volt minden rendben. - Csak alig várom, hogy túl legyünk rajta.

- Ámen - mondta Minho.

Még Minho tűnt a legnyugodtabbnak, a legmagabiztosabbnak, a legkevésbé ijedtnak. Thomas irigyelte őt.

Amikor Newt végre mindenkit összegyűjtött, csendet kért. Thomas a fülét hegyezve várta, mit fog mondani.

- Összesen negyvenegyen vagyunk. - A kezében tartott hátizsákot felvette a vállára, és felkapott egy vastag, az egyik végén szögesdróttal körbetekert farudat. Elég veszélyes eszköznek tűnt.

- Ellenőrizték, hogy megvannak-e a fegyvereitek. Ezenfelül nem nagyon van mit mondanom. Mindannyian ismeritek a tervet.

Átverekedjük magunkat a Sirató-odúig, és odabenn Tommy majd beüt valami mágikus kódot, ami után benézünk a drága Alkotókhoz egy kis bosszú erejéig. Tiszta sor.

Thomas alig hallotta Newtot, de megpillantotta Albyt, aki a csoport szélén álldogált egyes egyedül. Földre szegezett tekintettel babrált az íja húrjával, a vállán egy tegez lógott. Thomasban feltámadt az aggodalom, hogy mi van akkor, ha Alby labilis, ha mindent elront. Eldöntötte, hogy mostantól rajta tartja a szemét.

- Nem kéne valakinek valami buzdítót mondania? - kérdezte Minho. Ez elterelte Thomas figyelmét Albyről.

- Hát, hajrá - vágta rá Newt.

Minho bólintott, majd a csoport felé fordult.

- Legyetek óvatosak - mondta tárgyilagosan. - Ne haljatok meg.

Thomas elnevette volna magát, de a félelem ebben megakadályozta.

- Remek. Most már mindenki fel is lelkesült - mondta Newt, majd hátramutatott az Útvesztő irányába. - Ismeritek a tervet. Két évig mi voltunk itt az egerek, de ennek vége. Ma éjjel kiállunk magunkért. Ma este megmutatjuk az Alkotóknak, hogy nem szórakozhatnak tovább velünk. És nem érdekel, mi vár ránk az úton. Ma éjjel a Siratóknak van okuk a félelemre.

Valaki éljenezni kezdett, majd egyre többen és többen csatlakoztak hozzá. A csatakiáltások és rikoltások egyre hangosabban szóltak, a végén már mennydörgésként hatottak. Thomas megérezte magában a bátorság szikráját. Belekapaszkodott, és nem engedte el. Newtnak igaza van. Ma éjjel csatába mennek. Ma éjjel kiállnak magukért.

Thomas készen állt, a hangja együtt szárnyalt a többiekével. Tudta, hogy inkább csendben kéne lenniük, nehogy felhívják magukra a figyelmet, de igazából nem zavartatta magát. A játszma elkezdődött.

Newt az égnek emelte a fegyverét, és felkiáltott.

- Halljátok ezt, Alkotók? Jövünk!

Ezzel sarkon fordult, és bevetette magát az Útvesztőbe. A bicegése szinte eltűnt. A tisztársak felkapták a fegyvereiket, és követték. Az Útvesztő szürke levegője sötétebbnek tűnt, mint a Tisztásé; csupa árnyék és feketeség volt. Még Alby is a tömeggel tartott. Thomas is csatlakozott, és beállt a sorba Teresa és Chuck közé, kezében egy méretes lándzsával, amelynek végére egy kést kötözött. Elhatalmasodott rajta az érzés, hogy felelősséggel tartozik a barátaiért. Ez kissé nehezítette a futást, de előrevitte, és győzelemre biztatta.

Meg tudod csinálni, gondolta. Csak juss el az Odúig.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

Thomas egyenletes tempóban futott a többiekkel együtt a Szikla felé vezető kikövezett folyosón. Már teljesen hozzászokott az Útvesztő-futáshoz, de ez most egészen más volt. A léptek zaja visszhangzott a falakon, és a késlegyek vörös lámpái talán még a szokásosnál is fenyegetőbben villogtak a borostyánok között. Az Alkotók kétségkívül nézték és hallgatták őket. Ebből mindenképp harc lesz.

Félsz?, kérdezte Teresa futás közben.

Nem, kimondottan szeretem a zsíros-fémes dolgokat. Alig várom, hogy találkozjak velük. Thomas valójában nem tudta átérezni a szavaiban rejlő humort vagy jókedvet. Arra gondolt, vajon ezentúl ez mindig így lesz.

Vicces, válaszolt a lány.

Teresa mellette futott, de Thomas egyenesen előre nézett. *Majd jól megleszünk. Csak maradj Minho mellett.*

Ó, én hős lovagom! Mi van, azt hiszed, nem tudom megvédeni magam?

Igazából arra gondolt, hogy épp az ellenkezője igaz. Teresa van olyan kemény, mint bárki más. *Nem, csak kedveskedni akartam.*

A csoport teljes szélességben elfoglalta a folyosót. Állandó, fűrge tempóban futottak. Thomas azon rágódott, mikor fognak a nem-Futárok leszakadozni. Mintha erre akart volna választ adni, Newt lelassított, és jelezte Minhónak, hogy vegye át a vezetést.

Minho bólintott, és előrefutott, utat mutatva a kanyarokban. Minden lépés iszonyú fájdalommal járt Thomas számára. A bátorság, amit sikerült összekaparnia, nyom nélkül eltűnt, és átvette helyét a rettegés. Vajon mikor fognak ránk támadni a Siratok? Vajon hol kezdődik majd a csata?

Gondolataiba merülve haladt tovább. Mellette a futástól elszokott tisztársak vadul kapkodtak levegő után. De senki sem adta fel. Futottak és futottak. Még mindig nyomát se látták a Siratóknak. Ahogy telt az

idő, Thomas azon kapta magát, hogy lassan, de biztosan beszívárog a gondolataiba a remény. Talán támadás nélkül megússzák. Talán.

Végül, Thomas életének leghosszabb órája elmúltával, elérték a hosszú folyosót, amiről a Sziklához vezető út nyílt, ami egy rövid, jobbra mutató elágazás volt, olyan, mint egy T betű szára.

Thomas izzadtan és vadul dobogó szívvel felzárkózott Minho mellé. Teresa követte őt. Minho lelassított a sarok előtt, majd megtorpant. Feltartott kézzel jelezte, hogy Thomas és a többiek is álljanak meg. Aztán rémült arccal hátrafordult.

- Hallottad? - suttogta.

Thomas megrázta a fejét, megpróbálta legyőzni a félelmet, amit Minho arckifejezése váltott ki belőle.

Minho előrébb küszött, és kinézett a sarok mögül a Szikla irányába. Thomas már látott tőle ilyet, amikor követték az egyik, éppen ide igyekvő Siratót. Ahogyan akkor, Minho most is hátrahőkölt, és szembenézett Thomasszal.

- Jaj, ne! - nyögte az Elöljáró. - Jaj, ne!

Aztán Thomas is meghallotta a Siratok hangját. Mintha lesben álltak volna, és most kelnének életre. Oda se kellett néznie, és tudta, mit fog Minho mondani.

- Legalább egy tucatnyian vannak. Talán megvan az tizenöt is.

- Megdörzsölte a szemét. - Csak ránk várnak.

Thomast minden eddigénél jobban a hatalmába kerítette a rettegés. Teresára nézett, hogy mondjon valamit, de a lány arckifejezése belefojtotta a szót, még soha nem látott ilyen szintiszta félelmet, mint amit Teresa arca sugallt.

Newt és Alby közelebb hozták a tisztársakat. Úgy tűnt, Minho szavai már bejárták az egész csoportot, mert Newt rögtön kijelentette:

- Hát, mindig tudtuk, hogy nem úszhatjuk meg harc nélkül.

Remegő hangja elárulta Newt igazi érzelmeit. De bátorságot akart önteni a többiekbe.

Thomas elbizonytalanodott. Beszélni könnyű volt a harcról, arról, hogy nincs vesztenivalójuk, a reményről, hogy csak az egyiküket fogják elragadni, és annak az esélyéről, hogy megmenekülnek. De most itt álltak alig pár lépés távolságra a Siratóktól. Thomas agyát elárasztották a kételyek. Nem volt benne biztos, hogy végig tudja csinálni. Azon tűnődött, miért várnak rájuk a Siratok. A késlegyek biztosan értesítették őket a tisztársak érkezéséről. Vajon az Alkotók élvezik ezt?

Támadt egy ötlete.

- Talán már el is vittek valakit a Tisztásról. Talán el tudunk menni mellettük, különben miért ülnének...

Thomast félbeszakította a felcsendülő láрма. Megfordult, és látta, hogy még több Sirató tart felénk kimeresztett tuskékkal és széttárt karokkal a Tisztás irányából. Thomas épp mondani akart valamit, amikor a folyosó másik végéből is meghallotta a lények hangját.

Az ellenség teljesen körbevette őket.

A tisztársak Thomas köré gyűltek. A tömeg arrébb sodorta a fiút, ki az elágazásba, ahol a Sziklához vezető út találkozott a főfolyosóval. Thomas látta a köztük és a céljuk között álló lényeket, a tuskéikat, a pulzáló, nedves bőrüket. Vártak és figyeltek. A Siratok két másik, a Tisztás felől érkező csapata egyre közeledett, aztán ők is megálltak pár méterre a tisztársaktól, szintén várakozva és figyelve.

Thomas lassan körbefordult, és közben a rémülettel birkózott. Bekerítették őket. Most már nincs semmi esélyük, nem mehetnek sehova. Éles fájdalom lüktetett a szeme mögött.

Az elágazás közepén összegyűlő tisztársak egyre szorosabbra vonták a kört Thomas körül. Mindenki kifelé fordult. A fiút Newt és Teresa fogta közre. Thomas látta, hogy Newt remeg a félelemtől. Senki sem szólt egy szót sem. Csak a Siratok baljós nyögéseinek és a gépek zúgásának zaja visszhangzott a falak között. Mintha a szörnyek élvezték volna, milyen jó kis csapatát állítottak az embereknek. Visszataszító testük minden egyes gépies lélegzettel ki-be rándult.

Mit csinálnak? Szólt Thomas Teresához. Mire várnak?

A lány nem válaszolt, és ez aggasztotta a fiút. Kinyúlt, és megszorította Teresa kezét. A fegyvereiket szorongató tisztársak csendben álltak körülöttük.

Thomas Newtra nézett.

- Van valami ötleted?

- Semmi - mondta, de a hangja már csak egy picit remegett. - Nem értem, mi a francra várnak.

- Nem kellett volna idejönnünk - mondta Alby.

Nagyon halkán beszélt, és a hangja furcsán csengett, különösen a visszhangos falak között.

Thomasnak nem volt kedve a nyafogáshoz. Valamit *tenniük* kellett.

- Hát, a Táborban se lennénk sokkal jobb helyzetben. Gyűlölöm kimondani, de ha az egyikünk meghal, azzal mindenki ki lesz segítve.

Nagyon remélte, hogy ez az egyember-elmélet igaznak bizonyul. A rengeteg Sirató látványa rádöbbsentette a valóságra. Biztos le tudják mindet győzni?

Eltelt egy hosszú pillanat mire Alby válaszolt.

- Talán nekem kéne...

Arrébb húzódott, és elindult előre, a Szikla irányába. Lassan lépkedett, mintha kábultság béklyózná a lábát. Thomas csodálkozva nézte. Nem hitt a szemének.

- Alby - mondta Newt. - Gyere vissza!

Válasz helyett Alby nekiiramodott, nyílegyenesen a Sziklát védő Siratok felé szaladt.

- Alby! - kiáltotta Newt.

Thomas is kiáltani akart, de Alby már el is érte a szörnyeket, és felugrott az egyik hátára. Newt előrelépett abba az irányba, ahol a barátja küzdött, de addigra már öt Sirató is életre kelt, és a fiúra vetette magát. Thomasék egy ideig csak fémes villanásokat és valami vad kavargást láttak. Thomas megragadta Newt karját, mielőtt az továbbmehetett volna, és visszahúzta.

- Engedj el! - kiáltotta Newt, és megpróbálta kiszabadítani magát.

- Megőrültél? - kiáltotta Thomas. - Semmit nem tehetünk!

Két további Sirató hagyta el a helyét, hogy Albyre támadjon.

Teljesen körbevették a fiút, vagdosták és csapkodták, mintha példát akartak volna statuálni, mintha be akarták volna mutatni, milyen kegyetlenek tudnak lenni. Hihetetlen módon, Alby valahogy megállta, hogy ne ordítson. Thomas elvesztette a fiút a szeme elől, miközben Newttal küszködött, és igazából örült, hogy nem látja az eseményeket. Végül Newt feladta a harcot, és megadóan visszalépett.

Megtörtént, Alby véglegesen bekattant, gondolta Thomas.

Hányinger gyötörte. A vezérük annyira rettegett a hazatéréstől és attól, amit a kinti világból látott, hogy inkább önként feláldozta magát. Elvesztették.

Thomas talpra állította az összerogyott Newtot, aki nem bírta levenni a szemét arról a pontról, ahol utoljára látta a barátját.

- Nem hiszem el - suttogta Newt. - Nem hiszem el, hogy megtette.

Thomas a fejét csóválta. Nem tudott mit mondani. Alby elbukásának a látványa egy új, eddig ismeretlen típusú fájdalommal töltötte el, egy beteg, zavart fájdalommal, ami rosszabbnak tűnt, mint bármilyen fizikai kín. Még azt se tudta, hogy van-e ennek bármi köze Albyhez. Igazából

sosem kedvelte a srácot. De a gondolat, hogy ugyanez megtörténhet Chuckkal vagy esetleg Teresával...

Minho melléjük lépett, és megszorította Newt vállát.

- Alby feláldozta magát értünk - mondta, majd Thomas felé fordult. - Hogy önfeláldozása ne legyen hiábavaló, most rajtunk a sor. Megküzdünk velük, ha kell, és utat vágunk neked és Teresának egyenesen a Szikláig. Menjetek le az Odúba, és tegyétek a dolgokat. Mi feltartóztatjuk őket, amíg nem szóltok, hogy mehetünk.

Thomas végigfuttatta tekintetét az őket körbevevő Siratok három csapatán, amelyek eddig még meg se mozdultak, nem próbálták megtámadni Őket. Bólintott.

- Remélhetőleg egy időre lekapcsolnak. Kell majd legalább egy perc, hogy beüssük a kódot.

- Hogyan lehettek ilyen szívtelenek? - suttogta Newt.

Thomast meglepte a hangjából kiszűrődő undor.

- Mit akarsz tőlünk, Newt? - kérdezte Minho. - Öltözzünk ki, és rendezzünk egy nagy, díszes temetést?

Newt nem válaszolt, csak nézte, ahogy a Siratok Alby köré tömörülnek, mintha a fiú testéből lakmároznának. Thomas nem bírta megállni, hogy ne nézzen oda, és meglátta az élénkvörös pacát az egyik szörny testén. Felfordult a gyomra, és azonnal elkapta a tekintetét.

Minho folytatta.

- Alby nem akart visszatérni a régi életéhez. A francba, ő *feláldozta* magát értünk. És ki tudja, talán bejön a dolog. A Siratok még mindig csak állnak és néznek. Akkor lennénk szívtelenek, ha nem használnánk ki ezt az áldozatot.

Newt megvonta a vállát, és lehunyta a szemét.

Minho a többiek felé fordult.

- Figyeljete! Az elsődleges feladatunk, hogy megvédjük Thomast és Teresát. Eljuttatjuk őket a Szikláig, le az Odúba, hogy...

A Siratok felpörgő motorjának hangja szakította félbe Minhót. Thomas riadtan felnézett. Úgy tűnt, mintha megint kiszúrták volna őket az oldalukon sorakozó lények. Ruganyos bőrük alól időnként előbukkantak a tüskéik, a testük remegett és pulzált. Majd teljes összhangban, kitárt karokkal megindultak Thomas és a tisztársak felé, ölésre készen. Hurokként feszült Thomasék körül a csapda, ahogy a lények egyre csak közeledtek.

Alby áldozata csúfos kudarcnak bizonyult.

ÖTVENHATODIK FEJEZET

Thomas karon ragadta Minhót.

- Valahogy át kell jutnunk! - biccentett a köztük és a Szikla között lévő Siratok irányába, melyek olyan látványt nyújtottak, mint egy nagy, csillogó tüskés-karos massa. A halványszürke fényben csak még ijesztebbnek hatottak.

Míg Thomas a válaszra várt, Minho és Newt összenézett. A harc előtti várakozás már szinte a félelemnél is elviselhetlenebbnek tűnt.

- *Jönnék!* - kiáltotta Teresa. - Csináljunk már valamit!

- Te vagy a főnök - mondta Newt Minhónak szinte suttogva. - Vágj utat Tommynak és a lánynak. Menj.

Minho bólintott. Acélos elszántság ült ki az arcára, és a társai felé fordult.

- Egyenesen a Sziklához megyünk! Középen törünk át, és a falakhoz szorítjuk ezeket a bökött dögöket! Most csak az számít, hogy Thomas és Teresa lejusson az Odúba!

Thomas félrenézett, és az előrenyomuló szörnyek felé tekintett. Már nagyon közel jártak. Thomas megragadta szájalmas lándzsáját.

Szorosan egymás mellett kell maradnunk, mondta Teresának.

Hagyjuk a harcot a többiekre, nekünk le kell jutnunk az Odúba.

Gyávának érezte magát, de tudta, hogy a harc, az áldozatok mind hiábavalóak lennének, ha nem sikerül beütni a kódot, és nem nyílik fel az Alkotókhoz vezető ajtó.

Tudom, válaszolt a lány. *Maradjunk egymás közelében.*

- Válj! - kiáltotta mellettük Minho, és egyik kezével a szögesdróttal körbecsavart buzogányát, a másikkal pedig hosszú pengéjű ezüstös kését emelte a magasba. A késsel a Sirató-horda felé mutatott, a pengén megcsillant a fény. - *Most!*

Az Előljáró nem várta meg a választ, azonnal előrerohant. Newt elindult Minho után, közvetlenül mögötte szaladt. Utánuk jött a tisztársak szorosra zárt, kiabáló tömege, akik fegyvereikkel hadonászva

és nagy ordítások közepette rohamoztak. Thomas megfogta Teresa kezét, és hagyta, hogy a tömeg elszáguldjon mellettük. Érezte a neki ütköző testeket, az izzadságszagot, a szinte már tapintható félelmet. Várt a tökéletes pillanatra, hogy nekiiramodjanak.

Ahogy a Siratok és a fiúk sikolyok, gépzúgás és acéllal ütköző fadarabok hangjának kíséretében összecsaptak, egyszer csak Chuck bukkant fel mellettük. Thomas megragadta a fiú kezét.

Chuck megtorpant, majd olyan riadt tekintettel nézett fel, hogy Thomas szíve majd' beleszakadt a látványba. Egy pillanat alatt meghozta a döntést.

- Chuck, te velünk jössz - mondta határozott, ellentmondást nem tűrő hangon.

Chuck az előttük tomboló csatára pillantott.

- De...

A fiú elhallgatott, és Thomas tudta, hogy igazából örült az új fejleménynek, csak szégyelli bevallani.

Thomas megpróbálta megmenteni a srác önbecsülését.

- Szükségünk lesz rád a Sirató-odúban, arra az esetre, ha ott is várna ránk egy-két szörny.

Chuck gyorsan bólintott. Túlságosan is gyorsan. Thomas szívét megint elárasztotta a szomorúság, és csak még tovább erősödött benne az elhatározás, hogy biztonságba fogja juttatni Chuckot.

- Oké - mondta Thomas. - Fogd meg Teresa kezét, és induljunk.

Chuck így is tett, és igyekezett bátran viselkedni. Thomas azt is észrevette, hogy mindezt megjegyzések nélkül teszi - ilyesmi talán még sosem fordult elő Chuckkal.

Áttörtek!, kiáltotta Teresa Thomas fejében, amitől fájdalom nyilallt a fiú koponyájába. A lány előremutatott, és Thomas látta, ahogy középen megnyílik előttük a tömeg. A tisztársaknak kemény küzdelemben sikerült a falhoz nyomniuk a Siratókat.

- Most! - kiáltotta Thomas.

Előreszaladt, Teresét maga után vonszolva, aki pedig Chuckot húzta maga mögött. Feltartott lándzsákkal és késekkel, teljes sebességgel rohantak, egyenesen a csatater szívébe, végig a véráztatta köfolyosón. A Szikla felé.

Körülöttük dúlt a háború. A tisztársakat a félelem és az adrenalin hajtotta. A falakról a rémület hangjai visszhangzottak: emberi ordítások, fém és fém összecsapása, zúgó motorok, a Siratok kísérteties sikolyai, berregő fűrészek, csattogó karok és segítségért könyörgő fiúk. Minden

összefolyt, a vér, a szürkesség, az acél. Thomas megpróbált nem odanézni, csak előre figyelt, a társai által vágott szűk nyílásra koncentrált.

Futás közben is a kódot ismételte a fejében, újra és újra és újra. LEBEG, FOGD, VÉR, HALÁL, MEREV, NYOMD. Már csak pár méter, és megérkeznek.

Valami megvágta a karom!, sikoltotta Teresa. Közben Thomas is érezte, hogy valami a lábába döfött. Nem nézett hátra, nem válaszolt. A helyzetük elviselhetetlen kilátástalansága sötét áradatként öntötte el az elméjét, és próbálta őt a megadás felé sodorni. Thomas küzdött az érzés ellen, és kitartott.

Úgy hatvanméternyire maga előtt meglátta a Sziklát és a mögötte elterülő sötétszürke égboltot. Barátait maga mögött húzva felgyorsított.

Tőlük jobbra és balra is vad összecsapások zajlottak. Thomas nem nézett oda, nem is próbált segítséget nyújtani. Egyszer csak egy Sirató termett előtte: egy fiút tartott a fogókarjával. A srác arca takarásban volt, csak azt lehetett látni, hogy vadul döfködi a lény bálnabőrét egy késsel, hogy kiszabaduljon. Thomas balról kerülte ki őket, és továbbszaladt. Ahogy elhaladt mellettük, egy metsző sikolyt hallott. A kétségbeesett ordítás minden bizonnyal azt jelezte, hogy a fiú vesztett, és számára már közel a vég. A sikoly egy jó ideig nem hallgatott el, és minden más csatazajt elnyomva hasított bele a félhomályba, mielőtt elhalt volna. Thomas egész testében remegett, remélte, hogy az áldozat nem az ismerősei közül került ki.

Tovább!, mondta Teresa.

- *Tudom!* - kiáltotta vissza Thomas.

Valaki elszaladt Thomas mellett, kicsit egymásba is ütköztek. Egy Sirató készült rárontani jobbról, meredező pengékkel. Egy tisztárs elvágta az útját, és két karddal támadt rá. Fém csapódott fémnek. Thomas hallotta, ahogy egy távoli hang ugyanazt kiabálja újra és újra - valami olyasmit, hogy majd megvédi őt. Minho volt az, a kiáltásain érződött a kétségbeesés és a fáradtság.

Thomas töretlenül haladt előre.

Majdnem elkapták Chuckot! - kiáltotta Teresa. A szavak visszhangot vertek a fiú fejében.

Újabb Siratok támadtak rájuk, de a tisztársak is résen voltak. Winston megkaparintotta Alby iját, és acélhegyű nyílveszőket eregetett minden mozgó nem-emberi lény irányába, de alig talált el bármit is. Thomas által alig ismert fiúk szaladtak mellettük barkácsolt

fegyvereikkel, bős csatakiáltásokkal vetették rá magukat a Siratókra, husángjaikkal a hátukat püfölték. A hangok - a csattogás, a nyögések és ordítások, a dübörgő motorok, a berregő fűrészek és a csattogó pengék, a köveken csikorgó tüskék - elviselhetetlen kakofóniával töltötték meg a levegőt.

Thomas ordított, de meg sem állt a Szikláig. A perem előtt lefékezett, és a hátulról beleütköző Teresa és Chuck lendülete majdnem mindhármut a mélybe sodorta. Thomas egy másodperc törtrésze alatt felmérte a Sirató-odút. Indák lógtak le a peremről, bele a nagy semmibe.

Még jóval korábban Minho és a Futárai levágtak jó pár borostyánt, és a falakon lévő indákhoz rögzítették őket, majd a másik végüket átdobták a Szikla peremén. Vagy hat ilyen kötél lógott le a peremtől a láthatatlan négyzetig.

Eljött az idő, hogy ugorjanak. Thomas habozott, még felül kellett kerekednie egy pillanatnyi tömény rettegésen, amit a mögötte zajló csata szörnyű zaja és az elé táruló sokkoló látvány okozott, de aztán összeszedte magát.

- Te menj először, Teresa.

Ő akart a végére maradni, hogy a lányt és Chuckot mindenképp biztonságban tudja.

Legnagyobb meglepetésére a lány egy pillanatot se várt, csak megszorította Thomas kezét, vállon veregette Chuckot, és leugrott, azonnal kinyújtva a lábát és az oldalához szorítva a karját. Thomas lélegzetvisszafojtva figyelt, amíg a lány el nem tűnt a láthatatlan bejárat mögött. Olyan volt, mintha egy hirtelen mozdulattal kitörölték volna a világegyetemből.

- Ejha! - kiáltotta Chuck, mintha előtört volna belőle a régi énje.

- Ejha bizony - mondta Thomas. - Te jössz.

Mielőtt a srác vitába szállhatott volna vele, Thomas Chuck hóna alá nyúlt.

- Lök el magad a lábaddal, én majd segítelek. Készen állsz? Egy, két, három!

Thomas egy nagy nyögéssel áthajította a fiút a perem felett.

Chuck sikítva zuhant lefelé, és majdnem elvétette a célt. A lába jó helyre került, ám a hasa és a karja nekivágódott a láthatatlan nyílás széleinek, mielőtt a fiú eltűnt volna az Odú mélyében. A fiú bátorsága megerősítette Thomas szívét. Szerette ezt a kölyköt. Úgy szerette, mintha ugyanaz lett volna az anyjuk.

Thomas szorosabbra húzta a hátizsákja szíjait, és jobb kezével szorosan megmarkolta barkácsolt lándzsáját. A háta mögül jövő hangok még mindig szörnyűségesek voltak. Thomas büntudatot érzett, hogy nem segített társainak. *Csak játszd a saját szereped*, mondta magának.

Lelkileg felkészült az ugrásra. A lándzsa végével megkopogtatta a földet, majd bal lábával a peremre lépett, és felugrott a levegőbe. A testéhez szorította a lándzsát, összezárta a lábát, és megfeszítette a testét.

Aztán elérte az Odút.

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

Thomast jéghideg hullám csapta meg, amint behatolt a Sirató-odúba. A lábujjainál indult, és végigfutott az egész testén, mintha csak egy jéghideg víztömegben ugrott volna keresztül. Amikor a lába földet ért, a világ csak még sötétebbre váltott. Thomas megcsúszott a nedves felületen, és hátraesett, egyenesen Teresa karjaiba. A barátai felsegítették. Csodával határos módon Thomas lándzsája senki szemét nem szúrta ki.

A Sirató-odú koromfekete volt, Teresa zseblámpája volt az egyetlen fényforrás. Amint összeszedte magát, Thomas rájött, hogy egy három méter magas kőhengerben vannak. A levegőt nyirkosnak érezte, a falakat fényes, ragadós olaj borította. Az előttük tátongó alagút néhány méter távolságban már a sötétségbe veszett. Thomas felnézett a lyukra, ahonnan érkeztek. Olyan volt, mint egy mély, csillagoktól mentes űrbe néző, négyzet alakú ablak.

- Ott a számítógép - mondta Teresa.

Zseblámpáját az alagút felé irányította, ahol pár méterre tőlük egy kis, piszkos üveglap világított tompa zöld fénnel. Alatta egy, a falba épített billentyűzet lapult, pont olyan szögben, hogy a klaviatúra elé állva kényelmesen lehessen rajta gépelni. Ott volt, és a kódra várt. Thomas arra gondolt, hogy ez túl egyszerűnek látszik, túl szép, hogy igaz legyen.

- Vigyétek be a kódokat! - kiáltotta Chuck Thomas hátát ütögetve. - Siessetek!

Thomas intett Teresának, hogy menjen a billentyűzethez.

- Mi majd őrt állunk Chuckkal, hogy visszatartsuk az esetlegesen felbukkanó Siratókat.

Nagyon remélte, hogy a fent harcolók most már nem az útra, hanem a Siratok távoltartására összpontosítanak.

- Oké - mondta Teresa.

Thomas tudta, hogy a lány okosabb annál, mintsem hogy felesleges vitába bonyolódjon. Teresa a billentyűzethez lépett, és elkezdett gépelni.

Várj!, üzenté Thomas a gondolataival. *Biztos, hogy tudod a szavakat?*

A lány a homlokát ráncolva ránézett.

- Nem vagyok hülye, Tóm, igen, pontosan emlékszem...

Hangos csattanás hallatszott felülről, Thomas háta mögül. A fiú megperdült, és látta, ahogy egy Sirató huppan be az odúba, mintha csak a sötét négyzetből varázsolták volna oda. A lény visszahúzta a karjait a bejutáshoz, de amint földet ért, tucatnyi ocsmány, éles szerkezet nyúlt ki belőle.

Thomas maga mögé lökte Chuckot, és lándzsával a kezében szembenézett a lényvel, remélve, hogy az nem röhögi el magát a kezdetleges fegyver láttán.

- Folytasd a gépelést, Teresa! - kiáltotta.

Egy vékony fémrúd bukkant fel a Sirató nedves bőre alól, amiből három hosszú, forgó penge pattant ki, melyek egyenesen Thomas arca felé mutattak.

A fiú mindkét kezével megragadta a lándzsát, és a hegyét a földig eresztette. A pengés kar egyre közeledett, készen arra, hogy a húsába tépjen. Amikor már csak centikre volt az arcától, Thomas megfeszítette az izmait, és felfelé lendítette a lándzsát. Sikerült félreütnie a fémkart, ami egy hosszú ívet leírva a Sirató testébe csapódott. A szörny dühödten felrikoltott, és visszahúzta a tüskéit. Thomas mélyeket lélegzett.

Talán fel tudom tartóztatni, üzenté Teresának. *Siess!*

Majdnem megvagyok, jött a válasz.

A Sirató újra kidugta a tüskéit, és előrelendült. Egy újabb karmos kar ugrott elő a bőre alól, amivel a lándzsát akarta megkaparintani. Thomas újra lecsapott, ezúttal a feje fölé, és minden erejét beleadta az ütésbe. A lándzsa a karok tövének csapódott. Egy nagy csattanás hallatszott, aztán egy szörcsögő hang kíséretében leszakadt, és a földre esett a lény egyik karja. A következő pillanatban éles sikoly hagyta el a Sirató láthatatlan száját; a lény újra behúzta a tüskéit, és hátraugrott.

- Sebezhető! - kiáltotta Thomas.

Nem tudom bevinni az utolsó szót!, mondta Teresa a fejében.

Thomas alig hallotta a lányt, és meg se értette, amit mond, így aztán felordított, és a Sirató pillanatnyi gyengeségét kihasználva támadásba lendült. A lándzsájával hadonászva a lény hátára ugrott, és egy nagy

csattanással félreütött két fémkart. A feje fölé emelte a lándzsát. Szilárdan megvetette a lábát, érezte, ahogy a talpa belesüpped a lény undorító bőrébe. Olyan mélyre döfte a fegyverét, amennyire csak tudta, mire nyálkás, sárga folyadék fröccsent ki a lény húsból Thomas lábára. A fiú eleresztette a nyelet, leugrott, és a barátaihoz szaladt.

Thomas beteges érdeklődéssel figyelte, ahogy a Sirató sárgás olajat vérezve összevissza vergődik. Ki-bejártak a tüskéi, és kaotikusan hadonászott a karjaival, néha még saját magát is keresztüldöfte. Egy idő után lelassult, mintha a vérével - vagy üzemanyagával - együtt az ereje is elszállna.

Pár másodperc múlva teljesen megmerevedett. Thomas egyszerűen nem hitt a szemének. Most ölt meg egy Siratót, egyikét a szörnyeknek, amelyek két éven át terrorizálták a Tisztás összes lakóját.

A mögötte álló, elkerekedett szemű Chuckra pillantott.

- Megölted - mondta a fiú, és elnevette magát, mintha ezzel minden gondjuk megoldódott volna.

- Nem is volt olyan nehéz - mondta Thomas, majd a számítógéphez lépett, hogy megnézze, mit gépel Teresa olyan vadul. Azonnal tudta, hogy valami nem stimmel.

- Mi a gond? - kérdezte majdhogynem kiabálva.

A képernyőre nézett, és látta, hogy a lány a NYOMD szót gépeli be újra és újra, minden eredmény nélkül.

Teresa a koszos üveglapra mutatott, amely mögött zölden világított az üres képernyő.

- Mindegyik szót beütöttem, és azonnal meg is jelentek a képernyőn, aztán valami sípolt, és mind eltűnt, most meg nem engedi bevinni az utolsó szót. Valami baj van!

Amint felfogta Teresa szavait, Thomast hatalmába kerítette a jeges félelem.

- Hát... Miért?

- *Thomas!* - kiáltott fel mögöttük Chuck.

Thomas megfordult, és látta, hogy a kölyök a lyuk felé mutat, ahol éppen egy újabb Sirató verekedte le magát. Nézte, ahogy a szörny lehuppan halott társa hátára, majd rögtön egy újabb jelent meg a nyilásban.

- Mi tart ennyi ideig? - kiáltott Chuck örjöngve. - Azt mondtad, hogy a kód kikapcsolja őket!

Ekkorra már mindkét Sirató leérkezett, kieresztették a tüskéiket, és elindultak feléjük.

- Nem tudjuk bevinni azt a szót, hogy NYOMD - mondta Thomas, nem Chucknak, csak bele a világba.

Nem értem, mondta Teresa.

A Siratok egyre közeledtek, már csak méterekre voltak. Thomas érezte, hogy mindjárt elszáll a bátorsága. Megvetette a lábát, és felemelte az öklét. Működni kellett volna. A kódnak működni...

- Lehet, hogy csak meg kéne nyomnod azt a gombot - mondta Chuck.

Thomast annyira meglepte Chuck felvetése, hogy elfordult a Siratóktól, és a fiúra nézett. Chuck a billentyűzet és a padló közötti falrészre mutatott.

Mielőtt megmoccanhatott volna, Teresa már a földön térdelt a falat vizsgálva. Thomast elöntötte a kíváncsiság és a remény, és ő is leguggolt. Hallotta maga mögül a Sirató nyögéseit, és érezte, hogy egy karom tép bele a trikójába, majd egy szúrást érzett. De csak bámult.

Pár centivel a padlótól egy kis vörös gomb volt a falba építve. Egyetlen, fekete betűkkel írt szó állt a felületén. El se hitte, hogy eddig nem vette észre.

Kikapcsolás

Az erősödő fájdalomérzet egy pillanatra lebénította Thomast. Az egyik Sirató két karjával beléakaszkodott, és elkezdte hátrafelé vonszolni. A másik Chuck után eredt, és épp egy pengével készült a fiúra támadni.

Egy gomb.

- *Nyomd meg!* - kiáltotta Thomas emberfeletti hangerővel. Teresa engedelmeskedett.

Megnyomta a gombot, és egyszer csak minden elcsendesedett. Aztán valahol a sötét folyosó végén kinyílt egy ajtó.

ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

A Siratok egy pillanat alatt leálltak, karjaik visszahúzódtak a puha bőrük alá, fényeik kialudtak, és a belsejükben elcsendesedtek a gépek. És az ajtó...

A karmok elengedték Thomast, és a fiú a földre rogyott. Több vágás is volt a hátán és a vállán, de ennek ellenére előntötte a boldogság. Nem tudta, hogyan reagáljon. Felsőhajtott, nevetett, visszafojtotta a sírását, aztán megint elnevette magát.

Chuck otthagyta a Siratókat, és ahogy félig öntudatlanul előrebotozott, Teresának ütközött. A lány egy medveöleléssel fogadta.

- Megcsináltad, Chuck - mondta Teresa. - Annyira lekötöttek ezek a hülye kódszavak, hogy bele se gondoltunk, hogy valamit meg is *nyomhatnak*. Ez volt a hiányzó elem!

Thomas megint elnevette magát. Nem remélte, hogy azok után, amiken keresztülmentek, ez még megtörténhet.

- Igaza van, Chuck. Megmentettél minket! Én *megmondtam*, hogy szükségünk lesz rád! - Thomas talpra ugrott, és a boldogságtól megrészegülve csatlakozott az ölelkezőkhöz. - Chuck a nap kibökött hőse!

- Vajon mi lehet a többiekkel? - kérdezte Teresa, és a nyílás felé biccentett.

Thomas lelkesedése azon nyomban lelohadt. A fiú hátralépett, és a lyuk felé fordult.

Mintha a kérdésére akarna válaszolni, egyszer csak valaki keresztülesett a fekete négyzeten. Minho volt az. Úgy nézett ki, mintha a teljes testfelületét szúrások és vágások borítanák.

- Minho! - kiáltotta megkönnyebbülten Thomas. - Minden rendben? Hogy vannak a többiek?

Minho az íves falhoz tántorgott, és a hátával nekidőlt. Szinte falta a levegőt, olyan hevesen lélegzett.

- Rengeteg embert vesztettünk... odafenn minden csupa vér... Aztán egyszer csak mindegyik kikapcsolt. - Szünetet tartott, vett egy mély levegőt, majd hosszan kifújta. - Megcsináltad. El se hiszem, de megcsináltad.

Newt jött le másodiknak, őt meg Serpenyő követte. Majd megérkezett Winston, utána a többiek, összesen tizennyolcán. Thomast és a barátait beleszámolva huszonegy tisztárs maradt életben. A fent harcolókat mind vastagon borította a Sirató-olaj és az emberi vér, a ruháik cafatokban lógtak rajtuk.

- És a többiek? - kérdezte Thomas. Félt a választól.

- A csapat fele - mondta Newt - halott.

Ezután egy ideig senki sem szólalt meg. Nagyon sokáig senki sem szólalt meg.

- Figyeljete ide - mondta Minho, és kihúzta magát. - Lehet, hogy csak minden második ember maradt életben, de legalább ők életben maradtak. És senkit se szűrtak meg, pont, ahogy Thomas megjósolta. Most meg húzzunk el innen.

Nagyon sokan, gondolta Thomas. *Túl sokan*. Az öröme elillant. Gyászolta a húsz embert, akik életüket vesztették. Annak ellenére, hogy nem maradt más választásuk, mert tisztában volt vele, hogy ha a Tisztáson maradnak, akkor valószínűleg *mind* meghalnak, elszomorította az elvesztésük, még ha nem is ismerte őket igazán. Ilyen áldozatokkal hogyan lehet ezt győzelemnek nevezni?

- Menjünk - mondta Newt. - Most azonnal.

- Hova megyünk? - kérdezte Minho.

Thomas a hosszú alagútra mutatott.

- Hallottam, hogy valahol arrafelé kinyílt egy ajtó.

Megpróbálta figyelmen kívül hagyni a fájdalokat, a nyertes csata borzalmait. A veszteségeket. Mindezt kiverte a fejéből, mivel tudta, hogy közel sincsenek még biztonságban.

- Hát akkor induljunk - mondta Minho, és meg se várta a választ, csak elindult az alagútban.

Newt bólintott, és elkezdte befelé terelni a tisztársakat, amíg csak ő, Thomas és Teresa maradtak hátra.

- Én leszek a legutolsó - mondta Thomas.

Senki nem ellenkezett. Newt belépett a sötét alagútba, utána Chuck, majd pedig Teresa. Úgy tűnt, mintha még a zseblámpák fényét is elnyelné a sötétség. Thomas is felkerekedett, vissza se nézett a halott Siratókra.

Egy perce haladhatott előre, amikor kiáltást hallott a távolból. Majd még egyet és még egyet. A kiáltások egyre halkultak, mintha a hangok gazdái zuhannának...

Láncban haladt hátrafelé az üzenet, végül Teresa is hátrafordult.

- Úgy tűnik, egy lefelé vezető csúszda van előttünk.

Thomasnak összeszorult a gyomra. Úgy tűnt, ez az egész tényleg csak egy játék volt, legalábbis annak, aki ezt a helyet megépítette.

Hallotta, ahogy a tisztársak egyenként lecsúsznak, elhaló kiáltásokat és kurjantásokat hallatva. Newt került sorra, majd Chuck. Teresa levilágított a meredeken süllyedő fekete fémcsúszdára.

Azt hiszem, nincs más választásunk, mondta a fejében.

Azt hiszem, nincs. Thomasban ott bujkált a gyanú, hogy a rémálom ezzel még nem ért véget. Csak remélte, hogy odalenn nem egy újabb falkányi Sirató vár rájuk.

Teresa egy majdhogynem vidámnak nevezhető kiáltással megindult lefelé, és Thomas is követte, mielőtt még meg tudta volna gondolni magát. Az Útvesztőnél csak jobb jöhet.

A teste sebesen ereszkedett a meredek csúszdán, amit valami borzasztó, égett műanyagra emlékeztető szagú olajos folyadék borított. Elfordította a testét, hogy a lába nézzen lefelé, majd kitarította a karját, hogy lelassítsa magát. Semmire se jutott, az olajos nyálka mindent beborított, és a fiú semmi kapaszkodót nem talált.

A csúszda visszhangzott a többek kiáltásaitól. Thomas szívét összeszorította a félelem. Nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy épp valami hatalmas szörnyeteg nyelte le őket, és most a hosszú nyelőcsövön haladnak a gyomor felé. A gondolataival egy időben a szagok is megváltoztak, most már inkább a rothadás és a penész bűzére emlékeztettek. Thomasnak nagy erőfeszítésébe került, hogy ne hányja el magát.

A csúszda elfordult, és spirálosán tekeregni kezdett, amitől lelassultak. Thomas lába egyenesen Teresa fejének csapódott. Megtorpant, és kínzó fájdalom lett úrrá rajta. Még mindig lefelé csúsztak. Az idő a végtelenbe nyúlt.

Körbe-körbe tekeregtek lefelé a csúszdán. Émelygett a gyomra a nyálkától, a szagoktól, a körkörös mozgástól. Már épp oldalra fordította volna a fejét, hogy elhányja magát, amikor Teresa élesen felkiáltott. Ezúttal nem hallott visszhangot. Egy másodperccel később Thomas kirepült a csöből, és egyenesen a lányon landolt.

Mindenhol testek heverték egymás hegyén-hátán, és a fiúk nagy nyögdéscselések közepette próbáltak kivergődni a kupacból. Thomas arrébb vonszolta magát, távolabb Teresától. Félrehúzódott, hogy nyugodtan hányhasson.

Még minden ízében remegett. Megtörölte a száját a kezével, és csak ekkor vette észre, hogy azt még mindig nyálkás mocsok borítja. Felült, és a földre törölte a tenyerét. Most végre körbenézett, hogy hova is kerültek. Láta, hogy a többiek már összeszedelőzködtek, és ott gyülekeznek a helyiség közepén a termet vizsgálva. Thomas már látta a helyet az Átváltozás során, de eddig a pillanatig nem emlékezett rá.

Egy hatalmas földalatti csarnokban voltak, amibe befért volna vagy tíz Tábor. Padlótól plafonig mindent gépek, kábelek, vezetékek és számítógépek borítottak. Thomastól jobbra, a terem egyik falánál úgy negyven természetes, hófehér kapszula sorakozott. Úgy néztek ki, mint a koporsók. A másik falnál meg nagy üvegajtók álltak, de a fényviszonyok miatt nem lehetett átlátni rajtuk.

- Nézzétek! - kiáltotta valaki, de Thomas figyelmét már nem kellett felhívni a látványra, ő már észrevette, hogy nincsenek egyedül. Elakadt a lélegzete, libabőrös lett, és a félelem úgy szaladt végig a gerincén, mint valami nyálkás madárpók.

Közvetlenül előttük vagy húsz, sötét árnyalatú ablak sorakozott a falon. Mindegyik mögött egy vékony, sápadt férfi vagy nő ült, és a tisztársakat figyelte hunyorgó szemmel. Thomas megborzongott félelmében. Az ablakok mögött felsejlő alakok olyanok voltak, mint a szellemek. Haragos, éhező, alantas jelenések, olyan emberek kísértetei, akik még életükben sem ismerték a boldogságot, nemhogy a halál után.

Thomas persze tudta, hogy nem szellemeket lát. Tudta, hogy ezek azok az emberek, akik a Tisztásra küldték őket. Az emberek, akik elvették tőlük az életüket.

Az Alkotók.

ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

Thomas a társaival együtt hátrahőkölt. A halálos csend kiszippantotta az életet a teremből, mindenki csak az ablakokat, az őket figyelő embereket bámulta. Thomas feszülten figyelte, ahogy egyikük felír valamit, egy másik pedig felveszi a szemüvegét. Mindnyájan fekete köpenyt és fehér inget viseltek, a jobb mellük felett egy felirat ékeskedett, amit ebből a távolságból nem lehetett elolvasni. Egyikük arca sem mutatott semmiféle érzelmet, mind sápadtak, komorak és szájalmasak voltak.

Továbbra is a tisztársakat figyelték. Az egyik férfi a fejét csóválta, egy nő pedig bólogatott. Egy harmadik az orrát vakarta - ez volt eddig a legemberibb gesztus, amit Thomas észrevett.

- Kik ezek az emberek? - suttogta Chuck, de a hangja még így is reszelős visszhangot vert.

- Az Alkotók - mondta Minho, és kiköpött. - Most majd beverem a képüket! - kiáltotta olyan hangerővel, hogy Thomas legszívesebben befogta volna a fülét.

- Most mihez kezdünk? - kérdezte Thomas. - Mire várnak?

- Valószínűleg most kapcsolták vissza a Síratókat - mondta Newt. - Biztos már úton is...

Szavait hangos, mély sípolás szakította félbe. Olyan volt, mint egy tolató teherautó dudája, csak sokkal hangosabb. Mintha a falakból jött volna, a visszhangja többszörösen bejárta a csarnokot.

- Ez meg mi? - kérdezte Chuck. Meg se próbálta elrejteni az aggodalmát.

Valami okból minden szem Thomasra szegeződött, ő meg csak megvonta a vállát. Nem emlékezett mindenre, ebben az esetben pont annyit tudott, mint mindenki más. És pont annyira rettegett. A nyakát nyújtogatva próbálta megkeresni a hang forrását. Semmit se talált. Aztán a szeme sarkából látta, hogy a többiek az ajtók felé fordulnak. Ő

is így tett. Megdobbant a szíve, amikor látta, hogy az egyik ajtó tágra nyílik.

A sípolás abbamaradt, és síri csend borította be a csarnokot. Thomas a lélegzetét visszafojtva várt. Felkészült rá, hogy valami szörnyűséges dolog fog rájuk rontani.

Ehelyett két ember lépett be a terembe.

Az egyik egy nő volt. Egy igazi felnőtt. Átlagos kinézetű, fekete nadrágot és fehér inget viselt. A jobb melle fölött kék betűkkel ott virított az embléma - VESZETT. Barna haja a válláig ért, vékony arcából sötét szempár ragyogott ki. Nem mosolygott, nem is ráncolta a szemöldökét - olyan semleges arckifejezést öltött magára, mintha észre se vette volna a tisztársakat.

Ismerem ezt a nőt, gondolta Thomas. De ez is csak egy fátyolos emlék volt, nem ugrott be neki se a nő neve, se az, hogy mi köze van az Útvesztőhöz, de az igen, hogy ismeri. És nemcsak a kinézete volt ismerős, hanem a járása, a modora is - merev, minden örömet nélkülöző. Megállt pár lépéssel a tisztársak előtt, és lassan, balról jobbra végigmérte őket.

A mellette álló társa - egy fiú - valami túlméretezett pulóverféleséget viselt. A kapucni a szemébe lógott, így nem lehetett látni az arcát.

- Üdvözöllek titeket - mondta a nő. - Több mint két év telt el, és olyan kevesen haltatok csak meg. Hihetetlen.

Thomasnak leesett az álla, és a dühtől vér szökött az arcába.

- *Tessék?* - kérdezte Newt.

A nő szeme megint körbejárt, mielőtt megállapodott volna Newton.

- Minden terv szerint alakult, Mr. Newton. Bár arra számítottunk, hogy sokkal többen feladjátok.

A mellette álló fiúra nézett, majd kinyújtotta a karját, és hátrahúzta a kapucnit. A fiú könnyes szemmel felnézett, és a tisztársak egy hangon hördültek fel a meglepetéstől. Thomas alól majdnem kiszaladt a lába.

Gally volt az.

Thomas pislogott, majd megdörzsölte a szemét, mint valami rajzfilmfigura. Teljesen felemésztette a döbbenet és a harag.

Gally!

- *Ő* meg mit keres itt? - kiáltotta Minho.

- Már biztonságban vagytok - mondta a nő, mintha meg se hallotta volna a kérdést. - Kérlek, nyugodjatok meg.

- Nyugodjunk meg? - kérdezte Minho. - Ki vagy te, hogy megmondod nekünk, mit tegyünk? A rendőrséggel akarunk beszélni, a polgármesterrel, az elnökkel, valakivel!

Thomas aggódott Minho miatt - *vajon mit fog csinálni?* -, ugyanakkor most ő is nagyon örült volna, ha a barátja orrba vágja a nőt.

A nő szeme összeszűkül, ahogy Minhóra nézett.

- Fiaskám, neked fogalmad sincs semmiről. Több önfegyelmet várnék valakitől, aki épp most ment át az Útvesztő-próbán.

A leereszkedő hangsúly meghökkentette Thomast.

Minho épp válaszolt volna, de Newt a hasába könyökölt.

- Gally - mondta Newt. - Mi folyik itt?

A sötét hajú fiú ránézett, és egy pillanatra fellángolt a tekintete. A fejét csóválta, de nem válaszolt. *Valami nincs rendben veled*, gondolta Thomas. *Még rosszabbra fordult az állapota.*

A nő bölintott, mintha büszke lenne rá.

- Egyszer majd mind nagyon hálásak lesztek azért, amit értetek tettünk. Nagyon remélem, hogy így lesz. Ha nem, akkor ez az egész egy nagy hiba volt. Sötét idők, Mr. Newton. Sötét idők.

Szünetet tartott.

- Persze még itt van az utolsó Változó. - Ezzel hátralépett.

Thomas Gallyre koncentrált. A fiú teljes testében remegett, tejfehér bőrétől úgy elütött kisírt, vérekes szeme, mint vörös festék a fehér papírtól. Az ajka összeszorult, rángott az arcbőre, mintha beszélni próbálna, de nem tudna.

- Gally? - kérdezte Thomas. Megpróbálta elnyomni a fiú iránt érzett gyűlöletét.

Szavak pattantak ki Gally szájából.

- Ők... tudnak engem... irányítani... Én nem... - Kigúvadt a szeme, és a nyakához kapott, mintha fuldokolna. - Nekem... megkell...

Minden egyes szó köhögésnek tűnt. Majd egyszer csak lenyugodott, a teste ellazult.

Pont, mint Alby az ágyban, miután átváltozott. Ugyanez történt vele is. Mit esi...

Mielőtt Thomas be tudta volna fejezni a gondolatot, Gally maga mögé nyúlt, és egy hosszú, fényes tárgyat húzott elő az övéből. A csarnok fényeiben megcsillant a gonosz kinézetű tör. Gally erősen szorította a markolatát, majd villámgyorsan felemelte a kezét, és Thomas felé hajította a tört. Ebben a pillanatban Thomas jobbról egy kiáltást hallott, és felé haladó *mozgást* érzékelt.

A penge pörgött a levegőben, Thomas minden fordulatot tisztán látott, mintha csak lassított felvételt nézne. Mintha mindez csak azért történt volna, hogy a látvány kellő mértékben megrémítsze. A kés csak repült, át-átfordulva, egyenesen feléje. Egy kiáltás indult el a tüdejéből, és mozdulni próbált, de nem ment.

Aztán megmagyarázhatatlan módon Chuck bukkant fel a látóterében, és Thomas elé vetődött. Thomas kövé dermedt. Csak nézni tudta a szeme előtt kibontakozó iszonyatot. Teljesen tehetetlen volt.

A tör gyomorforgató, nedves csattanással vágódott Chuck mellkasába. A penge markolatig a fiúba fűrődött. Chuck felkiáltott, és a földre zuhant; a teste meg-megvonaglott. Sötétvörös vér ömlött a sebből. A kölyök lába kifacsarodott, még rúgott párat a halál beállta előtt. Vörös hab buggyant ki a száján. Thomas úgy érezte, összeomlott körülötte a világ, a szíve pedig összetört.

A földre rogyott, és felkarolta Chuck remegő testét.

Chuck! - kiáltotta. A szavak úgy tépték a torkát, mintha savba mártották volna őket. - *Chuck!*

A fiú öntudatlanul vergődött. Mindent összevázott, még Thomas kezét is. Chuck szeme fennakadt. Vér folyt az orrából és a szájából.

- Chuck... - suttogta Thomas. *Biztos van valami segítség. Biztos meg tudják menteni. Bizt...*

A rángások abbamaradtak. Chuck kinyitotta a szemét, és tekintetét Thomasra szegezte. A fiú még küzdött.

- Thom... mas. - Alig hallatszott a hangja.

- Gyerünk, Chuck - mondta Thomas. - Ne halj meg, küzdj. *Valaki segítsen!*

Senki sem mozdult. Thomas legbelül tudta, miért. Már semmit sem lehet tenni. Vége. Fekete foltok gyülekeztek Thomas látóterében, forgott vele a világ. *Nem, gondolta. Nem Chuck. Nem Chuck. Bárki, csak nem Chuck.*

- Thomas - suttogta Chuck. - Találd... meg az anyukámat. - Reszelős köhögéssel tört fel a tüdejéből a vér. - Mondd meg neki...

Nem tudta befejezni. Lecsukódott a szeme, elernyed a teste. Az utolsó lélegzet is elhagyta a tüdejét.

Thomas nézte őt, nézte a barátja élettelen testét.

Valami megindult Thomasban. A mellkasából indult ki, ott gyűlt össze benne a harag. A bosszúvágy. A gyűlölet. Valami sötét, valami iszonyatos. Majd kirobbant, keresztül a tüdején, a nyakán, a karján és a lábán. Keresztül az elméjén.

Elengedte Chuck testét, remegve felállt, és az új látogatók felé fordult.

Aztán Thomas elvesztette az eszét. Teljes mértékben, megállíthatatlanul elvesztette az eszét.

Gallyre rontott, rávetette magát, és úgy megragadta, mintha nem is kezei, hanem karmai lennének. Rátalált a fiú torkára, és megszorította. Mindketten a földre zuhantak. Thomas a fiú mellkasán ült, rátérdelve Gally karjaira, hogy az ne tudjon védekezni. Aztán elkezdte ütlegelni.

A bal kezével görcsösen szorította Gally torkát, a jobbal pedig az arcát csépelte. Ökle újra és újra és újra és újra lecsapott a fiú arcára és orrára. Ropogtak a csontok, folyt a vér, sikolyok járták be a csarnokot. Thomas nem tudta, ki üvölt hangosabban, ő vagy Gally. Verte, ütötte a fiút, beleadta az összes felgyülemlett haragját.

Aztán Minho és Newt félrehúzták. Thomas a karjával még mindig a levegőt püfölte. Átvonszolták a termen, ő meg küszködött, vonaglott, és azt kiabálta, hogy hagyják békén. A tekintetét Gallyn tartotta, aki mozdulatlanul feküdt a földön. Thomas érezte a belőle áramló gyűlöletet, mintha egy lángnyelv kötötte volna össze Gallyvel.

Aztán egyik pillanatról a másikra vége lett. Thomas elméjében egyetlen gondolat maradt: Chuck!

Lerázta magáról Newt és Minho szorítását, és odafutott barátja ernyedt, élettelen testéhez. A vérrel és Chuck üres tekintetével mit sem törődve a karjába vette.

- *Nem!* - kiáltotta Thomas, miközben majd' elemésztette a szomorúság. - *Nem!*

Teresa odalépett mellé, és átkarolta a vállát. Thomas lerázta magáról a lány karját.

- Megígértem neki! - üvöltötte. Még ő is észrevette, hogy a hangját valami oda nem illő indulat itatja át. Talán az örület volt az. - Megígértem, hogy megmentem, hogy hazaviszem! *Megígértem* neki!

Teresa nem válaszolt, csak lesütött szemmel bólintott.

Thomas a mellkasához szorította Chuckot. Teljes erejével magához ölelte, mintha ez valahogy visszahozhatná, mintha ezzel megköszönhetné neki, hogy megmentette az életét, és azt, hogy a barátja maradt akkor is, amikor erre senki más nem volt hajlandó.

Thomas úgy sírt, úgy zokogott, mint még soha. Rekedt, elfülől jajveszékélése fájdalmas visszhangot vert a csarnokban.

HATVANADIK FEJEZET

Thomasnak végül sikerült elfojtania a könnyeit. A Tisztáson Chuck egy jelkép volt számára, egy iránytű, ami azt mutatta, hogy a világot újra jobbá lehet tenni. Hogy lehet ágyban aludni, jóéjtpusztit kapni, tojást és szalonnát reggelizni, iskolába menni. Boldognak lenni.

De Chuck nincs többé. Ernyedt teste, amit Thomas még mindig a karjában tartott, fakó arca most azt sugallta, hogy nemcsak a szép jövőről alkotott terveik nem fognak valóra válni, hanem azt is, hogy az élet sosem volt olyan, amilyennek elképzelte. Megmenekültek, de rémes napoknak, szomorúsággal teli életnek néznek elébe.

Az emlékei homályosak voltak, de közöttük nem sok olyan akadt, amit kellemesnek lehetett volna nevezni.

Thomas legyűrte magában a fájalmát, és valahol legbelül elzárta egy sötét zugba. Teresáért tette, Newtért és Minhóért. Bármilyen sötétségbe viszi majd őket az útjuk, együtt maradnak, és most csak ez számít.

Elengedte Chuckot, és hátradőlt, próbált nem ránézni a fiú alvadt vértől feketéllő ingére. Letörölte a könnyeit, megdörzsölte a szemét. Arra gondolt, hogy szégyellnie kellene magát, de mégsem tette. Aztán végre felnézett. Felnézett Teresára, belenézett a lány hatalmas, szomorú, kék szemébe. Biztos volt benne, hogy Teresa nemcsak Chuckért, hanem érte is könnyezik.

A lány lenyúlt, megfogta a kezét, és felsegítette. Még akkor se engedte el, amikor Thomas már biztonságban talpra állt. A fiú megszorította a lány kezét, így próbálta tudatni vele, amit érzett. Senki sem szólt, a legtöbben kifejezéstelen arccal bámulták Chuck élettelen testét, mintha már túlléptek volna az érzelmeken. Senkit sem érdekelt Gally, aki kiterítve feküdt, bár még lélegzett.

A VESZETT-nek dolgozó nő törte meg a csendet.

- Mindennek megvan a maga oka - mondta. A hangjában már nyoma se volt a rosszindulatnak. - Ezt meg kell értenetek.

Thomas ránézett, megpróbálta a tekintetébe sűríteni minden gyűlöletét. De nem mozdult.

Teresa a másik kezét a fiú karjára tette, és megszorította a bicepszét. *Most mi legyen?*, kérdezte.

Nem tudom, válaszolt a fiú. *Nem tudok...*

A mondatot félbeszakította az ajtón kívülről beszűrődő lárma. A zavaros kiáltozást meghallva a nő láthatólag pánikba esett, elsápadt, és az ajtó felé fordult. Thomas követte a tekintetét.

Néhány, piszkos farmert és csuromvizes kabátot viselő férfi és nő rontott be a csarnokba felemelt fegyverekkel, kiabálva. Semmit sem lehetett érteni abból, amit beszéltek. A fegyverek - puskák, pisztolyok - furán néztek ki... mintha régi, antik darabok lettek volna. Mintha gyerekek játszanának háborúsdit a hajdan az erdőben felejtett és újonnan megtalált játékokkal.

Thomas riadtan nézte, ahogy ketten földre döntik a VESZETT-es nőt, majd az egyik hátralép, előveszi a fegyverét, és céloz.

Nem lehet, gondolta Thomas. *Nem...*

A fegyver torkolata többször felvillant, ahogy lövedékek robbantak ki a csőből, hogy aztán a nő testébe csapódjanak. A nő mellkasa vérben úszott. Meghalt.

Thomas pár lépést hátrált, majdnem elesett.

Egy férfi lépett oda hozzájuk, míg a többiek szétszóródtak körülöttük. Jobbra-balra fordították a fegyvereiket, és kilőtték az összes megfigyelőablakot. Thomas sikolyokat hallott, és sok vért látott. Félrenézett, inkább a közeledő férfira koncentrált. A sötét hajú idegen arca fiatalosnak tűnt, bár a szeme környékét mély ráncok árktolták. Mintha egész életében azon izgult volna, hogy túlélje a következő napot.

- Nincs időnk magyarázkodni - mondta a férfi. A hangja elgyötört volt, pont, mint az arca. - Kövessetek. Fussatok, mintha az életetek múlna rajta, mert így is van.

Ezzel a férfi intett a társainak, majd megfordult, és fegyverét mereven maga elé tartva az ajtó felé szaladt. Még mindig lövések és fájdalmas kiáltások hallatszottak innen-onnan, de Thomas nem figyelt rájuk, csak követte az utasításokat.

- *Gyerünk!* - kiáltotta az egyik megmentőjük - Thomas csak így tudott rájuk gondolni - a hátuk mögül.

Egy kis késlekedéssel a tisztársak is követték az ismeretlent, majd' eltaposva egymást a nagy sietségben, hogy minél előbb kijussanak a

csarnokból, minél messzebb kerüljenek az Útvesztőtől és a Siratóktól. Thomas is a csoporttal futott, még mindig Teresa kezét fogva. Nem volt más választásuk, hátra kellett hagyniuk Chuck holttestét.

Thomas nem érzett semmit, teljesen eltompult. Végigszaladt a hosszú folyosón, ki egy félhomályos alagútba, fel egy kanyargó lépcsősoron. Mindenhol sötétség honolt, és furcsa szag terjengett a levegőben. Újabb folyosón futottak végig, majd megint lépcsőkön felfelé, folyosókon át. Thomas szerette volna Chuckot siratni, izgulni a kiszabadulásukért, örülni, hogy Teresa ott van mellette. De már túl sokat látott. Már csak üresség maradt benne. Végtelen űr. Csak szaladt tovább.

Csak futottak és futottak. Némelyik szabadítójuk előttük haladt, mások hátulról biztatták őket.

Elértek egy újabb üvegajtót, és kiszaladtak rajta, egyenesen bele egy nagy záporba. Az ég koromfekete volt. A csillogó vízcseppeken kívül semmit se lehetett látni.

A vezér nem állt meg, amíg egy buszhoz nem értek. A jármű oldalain horpadások éktelenkedtek, az ablakokat repedések hálózta be. Zuhogott az eső, és Thomas maga elé képzelte egy óceánból kiemelkedő óriási szörnyet.

- Gyerünk a buszba! - kiáltotta a férfi. - Siessetek!

Az ajtó előtt szorosán összetömörültek, és egyenként szálltak be a járműbe. Egy egész örökkévalóságnak tűnt, amíg mindenki felverekedte magát a három lépcsőn, és elhelyezkedett az ülésekben.

Thomas hátul állt, Teresa közvetlenül előtte. A fiú felnézett az égre, érezte az esőt az arcán. Meleg volt, majdnem forró, és furcsán sűrűnek tűnt. A kegyetlen vízáradat megtörte Thomas kábulatát, a fiú ismét összpontosítani tudott. A buszra koncentrált, Teresára, a menekülésre.

Már majdnem odaértek az ajtóhoz, amikor egyszer csak egy kezét érzett a vállán, ami megragadta a trikóját. Ahogy a kéz hátrarántotta, Thomas rémülten felkiáltott. Teresa keze kicsúszott a szorításából. Láta, hogy a lány épp időben fordul meg, hogy lássa őt a földre zuhanni. Víz fröccsent mindenhova, és Thomas hátába belenyilallt a fájdalom. Egy nő arca bukkant fel centikkel a sajátja előtt, eltakarva Teresát.

Zsíros hajfürtök táncoltak Thomas szeme előtt, a nő arcát árnyék takarta. Szörnyű, rothadt tojásokra, megsavanyodott tejre emlékeztető bűz csapta meg a fiú orrát. A nő feljebb emelte a fejét, és egy zseblámpa fénye felfedte az arcát. Sápadt volt, ráncos bőrét iszonyatos, gennyedző

kelések borították. Thomast hatalmába kerítette a félelem. Moccanni se tudott.

- Meg fogtok menteni! - mondta az ocsmány nő, és közben teleköpködte Thomas arcát. - Meg fogtok menteni a Kitöréstől! - Felnevetett, bár nevetése inkább köhögésnek hatott.

A nő felüvöltött, amikor az egyik megmentő két kézzel megragadta, és arrébb lökte. Thomas összeszedte magát, és talpra ugrott. Teresához hátrált, és végignézte, ahogy a férfi elrángatja a busztól a nőt, aki erőtlenül rúgkapált, és végig Thomast bámulta. Felé mutatott és rákiáltott.

- Ne higgyetek nekik! Meg fogtok minket menteni a Kitöréstől!

Amikor már jó pár méterre jártak a busztól, a férfi a földre lökte a nőt.

- Maradj ott, vagy agyonlőlek! - kiáltotta, majd Thomashoz fordult. - Szálljatok fel a buszra!

Thomas egész testében remegett ettől az újabb sokktól, de megfordult, és követte Teresát a busz belsejébe. Tágra nyílt szemek bámultak rá, ahogy elsétált a leghátsó ülésig. Leültek egymás mellé, és összebújtak. Odakinn a fekete eső az ablakokat verte, a cseppek a tetőn doboltak. Mennydörgés rázta meg a világot.

Ez meg mi volt?, kérdezte Teresa.

Thomas nem válaszolt, csak a fejét rázta. Megint megrohanták a Chuckkal kapcsolatos gondolatai, kiszorítva elméjéből az örült nőt. A szíve ismét összeszorult. Már nem érdekelt semmi, és egy cseppet sem könnyebbült meg attól, hogy kiszabadult. *Chuck...*

Az egyik megmentőjük, egy nő, leült velük szemben. A csapat vezérének tűnő férfi is felszállt, beült a vezetőülésbe, és beindította a motort. A busz nekilódult.

Ebben a pillanatban Thomas mozgást látott odakint. A kelésekkel borított nő talpra ugrott, és a busz felé szaladt a karjait vadul lengetve, és valamit kiabálva, amit elnyomott a vihar zaja. Thomas nem tudta pontosan eldönteni, hogy a különös rémalak szemében az örület vagy a rettegés lángjai égnek-e.

Ahogy a nő a busz elé ugorva eltűnt a látóteréből, Thomas az üveglablakhoz hajolt.

- Állj! - kiáltotta, de senki sem hallotta meg. Vagy csak senkit sem érdekelt.

A sofőr a gázba taposott. A busz előrelendült, és a nőnek ütközött. A lökés majd' kirepítette Thomast az üléséből, amikor az első kerekek

áthajtottak a nőn, majd rögtön jött a második lökés, amikor a hátsók is. Thomas Teresára nézett, és tudta, hogy a saját arcán is hasonló undor ülhet.

A sofőr egy szót sem szólt. A gázpedálon tartotta a lábát, a busz meg csak haladt előre, bele az esőáztatta éjszakába.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Thomas számára a következő óra összemosódott képek és hangok zűrzavarának tűnt.

A sofőr vad tempóban száguldott falvakon és városokon keresztül. A sűrű eső eltakarta a kilátást. A fények és az épületek vizenyősen eltorzultak, mintha valami tudatmódosítóknak köszönhető hallucináció szülte volna őket. Egy alkalommal szakadt ruhájú, kócos hajú emberek rohanták meg a buszt, mindegyikük arcát gennyedző kelések csúfították el, pont úgy, mint az örült nőét. A jármű oldalát verték, mintha be akartak volna jutni, mintha ki akartak volna szabadulni a szörnyű életükből.

A busz nem lassított. Teresa csendben ült Thomas mellett.

A fiú végre összeszedte a bátorságát, és megszólította az átellenben ülő nőt.

- Mi folyik itt? - kérdezte. Nem tudta pontosan, hogyan fejezze ki magát.

A nő ránézett. Vizes, fekete haja az arcába lógott, sötét szemében szomorúság tükröződött.

- Ez egy hosszú történet.

A nő hangja kedvesebb volt, mint amire Thomas számított. Ez reményt adott, hogy talán tényleg barátok mentették meg őket. Annak ellenére is, hogy korábban hidegvérrel elütöttek egy nőt.

- Kérem - mondta Teresa. - Kérem, mondjon nekünk valamit.

A nő fűrkészve meredt rájuk, majd sóhajtott egyet.

- Bele fog telni egy időbe, amíg visszatérnek az emlékeitek, ha egyáltalán visszatérnek. Mi nem vagyunk tudósok, nem tudjuk, mit tettek veletek, és hogyan.

Thomas elszomorodott annak hallatán, hogy esetleg örökre elveszítette az emlékeit, de tovább erősködött.

- Kik ők? - kérdezte.

- Az egész a napkitörésekkel kezdődött - mondta a nő, és a távolba révedt.

- Mi... - kezdte Teresa, de Thomas elhallgattatta.

Hagyd beszélni, mondta a fejében. *El fogja mondani.*

Oké.

A nő úgy beszélt, mintha révületben volna, végig egy távoli pontra szegezte a tekintetét.

- A napkitöréseket nem lehetett előre jelezni. A napkitörésekkel általában nincs semmi gond, de ezek minden eddiginél nagyobbak voltak, és csak jöttek és jöttek. Mire észrevettük őket, már csak percek választottak el minket attól, hogy a forróság elérje a bolygót. Először a műholdak égtek ki, majd ezek, pár nap múlva pedig már milliók haltak meg. Végtelen földterületek váltak pusztasággá. Aztán jött a járvány.

Szünetet tartott, vett egy mély levegőt.

- Az ökoszisztéma széthullott, és nem tudtuk kontroll alatt tartani, vagy legalább Dél-Amerikában izolálni a járványt. Az őserdőknek rég vége, de a rovarok életben maradtak. Az emberek a Kitörés nevet adták a jelenségnek. Borzasztó dolog, csak a leggazdagabbak kapnak kezelést, és senkit nem tudunk meggyógyítani. Hacsak nem igazak az Andokból érkező híresztelések.

Thomas majdnem megszegte a saját tanácsát, a fejében egymást kergették a kérdések. Félelem markolt a szívébe. Ült, és hallgatta a nőt.

- Ti pedig, ti az árvák milliói közé tartoztok. Több ezret teszteltek, és titeket választottak ki a nagy feladatra. A végső próbára. Mindazt, amit átéltetek, előre kiszámították és átgondolták, hogy a próba kihozza belőletek a tanulmányozható reakciókat, agyhullámokat, gondolatokat. Mindezt azért, hogy megtalálják azokat, akik segíthetnek legyőzni a Kitörést.

Megint szünetet tartott, és a füle mögé igazította az egyik hajtincsét.

- A legtöbb testi tünetet valami más okozza. Először jönnek a tévképzetek, majd az állati ösztönök elnyomják az emberi érzéseket. Aztán kivész az emberből az emberiesség. Minden az agyban dől el. A Kitörés az agyban él. Szörnyűséges dolog, jobb meghalni, mint elkapni.

A nő most Thomasra nézett, majd Teresára, majd megint Thomasra.

- Nem hagyjuk, hogy gyerekekkel ezt műveljék. Felesküdtünk a VESZETT elleni harcra. Nem veszíthetjük el az emberiességünket, bármi legyen is a végeredmény.

Az ölébe helyezte a kezét, és újra Thomasra és Teresára nézett.

- Majd idővel többet is meg fogtok tudni. Mi a messzi Északon élünk, sok ezer kilométerre az Andoktól. Egy veszélyes zóna választ el minket az ottaniaktól. Nagyjából az egykori egyenlítő vonalát követi, csupa forróság és por. Vad népek lakják, akiket megtizedelt a Kitörés. Megpróbálunk átjutni ezen a régión, hogy megtaláljuk az ellenszert vagy a gyógymódot. De addig is harcba szállunk a VESZETT-tel, és leállítjuk a kísérleteiket. - Gyengéden Thomasra, majd Teresára nézett. - Azt reméljük, hogy ti is csatlakoztok hozzánk.

A nő elfordította a fejét, és kibámult az ablakon.

Thomas Teresára nézett, és kérdőn felemelte a szemöldökét. A lány csak megrázta, majd a vállára hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

Most túl fáradt vagyok ahhoz, hogy ezen rágódjak, mondta.

Egyelőre maradjunk itt, ebben az átmeneti biztonságban.

Talán biztonságban vagyunk, mondta Thomas. *Talán.*

Teresa elaludt, de Thomas tudta, hogy ő erre most nem lenne képes. Viharos és ellentmondásos érzelmek csatáztak a lelkében, egyiket sem tudta pontosan felismerni. De ez még mindig sokkal jobb volt, mint a korábban tapasztalt tompa üresség. Csak ült, és nézett ki az ablakon, nézte az esőt és a feketeséget. Az új szavakat ízlelgette. *Kitörés járvány, kísérlet és VESZETT.* Csak ült és reménykedett, hogy jobbra fordulnak a dolgok, legalábbis annál jobbra, mint amit az Útvesztőben átélt.

Ahogy himbálózott és rázkódott a busszal együtt, Teresa feje minden egyes nagyobb bukkanónál a vállának ütődött. A lány néha felriadt, majd újra elaludt. Thomas hallgatta a többi tisztársa duruzsolását, de gondolatai mindig ugyanarra az egy dologra tértek vissza.

Chuck.

A busz két órával később megállt.

Egy sáros parkolóba álltak be, amit jellegtelen, néhány sor ablakkal ellátott épület vett körül. A nő és a többi megmentő a bejárati ajtón beterelte a tizenkilenc fiút és az egy lányt, fel egy lépcsőn, majd be egy nagy, közös hálóterembe, amelynek az egyik falánál emeletes ágyak, a másikon pedig szekrények és asztalok sorakoztak. Az ablakokat függönyök takarták.

Thomas enyhe csodálkozással fogadta a látványt, igazából már semmin nem tudott meglepődni.

A helyiségben az élénk színek domináltak: sárga falak, vörös takarók, zöld függönyök. A Tisztás szürkesége után olyan volt ez, mintha beköltöztek volna egy szivárványba. Az ágyak, a szekrények, a rend és a tisztaság... minden olyan hihetetlenül normálisnak tűnt. Túl szép, hogy igaz legyen, gondolta Thomas. A legpontosabban Minho fogalmazta meg ezt az érzést, amikor átlépték új világuk küszöbét: „Engem megböktek, és ez itt a mennyország!”

Thomas nem tudta átadni magát a boldogságnak, úgy érezte, ezzel elárulná Chuckot. De volt ott valami. Valami nem stimmelt.

A sofőr-vezér távozott, és a tisztársakat egy pár, talán kilenc-tízfős személyzet gondjaira bízta. Ezek a kifogástalanul tiszta és ápolt férfiak és nők fekete nadrágot és fehér inget viseltek, és mind mosolyogtak.

A színek. Az ágyak. A személyzet. Thomas érezte, hogy hihetetlen boldogság készül szétáradni a lelkében. De ott volt az a tátongó üresség is. A búskomorság sötét foltja, amely talán már sose fog távozni. Chuck. És erőszakos halálának emléke. Az áldozat, amit érte hozott. Ennek ellenére - annak ellenére is, amit a nő mesélt a buszon a világról, ahova visszatértek - Thomas most először érezte magát biztonságban, amióta kilépett a Dobozból.

Az ágyakat elosztották, ruhákat és tisztálkodó felszerelést kaptak, meg vacsorát. Pizzát. Igazi, hamisítatlan, ujjzsírozós pizzát. Thomas habzsolt, az éhsége minden mást kisöpört a fejéből. Tapintani lehetett az elégedettséget és a felszabadultságot. Azonban a legtöbb tisztársa végig csendben maradt, mintha attól tartanának, hogy ha megszólalnak, eltűnik minden. Azért voltak mosolyok is. Thomas már annyira hozzászokott a mindent belepő elkeseredettséghez, hogy szinte nyugtalanította a boldog arcok látványa, különösen, mivel ő még nem tudta átérezni ezt az örömet.

Vacsora után senki sem vitatta, hogy eljött a lefekvés ideje. Ezzel Thomas is egyetértett. Úgy érezte, akár egy hónapot is végig tudna aludni.

HATVANKETTEDIK FEJEZET

Thomas Minhóval került egy emeletes ágyra, aki ragaszkodott a felső szinthez. Newt és Serpenyő közvetlenül mellettük tért nyugovóra. A személyzet egy másik szobában szállásolta el Teresát. Még el se tudott búcsúzni, máris kiterelték. Thomasnak már három másodperc elteltével elviselhetetlenül hiányzott a lány.

- Hé, Thomas - szólt le Minho.

- Igen?

Thomas olyan fáradt volt, hogy alig tudott megszólalni.

- Szerinted mi történt azokkal, akik a Tisztáson maradtak?

Thomasnak ez még eszébe se jutott. Minden gondolata Chuck és Teresa körül forgott.

- Nem tudom. De annak alapján, hogy hány embert veszítettünk el, most nem szívesen lennék a helyükben. Minden bizonnyal lerohanták őket a Siratok.

El se hitte, milyen közömbösen beszél róluk.

- Szerinted itt biztonságban leszünk? - kérdezte Minho. Thomas ezen elgondolkodott. Egyetlen választ ismert, amire érdemes volt építeni.

- Igen, szerintem igen.

Minho még mondott valamit, de azt már Thomas nem hallotta. Úrrá lett rajta a kimerültség. Az agya még egy ideig az Útvesztőben járt, visszaemlékezett arra az időre, amikor Futár volt, és arra, hogy a Tisztáson töltött első éjszaka óta mennyire vágyott rá, hogy az lehessen. Mintha száz éve történt volna mindez. Mint egy álom.

Duruzsoló beszélgetések törték meg a szoba csendjét, de Thomas úgy érezte, mintha már egy másik világban járna. Felnézett a felső ágyat tartó deszkákra, érezte a közelgő álmot. De előtte még beszélni akart Teresával.

Milyen a szobád?, kérdezte a fejében. Bárcsak itt lennél.

Persze!, jött a válasz. A sok bűdös fiú között? Kösz, nem.

Azt hiszem, igazad van. Minho csak az elmúlt percben már vagy hármat durrantott. Thomas tudta, hogy nem ez volt az évezred vicce, de most ennyire futotta.

Érzékelte a lány nevetését, és azt kívánta, bárcsak ő is tudna nevetni. Hosszú szünet következett. *Őszintén sajnálom, ami Chuck-kal történt,* mondta végül Teresa.

Thomasba belenyilallt a fájdalom, lehunyta a szemét, és belesüppedt a kínzó éjszakába. *Néha az idegeimre ment,* mondta Thomas. Szünetet tartott. Visszaemlékezett az estére, amikor Chuck megréfalta Gallyt a mosdóban. *De annyira fáj. Mintha a testvéremet veszítettem volna el.*

Tudom.

Megígértem...

Hagyd abba, Tóm.

Mit? Thomas azt kívánta, bárcsak mondana valamit a lány, valami varázslatosat, ami elűzné a fájdalmát.

Hagyd ezt az ígéret dolgot. A fele társaság túlélte. Mind meghaltunk volna, ha az Útvészőben maradunk.

De Chuck meghalt, mondta Thomas. Kínozta a büntudat, mert biztos volt benne, hogy bármelyik jelen lévő tisztársat lecserélné Chuckra.

Érted halt meg, mondta Teresa. *A döntést ő hozta meg. De neked élned kell a lehetőséggel, amit az ő önfeláldozásának köszönhetsz.*

Thomas érezte, ahogy kibuggyan a könnye, végigfut az arcán, bele a hajába. Egy egész perc is eltelt, amíg újra megszólalt. *Teresa?*

Igen?

Thomas félt megosztani a gondolatait, de mégis megtette. *Emlékezni akarok rád. Ránk. Tudod, régről.*

Én is.

Úgy tűnik, mintha mi... Nem tudta, hogyan mondja ki.

Tudom.

Vajon milyen lesz a holnap?

Pár óra, és megtudjuk.

Tényleg. Hát, jó éjszakát. Többet akart mondani, sokkal többet. De nem ment.

Jó éjszakát, mondta a lány, amint kialudtak a lámpák.

Thomas az oldalára fordult. Örült a sötétnek, így legalább senki se látta az arckifejezését.

Nem mosolygott, nem egészen. Nem volt egészen vidám, de majdnem.

Egyelőre a majdnem is tökéletesen megfelelőnek tűnt.

EPILOGUS

VESZETT Feljegyzés, Dátum: 232.1.27, Pontos idő: 22:45

CÍMZETT: Munkatársak

FELADÓ: Ava Paige, Kancellár

RE: AZ ÚTVESZTŐ-PRÓBA TANULSÁGAI, A Csoport

Szerintem mindannyian egyetértünk abban, hogy a Próbák minden tekintetben sikerrel zárultak. A húsz túlélő mindegyike teljes mértékben alkalmas a tervezett vállalkozás végrehajtására. A Változókra adott reakcióik megfelelőnek és biztatónak bizonyultak. A gyilkosság és a fiúk „megmentése” hasznos végkifejletnek bizonyult. Fel kellett ráznunk őket, hogy lássuk a reakciójukat. Őszintén szólva engem lenyűgözött, hogy minden nehézség ellenére végül sikerült egy ilyen nagy létszámú gyerekpopulációt összegyűjtenünk, olyan alanyokat, akik egyszerűen nem adják fel a küzdelmet.

Számomra, furcsa módon, leginkább az okozott fejfájást, hogy most úgy gondolják, minden rendben van. De nincs idő szánakozni. Az emberek érdekében folytatnunk kell.

Megvannak a saját elképzeléseim, hogy kit szeretnék a vezetői pozícióban látni, de ezeket nem fedem fel, nehogy befolyásoljam a döntéshozatalt. Ám számomra csak egy lehetséges jelölt létezik.

Mindannyian tisztában vagyunk azzal, milyen magas a tét. Számomra ez komoly hajtóerőt jelent. Emlékeztek arra, mit írt a lány a karjára, mielőtt elveszítette az emlékezetét? Az egyetlen dolgot, amit meg tudott ragadni az emlékei közül? A VESZETT jó.

Az alanyok idővel majd vissza fognak tekinteni, és megértik, mi volt a célunk a sok nehézséggel, amelyeknek kitettük őket, és amelyekkel majd ezután fognak találkozni. A VESZETT célja az emberiség szolgálata és bármi áron történő fenntartása. Mi igenis jók” vagyunk.

Kérem, írjátok meg a saját észrevételeiteket. Az alanyok kapnak egy teljes nyugodt éjszakát, mielőtt életbe léptetjük a Második Szakaszt. Egyelőre van okunk reménykedni.

A B Csoport is felettébb rendkívüli eredményeket produkált. Időbe fog telni, amíg kielemezzük az adatokat, de majd reggel sort keríthetünk rájuk.

Nos, viszlát holnap.

VÉGE AZ ELSŐ KÖNYVNEK

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Stacy Whitmannek, a szerkesztőnek és barátnak, amiért megmutattad, amit én nem láttam meg.

Jacob Nielsennek, a hűséges rajongónak a visszajelzésekért és töretlen támogatásért.

Brandon Sanderson, Aprilynne Pike, Julie Wright, J. Scott Savage, Sara Zarr, Emily Wing Smith és Ann Bowen íróársaimnak, amiért velem voltak.

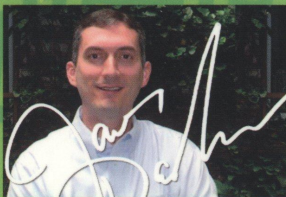
Michael Bourretnak, az ügynökömnek, amiért valóra váltotta az álmaimat.

Továbbá őszintén köszönök mindent Lauren Abramónak és a Dystel & Goderich teljes stábjának.

És Krista Marinónak a hihetetlen szerkesztésért. Egy zseni vagy, és a nevednek a borítón kéne lennie az én nevem mellett.

A SZERZŐRŐL

James Dashner Georgia államban született, és jelenleg a Szikláshegységben él és alkot. A 13.^h *Reality* sorozat alkotója. Ha szeretnél többet megtudni róla és a regényeiről, látogass el a www.jamesdashner.com honlapra.

James Dashner 1972-ben született Georgiában. Az Egyesült Államokban ő az egyik legnépszerűbb fantasy-szerző. Az *Útvesztő* című regénye a **Carta Young** sorozat első darabja, és egyben Dashner lélegzetelállító izgalomokkal é titkokkal átszótt trilógiájának első kötete is.

A **Carta Young** sorozat 2012-ben megjelenő kötetei:

C. J. Daugherty: A Cimmeric titka

Michael Grant: Téboly

Lauren DeStefano: Hervadás

Thomas egy hideg, sötét liftben tér magához, s az egyetlen dolog, amire emlékszik, az a keresztnéve. Minden más eltűnt az emlékezetéből. Amikor a lift ajtaja kinyílik, Thomas a Tisztáson találja magát egy csapat srác között. A Tisztáson élő fiúk mindennap Futárokat küldenek a lakóhelyüket körbeölelő Útvesztőbe, amelyet nehéz kiismerni, mivel a falai minden éjjel elmozdulnak. Thomas, az utolsóként érkező újonc számára egyre inkább nyilvánvalóvá válik, hogy az Útvesztő egy kód, ami megfejtésre vár. Úgy dönt tehát, hogy ő is Futár lesz. Annak viszont, hogy a megfejtés közelébe kerüljön, komoly ára van: például olyan lényekkel is találkoznia kell, akik elől mindenki más menekül.

EGYSZER CSAK MINDEN MEGVÁLTOZIK...

...megérkezik a Tisztásra az egyetlen lány, Teresa, aki nemcsak Thomasra lesz nagy hatással, hanem az egész csapat sorsára is.

James Dashner trilógiájának első kötete egyszerre borzongató, izgalmas és elgondolkodtató. **Az Útvesztőben** megidézett világra akkor is kíváncsiak vagyunk, ha nem valljuk be. A tudatalatti és az emlékezet különböző szintjei mindannyiunk életét befolyásolják, és Dashner erre az ismerős érzésre építi **Az Útvesztőt**, és csalogat bennünket egy saját szabályai szerint működő másik világba, a Tisztásra, ahol a fantázia és a valóság egyszerre van jelen.

„Üdv a Tisztáson!”

Cartaphilus